

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A SWEETVERSE NOVEL

KATHRYN MOON

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

KÖTÜ ALFA

Bir Sweetverse Romanı

KATHRYN MOON

Telif Hakkı @ 2021 Kathryn Moon

Kötü Alfa, Bir Sweetverse Romanı İlk

yayın: 8 Ekim 2021

Kapak resmi: Moonstruck Kapak Tasarımı ve Fotoğraf

Düzenleme: Meghan Leigh Daigle ve Jess Whetsel

Formatlama: Kathryn Moon

Tüm hakları saklıdır. Herhangi bir incelemede kullanılması dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın bu çalışmanın tamamen veya kısmen, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir elektronik, mekanik veya diğer yollarla herhangi bir biçimde çoğaltılması veya kullanılması yasaktır.

Kathryn Moon tarafından yayınlandı

ohkathrynmoon@gmail.com

Kathrynmoon.com

✿ Vellum ile oluşturuldu

Telif hakkıyla korunan bir çalışmanın izinsiz olarak çoğaltılması veya dağıtılması yasa dışıdır. Parasal kazanç olmaksızın yapılan telif hakkı ihlalleri de dahil olmak üzere suç teşkil eden telif hakkı ihlalleri FBI tarafından soruşturulur ve para ve federal hapis cezası ile cezalandırılır.

Lütfen yalnızca izin verilen elektronik baskıları satın alın ve telif hakkıyla korunan materyallerin elektronik korsanlığına katılmayın veya teşvik etmeyin. Desteğiniz yazarın hakları takdir edilmektedir.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler, markalar ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

✿ Vellum ile oluşturuldu

*Eğer bu kitap size yeni bir şeyler denemek için
ilham verirse, unutmayın:
Kayganlaştırıcı kullanın.
Bir sürü.*

İçindekiler

Bu Omegaverse Hakkında Bir Not

1. [Eve](#)
2. [Adam](#)
3. [Eve](#)
4. [Adam](#)
5. [Adam](#)
6. [Eve](#)
7. [Adam](#)
8. [Garrett](#)
9. [Eve](#)
10. [Jamie](#)
11. [Eve](#)
12. [Adam](#)
13. [Rory_](#)
14. [Adam](#)
15. [Eve](#)
16. [Eve](#)
17. [Garrett](#)
18. [Eve](#)
19. [Adam](#)
20. [Eve](#)
21. [Adam](#)
22. [Eve](#)
23. [Adam](#)
24. [Eve](#)
25. [Rory_](#)
26. [Eve](#)
27. [Jamie](#)
28. [Eve](#)
29. [Adam](#)
30. [Eve](#)

31. [Garrett](#)
32. [Rory_](#)
33. [Eve](#)
34. [Garrett](#)
35. [Adam](#)
36. [Eve](#)
37. [Eve](#)
38. [Adam](#)
39. [Jamie](#)
40. [Eve](#)
41. [Rory_](#)
42. [Adam](#)
43. [Eve](#)
44. [Eve](#)

[Sonsöz](#)

[Sweetverse'de Daha Fazlasını
Bulun! Ayrıca Kathryn Moon
Teşekkür
Yazar Hakkında](#)

Bu Omegaverse Hakkında Bir Not

Bu kitapta hiç şekil değiştiren yok.

Alışılmadık insan biyolojisi bir yana, bu Omegaverse bir paranormal romantizm değildir. Bu alfalar, betalar ve omegalar şekil değiştiren *değiller*. Bu, bizimkine alternatif bir evren ve romantik bir önermeye uyarlanmış hayvansal özellikler içeren bir insan biyolojisine sahip. Süslü seksi parçalar, çiftleşme içgüdüleri, feromonlar, bağlanma işaretleri, hırıltılar, mırıltılar ve sızlanmaların yanı sıra hafif bir hiyerarşik sosyal yapı da var. En temelde, alfalar güçlü ve liderliğe eğilimli olarak kabul edilir ve aile sürüleri oluşturlar, omegalar bu sürüleri bir arada tutan değerli ve cinsel tutkaldır ve betalar ortalama ve normaldir.

Bu kitap grafik şiddet tasvirleri içermekte ve geçmiş travma temalarını hafifçe ele almaktadır.

BiR

Eve

TŞehri bir lanetle gelmişti, kumla kaplanmış ve dondurucuda yanmış karides kokteyli kokusuyla parfümlenmişti. Zamansız bir yerdi, pencereleri olmayan eski bir labirent.

ve saatler. Hepimiz geldik ve tuzağa düşmeye gönüllü olarak labirentin içine doğru yürüdük. Derimi kaşındırdı. Bu şehrin içinde kan peşinde koşan bir avcı olabilirdim ama de herkes gibi ağa yakalanmıştım. Bu yüzden yüksek bir yeri seçtim, farelerin yanıp sönen ışıkların ve dikkatlerini dağıtmak için yerleştirilmiş yemlerin etrafında daireler çizerek yollarını bulmalarını izledim.

Lucky Dog Lounge'ın ana katına bakan korkuluklara yaslandım, gözlerim müşterileri ve çalışanları izliyordu. Hedefim buradaydı ya da yakında burada olacaktı ama acelem yoktu.

Adam Robins, yirmi altı yaşında, bana verilen dosyaya göre beta, hacker. Müşterimin başının belası ve okyanusta batan bir kargo gemisinin ve gemideki tüm personelin kaybolmasının sorumlusu. Yüzü zaten aklımdaydı, solgun ve uzlaşmayı reddeden cesur bir kemik yapısına sahipti. Hafızamda hançer gibi elmacık kemiklerinin üzerinde gezindim ve onları yerde aradım. Onun peşinden gönderilen türümün ilk örneği ben değildim. Kaypak biriydi.

Yer değiştirdim, bara doğru döndüm, etrafımı saran payetli elbise, kumarhanenin üzerinde gönülsüzce asılı duran tozlu avizelerin altın ışığını yakaladı.

Ben yargıç değildim ve bu dünyada jüri de yoktu. Benim rolüm basitti. Adam Robins'i öldürün.

Ancak işim için kendi araştırmamı yaptım ve ortada ne kargo gemisi ne de kayıp mürettebat vardı. Ve Adam Robins bir beta değildi.

Bar kalabalık değildi. Aslında kumarhanenin tamamında biraz tekinsiz bir hava vardı; kumarbazlar ellerinde kovalarıyla bir kumar makinesinden diğerine gönülsüzce dolaşıyorlardı. Blackjack masasının yanında birkaç sadık kişi kambur duruyordu. Adam için tuhaf bir seçimdi, çok yaşlı bir kalabalıktı ve çok solgundu. Burada göze çarpacaktı. Ben de öyle, fark etmezdi.

Ancak sonunda onu bulduğumda, gözlerimin onun üzerinden iki kez geçtiğini fark . Barda oturuyordu, üzerine tam oturmayan bir takım elbise ceketi giymişti, saçları gözlerinin içine düşecek şekilde öne doğru taranmıştı. Yanında da çok hevesli bir arkadaşı vardı; uzun boylu, siyah saçları geriye doğru taranmış bir adam genç adamın kafasına bakarak , çarpık dişleri gülümsemesinde hevesle sallanıyordu.

Balkondan kayarak uzaklaştım ve merdivenlere yöneldim. Bu kart köpekbaliğini Adam'dan şimdi korkutmam gerekiyordu, yoksa daha sonra temizlemek için iki kat daha fazla pisliğe sahip olacaktım.

Yerdeki kokular daha yoğun, güçlü ve mide bulandırıcı bir karışımdı. Kahretsin, yönetim temizlik konusunda gerçekten gevşek davranıyordu. Burası aylardır feromon ve kalıntılarla doluydu. Terli vücutlar makinelerin, masaların ve koltukların üzerinde iz bırakıyordu.

Önce diğer alfanın kokusunu aldım ve boğazımdaki acının tadını çıkararak hırıltımı yuttum. Yapışkan krep şurubu, akçaağaç değil, ama matronly şişesinde gelen türden. Demek hedefimle sohbet eden adam bir alfaydı. İri, çirkin ve kendinden fazlasıyla emin bir şekilde Adam'a doğru eğilmiş, ağır kolunu bar sandalyesinin arkasına dolamıştı.

Adam'ın eli -uzun parmaklı, zarif- uzanıp kahverengi saçlarını karıştırdı ve adımlarım duraksadı. Havayı tatlılık doldurdu, biraz çimenli ve acıydı ama ağzımın sulanmasını kadar değil.

Gözlerim açıldı. Adam'ın kokusu güçlü bir şekilde geliyordu - hala kendini gizliyor olsaydı olması gerekenden daha güçlü

Bir beta. Pudra şekeri, vanilya ve tereyağı gibiydi, omega parfümü hafifçe kararmış ama inkar edilemez bir şekilde mevcuttu. Tıpkı bir kaşığın arkasındaki krema gibi, üzerindeki tadı yalamak istiyordum. Bu gece birdenbire çok daha eğlenceli görünmeye başlamıştı. Eğer Adam bir alfanın ilgisini çekmek istiyorsa, turnayı gözünden vurmak üzereydi.

Yemeğinle oynama Eve, diye uyardı soğuk bir ses ve ben de hemen duymazdan geldim.

Yaklaştığımda diğer alfa başını kaldırdı, tehdidimi çoktan hissetmişti. Gözleri kısıldı, omuzları rüküş, çok dar düğmeli gömleğinin içinde hışırdadı, doğrulurken içki midesi içine çekildi. Vücudu *uzak durmamı* söylüyordu.

Diğer alfaların bana baktıklarında ne çok iyi biliyordum. Bir kadın, güzel, ince. Baştan çıkarıcı, evet, ama aklıma komik fikirler gelirse kolayca ezilirdim. Gerçeği fark ettiklerinde her zaman çok şaşırdılar. Parıldamamın nedeni aşırı baskı altında şekillenmiş olmamdı. Ben bir elmastım ve aynı derecede kırılmazdım.

Ben yaklaştıkça alfanın göğsü şişti ama Adam'ın beni hissettiği anda ensesinde tüylerin diken diken olduğunu gördüm. Boğazımdan nadiren çıkan bir mırıltı, alışılmadık ve sert, yükseldi ve Adam koltuğunda dönüp beni gördüğünde havadaki kabarık tatlılık ikiye katlandı, neredeyse ezici bir hal aldı.

Ne kadar güzel bir omega.

Müvekkilim yalan mı söylemişti yoksa yanlış mı yönlendirilmişti? Omega parfümü sıkan bir beta değildi bu. Bu gerçek bir anlaşma. Bir erkek omega. Yalnız bir erkek omega. Boğazında bir işaret yoktu ve eğer sahiplenilseydi bir tane olurdu. Kimse bu kadar güzel bir boğazın işaretlenmesine izin vermezdi. Sahipsiz. Havaya yayılan parfüm miktarına bakarak tahmin yürütecek olursam, kızışmaya yaklaşıyordu.

İşaretim. Benim ölümüm.

Ellerim yumruk olmaya hevesli bir şekilde gerildi.

Beta ya da değil, Adam'ın tanımı merakımı artırsa da bu akşamki hedefimi değiştirmedim. Neden bir erkek omegayı öldüreyim? Ben hayvandım ama bu yalan geceyi bitirdikten sonra yapmayı planladığım şeyi değiştirecekti. Manipüle edilmeyi reddediyordum ve müşterinin bu numarayı çekmeye çalıştığı için ödeyeceği bir kefareti olacaktı.

Bara oturduğu yerde kalçanı kalçasına değdirdiğimde Adam yanımda sııcacıktı. Orta yaşılı bir beta erkeği olan barmen, ben ve diğer alfa arasında temkinli bir bakış attı, sahipsiz omega için mücadelenin başlamasını bekliyordu.

"Üç duble votka," dedim barmene usulca, solumdaki iki adama parlak bir gülümsemeyle dönmeden önce.

Alfa'nın gözleri kısılmıştı ama Adam'ın göz bebekleri bana bakarken büyümüştü. Çenesi gergindi, dudakları ayırıktı -muhtemelen kokularımızı içine çekmemek için- ve yanakları kızarmıştı.

"Kendim ve yeni arkadaşlarım için," dedim başımı hafifçe eğerek, koyu renk saçlarım omzumun üzerinden kayarak. Adam'ın gözleri hareketi takip etti, nefesleri göğsünde hızlandı.

"Ben paylaşmam tatlım," diye hırladı alfa. Şakakları terlemişti ve bağırsaklarını çoktan başarısız olmuştu. Yakından bakıldığında şurup kokusunun pudramsı, bayat bir niteliği vardı. Adam ona doğru eğilmiş, aramızda hızla bakışlıyordu.

Daha önce kokumun rahatsız edici olduğu , yakınlardaki tehlikenin uyarısı, baskıcı. Çocukluğumdan beri birkaç omegayla tanışmıştım, ama parfümleri çiçek açsa bile her zaman uzak durmuşlardı. İşin basit gerçeği, bir omega'nın kendini açlığımıza kurban olarak sunma dürtüsünü hissetmesi için bir alfanın işaretini sevmesi gerekmiyordu. Adam benim kokumdan hoşlanmıyordu ama kalçaları sandalyede öne doğru kayıyor, dizleri uyarılmasına yer açmak için açılıyordu.

Barın yapışkan tezgahına üç kısa bardak geldi ve her adama birer tane uzattım. Eğer bu alfa paylaşmıyorsa, bu onu destekleyecek bir sürüsü olmadığı anlamına geliyordu.

"Sanırım... sözümü kesiyorsun," diye homurdandı Adam, gözlerimle buluştuğunda boğazı ağır bir yutkunmayla esnedi. Yeşilin yumuşak bir tonu, neredeyse gri, yalvarmak üzere olan bir omega'nın siyahıyla doluydu.

"Ah, şekerim, kesinlikle bölüyorum," diye mırıldandım, bardan ona doğru eğildim ve yanaklarında koyulaşan pembeliğe sıırttım. Alfa'ya baktım, sıırtışım keskinleşti. "Ve ben de paylaşmıyorum. Duble içki bir teselli ödülü."

"Dinle-" diye soluk soluğa bağırdı Adam.

"Kaltak, sen daha iyi-" diye başladı alfa, bir hırıltı yükseldi ve ortak avımızın irkilmesine neden oldu.

"Kışt."

Adam basit havlamamla oturduğu yerde sıçradı ve ben de elimi kalçasına koyarak onu sakinleştirdim, yukarı kaydardım ve kasıklarının hemen yakınında durduğumda ondan gelen taze parfüm bulutunu içime çektim.

İrkilme sırası diğer alfadaydı. Şişinmeye, kendini daha büyük göstermeye çalıştı ama artık ikimiz de gerçeği biliyorduk. Ne kadar büyük olduğu önemli değildi. Onu dize getirebileceğimi fiziksel olarak kanıtlamama ihtiyacı olsaydı, kanıtlardım ama havlamama verdiği tepki yeterliydi.

Çok az kişi bir alfada neyin baskınlık yarattığını biliyordu. Her seferinde bir çürük, bir dövüş ve bir zaferle öğrenmişim. Kendine güven, korkuya aldırış etmeme, meydan okumaya, kazanmaya, rakibine dişlerini geçirmeye ve onlara *öldürebileceğini* ve onların *öldüremeyeceğini* kanıtlamaya aşinalık.

İlkel olduğu kesin, ama bu sizin için biyolojiydi.

"Tartışmak istiyorsan, çekinme," dedim omuz silkerek.

Adam'ın sadakati çoktan değişmeye başlamıştı, elime doğru yaklaşıyor, *dokunmam* için yalvarıyordu. Daha önce bir işi bitirmeden önce hiç bir hedefi *becermemişim* ama varken bir erkek omega'nın tadını çıkarmamak büyük bir kayıp olurdu.

"Buraya ilk ben geldim," diye hırladı alfa dişlerini sıkarak.

"Ve şimdi gidiyorsun." Hoşuna gitsin ya da gitmesin, tüm vücudunun benden korktuğunu bildiğini ona hatırlatmak için yine havlamamı kullandım, kelimeler ağır ve keskindi.

Alfa, dudakları dişlerinin arasında kıvrılmış ve çenesinin köşesi titreyerek kararlı bir şekilde barın tepesine bakan Adam'a ters ters baktı. Yaşlı adam hırladı ve benim veda hediyem olan votkaya uzandı, içkiyi hüpletip tahtaya vurduktan sonra arkasını dönüp gitti.

Adam'ın iç uyluğundaki gergin kası okşadım ve sonra kendi içkime dönerek onu sıvazladım. "İşte böyle. Rahatla, şekerim."

"Siktir," diye soludu Adam, kalçaları dokunuşumu kovalamak için kısa süreliğine kalktı, sonra öne doğru fırladı, bardağı kaptı ve alkolü geri savurdu.

Çok kolay.

Nefesi kesildi, omuzları çöktü ve gözleri büyüdü, şok içinde bana başladı.

"Bu gece onun düğümünün kıcına girmesini gerçekten istemedin, değil mi?" Sırıtarak sordum.

Adam biraz soldu ve başını salladı. "Her ne planladıysa, hayır, bunu istemedim."

"Buna da ihtiyacın var mı?" İkinci bardağı ona doğru uzatırken sordum.

Hem bana hem de bardağa temkinli bir şekilde baktı, kaşlarında hafif bir gerginlik belirdi. "Muhtemelen," diye itiraf etti usulca.

"Ben ısmarlıyorum," dedim ve içkileri karşılamak için barın üzerine bir hesap bıraktım. Göz ucuyla Adam'ın ikinci bardağı içişini izledim, bu kez daha yavaştı. "Arkadaş aradığınızı varsayıyorum, çünkü aksi takdirde bu gece buraya gelmekle çok büyük bir hata yaptınız."

"Ya ikincisiyse?"

Sesi hafif ve gençti. İri yarı bir adam değildi, erkek omegalar genelde öyle değildir ama ona dokunduğumda elimin altındaki kasları fark Zindeydi, boyu benden uzun değildi ve ben topuklu giyerken o ayakta dursa muhtemelen daha kısa olurdu. Yakışıklı olduğu kesin ama biraz da utangaçtı.

"O zaman tereddütleriniz olup olmadığını ve bir kaçış yoluna ihtiyacınız olup olmadığını sorardım," dedim.

"Sen mi eşlik ediyorsun? Bir alfa mı?" Omuz silktim. "Dişi bir alfa."

Panikle karışık bir kahkaha atarak nefes verdi. "Elbette. Dişi bir alfa. Tony'yi çok az çabayla korkuttun."

"Tony'ye benziyordu," dedim hafif bir hırıltıyla.

Adam'ın yüz ifadesi aydınlandı, kokusu da öyle. "Ha, evet, ."

Bu omega'ya yalan söyleyebilir, ona benimle güvende olduğunu, onu otel odasına kadar geçirip kapıda bırakacağımı söyleyebilirdim. Bu dünyada ilerlemeye çalışmanın ve Tony gibi alfalar tarafından ezilmemenin nasıl bir şey olduğunu anladığımı. Onun için zararsız olduğumu.

"Gerçeği öğrenmek ister misin?" Ona sordum.

Gözleri kısıldı. Şüphelenmekte haklıydı. Omegaların korunması gerekirdi ama burada yalnız ve sahipsiz bir tane vardı. Oyunun sonlarına doğru, eğer dosya en azından yaşı konusunda haklıysa. Hayatta payına düşen dersleri çoktan almıştı. Ve yanlış insanları öyle ya da böyle kızdırmıştı. Belki onlara borcu vardı. Belki de bir kuralı çiğnemişti. Benim işim ilgilenmek değildi. O masum değildi.

Adam yavaşça başını salladı ve ben de onu taklit ederek yaklaştım, bacaklarının arasındaki yeri kendime sundum. Bu sefer benden uzaklaşmadı; fark etmese bile bunaltıcı kokuma çoktan alışmıştı.

"Seni otel odana kadar takip edeceğim," dedim ve gözleri büyüdü. "Seni becereceğim. Seni içime kilitleyeceğim. Düşünemez, konuşamaz ya da daha fazlası için sızlanmaktan başka bir şey yapamaz hale gelene kadar boşalmanı sağlayacağım. Hareket bile edemeyecek hale gelene kadar sana bineceğim ve sonra devam edeceğim çünkü bunu istiyorum." Adam şimdi nefes nefeseydi, parfüm kokuyordu ve kasvetli, pis kumarhanedeki yüzlerin dikkatini çekiyordu. Bar koltuğunda öne doğru kaymış ve kalçalarına bastırarak sürtünmek için kıvranmaya başlamıştı.

"Ya ben-"

"Hayır demeyeceksin. Yalvaracaksın, mızızlanacaksın ve yatağı o kadar ıslatacaksın ki, kimse odayı tekrar kullanmadan önce yatağı ters çevirmek zorunda kalacaklar," dedim, bu düşünceye ve Adam'ın nefesinin kesilmesine gülümseyerek, gerçekten biraz şok olmuş bir şekilde. "Ama şu şekerim. İşte bu yüzden evet diyeceksin. Sana söz veriyorum, ısırmayacağım."

Adam'ın ağzı biraz açık kaldı, gözleri yüzümü ve vücudumu taradı. Zayıftım ama güçlüydüm, kaslıydım ve onu kollarıma bakarken yakaladım. İçime doğru sallandı ve küçük bir inilti çıkardı, gözleri kısa süreliğine kapandı.

"Evet," dedi.

MOTEL köşeyi dönünceydi, karton duvarları, su lekeleri ve lenslerinde toz tabakası olan güvenlik kameraları olan boktan küçük binaydı, bu yarım kalmış iş için endişelenmeme gerek yoktu.

Adam anahtarı -gerçek bir anahtarı- odanın kilidine sokarken elleri titreyerek, "Son zamanlarda... biraz nakit sıkıntısı çekiyorum," diye geveledi.

"Burası sahip olduğun son şeyi de kaybetmek için iyi bir şehir," dedim ve omuzları çöktü.

"Doğru," mırıldandı.

Kokusu tekrar acılaşıyordu, geceleri şehrin bozuk havası yeterince temizliyordu ki bu fare kapanında bir alfaya izin vermenin bilgeliğini sorgulamaya başladı.

Kapıyı açtığı anda kaşlarını çatarak odaya baktım.

Ben ideal bir alfa değildim. Adam da mükemmel bir omega değildi. Ama burası... burası tam bir bok çukuruydu. Kumarhaneden farklı olarak, bu motel odası başka kokularla kokuyordu, Adam'ın kremesi şeker neredeyse tamamen eksikti. Zemin kirliydi, ışıklandırma sert ve dengesizdi ve yan odada tartışan çiftin sesi içeriden dışarıdakinden daha yüksek geliyordu.

Herhangi bir omega kendisi için daha iyisini yapabilirdi. Gezinmek için daha şık bir bar seçselerdi, çatı katında bir yuva kiralamak ya da onları doğrudan sürüye için birbirlerini ezip geçen alfaları seçerlerdi.

Onu neyin durdurduğunu sormak dilimin ucundaydı, meraktan içim içimi yiyordu ama sonra döndüm ve biraz daha az sert bir başucu lambası yakmasını izledim. Parmağımın bir hareketiyle tepe aydınlatmasını kapattım ve omuzları yumuşadı.

"Buradan nefret ediyorsun," diye not ettim.

"Her yerden nefret ediyorum," diye mırıldandı Adam ve sonra kızardı.

Bol ceketini çıkardı ve altında yumuşak, yıpranmış bir tişört vardı, bakımlı kaslarının belirginliğini yalayan bir tişört. Kot pantolonunun arka ceplerinden biri yırtılmış, geriye birkaç yırtık kalmıştı; şık bir yapaylıktan ziyade gerçek bir yıpranma.

Çizmesinin topuğu deriden ayrıldı. Çok güzeldi, kendini pejmürde gibi gösteriyordu.

"Şu battaniyeleri yırtın ve odanın diğer tarafına koyun," dedim.

Adam sertleşti ve pes etmeden önce kısa bir süre bana baktı, yüzünü buruşturarak yatak takımının üst katmanlarını çekip çıkardı ve köşeye fırlattı. İşte, daha iyi. Yatak dağınıktı ve çarşaflar lekeliydi ama *temizlerdi*.

"Gömleğini çıkar," dedim, Adam'ın omuzları dikleşirken ve çenesi yere düşerken sırtarak.

Bana karşı gelmek , bu çok açıktı, bu dürtüye karşı koyarken titriyordu, bunun yerine emrimi yerine getirirken rahat bir nefes verdi. Neden? Becerilmek istediği için mi? Yoksa beni korktuğu için mi? Her iki cevap da tam olarak doğru gelmiyordu.

". "

Adam yutkundu ve dudaklarını düz bir çizgi haline getirerek yatağa uzandı, kollarını iki yana açtı ve bakışlarını sıkıntıyla tavana dikti.

"Aferin oğlum," diye mırıldandım ve bakışları bana döndü, parladı ve sonra ona katılıp yatağa uzanırken genişledi.

Eğildim ve Adam sertleşti, beklentiyle titriyordu, bir yırtıcının varlığında kendini hareketsiz tutuyordu. Ellerimi yatağın üzerinde göğsünün iki yanına koydum ve sonra yavaşça eğildim. Saçlarım tenini öperken, kaburgalarının üzerinde kayarken ve gıdıklanırken titredi.

"Kokumu sevmiyorsun," dedim, sözümü kesmek için bir ses çıkardığında devam ettim, "o yüzden şu parfümü tekrar çalıştıralım."

Göğsüne doğru bir çizgi yaladım, çıplak ve pürüzsüzdü, göbek deliğinin etrafında şaşırtıcı derecede mutlu bir iz bırakıp güneşe doğru alay ettim. Dilim bir noktaya kadar keskinleşip teninin üzerinde gezinirken Adam'ın nefesi kesildi. Köprücük kemiğine doğru ilerlediğimde iç çekti, sonunda yumuşadı, parfümüm tatlandı.

Göğsünü usulca emdim. Tipik omega yenilebilir kalitesiyle tezat oluşturan keskin çimen tadı tenindeydi.

"Ben zaten garantili bir yatış değil miyim?" Adam nefes aldı. Elleri kaba çarşafların üzerinden dizlerime doğru kayd, gevşekçe kavrayarak neye izin vereceğimi test etti.

"Garantili bir sevişme illa ki iyi bir sevişme demek değildir." Ağzım düz bir meme ucuna gitti ve dişlerimle onunla alay etme dürtüsüne direndim. Elbette ısırmazdım ama onu korkutmak komik olurdu.

Adam inledi ve altımda kamburlaştı, elleri daha cesurlaşarak kalçalarımın yukarı kayd. Biri beklenmedik bir engelle karşılaşp duraklayınca güldüm. Adam uyluk kılıfının etrafındaki yolunu hissederken biraz daha emdim, beyni bulduklarını tercüme ederken donup kaldım.

Yer değıştirdim ve yüzündeki gerçek dehşetin tadını çıkardım. Geri çekilmeye çalıştı ve ben de üzerine sıkıca oturdum, hafifçe sallandım ve sikiinin üzerindeki baskı ve sürtünme nedeniyle gözleri geri dönerken sııttım.

"Neden sen- neden sen-" Adam göğsünü hafifçe inledi, kendi eli bıçağımın sapına sarılmıştı.

"neden?"

Kaşları gerildi, gözleri tekrar açıldı, kalçalarını aşağıdan benimkilere doğru iterken bile hâlâ korkuyordu. Tahmin etmeyi reddederek başını hafifçe salladı.

"Çıkar şunu. Köşeye de atabilirsin, hmm?" Fark etmezdi. Adam'ı öldürmek için bıçağa ihtiyacım yoktu. Zaten ulaşamayacağı bir yerde olması daha iyiydi.

"Ne?" Adam nefes aldı, gözleri irileşmiş ve göz bebekleri büyümüşü.

Dudaklarım kıpırdadı, gülümserken dişlerim garip bir şekilde ağrıyordu ve elbisemin eteğini kalçama doğru çektim. Adam'ın gözleri kalçalarımın üzerinde, ikisi arasında gidip gelirken, eli yavaşça kılıfın kayışlarına doğru ilerledi. Parmak uçları tokayı bulana kadar deride gezinirken düzensiz bir mırıltı çıkardım.

İşlerimden bu kadar yakın olmam gerekmeyle uzun zaman olmuştu. Aslında ihtiyacım yoktu. Motel odasına adım attığımız anda işimi bitirip yola koyulabilirdim, hatta daha da erken.

Erkek bir omega bir ikramdı. Daha önce hiç zevk alma şansım olmamıştı. Onu harcamak utanç verici olurdu.

Parmakları beceriksizce hareket ediyordu, aramızda kokusuna ekşi bir kenar yükseliyordu. Öldürdüklerimle oynamamamın bir başka nedeni de korkunun afrodizyak olmasıydı.

bir alfaya.

"Hiç kilidin oldu mu?" Adam sonunda kılıfı çıkarıp hevesle köşeye fırlatırken sordum.

Arkama uzandım, fermuarı dikkatlice indirdim ve silah kılıfımın mandalını da sessizce açtım. Bunu bir sır olarak saklayacaktım.

"Hayır. Sen hiç...?" Adam sözünü yarıda kesti ve sertçe yutkundu, ben elbiseyi başımın üzerinden çekip çıkarırken, silah kumaşın içine gizlenmişti.

"Bir keresinde bir omega'yı kızıştırmıştım," dedim, kamburumu çıkarıp elbiseyi sessizce yatağın ayakucuna bırakarak. Adam dirseklerine dayanmış, vücudumu, eski yara izlerimi inceliyordu, bakışlarında yeni bir hesaplama vardı. Öne doğru eğildim ve onu çarşafın içine doğru ittim. "Ama hayır. nadiriz, değil mi şekerim?"

"Nadir bulunan birisin," diye mırıldandı, kendini bana sürtmek için doğrulduğunda, pantolonunun iç çamaşırımın ince danteline sürtünmesi bir başka kırık mırıltı çıkardı. "Ben avlandım."

Bir yandan yatağa gömülmeye çalışıyor, bir yandan da kalçalarını benimkilere doğru kaldırıyor, bedeni benden kaçmakla dokunmam için yalvarmak arasında gidip geliyordu.

"Peki yakalanmak hakkında ne hissediyorsun?" O güzel, kesik çene hattını ısırdım ve tenimizi birbirine bastırdım.

Adam inledi, altımda gerildi ve titreyen bir iç çekti. "Bu... değişir."

Hiçbir zaman çoğu alfa gibi omega takıntılı olmamıştım. Adam haklıydı, onlar avlanmıştı ve bu benim biraz fazla olduğum bir durumdu. Memnun etmeye hevesli bir beta, benim tecrübelerime göre sikişmek için oldukça tatmin ediciydi. Ama bu ...

Hayır. Adam özeldi. Alfa'ların genellikle Omega'lar hakkında düşündüğü şekilde değil. Benim için değerli değildi. Bir betayı kilitleyebilirdim. Ömür boyu cinsel ve yumuşak bir yeri temsil etmiyordu.

Adam özeldi çünkü artık onun sahibiydim. Her nefesini ben veriyordum. Beni arzuluyor ve benden korkuyordu ve şu anda sadece ben onu tatmin edebilir ya da yok edebilirdim. İkimiz de biliyorduk. Ben belki ondan biraz daha iyi biliyordum ama o da bunun farkında değildi.

Onun hayatına tehdit oluştuyordum. Davetsiz bir ısıklıkla özgürlüğünü elinden alabileceğim gibi, silahımla hayatını da elinden alabilirdim.

Tırnaklarım ihtiyaçla keskinleşmiş yassı meme uçlarını çizerken, "Lütfen," diye soluk soluğa bağırdı. Onu derin derin içime çekiyordum, ağzım nabzının üzerinde, burnum kulağının hemen altındaydı. Ter ve o şekerli parfüm ve altında hafif acı bir nota. Bastırıcılar. Adam kısa süre önce baskılayıcı ilaçları bırakmıştı - omega atamasını gizlemek ve kızışmasını önlemek için tasarlanmış ilaçlar.

Adam'ın elleri yanlarımda gezinirken terimi yaladım ve sonra sabırsızlanarak pantolonunun önünü karıştırmak için aramıza daldı. Ya dosyamda beta olarak etiketlenmişti çünkü müvekkillerim onun bu unvanından habersizdi ya da baskılayıcı ilaçlara devam edeceğini varsayıyorlardı. Ve eğer ikincisiyse-

"Beklediğimden çok daha sabırlısın," diye homurdandı Adam, altımda kıpırdanarak.

Güzel kolları vardı, güçlüydü ve göğsü hafifçe düzleşmişti. Parmağımı karnındaki kas çizgilerinin üzerinde gezdirdim, esnemelerini ve zıplamalarını izledim.

Bir erkek omega. Dişi bir alfa. Çok mu uygun oldu?

Kalçalarına kadar inen Adonis kemeri güzeldi, biraz fazla belirgindi. Çekiciydi ama yetersiz beslendiğinin bir işaretiydi.

"Adın ne senin?" diye sordu.

Koyu bukleler pantolonunun ayrılmış kanatlarından dışarı bakıyordu, horozunun kökü sadece görülebiliyordu, kırmızı ve şişmiş ve kumaş kafesinden çıkmaya çalışıyordu.

Eğer Adam benim için kurulmuş bir tuzaksa, iyi düşünülmemişti. Çok gergindi, bir omega'nın olması gerektiği kadar parlatılmamıştı, muhtemelen olabileceği kadar güçlü parfüm sıkıyordu. Daha büyük olasılıkla, kısa süre önce bastırıcıları bitmişti.

"Seni boşalttığımda bana alfa de," diye cevap verdim, dudaklarıma bir gülümseme yerleştirdim ve geriye doğru kayarak pantolonunun kalçalarını kavradım ve benimle birlikte çektim.

Adam homurdandı ve tekmeleyerek dışarı çıktı, bacakları bana yer açmak için yeterince uzun ayrıldı. Aşağıya daldım, kalçalarını ayırdım, kıvranırken onu uzun uzun inceledim. Güzel, kalın bir sik,

Çok uzun değildi ama dolgun ve şişmişti, ucundan uyarılma damlamaya başlamıştı bile. Uzandım ve taşaklarını avuçladım, sikini tamamen görmezden geldim. İnanılmaz derecede ağır ve hassastılar ve Adam onları biraz sıktığımda böğürdü, horozu sanki bir pasta kreması torbasıymış gibi başka bir pre-cum damlası salgıladığında bir kahkaha attı.

"Uzun zaman mı?" Alay ettim.

"Hiçbir fikrin yok," diye soluk soluğa , göğsü kabarmış ve gözlerini su lekeli tavan döşemelerine dikmişti.

Omegalar ve alfalar da benzer şekilde libidolarını yükseltmişlerdi. Adam'ın yaşında bağlanmamış birini bulmanın nadir olmasının bir nedeni de buydu. Omegalar sekse ihtiyaç duyardı, kızıştıklarında düğümlere ve kilitlere ihtiyaç duyarlardı ve alfadan ısırık almadan bunu elde etmek zordu.

Ona acıdım ve yarağına uzandım, şişman ve damlayan kafasını hiç uyardırmadan dudaklarımın arasına aldım. Adam tekrar bağırды, kalçaları tekmeliyordu ve ben kıpırdamadan durdum, ağzımı kısa ve çaresiz itişlerle becerirken dili uzunluğunun alt kısmı boyunca ileri geri küçük kırbaç yalamalarıyla alay ediyordu. Elim kesesini tekrar sıktı ve Adam boğuk bir iniltiyle boşaldı ve dilimin üzerine yapışkan, kaygan bir şeker aktı. Bir hırıltıyla emdim.

Bu bir yükseltmeydi. Betaların tadı bana hiç tatlı gibi gelmemişti. Elimi Adam'ın zıplayan karnına koydum ve sikinin üzerinde yavaş bir tempo tutturdum. Amım zonkluyordu, onu yeni bir hazineden mahrum bıraktığımı farkındaydım. Ama daha çok zaman vardı. Adam'a planlarım hakkında yalan söylememiştim, sadece işimiz bittikten sonra ne yapacağımı söylememiştim.

"Oh fuck, oh fuck, I-I-Alpha," sonunda uzun ve kuşatılmış bir inilti ile onu tabanına kadar yuttuğumda ve o şekerli kurabiye tadından daha fazlası için sertçe emdiğimde karar verdi.

Saçlarımdaki elleri kararsızdı, saç tellerimi kaydırıp tarıyordu ve bu dokunuşa aldırmadığım için şaşırılmışım. Fazla talepkâr olmaktan çekindiği belliydi ve ilk orgasmı, kontrolü bana bırakması için üzerindeki gerginliği yeterince almıştı. Benim hızım onunkinden daha yavaştı, uzun duraklamalar yapıyordum.

nefesimi tutmak ve taşan dölleri dilimin ucuyla temizlemek için.

"istiyorum," diye soluk soluğa bağırdı bir ara, taşaklarını kaldırıp öpmek ve kemirmek için, tekrar eriyen bir dondurma külahı gibi damlayana kadar. "Lütfen, alfa. Becer beni."

Kilidim onu tatmin etmek istiyordu, amım zaten hiçbir şey için sıkılmıyordu, hem Adam'ın hem de benim vücutlarımızın birbirine vaat ettiği şeyi almasına izin vermemi talep ediyordu.

Talebini görmezden geldim ve tekrar boşalmasını sağladım, bu sefer sadece parmaklarımı enine dolayarak -her iki elimle- hızlı çığlıklar atmasını, ellerini başının üzerindeki yastığa sıkıştırmasını izledim. Kendi karnını o kremi tatlı sıvının sıçramalarıyla boyadı ve ben sııttım. Çok güzeldi. Karın kasları gerilmiş, kalçaları titriyor, siki hâlâ seğiriyor ve amımı arıyordu.

"Sanırım ben... yakın olabilirim-" Derisindeki pisliği yalamaya başladığımda Adam'ın sesi karıştı. Tatlı ve tuzlu. Karnı esnedi ve sessiz bir şekilde beni izlemeye başladı.

"Senin sıcaklığın," dedim yanağımı kısa bir süreliğine tenine bastırarak. Çok sıcaktı. Ateş gibi. Erkek omegalara çok aşına olmasam da, aletinın sikilmek için gösterdiği sarsılmaz kararlılığın en azından biraz sıra dışı olduğunu söyleyebilirdim.

"Evet," dedi Adam. Ellerimi yukarı kaldırdığımda gözlerini göğüslerimde buldum, bakarken dudaklarını ıslatmak için dili dışarı fırladı.

Genelde seks sırasında fazla dokunuş istemezdim. Sadece rahatlama. Dizlerimin üzerinde doğruldum ve iç çamaşırlarımı çekiştirerek indirdim, dikkatlice üzerlerinden çıktım. Adams'ın gözleri hevesle bacaklarımın arasında gezindi, bir sızlanma daha duyuldu, yanakları kızardı.

"Kızgınlıktan kaçınabilirim."

Adam'ın gözleri sonunda tekrar yüzüme baktı. "Ne? Oh. Tabii, ben-ya da... eğer istersen..."

Eğer isteseydim, kızgınlığı boyunca ona ortak olabilirdim. Erkek bir omega ile günlerce cinsel çılgınlık yaşayabilirdim. Biyolojik olarak ideal sevişmem.

Ama yapamazdım. Çünkü Adam'ın sabaha kadar ölmüş olması gerekiyordu. "Bakalım bu gece nasıl geçecek, şekerim."

Dudaklarından daha fazla soru dökülmesini engellemek için ellerimi Adam'ın omuzlarına koydum ve bir bacağıma kalçasının üzerinde salladım

ve seksimi onun sikine yerleştirdim. İkimiz de ıslanmıştık, birbirimize kolayca kayıyorduk ve Adam'ın vücuğu kemerli, başı geriye atılmışken boğazının görüntüsü çenemde yine garip bir sızı yarattı.

Alfa'nın ısırma dürtüsü. Bir omega'yı sahiplenmek ve onu kalıcı olarak bize bağlamak.

O bir tuzak mıydı?

"Seni istiyorum," diye haykırdı Adam, altımda titriyordu, kalçaları oynuyordu ve siki kendini gömecek bir yer arıyordu. "Barda söz verdiğin şeyi istiyorum. Becer beni alfa, düşünemeyene ya da-"

Bir elimi dudaklarına bastırdım ve diğerk elimle sikini tuttum, girişime hizaladım ve kalçalarımın hızlı bir dönüşüyle kendimi onun üzerine oturttum. İniltisi avucumda titreşti ama benimki odada yüksek sesle duyuldu, şok olmuş ve alışılmadık bir rahatlama çığılığıydı. Adam içimde daha da şişti, ben onu sıkmaya başladıkça her hassas siniri öptü.

Ağzını bıraktım ama elimi boğazına, diğerk elimi de kalbinin üzerine koyarak onu sıkıştırdım ve ona ne olduğumu hatırlattım. Alfa. Kontrol.

Ama bu kontrol gibi hissettirmiyordu. Vücudum onun uzunluğunda sallanıyor, biniyor, acil ve otomatikti.

boşaldı, hareketi kayganlaştırdı, amımı sıcak ve hassas hale getirdi. Elimin boğazına yaptığı baskıyla sesi incelmişti, ağzından daha fazlası için yalvaran sözcükler dökölüyordu. Ama faydasızdı. Ona daha fazlasını veriyordum. Ya da alıyordum, söz verdiğim şeyi alıyordum ama ikimiz için de başka seçenek yoktu.

Tenimizin birbirine her vuruşunda, kilidim onun etrafında sıkılaşmaya ve şişmeye başladı, o pelüş omega horozunu ısırđı. Arka arkaya boşalıyor, beni dolduruyor ve içimde bir basınç oluşturuyordu. Adam'ın parmakları klitorisimi buldu, beceriksizce ama doğrudan.

"Siktir, çok iyi. Çok iyi, alfa. Sik beni. Kilitle beni."

Omega'nın yalvarışı baş döndürücüydü. Adam'ın çarpık, işkence görmüş ifadesi ilahiydi. Altımda çaresizce çırpınması, benimle daha hızlı, daha sert buluşmaya çalışması başlı başına bir güçtü. Kokusu, sanki içinde kaçabilecekmişim gibi boğazım yükselene kadar etrafımda .

Soğuk, temkinli bir yanımla zihnimde bir uyarı sesi çıkardı ama bu ses ritmin, baskının, her ciğerime çektiğim tatlılığın, sıcak ve çökmüşlüğüne altına gömülmüştü.

Adam'ın klitorisim üzerindeki çalışması sonunda başarılı oldu ve bir hırıltıyla boşaldım. Boğazını serbest bıraktım ve o da benimle birlikte boşalırken parlak bir nefes verdi. Kilidim sıkıştı, daha fazla kaymayı ve itmeyi engelledi ve birbirimize bağlandık, Adam uluyordu ve orgazm uzadıkça ben hırıliyordum.

Parmaklarım omzunu kavradı, onu yataktan göğsüme çekti, ağzını göğüslerime götürdü ve kucağında sallanırken onları öpmeye, emmeye ve ısırmaya yönlendirdi, kilitlenmeyi, zevki ortaya çıkardı. Patladı, sıcak, parlak ve tatlı, tekrar tekrar, her vuruşta içimde yükseliyor, göğsüme, boğazıma çıkıyor, başımı bulandırıyor.

"Evet, alfa, sik beni. Lütfen. Lütfen. Isır beni, alfa," diye soludu Adam.

Hırladım ve bir elimi saçlarına attım, başını geriye çekip boğazını ısırdım ve emdim. Kızgınlık dönemindeki bir omega için körü körüne bir ısırık için yalvarmak normaldi.

"Isır beni. Lütfen, lanet olsun, ısır beni. Isır beni, alfa."

Bu teklif karşısında homurdandım ve Adam'ı tekrar çarşafın içine soktum, çarşaf kıvrılmaya ve köşelerinden çekilmeye başlamıştı. Hareketlerim hayvani ve acımasızdı, kendimi ona doğru itiyor ve sürüyordum, birleştiğimiz yerde patlayan ısı fişeklerine doğru. Kilidime rağmen, serbest kalışımız sıçramaya başlıyor, içimde yer kalmıyordu.

"Isır beni."

Kelimeleri duymazdan geldim. Adam'ı gevşeyene kadar becerdim, boğazı, çenesi ve göğsü dişlerimden, dudaklarımdan ve dilimden kıpkırmızı olmuştu.

"Isır beni."

Vücudum ağrıyordu ama aklım başımda değildi, içimde bağıyken almam gereken daha çok şey vardı.

"Isır beni."

Her nefesi tatlıydı. Adamın nabızı kafamın içinde yüksek sesle atıyordu. Acımasız öpücükler yüzünden kanı boğazında yükselmışti,

Yüzeye o kadar yakındı ki neredeyse tadını alabiliyordum, metal sürekli şekerden keskin bir rahatlama sağlıyordu.

Adam' elleri saçlarımda zayıf ve titriyordu, beni boynuna tutuyordu.
"Isır. Lütfen, ısır."

Nabızı dilimin üzerinde sertti. Derisi
dişlerimin altında incecikti.

Sonunda tatmin olmuş, hatta bitkin bir halde onu yutarken kanı
boğazımda sıcaktı. İç çekerken dudaklarıma karşı esnedi.

Yorgunluk ve temkinli rahatlama bizi karanlığa çekti.

iki

Adam

Eğer bir kamyon ayak parmaklarınızda tuhaf bir karıncalanma, bacaklarınızda tatmin edici bir jöle hissi, boğazınızda bir yanma ve boğazınızda tuhaf bir şekilde keskin ve metalik bir koku bırakıyorsa, kamyon çarpmış gibi olursunuz.

burnunun ucunda.

Bekle.

Gözlerim açıldı ve yüzüme doğrultulmuş bir tabancanın soğuk siyah namlusunu görünce kaskatı kesildim.

İşte böyle kokuyordu. Bir gece önce ne olduğunu çıkaramamıştım ama öksürmemeye neden olacak kadar dumanla karışık, yeni ateşlenmiş bir silahın kokusuydu.

Yutkundum ve irkildim, boğazımdaki ısırık hareketle birlikte zonkluyordu. Silahın diğer tarafındaki alfa -benim alfam, diye düşündüm alaycı bir şekilde- ısırık izime baktı. Onun ısırık izine. Bizim bağ izimiz.

Şüpheli bir şekilde sessiz olan bir bağ. İşe yaramamış mıydı? Bu düşünce karşısında rahatladım mı yoksa dehşete mi kapıldım emin değildim.

"Sen olduğundan emin değildim," dedim. Bir gece önce yalvarmaktan sesim titriyordu. Saatlerce ısırılmasını istemek, bilincimi kaybetmemek, sadece çılgınlık sırasında dişlerini yakalayabileceğimi umarak yalvarmak gibi geliyordu. Isırık zonkladı, acıdı ve boynumu yaktı, bu pek de hoş karşılanmayan bir zaferdi.

"Eğer ne..." Dudakları kapandı ve o inanılmaz kedi beni inceledi. "birini gönderdiklerini biliyordun."

Yavaşça başımı salladım, burnumun ucu silahın ağzını zar zor sıyrıyordu. Pırıl pırıl parlayan siyah saçları, sadece ipuçlarını ele veren yüz hatları -açık kahverengi teni, neredeyse şahin burnunun üzerinde bir tutam çil, sikimin etrafını güzelce saran dolgun dudakları şimdi sert bir çizgiye dönmüştü- ile gün ışığında daha da çarpıcıydı. Ve o gözler, sıcak ve koyu renkli ve ruh hali olarak silahının ucu kadar soğuk.

"Sakin bana Tony olduğunu sandığını söyleme," dedi. İçimde yabancı bir duygunun ilk, zayıf fısıltısı vardı, ama o kadar... şifreli ve boğuktu ki, çözemedim. En azından bir bağ olduğu anlamına geliyordu.

En iyi ihtimalle en kötü senaryo gerçekleşmişti. Beni öldürmek için tutulan alfaya bağlanmıştım. Bağlandın ama belki de güvende değilsin?

"I..." Nasıl cevap vereceğimi bilemeyecek kadar yeni bağlantıyı analiz etmekle meşguldüm. Ve yüzüme doğrultulan silah yüzünden biraz fazla dikkatim dağılmıştı. Bir gece önce bu alfanın kollarına bakmıştım ve göründükleri kadar güçlülerdi. Biraz bile tereddüt etmedi. "İşi bitirecek misin?"

"Daha işe bile başlamadım."

Tekrar yutkundum, nedenini bilmesem de başımı salladım.

"Yaptığımda uzun sürmeyecek," dedi ve kalbim durdu, battı. Demek buraya kadarmış. Son şans, başarısız oldu. "Eğer yaparsam."

İçimde vahşi bir fırtına koptu, kahkaha ya da hıçkırık boğazıma düğümlendi ve beni boğdu.

"Karar verme sürecine yardımcı olmak için yapabileceğim bir şey var mı?"

Çıplaktım, yaralıydım ve daha önce hiç olmadığım kadar tatmin olmuştum, yeni ısırılmış ve bağlanmıştım, hayatımda gördüğüm en güzel insanlardan birine silahın namlusundan bakıyordum. Henüz ölmemişim. Hâlâ umut vardı.

"Ateşin gerçekten başladı mı?"

"Bastırıcılarım bitti," dedim, zihnimden *bilerek* ekledim. "Biraz bulamazsam, ateşim iyice yükselecek."

Dudaklarını birbirine bastırdı. Dudakları sanki dibinde bir ödül varmış gibi sikimi yutmuştu. Yalvarmaktan sesim kısılana kadar ısırma dürtümü görmezden gelmişti.

"Bu gerçekten en iyi planın mıydı?" diye sordu, başı öne eğik.

"Ben aptal değilim. Bu tuzaklardan kaçmaya devam edemem. Bu benim son planımdı," diye itiraf ettim. Tam anlamıyla kandırabileceğim birine . Bir gece önce pozisyonu düşündüğünü görmüştüm, o zaman neredeyse kaybediyordum. "Tek bir iyi aracım var ve onu kullandım."

Çaresiz omega, bir alfanın onlarla ilgilenmesi için yalvarıyor. Ama ben yalvarmıyordum, değil mi? Belki de yalvarmalıydım. Gurur benim için uzun bir sorundu. Çok uzun zamandır.

Adını bile bilmediğim alfam sessiz kaldı. Geldiğimizden biraz daha aydınlık olmasına rağmen perdelerin dışı hl karanlıktı. şafak . Motel sessizdi. Bir silah sesi gürültülü olabilirdi ama bu kadının iyi kurtulacağından hiç şüphem yoktu. Aynı şey benim için söylenemezdi.

Kaderimi öğrenmek için sabırsızlanarak onu bağın içinde aramaya çalıştım, ama bulduğum şey bana garip bir tik tak eden bir saati hatırlattı, bir tür sabit ve mekanik desen bana geri vuruyordu.

Tony, tüm yağına, tuttuğu ellerine ve ekşi nefesine rağmen, daha iyi bir hedef olabilirdi. Eminim onu beni ısırmaya ikna etmek de bu kadar uzun sürmezdi. Hatta belki iki hecenin tamamını bile. Bunun yerine, zihni bir makineye benzeyen bir alfayı zar zor kendime bağlamıştım.

"Elbise."

Emri algılayabilmem için burnumun önündeki, artık silah olmadan da görülebilen boşluğa bakmam bir anımı aldı.

Yataktan kalkmıştı, kalçasındaki bıçak kılıfı ve kaburgalarının etrafındaki silah kılıfı dışında çıplaktı. Silahlarını giymiş ama kıyafetlerini giymemişti. Tamamen savunmasız bir şekilde hareket ediyordu.

"Giyin yoksa çıkarken seni ," dedi.

Tüm uzuvlarımdan artık pişmiş eriştelerin yapısal bütünlüğüne benzemesini görmezden gelerek ayağa kalktım ve kıyafetlerimi almak için çabaladım.

Henüz lmedi. şaşırtıcı bir şekilde, lmedi.

"Evet, alfa," diye nefes nefese kaldım, sesim bağdaki ani ve kısa süreli öfke çarpmasıyla boğuldu.

"Eve."

Gözlerimi kırptım, tişrtm ısırılmamış tarafımın üzerindeydi, pantolonum bacaklarımdan yarısına kadar inmişti.

"Eve," diye tekrarladım ve o sadece bana baktı, aynada sırtının yansıması, parmakları elbisesinin fermuarını çekiyor, silah kılıfını payetlerin altına saklıyordu.

Eve. . Eve.

Adem ve... Havva. İçimden gergin bir kahkaha yükseldi.

"Giyinmeyi bitirmek ve ihtiyacınız olanı almak için bir dakikadan az vaktiniz var. Cep telefonu yok. Dizüstü bilgisayar yok... Elektronik eşya yok," dedi ve kapıya doğru ilerledi.

Cevap vermedim, sadece kıyafetlerimi giydim ve dolaba doğru daldım. Elimdeki tek elektronik cihaz zaten dakikası bitmek üzere olan bir kullan at telefondur. Zaten saklanmak için elimden geleni yapıyordum.

Çantamı, dikişleri sökülmeğe başlamış eski bir kot asker çuvalını aldım ve Eve ile kapıda buluştum. Benim gibi kokuyordu. Muhtemelen ben de onun gibi kokuyordum.

Yıllar önce, küçük kız kardeşim Faith de parfüm kullanmaya başlamadan önce alfa kartlarını koklamıştım ve daha yumuşak tonları tercih etmiştim. Ama bu alfa, keskin kenarları, sıcaklığı ve burun yakan dumanıyla? Onu asla bir ciltten seçmezdim.

Ceketimi omuzlarımdan silerken yeni bondmark'ım zonkladı ve Eve çantamı elimden çekip aldı, boş bir ifadeyle içeri karıştırdı.

"Hiçbir şeyim yok," diye güvence verdim ama araştırmaya devam etti. "Bak, ben de beni bulmalarını istemiyorum."

Sonunda sustu, gerçi bunun muhtemelen sözünden başka bir şey saklamadığımdan emin olmasıyla daha çok ilgisi vardı.

"Burada kapının yanında kal. Ben bize bir araba bulacağım."

"Sende yok mu?" Kapının koluna uzandığında içimde beklenmedik bir panik titremesiyle sordum.

"Bir tane vardı. Benim de bir otel odam vardı. Daha fazla silah. Teknoloji." Göz ucuyla bana baktı ve ondan gelen yeni bir öfke patlamasıyla kaskatı kesildim. "Artık işe yaramazlar, şekerim."

Bir nefes aldım ama ben daha ne diyeceğimi düşünmeden kapıdan çıkmıştı.

İyi iş, Adam. Seni korkutan ve bu süreçte onu kızdıran bir alfayı güvence altına aldın.

Ama henüz ölmemiştim. Mucize buydu. Ve eğer ölmemiş olmaya devam edebilirim.

Kapı tekrar açıldı ve neredeyse yüzüme çarpıyordu.

"Kimilda," diye emretti Eve, bileğimden tutup beni motel odasından dışarı sürükleyerek.

Kaldırımda çalışan eski, sıradan, kahverengi bir Chrysler vardı ve Eve sürücü koltuğuna geçmeden önce beni yolcu tarafına doğru itti. Araba sırasının aşağısına baktım, motorundan bir şey düşmesine ramak kalmış gibi görünen bir spor araba gördüm ve yolcu kapısı kabaca kalçama çarptı.

"Eğer bir saat içinde polisin peşinize düşmesini istiyorsanız, . Bu araba çalışmadı ve iki gün önce burada bırakıldı."

"Eğer kırıldıysa nasıl-"

"Sadece ıslak bir distribütördü. Tamir ettim. Atla, Adam," diye bağırdı.

Isırığımı tekrar zonkladı ve çantamı bankın üzerinden arkaya atarak yolcu koltuğuna atladım. Eve, ben kapıyı kapatmayı bitirmeden arabayı bulunduğu yerden çekti.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

Sessizlik.

"Bir planımız var mı?" Tekrar denedim.

Eve sürücü koltuğunda garip görünüyordu. Bir tür uyumsuz fotoğraf çekimindeki yüksek moda modeli gibi. Kokusu keskindi ve arabayı hızla dolduruyordu, sert dumandan çok metal uyarısı vardı.

"Neden yapmamaya karar verdin-"

Elini uzattı, irkildim ama elini radyonun kadranlarına götürmekle yetindi ve radyoyu körlemesine açtı.

Statik için.

Şehrin güney ucundaydık ve ben buradan gitmemiz gerektiğinden eminken o bizi kuzeye, şehrin kalbine doğru götürüyordu. Ama sorularım yerine radyodaki yüksek sesli, yıpratıcı paraziti seçtiğini düşününce, biraz daha fazla koruma ve biraz daha az konuşma zamanının geldiğine karar verdim.

Araba bayat ama hafif bir beta gibi kokuyordu. Keşke yataktan çarşafı almayı akıl etseydim. Keşke bunu düşünecek bir alfabı beni ısırması için kandırmış olsaydım. Araba küçüktü ama hava aydınlanmaya başlamıştı ve Eve'e yalan söylememiştim. Bastırıcılarım olmadan, ateşim hızla yükseliyordu. Beni kilitlemesi işe yaramıştı ama muhtemelen tekrar ihtiyacım olması sadece birkaç saat sürecekti.

En iyi hislerime rağmen, kendimi tekrar konuşurken buldum. "Fazla vaktimiz yok."

Eve'in çenesi kıpırdadı ve gözleri boynuma kaydı. Isırığına.

"Biliyorum. Müzik seç."

Küçük bir iç geçirdim. Bu en küçük, en zayıf teselli ödülüydü ama yine de bir şeydi. Bir Sam Cooke şarkısının ilk notalarını bulana kadar kadrancıları yavaşça çevirdim ve sonra koltuğuma geri gömölüp şehrin etrafında büyümesini izledim.

KİLİDİNİ RÜYAMDA GÖRDÜM, sikimin üzerinde inanılmaz bir şekilde sıkışmasını ve şişmesini, boyumdaki en hassas sinirlere sürtünmesini -Dişi alfa ve erkek omega'nın sihirli birleşimi. Terin tenimizi birbirine yapıştırması ve kokularımızın çarpışması. Eve'in beni yüksek güneşin altında yayması ve kendi sıralarını bekleyen bir alfa kalabalığının tam görüntüsünde bana binmesi.

Eli sikimin etrafındayken uyandım ve ince bir inilti çıkardım.

"Sessiz ol," dedi yumuşak bir sesle ve ben dudaklarımı sertçe ısırdım, gözlerim hızla kayıyordu.

Çöldeydik, bir dinlenme tesisinin en ucuna park etmiştik, Eve bana mastürbasyon yaparken güneş ön camdan parlayarak ikimizin de üzerine vuruyordu, döllerim onun bükülen ve okşanan yumruğunun üzerinde birikiyordu.

Ucunu sıkarken "Siktir," diye nefes nefese kaldım. "Siktir, ne-Unngh!"

ve eli durdu, gözlerini bana dikti. "Bir tane daha mı?"

Dışarıda insanlar vardı, mola yerine girip çıkıyorlardı ama bize doğru bakmıyorlardı ve diğer arabalardan uzaktaydık. Ve sikim zonkluyordu. Isırığım da. Kalbim çarpıyordu.

Eve'in eli tekrar hareket etmeye başladığında, yukarı ve aşağı okşayarak, kabaca sıkarak, "Bir tane daha," diye homurdandım, gözlerim kapandı. Bir sonraki orgazmımı talep ediyordu.

"Kilit yok."

Hızla başımı salladım. Hayır, beni buraya kilitleyemezdi.

"Sızlanıyordun," dedi. Sesi, elinin kararlı ve sahiplenici darbeleriyle tezat oluşturacak kadar klinikti. Ağzını üzerime koymasını diledim. Herhangi bir yerime.

"Isırığım acıyor," diye fısıldadım.

Bir an için cevap gelmedi ve bir bakış attığımda onu park yerinde temkinli bir şekilde etrafına bakarken buldum. Garipti, yanılttı, ani olmuştu ama bir bakıma benim için elinden geleni yapıyordu.

"Bana doğru dön."

Kalçalarım hevesle onun yumruğuna çarptı ve döndüm. Eve içime doğru eğildi ve dudaklarının izimin üzerindeki ilk sıyrığıyla tekrar boşaldım.

"Bir tane daha," diye sızlandım hemen. "Lütfen, lütfen, hızlı olacağım."

Eve'in ağzı ısırığına yapıştı, dili şişmiş, acıyan izi hızla yatıştırdı ve neredeyse düşünmeden ona uzandım, vücudumun o anda ait olduğuna yürekten inandığı yere, onun içine geri dönmeye kararlıydım.

alfanın yapması gerektiği gibi nazikçe yalamadı ve birkaç kez dişleri sanki tekrar ısıracakmış gibi sıyrıldı, ama yine de rahatlama vardı, onca saat ilgilenilmedikten sonra daha az yanma vardı.

İstedğimden daha hızlı boşaldım. Eli sıkı ve etkiliydi ve izimin üzerindeki dili agresif bir şekilde eksiksizdi. Tekrar yalvarmak için dudaklarımı açtım ama o çoktan çekilmişti ve elinin kesinlikle dölleriyle damladığını görünce kurudu. Arkasından bir çizgi yaladı ve arabayı park yerinden çekmeye başladı, mırıldanıyor ve daha fazlası için geri dönüyordu.

Bir gece önce beni neredeyse bomboş emmişti. Şey, hayır, ama o zaman kesinlikle öyle hissettirmişti.

"Şehirden ayrıldık," dedim.

"Uyuyakalmışsın."

"Hangi... hangi yöne gidiyoruz?" Yine sessizlik. İçimi çektim. "Hiç yiyeceğimiz yok."

"Durana kadar beklememiz gerekecek. İşemeniz kenara çekebilirim ama ne kadar az yüzle karşılaşırsak o kadar iyi."

Başımı salladım ve kabulüm karşısında yüzünün hafifçe gevşediğini fark ettiğimi sandım.

Birden aklıma kelimeler geldi. Muhtemelen saatler önce söylemem gereken sözler.

"Teşekkür ."

İfadesindeki gerginlik geri döndü ve cevap vermedi.

Üç

Eve

"W

Nereye gidiyoruz?"

Hırıltımı yuttum ve sonra daha iyi düşündüm ve serbest bırakıldı ve Ses, izliyor ile ve

Arka koltuktaki omega ürktüğünde en ufak bir memnuniyet duymadım. Adam, seks için durmayı reddettiğimde oraya çekilmişti ve eğer kızgınlığı sırasında arabada sıkışıp kalmanın kötü olduğunu düşünüyorsa, kızgınlık içindeki bir omega'nın sızlanmasını ve inlemesini dinleyen bir alfa olmayı denemesini ve küçük alanı salgısının kokusuyla doldurmasını isterdim.

Omega'm, diye düşündüm, konsepti göz önünde bulundurarak başımı eğdim.

Bu fikre tam olarak ikna . Onu tuttuğum, sürmeye devam ettiğim, Adam'ı öldürmediğim her dakika, kendime potansiyel risk ekliyordu.

"Bak, bilmediğini söyleyebilirim, tamam mı?" Adam tersledi, ben de dikiz aynasına baktım. "Doğuya gidiyorduk, sonra kuzeye, şimdi tekrar güneye. Takip mi ediliyoruz?"

"Belki," dedim ve Adam'ın beti benzi attı. Gömleğini çıkarmıştı ve pantolonunun düğmeleri hâlâ açıktı. Bir saatten fazla bir süredir arkamdan müstehcen- müstehcen derecede baştan çıkarıcı- sesler çıkarıyordu.

"Gerçekten mi?"

"Birini öldürmek için birden fazla tetikçi tutan hiç kimse, içlerinden biri hedefi alıp kaçtı diye pes etmez," dedim,

Omuz silkerek.

"Yani sadece araba mı kullanacağız?" Adam arkadaki deri koltuğa terli saç tellerini yüzünden uzaklaştırarak sordu. "Benzin için paran bitmek üzere. Yemek yemedik. Bilmem anlatabildim mi ama kaloriferim-"

"Anlayabiliyorum."

Hava kararmaya başlamıştı. Ne yazık ki Adam haklıydı, nereye gittiğimi bilmiyordum. Henüz fark etmediği şey ise, onu güvende tutup tutmayacağıma tam olarak karar vermemiş olmamdı.

Oyalanıyordum. Sinir bozucuydu.

"Eve-"

"Neden teşekkür ettiğin kısma geri dönmüyoruz?" diye tersledim.

Adam'ın çenesi duyulabilir bir klik sesiyle kapandı ve ben aynada kasların esneme hayran kaldım. Duygusunu tekrarlamadı, ki bu iyiydi. Yine sessizdi ve arabayı ben kullanıyordum.

"Bir benzin istasyonunda durursak, hızlı bir değişim yapabilirim. Bize birkaç yirmilik daha alırız," dedi Adam.

"Seks kokuyorsun. Omega kokuyorsun," diye hatırlattım ona. "Boğazında taze bir ısırık izi var."

Öfkelendi ve bir an için gözlerini yukarıya dikerek düşündü. "Peki, yani... benimle geliyorsun. Şehirden eve dönen yeni bağ arkadaşları mıyız? Beta memurunu kızdıracağız. Biraz yiyecek, biraz benzin ve bu gece yatacak bir yer için yeterli para alırız."

Kolaylıkla içeri girebilir, tezgâhtarı bayıltabilir, tüm kasayı ve Adam'ın yemek istediği her şeyi alıp tekrar çıkabilirdim.

Ancak onun versiyonunun güvenlik kayıtlarının incelenmesini içermesi daha az olasıydı.

"Kamerada yüzlerimizin görünmemesi için bizi dikkatlice konumlandıracağım," dedim.

Adam bağı rahatlama ve hatta heyecanla doldurdu ve ben yüz ifademi çelikleştirdim. Bu, açık ara farkla, bağı en kötü kısmıydı. Ezici duyguların sürekli saldırısı -korku, öfke, utanç, düzgün düşünemeyene kadar saatlerce şehvet, tatmin. Tekrar tekrar. En azından bu yeni beklenti parıltısı, zafer, orijinaldi.

"Sen bir ," dedim başımı sallayarak. "Fark etmeliydim. Aslında fark , sadece..."

"Beni küçümsedi çünkü ben bir omega'yım," dedi Adam, öne doğru eğilmiş, çıplak kollarını bankın arkasına çaprazlamış, çenesini oraya dayamıştı. Sıcak ve stresliydi ama yine de tatlılıkla doluydu.

"Seni küçümsedim çünkü korkmuştun. Rezil," diye ekledim. İçimde bir tutam suçluluk duygusu belirdi ve onu yaraladığım için sapıkça bir memnuniyet duydum. "Ah, özür dilerim. Seni gücendirdim mi? Beni ömür boyu sürecek bir bağlılığa çekmek için parfüm kullanan ve sızlanan omega."

Şok. Daha fazla keskin acı. Utanç.

"Minnettar mı hissetmeliyim, Adam? Ne kadar şanslıyım, nadir bir dişi alfa olarak, benim ısırığıma tenezzül edecek bir omega bulduğum için. Ve beni aynı zamanda müşterilerimi kızdırmak gibi rahatsız edici bir duruma soktuğu için. Aptalın altın piyangosu."

Adam sessizlik içinde arka koltuğun en uzak köşesine kaydı, sessizliğinin içinde engellemesi çözmesinden daha kolay olan mide bulandırıcı bir duygu karışımı vardı.

"Önümüzdeki on dakika içinde bir benzin istasyonu bulacağız. Bana dolandırıcılığı açıkla," dedim.

Ben arabayı sürerken Adam pencereden dışarı bakıyor, yaralarını yalıyordu. Ya da benimkilerin ne kadar değerli olduğunu düşünüyordu, umurumda değildi. Sonunda cevap verdi.

" karıştırırız. Genç ya da yeni görünürlerse daha iyi olur. Gece vardiyası genellikle öyledir. Küçük bir alışveriş yaparız ve büyük bir fatura ile ödeme yaparız, sonra daha küçük bir fatura ile ödeme yaparak kendimizi düzeltmeyi teklif ederiz, sonra onlara fazla ödeme yaptığımızı söyleriz, başka bir küçük fatura veririz ve para üstümüzü düzeltmelerini isteriz. Sizde yüz dolar var, biz de kırk dolar almalıyız, belki altmış. İşin içine gazı da katarsak karışıklık ortadan kalkabilir."

"Parayla sen ilgilen," dedim başımı sallayarak.

"Ve sen de kasiyeri bunaltıyorsun," diye sessizce kabul etti Adam, bana dikkatle bakarak. "Kasada beni kızdırmak üzereymişsin gibi görün, ben de yirmilikleri sağlamak için elimden geleni yapayım."

"Akıllıca."

Öfkesi ve utancı ne kadar hızlı yükseldiyse, bir sonraki adım da gurur oldu. "Yaptığım işte iyiyim," dedi kayıtsızca.
"Oh, biliyorum," diye hırlayarak cevap verdim.

"BEBEĞİM, BURADA DEĞİL," diye haykırdı Adam, kalçaları avucumun içine giriyordu, parmaklarım sikinin dibine sarılmıştı, genç kasiyeri -kasa için yeni, şanslıyız ki biz- neredeyse panik içinde bakıyordu.

Adam'ın ısırığının üzerinde bir şerit yaladım ve Adam nefes nefese kalırken kırmızı suratlı kasiyere göz kırptım.

"Oh! Uh, um, sanırım. Sanırım yanlışlıkla sana fazla para ödedim," diye homurdandı Adam, ben pantolonuna dokunmayı bırakıp ağzımı ısırığına değdirirken iç geçirdi.

"Uh, tabi, um-"

"Al sana üç dolar daha ve eğer sen, mmmm, sikeyim, Ee- bebeğim," diye düzeltti Adam, tekrar elime eğilerek kot pantolonunun içine boşaldı. Isırığına karşı kıkırdadım. Bu çoğunlukla bir kazaydı.

"Bize altmış borcunuz var," dedim elimi çekip yalayarak ve kasiyerle göz teması kurarak. "Size benzin için ödediğimiz otuz dahil değil."

Tezgâha üç tane yirmilik bıraktı ve Adam atıştırmalıklarımızı kollarının arasına alarak kapıya doğru koştu.

Omega'mı takip etmeden önce kasiyere "İyi geceler," diye seslendim.

"Altmış, artı benzin? Eğer bunu düşünürse, *hiç*-" Arabada ona katıldığımda Adam bana tısladı.

Görevlinin aceleyle tuvaletlere doğru gittiği istasyonu işaret ettim. "Önümüzdeki birkaç dakika boyunca düşüneceği tek şey biz ve yumruğu olacak."

Ben depoyu doldurmaya giderken Adam kızardı ve arka koltuğa eğildi. Sürücü tarafındaki cam bir açıldı ve kafası dışarı baktı. "Peki ya kameralar?"

"Biz iyiyiz."

Bana kızgın olduğunu unutmuştı, bunu söyleyebilirim. Tekrar bağlandığında çok neşeliydi. Onu otoparkta indirdikten sonra da böyleydi, ancak arka koltukta kendini idare ettiğinde böyle değildi.

Çünkü sen onun alfasısın, dedim kendi kendime. Belki de orgazmdan çok ısırlıkla ilgilenmem yüzündendi? Biraz iyileşmeye başlamıştı.

"Peki bu gece uyuyacak bir yer bulabilecek miyiz?" diye sordu. "Yoksa arabayla mı gideceğiz?"

"İtiraz etmezsen bu gece seni kilitliyorum," dedim. Benzin yirmi dolarda bitmişti ama sorun değildi. Kasiyeri yeterince kızdırmıştık, şaşırmadım.

Adam aramızdaki bağı gülünç ve baş döndürücü bir heyecanla doldururken gülümsememi bastırmaya çalıştım. O itiraz etmedi.

"Sen minderlere krem sürerken bir gün daha araba kullanamam," dedim.

Adam utanmak yerine sadece güldü. "Bilemiyorum. En azından burası bir yuva gibi kokmaya başladı. Yine de sen de çıksan daha iyi olurdu."

Kesinlikle olurdu. Ve yine de.

Bir an için zihnimi kapattım, bağı kendi tarafımı kapattım, serin ve sabit merkez kafama dönene kadar içimdeki her şeyi hareketsiz bıraktım. Adam zekiydi ama dağınıktı. Duygusaldı. İnanılmaz derecede sorunluydu.

Rahatlaması için ve yarınki yolculukların daha az gergin ve dikkat dağıtıcı olması umuduyla onu gece kilitleyecektim. Ona yuva yapmıyordum, ısıyla ilgilenmiyordum, ısırısın ya da ısırmasın bu omega'nın bağı arkadaşı olmuyordum. Kilitle ya da kitleme.

"Portakal mı elma mı?" Adam elime aldığım iki şişe meyve suyunu sallayarak sordu.

"Portakal," dedim, onu kapıdan uzaklaştırarak. Yeterince ayartılmıştım.

"Elmayı seviyorum, bu yüzden mükemmel bir şekilde çalışıyor."

Sırıltmasına aldırmadan gözlerimi devirdim ve arabayı çalıştırdım.

ADAM'IN PARMAĞI kaburgamın üzerinde bir daire çizdi ve elini uzaklaştırmayı düşündüm. Kilidim onun sikiinin etrafına sıkıca bağlanmıştı ama yakında gevşeyecek ve daha fazlasını istediğime karar vermezsem birbirimizden ayrılmamıza izin verecekti. Ya da çok sinir bozucuydu ve onu gerekiyordu.

"Burası senin mi? Senin gibi kokmuyor. Kimse gibi kokmuyor."

"Güvendiğim birine ait," diye yalan söyledim. Bana ait bir mülktü, güneyde, şebekeden ve telefon hizmetinden uzakta küçük bir kulübe. Yuva yoktu ama Adam yatak odasından memnun görünüyordu, zaten sadece bir yatak ve bir dolap sığacak kadar büyüktü.

Adam mırıldandı ve boğazını gererek tısladı. "Beni tekrar ısırdığına inanamıyorum. Bunu sadece bir kez yapman gerektiğini biliyorsun değil mi?"

Bunu makul bir şekilde biliyordum ama arka beynim Adam'ın derisinin dişlerimden yeni kanamış gibi görünmesini seviyordu. Ve bunu hak etmişti. Küçük pislik ısırığımı o kadar çok istiyordu ki, onu alacaktı.

İlkinе çok yakın olan ve hafifçe üst üste binen izi yaladım ve Adam yumuşayıp benim için daha da gerildi, kolları gevşekçe sırtıma dolandı. Bu hapsediciydi, ama sadece hafifçe öyleydi ve Adam altımda biraz sallanmaya başladığında rahatsızlığı görmezden geldim.

"Yarın burada kalabilir miyiz?" Adam iç çekerek sordu.

Mutfakta yemek vardı. Kulübe bir takma isim altında listelenmişti. İzini sürebileceğimiz tek şey arabamızdı, o da zaten bir gün daha sürecektir kadar güçlü değildi.

"Bütün gün sevişebiliriz." Adam inledi, ben ısırıklarımı kucaklamaya ve ağzıma almaya devam ederken itmeye başladı. "Am yalamakta çok iyi olduğumu söylemiş miydin?"

Göz kırptım. Göz kırpmamıştı.

"Tam bir tuzaksın," diye homurdandım, ellerimin üzerinde yükselip ona dik dik bakarak ona eşlik ettim.

"Biliyorum." Adam'ın yanakları kızarmıştı, odada gri mavinin daha koyu bir tonu vardı, sadece ay ışığı görünüyordu. "Öyleyim ama

iyi kurulmuş bir tuzak olacağına söz veriyorum." Kaşlarını salladı ve şaka karşısında hareket etmeyi bıraktı.

Bir kahkaha attım ve ondan gelen bağdaki zaferi ve mizahı görmezden geldim. "İyi döşenmiş kısım bana bağlı," dedim, sikiğin üzerindeki koltuğuma yükseldim, onu düzgünce becerdim ve kıvranmasını izledim.

"Lütfen Eve," diye soluk soluğa bağırdı. "Bir gün. Bir gün, iki gece, sonra istersen yine ülkenin etrafında daireler çizebiliriz."

İstemiyordum. Ne istediğimden emin değildim ama önerdiği geçici çözüm kesinlikle cazipti. Yıllar önce genç dişi omegayı parçalamak eğlenceliydi ama yorucuydu ve Âdem'i kitlelemenin verdiği mükemmel hazzın yanında hiçbir şeydi.

"En azından yatıyoruz," diye karar verdim, ellerimi Adam'ın terli göğsüne koydum ve daha sert sürtünmeye başladım. Beni dinlemiyordu, sadece nefes alıp veriyor ve zevkten inliyordu. "Gerisine yarın karar vereceğim. Sen am yeme işini hallettikten sonra."

"Unnghh, sikeyim evet!"

Gözlerimi kapattım ve kalçalarını arasında gezdiren adamı görmezden gelerek bir sonraki boşalmamın peşine düştüm.

ADAM NEREDEYSE DİLEĞİNE KAVUŞUYORDU.

Ertesi günün çoğunu kilitli geçirdik - Adam'ın beni alfasını tatmin etmeye takıntılı bir omega gibi yeme teklifini kabul et zamanlardı. Kuku yeme konusunda bu kadar iyi neredeyse rahatsız ediciydi. Yetenekliydi. Pratik yapmıştı. "*Sadece betalar üzerinde,*" söz vermişti bana utangaç bir sırıtışla. O sırıtış da bir aldatmaca mıydı?

Bağdaki şehvetin bir sonraki parlayışında gözlerimi kapattım ve arkamdaki Adam'a bakmak için ıslak saçlarımı omzumun üzerinden savurarak dik durdum.

Ellerini iki yanına kaldırdı, yanakları kızarmıştı. "değil."

Kulübenin duşu açık havada olduğu ve depo şu anda polen ve böceklerle dolu olduğu için eğilmiş, bahçe hortumuyla kendimi . Hortumu Adam'a doğru çevirdim ve soğuk sprey kasıklarının tam ortasına isabet edince irkildi.

"Merhamet!"

"Sadece bir omega libidosunu neyin öldürdüğünü görmek için test ediyorum," dedim, o yerinde dans ederken gülmemeye çalışarak. Vücudu çok güzeldi. Kıvrak ve kaslıydı, yatakta bir dakika daha geçirirsek ısıracağımdan emin olduğum diri bir kıcı vardı.

"Aslında hiçbir şey." Adam suyun ulaşamayacağı bir yere doğru geri çekilirken bana sırtıttı. "En azından sıcaklık sırasında değil."

Adam'ın iyi ruh hali içime işliyordu ama rahatsız edici bir şekilde oturuyordu, yanmış sade kahveye fazla şeker katılmıştı.

Gerindi ve ben de manzaraya sırtımı dönerek, yağsız kasların benimle alay eden büfesi olmadan huzur içinde yıkamamı bitirdim.

"Ne kadar kalabiliriz?" diye sordu.

Ona bir gece daha geçireceğimizi söylemek için ağzımı açtım -belki daha fazla, içgüdülerim daha iyi bir cevap gelene kadar koşmaya devam etmemi söylese de- kulübenin içinden yumuşak bir bip sesi geldi.

Hortumu bıraktım, su yaprakların ve çalılarının arasından hızla akıyordu ve elimi Adam'ın üst koluna dolamak için uzandım.

"O da ne?"

"Bir alarm. İçeri girin."

Onu kulübenin arkasındaki dar kapıya doğru iterken Adam tökezledi, ben de peşinden onu takip ettim.

"Arkadaşın mı?" Adam bana bakmak için elimden kurtulduğunda aramızdaki bağda ilk şüphe ipucu belirmişti. "Buranın sahibi olan kişi mi?"

"İkimiz de çıplakken öğrenmek ister misin?" Kolunu tekrar kavradım ve onu benimle birlikte içeri sürükledim.

bir arkadaş olmadığına göre, sorusunun gerçek cevabını biliyordum. Belki Adam da biliyordu.

"Bizi nasıl bulabildiler Eve?"

"Hiçbir şey izlenemez değildir." Talihsiz bir gerçek. Potansiyel müşterilerimin beni bulmasını yeterince zorlaştırdım ama kendime yalan söyleyip hayaletmişim gibi davranmayacaktım. Beladan uzak durmanın en iyi yolu, işe alındığım işleri yapmaktır, onları ağzında fare olan bir kedi gibi eve getirmek değil.

Adam'yatak odasının zemininde kıyafetlerini aradığını görece kadar bir bakış attıktan sonra kendime ait yedek bir kıyafet aramaya koyuldum. Pullu kulüp elbiseleri bu ıssız yerde pek de uygun değildi. Adam'ın sırtı bana dönüktü, bu da küçük silah zulasını dolaptan çıkarmamı kolaylaştırdı, onları kılıflarına sanki başka bir giysiymiş gibi yerleştirdim.

Kendimi kulübenin küçük pencerelerinden birinin yanına yerleştirdim, gözüm Adam'ın üzerindeydi ve ormanın içinden geçen uzun toprak yolu izliyordum. Ağaçların arasından ilerleyen siyah bir cipi ilk gördüğümde dudaklarım büzüldü. Ama üçüncü aracı gördüğümde, yüz ifadem de dahil olmak üzere her şeyi kilitlemiştim.

"Benim için bir tane ayırır mısınız?" Adam'ın sesi yumuşaktı, gözleri şimdi kalçalarımın takılı olan silah kılıfındaydı, elimde başka bir tabanca vardı.

Lastik sesleri çakıl taşlarının üzerinden geliyor, ziyaretçilerimiz yaklaşıyor.

"Ben öldüysem, sen de kesinlikle öldün," dedim, silahın kabzasını sıkıca kavradım, Adam'ın bana silah için meydan okuyacak kadar kararlı olup olmadığını merak ediyordum. "İçeride kal ve bırak onlarla ben ilgileneyim."

Adam'ın bakışları pencerelere kaydı, gözleri kısa süreliğine genişledi ve ayakları yatak odasına doğru geri adım attı.

"Adam," diye yatıştırdım, bakışlarını tekrar üzerime çektim, güvenimi ve kararlılığımı onunla paylaşmak için aramızdaki bağı duvarlarını indirdim.

Rahatlamadı, ama içinde umut yükseldi, yoğun, parlak ve şekerli tatlı. Sertçe yutkundum, boğazı esnedi ve başını salladı.

Dışarıdan bir araba kapısı sesi geldi ve araçlardaki adamlar kulübenin saramadan önce dönüp küçük odayı iki adımda geçtim.

"Arka kapıdan uzak dur," diye seslendim Adam'a nazikçe.

"Dikkatli ol," diye cevap verdi.

Dışarıda, ormanın yaprakları arasından süzülen güneş ışığı altında, çalıntı Chrysler'ın kaputuna yaslanmış Cedric Wicks duruyordu. Beni Epsilon Denizcilik'in önde gelenleri adına işe almış olmasına rağmen onunla hiç tanışmamıştım. Bu adamlar kendi araştırmalarını benim üzerimde yaptılar, ben de kendi araştırmamı onlar üzerinde yaptım.

Cedric Wicks kırk altı yaşında bir betaydı, bronzlaşmaya düşküncü, striptizcilere cinsel saldırıda bulunuyordu ve omega pornosunda betaydı, özellikle

Omegaların bir düğüm için yalvardığı ve tatmin edilmeden bırakıldığı. İçeriği düzenli olarak dalgalanan bir offshore hesabı ve muaf iki eski paketi vardı.

Temelde hıyarın tekiydi.

"Daha uzun boylu olursun sanmıştım," diye .

Arabalara baktım. Araç başına dört adamla ve her birinde bir cephanelikle geldiklerine şüphe yoktu. Eğer onları teker teker indirmeme izin vereceklerse, bir sorunumuz olmazdı ama Cedric'in icabına baksam bile, on bir silahlı adam benim için biraz fazlaydı.

"Bana yanlış bilgi verdiniz," diye karşılık verdim.

Cedric alay etti ama bakışları ona yakın arabaya doğru kaymaya devam etti, sanki destek bekliyormuş ya da benden kaçması gerekirse ateş edebileceğinden emin olmak istiyormuş gibiydi.

"Duygusal mısın? Öyle bir tipe benzemiyorsun. İsim neden fark etsin ki?"

"Her şey fark yaratır, bu yüzden brifing istiyorum."

Cedric arabaya doğru başını salladı, gözleri bana sabitlenmişti ve adamların dışarı çıkmasını bekledim, ama bunun yerine camlar sadece aşağıya doğru açıldı, üç arabadan da orta ses seviyesinde müzik yayılıyordu.

Konuşmamızı Adam'ın kulaklarından gizleyerek.

Kulübeden uzaklaşıp Cedric'e doğru yavaşça yürüdüm. "Sanırım içeride," dedi Cedric, profilden dönerek, belki de sözlerini Adam'dan da bu şekilde gizledi. Ben sadece göz kırptım ve Cedric bir kahkaha attı. Bronzlaşmış ve ağarmış saç uçlarıyla on yaş genç görünmeye çalışıyor ama tam tersini başarıyordu. "Hadi ama katil," dedi dişlerimi kenetleyen bir ses tonuyla. "Gerçekten evde küçük bir omega mı istiyorsun? Yani, eğer onu başımızdan uzak tutacağına söz verersen, bir şeyler yapabiliriz ama... Sanırım ikimiz de gerçeği biliyoruz. Bu çocuktan sıkılman, onun bir üst model bulmasından daha hızlı olur."

Bir kaşımı kaldırdım. En iyi dönemindeki bir dişi alfayı yükseltmek pek olası değildi. Ama Cedric bir konuda haklıydı, bir bağ arkadaşı istemiyordum. Hayatta kalmak için yalan söyleyen ve sürekli ilgiye ihtiyaç duyan bu güzel yaratığa güvenmiyordum. Ona güvenmiş olsam bile, iş yaparken Adam'ın yanımda olmasını istemezdim. Adam'ın üzerinde

ve omega ısıtmaları sadece üç ayda bir gelse de, eğlenceli olsa da yine de kesintiydi.

Cedric bir güneş gözlüğü takarak, "Ne cevap verirsiniz verin, bu işin sonunu görmeye hazırız," dedi. Muhtemelen arabalardaki adamları hazırlamak için bir işaretledi. "Ama bir seçeneğiniz var. Omega'yı almamıza izin verirsiniz, anlaştığınız fiyatın yüzde ellisini alırsınız. Ne de olsa onu yakalamanın zor kısmını siz yaptınız. Bu sefer işi kimin yaptığı konusunu unutacağız."

Saçma. Bu aptalca bir teklifti. O adamların arabalardan fırlayıp beni ve Adam'ı hiçbir bedel ödmeden almaları gerekirdi. Bu senaryoda bazılarını kesinlikle öldürürdüm. Cedric'i kesinlikle.

Adam kaçabilirdi. Şimdiye kadar kaçmıştı. Bunu teklif etmesini çok istiyorlardı. Onu istiyorlardı.

Ve ben...yapmadım.

"Görünüşe göre o senin," dedim, Cedric'in anonsum karşısında yüzünün nasıl donduğunu fark ederek. "Ben arka tarafa yürüyeceğim, sen de ön tarafı alabilirsin. Anlaştık mı?"

Cedric'in dilinde, seğirmelerinden anlaşıldığı kadarıyla milyonlarca soru olmalıydı. Gerçekten de bir omega'yı bu alfalara teslim edecek miydim? Onu öldürmem gerekirken kasabayı onunla terk etme zahmetine katlandıktan sonra mı?

Cedric, "İyi," demeyi başardı.

Başımı salladım, kulübeye doğru ilerledim, yan tarafa geçip arka kapıya yöneldim. Silahım elimdeydi, önümde sabit duruyordu.

Adam ekranın diğer tarafındaydıdudakları ayırık, gözleri kocaman, başı omzunun üzerinden bir ileri bir geri gidiyordu.

"Ne oldu? Ne yapacağız? Eve?"

kaldırıp ona baktım, beni onu almaya iten şeyin ne olduğunu ve onu kaybettiğimde hayal kırıklığına uğrayıp uğramayacağımı merak ediyordum. Dilimde onun kanının tadı mı vardı? İçimde sabitlenmiş, şişen ve her sinirime sürtünen siki mi? Yalvarırken kızarmış yanakları ve çatılmış kaşları mı?

Ön kapı açıldı ve Adam'ın yüzü, parke zeminde yankılanan bot sesleriyle dehşete düştü.

"Hayır," diye nefes verdi bana. "Ama sen... beni kurtardın?"

"Seni ödünç aldım," diye düzelttim, göz kırparak ona baktım, arkasını dolduran takım elbiseli haydutların devasa gölgelerini izliyordum. "Kusura bakma şekerim."

DÖRT

Adam

Çok aptalcaydı ama... Bağın içinde ona dair bir şeyler arayıp durdum.

"Onu ısırtıp ettiğine inanamıyorum."

"O deli," dedi lider omuz silkerek. Yolcu koltuğunda iki büklüm oldu ve bana sırtıttı. " değil mi? Eminim seni iyi becermiştir. Bunu son yemek gibi düşün, tek farkı yatmak."

Bir şekilde cevap vermemi bekledi, ama ağzım koli bandıyla kapatılmıştı ve her neyse o bir pislikti, bu yüzden sadece bağlı ellerime ve ayak bileklerime baktım.

Onları kandırmış mıydı? Bir planı olduğu konusunda onları uyarmamak için beni de mi kandırmıştı? Toprak yolu birkaç mil geride bırakmıştık ve geçen her saniye Eve'in beni kurtarmak gibi bir niyeti olduğu ihtimalini giderek azaltıyordu. Ve yine de... Sanki niyetleri hakkında bir ipucu olabilirmiş gibi ondan bir ipucu bulmaya çalışıyordum, şimdiye kadar bana duygularının bir parçasını bile vermemişti.

Yüzleş bununla, dedim kendime, ürkütücü bir sakinlikle. *Tıpkı söylediği gibi seni gezintiye çıkardı.*

Genelde toplantıyı ben yönetirdim. Belki de bu karmaydı. Belki de *hepsi* karmaydı.

Benim gibi insanlar için dünyada iyi bir şeyler yapmaya çalışıyordum ama benden daha büyük yırtıcılarla alay ediyor ve onların dikkatini kendi yönüme çekiyordum. Peki gerçekte ne başarmıştım?

Omikron için birkaç omega sevkiyatını berbat etmiştim ve şimdi kelimem uçuyordu. Ve Faith... Faith'e ne olacağını düşünmemeye çalıştım, eğer henüz olmadıysa.

"Sanırım bunun komik olduğunu düşünmüyor," dedi yanımdaki iri yarı beta.

Öndeki turuncu patron homurdandı ve yola döndü. En azından beni sadece betaların olduğu bir arabaya bindirmişlerdi. Ya da belki etrafım alfalarla çevrili olsaydı daha iyi olurdu. Boynumda Eve'in ısırıkları zonkluyordu ve bir dereceye kadar artık onun gibi kokuyor olmalıydım ama yine de kızışmış bir omega'ydım. Birkaç alfanın başını döndürebilmeliydim.

Eve ile uzun sürmemişti.

Yüzü bir kaç gün içinde ikinci kez silahın diğer ucundaydı, bana o sert, inceleyen bakışla bakıyordu, güzel ve aşılmaz. Sanki kaldırımda bana kazara çarpmış gibi 'özür dilerim' , beni ölüme teslim ettiğini biliyormuş gibi değil.

Tabii benim için yeni planlar yapmadılsa.

"Patron, bize doğru hızla gelen biri var-"

Bang!

Diğer tüm adamlarla aynı anda koltukta döndüm, uzun bir süre arkamızdaki arabadan başka bir şey görmedim ta ki...

Havada duman ve yola saçılmış mekanik parçalar. Daracık, küçük bir şeydi, çukurlarla doluydu ve herhangi bir yer işareti ya da ev yoktu, sadece-

Tepeden tırnağa siyah giyinmiş ince bir figür tarafından sürülen küçük bir motosiklet bize doğru hızla ilerlerken bir motor devrildi ve arkamızdaki SUV'nin frenleri gıcırdadı. Bir arabanın camından bir silahın namlusu görüldü ama motorcu daha hızlıydı, aracın arkasından dolanıp sürücü tarafına yönelmeden önce bir el ateş etti.

Arabamızdan sorumlu beta "Kenara çek!" diye bağırdı.

Yanlış bir hamleydi. Motorcu camdan ikinci cipin sürücüsüne ateş etti ve sonra içeriye bir şey fırlattı. Etrafımdaki adamlar böğürürken ve lastikler gıcırdarken kendimi koltukların arasında yere attım. Bir kalp atışı sonra-bir

yanaklarım bantın altında sırtarak gerilmiş, göğsüm heyecanla zonkluyor, umutla kabarıyordu- bir patlama sesi daha duyuldu ve arabamız arka lastiklerinden fırlayarak öne doğru fırladı.

Uzun arka koltuğun altına kendimi zar zor sığdırmıştım, diğerleri gibi arabanın içinde savrulmamı engelleyecek kadar sığmıştım ama her bir parçam koltuklara ve yere çarpıp duruyordu. Aracın içinde bir silah ateşlendi, adamlar birbirlerine emirler yağdırdı ve bir diğeri kılıfından çıkarak ellerimin altından kaydı.

Hâlâ hareket edip etmediğimizi bilmiyordum. Eve'in nerede olduğunu bilmiyordum -yeni bağımızda en ufak bir ipucu olmasa bile o olmalıydı- ama bağlı ellerimle silahı aradım. Tanıdık bir yapısı olan ve elim kolum bağlıyken idare etmesi imkânsız olmayan bir otomatikti. En yakındaki cesede, beta muhafızlarımdan birine ateş ettim ve sonra tekrar ateş ettim, kollarım geri tepmeyle zıpladığında bir mermi tavandan sıyrıldı.

Her şey bir uğultuya dönüşene ve kulaklarım sirenler gibi cınlayana kadar başka silah sesleri de duyuldu.

"Dur!"

Bir alfa havlaması, emirle birlikte kaslarımı ele geçiriyor.

Arabanın önünden bir ciyaklama sesi geldi ve ardından iki el ateş edildi. Şoför camdan dışarı fırladı ve ben nefesimi tutarak homurtuları ve botların kaldırıma sürtünmesini dinledim. Sırtım terliyordu... yoksa kanıyor muydu? Boynum yanıyordu ve SUV gittikçe ısınıyordu. Yanıyor muyduk?!

Bang! Bang! Bang!

Arka koltuktaki iki betanın öldüğünü fark etmem için parlak, tiz bir hiçlik anı gerekti. Biri benim silahımdan kurşunla, diğeri ise emniyet kemerinden baş aşağı sarkan boynunun garip açısıyla.

Bang!

Gürültüyle sıçradım ve arkamda yarı açık duran bagajdan gelen ani irkildim.

"Çabuk dışarı çık, Adam."

Eve, küçük taşra yolunda garip açılarla konumlanmış iki cipin çıkardığı cehennem görmekten gelerek durdu. Kaskının vizörü

ayağa kalktı, gözleri etrafı izliyordu ve sadece bakmam bir anımı aldı.

Gelmişti.

"Bir şey kırdın mı?" diye sordu, bana göz kırptı ve sonra öne doğru eğildi.

Cebinden bir bıçak çıkardığında başımı salladım ve irkildim ama bıçağı ayak bileklerimin etrafındaki bantta kullandı. Tüm vücudum paramparça ve beynimin o anda acıyı tercüme edebileceğinden emin değildim.

Siyah deri eldivenli ve parmak eklemleri kan içinde olan bir el bagaja uzandı ve bileklerimden tutarak beni arabanın arkasından dışarı çekti. Bir diğeri yüzümdeki bandı söktü.

"Benim için geleceğini biliyor muydun?" Sesim kısık ve dünya açıklanamaz bir açıda dururken sordum.

"Hayır," dedi Eve, beni yangınlardan, cesetlerden ve tüm olay yerinden uzaklaştırarak. Bisikleti yolun kenarında duruyordu ama hasar görmüş gibi görünmüyordu. Sadece dinleniyordu. Bizi bekliyordu. "Ben yapmadım. Ama sen ."

"Umuyordum," diye düzelttim. Bana gerçeği söylediğini duyduğumda bu kadar rahatlamamalıydım, beni teslim etmeye ve öylece bırakmaya niyeti vardı.

Eve omzumun üzerinden baktı ve ben de arkama bakmayı düşündüm, ama neredeyse ne yaptığını görmekten korkuyordum, tek başına bir bisikletin üzerinde bir silahla. Neler yapabileceğini.

"Mm. Hope tuhaf hissettiriyor," dedi ve bileklerimi tutmayan elini kaldırıp bir süre göğsünde dinlendirdi. Gözlerini kırıştırdı ve bana döndü, kaskı çıkarıp bana vermeden önce ellerimi serbest bıraktı. "Hadi gidelim. Uzun bir yolumuz var."

Yüzüne, boğazına kan sıçramıştı. Muhtemelen benimkinde de vardı ve şu anda karşısındaki beni görünce kafama silah doğrultmuş kadar etkilenmiş görünmüyordu. Bir parçam kafamın içinde kaçmamı, herhangi bir seçeneğin bu alfadan daha iyi olacağını haykırıyordu.

Biyoloji ve bizi bağlayan bir lokma vardı. Başka bir şey yoktu. Sonra onun sözleri kafamda dönmeye başladı.

"Bir planın var," dedim.

"Var."

Kaskı taktım ve Eve'e sırtımı göstermek için döndüm. "Kanıyor ?"

"Fena değil. Bekleyebilir."

Onun sözüne güvenmek zorundaydım. Motosikleti yolun kenarından kaldırdı ve beni teşvik etmek için sabırsızlığının bir kısmını bağla paylaştı. Kalçalarımın arasında inceikti ama ellerimi karnının üzerinde birleştirirken sabit duruyordu.

Bugün ölmediğin sadece bir gün daha, diye hatırlattım kendime. Bu küçük bir güvenceydi ama işe yaramak zorundaydı.

EVE, bisikletle acı verici bir şekilde uzun bir yolculuktan sonra bizi yarı büyüklükteki bir şehrin boktan ucundaki bir garaja bıraktı. Ben sinirden titremeye başlayana kadar dışarıda bir güvenlik kamerasının tam görüş alanında bir süre oturduk.

Sonunda garaj kapısını kaldıran adam yaşlıydı, bir bastonun üzerine eğilmişti ve Eve'in bisikleti içeri sokmasına yer açmak için açık kapıdan uzaklaşırken olağanüstü derecede dengesiz görünüyordu. Motoru kapattı ve anahtarları adama fırlattı.

"Sıcak mı?" diye sordu.

Ben kaskatı kesilmiştim, koltuğa yapışmışım ama Eve sanki sadece gezintiye çıkmışız gibi indi ve parmaklarını uzun örgüsünden kaçan saçlarını taradı.

"Hayır, ama insanlar onu arayacak. Bu zahmete değeceğinden emin değilim, o yüzden onun yerine sana hediyeler getirdim." Bana dönüp gözlerini devirdi ve içine girebilmek için beni koltuktan kaldırmaya yardım etti.

Her şeyin ne olduğunu söyleyemedim. Para. Nadir bulunduğundan emin olduğum bir şişe viski ve iskambil kâğıdına benzeyen bir şey.

Yaşlı adam kıkırdadı ve dizini tokatladı, ekose askıları neredeyse kemikli bir omzundan kayıyordu. "Siktir . Ne istiyorsun?"

"Kırmızı Charger, eğer varsa," diye cevap verdi.

İçimde neler olduğunu anlamam bir anımı aldı, bir tür dikenli ve neredeyse şakacı bir his, bir kedi yavrusunun pençelerinin zevkle kucağınıza batması gibi. Demek Eve birinden gerçekten *hoşlandığında* hissediyordu.

Ağrıyan kaslarımı gerdim ve göğsümdeki rahatsız edici yanmayı görmezden geldim, çünkü onunla o sıcaklığa hiç yaklaşmamıştım. Yanıt olarak omzunun üzerinden bir bakış fırlattı.

"Oh, o burada. Bir gün onu isteyeceğini biliyordum ama... zamanının geldiğine emin misin?" diye sordu yaşlı adam.

Kelimelerin tüm küçük anlamlarını çözmek ama Eve hakkında yeterince bilgim yoktu. Hatta arabalar hakkında bile yeterince bilgim yoktu.

"Bu sorabileceğim son soru olabilir," dedi Eve.

Suçluluk duygusu. Bu da yeniydi. Beni geçici olarak teslim ettiğinde kesinlikle böyle hissetmiyordu.

Yaşlı adam sadece kıkırdadı. "Sen öyle diyorsan, evlat."

Eve bakışlarımdan tamamen kaçındı, ben merakımı ona doğru iterken bile. Her zaman çok meraklı olmuşumdur. Bu genellikle başımı belaya sokardı, büyüdükçe daha da tehlikeli bir hal alırdı. Ve şimdi burada, beni beslemek isteyip istemediği konusunda sürekli fikir değiştiren bir alfaya bağlıydım.

"Onun ölçülerinde bir şeyiniz var mı?" Eve yaşlı adama bana doğru başını sallayarak sordu.

Ben dilimi tutmaya ve sorularımın dökülmesini engellemeye çalışırken yaşlı adamın başı öne eğildi ve beni tepeden tırnağa inceledi. Eve için o kimdi? Araba onun için neden önemliydi?

"Sanırım öyle," dedi yaşlı adam yavaşça başını sallayarak. "Dolapları kontrol et, seninki her zamanki dolapta."

Eve bakmadan arkasına uzandı, kanlı koluma bir parmağını soktu ve beni garajdan geçirerek küçük bir kapıya götürdü. Paslı dolapların sıralandığı, birkaçının açık olduğu ve eski püskü bavullar ve spor çantalarıyla dolu bir arka odaya açılıyordu.

Eve, "Şurada bir duş var," dedi ve beni tuğla duvarın arkasındaki karanlık bir köşeye doğru itti. "Sana giyecek bir şeyler bulayım. Çok uzun kalamayız."

"Burası neresi ve o kim?" Açık kapıya doğru bakarak fısıldadım. Garajda dolaşan adamın suretini seçebiliyordum.

"Emekli oldu," dedi Eve, bir dolaba gidip kilidin üzerindeki kadranı çevirerek açtı ve o kadar dolu bir çanta çıkardı ki, onu dolaptan güreşerek çıkarmak zorunda kaldı.

"Ne iş yapıyorsun?"

Eve soruyu duymazdan geldi. "Bir duş al."

"mı alayım?" Denedim. Seks henüz alfamı bana sevdirmeyi başaramamıştı ama yine de yolculuğun son bir saati boyunca kaçınmıştım, çözülmemiş sıcaklık hâlâ içimde dolaşıyordu.

"Zaman yok. Ne yapman gerekiyorsa yap."

Çenem kısa bir süreliğine düştü, hayal kırıklığı ve yorgunluk sığağa olan ihtiyacımla birlikte damarlarımda sıcak bir şekilde yükseldi. Loş odada alçak bir hırıltı ve ben titreyerek uyarı sesiyle Eve'den birkaç santim uzaklaştım.

"Arabada daha fazla açıklayacağım," dedi, daralmış bakışlarının köşesinden beni süzerek. "Ama oyalanarak arkadaşşıma iyilik yapmış olmayız."

Duş görüldüğünden daha güzeldi, dumanı tüten sıcak ve iyi bir su basıncı vardı. Kendimi boşaltırken dudağımı ısırdım, alfama seslenmek isteyen boğazımdaki iniltileri bastırdım. Göstermelikti ve kendimi eskisinden daha da pis hissetmeme neden oldu, kan ve döl birlikte giderden aşağı akıyordu.

Ilık suyun altında titredim ve sonra titremem şiddetlendi; omuzlarım titriyor, ellerim fayanslı duvara kenetleniyor, nefes nefese kaldığımda göğsüm kabarıyordu.

Oh, ağlıyordum. Ve bunu fark ettiğim anda hıçkırıklar daha hızlı, daha sert, yutkunarak ve kapalı dudakların ardında ısırılmış olarak geldi. Son zamanlarda çok ağlıyordum, panik ataklar yavaş anlarda sinsice yaklaşıyordu. Gerildim, tırnaklarımı fayansa geçirdim, tüm vücudumu titremeye, ağlamaklı hıçkırıklara bastırdım, bu duyguyu gömdüm.

Daha bitmemişti. Bitmemişti, bu da henüz çökmeme izin verilmediği anlamına geliyordu. Haftalarca kaçmak, bir beta olarak saklanmak, kimseyle iletişim kurmamak, hayatta kalmak için son bir çabayla sonuçlanmıştı. Neredeyse on yıldır ilk kez baskılayıcıları bırakmak. Bir alfaya kancayı takmak.

"Alfaların hepsi kötü olamaz, değil mi?" Faith otobüsün cam kenarındaki koltuğuna sarınarak fısıldadı. Gecenin körüydü ve diğer yolcuların ya uyuyordu ya da uyumaya çalışıyordu. Mahremiyet için sesimizi daha da alçak tutmak zorundaydık.

Omzumun üzerinden baktım ama gemide bizimle birlikte bir alfa yoktu. Gemiye binmeden önce olmayacağından emin olmuştum. Sadece paranoyaklaşmışım.

"Hayır, ve hazır olduğunda, etrafındaki en tatlı, en koruyucu, en gülünç derecede zengin, en şefkatli sürüyü bulacaksın," diye cevap verdim, bir kolumu Faith'in omzuna dolayarak.

"Peki sen?" Faith bana bakarak sordu, koyu renk gözleri benimkilerdeydi ve muhtemelen görmesini istediğimden fazlasını görüyordu. Her zamanki gibi.

Burnumu kırıştırdım ve bir omzumu silkerek irkildim. "Belki de böyle kalmalıyım," diye fısıldadım. "Eğer senin bir sürün varsa ve benim de bir sürüm varsa, birbirimizi çok fazla göremeyiz. Belki de ben sadece senin beta kardeşiniyimdir, ha?"

"Belki ikimiz de böyle kalırız," diye önerdi Faith. "Belki ben hiç ateşlenmem."

Gözlerimi sıkıca ve yüzümü suyun tamburuna doğru kaldırdım, nefesimi tekrar kontrol altına almak için mücadele ederken suyun hassas gözlerimi morartmasına, gözyaşlarımı akıtmasına izin verdim. Artık bir alfam vardı, en azından bir süre daha ölmeme izin vermemeye karar vermiş alfa. Bu da Faith'i bulmak için hâlâ zamanım olduğu anlamına geliyordu.

Ya çok geçse?

Bu düşünceyi küçük kız kardeşimin anılarıyla bastırdım. Faith yaşıyordu. Onu bulacaktım. Onu güvende tutacaktım.

Parçaların uyması gerekiyordu. Ve onlar uyana kadar, kendimi bir arada tutmalıydım.

Sonunda duştan çıktığımda Eve kıyafetlerimi alıp gitmişti ve dosya dolabının üstünde beni yeni bir yığın bekliyordu. Bol gri eşofman altı, siyah bir atlet ve yıpranmış, yumuşak ve Eve kokan koyu kırmızı bir kapüşonlu sweatshirt.

Eve'in arkadaşı kayıptı, ama açık kapıda mırıldanan kan ve şarap kokan eski model bir spor araba vardı.

Sürücü tarafındaki alfamın gölgesi. Araba parlak ve güçlüydü, agresif bir ön kısmı ve şık bir arka kısmı vardı. Eve turuncumsu farları bana doğru tuttuğunda irkildim ve aceleyle yolcu kapısına yöneldim. Çantalarımız arka koltuktaydı, bir araya yığılmıştı ve fazladan bazı varmış gibi görünüyordu. Belki de Eve'in geride bıraktığı bazı teknoloji ve silahlar.

"Tedbirli olmaya ne oldu?" Kendimi ön koltuğa sordum.

Eve omuz silkerek, "Bu çalıntı değil ve izi bana kadar sürülemez," diye cevap verdi. "Yani flaş iyi. Her neyse, daha sonra ihtiyacımız olabilir Kemerlerinizi bağlayın."

İç mekân yenilenmişti, tamamen siyah ve kromdu; emniyet kemerimi bağlayıp koltuğa gömülürken iç geçirdim. "Arkadaşına veda etmeyecek miyiz?"

Eve garajdan çıkarken, "Çoktan çıktım," diye mırıldandı. "Onun için endişelenmene gerek yok. Burada olduğumuzu kimseye söylemeyecektir."

Ağzımı açtım ve kendimi en tuhaf şeyi söylemek üzereyken buldum. *Sana güveniyorum*. Ama bu aslında doğru değildi, bu yüzden tekrar kapattım.

BEŞ

Adam

"Y

Soru sormuyorsunuz."

Koltuğumda titriyordum, son orgazmımın doruk noktası içimden geçiyordu, sikim serinliğe maruz kalmıştı

Gece havası arabanın camının aralığından içeri akıyordu. Gözlerimi kırptım, nefes nefese kalmıştım ve Eve kucağıma eğildiği yerden doğruldu, parmağının ucuyla ağzının kenarını sildi ve sonra . Bu manzara karşısında sikim zıpladı ve Eve'e daha fazla yalvaramadan kendimi eşofmanımın içine sokmak için titreyen elimi kaldırdım.

"Sen bunu yaparken benim nasıl düşünmemi bekliyorsun?" Biraz gülümseyerek sordum. Eve'in dudakları da kıvrıldığında duyduğum sevinç anlamsızdı. Ondan gerçekten hoşlanmıyordum bile. Aptalca bir sıcaklık ve arka beyin beni onun onayını almaya zorluyordu. Hayatta kalmak için ona ihtiyaç duymamı gerektiren aptalca bir ihtiyaç.

"Garajdan ayrıldığımızdan beri sessizsin," dedi, gözlerinin kenarından kemerli bakışlarından birini göndererek. Doğrudan bana bakmadan nasıl bu kadar çok şey ifade edebildiği beni aşırıyordu.

"Çok fazla soru sormamdan hoşlanmadığını düşünmüştüm," diye itiraf ettim.

Tekrar sırtıttı, anahtarı kontakta çevirdi ve arabayı gözden kaçırıp yola geri çekmeden önce aynaları inceledi. Gecenin körüydü ve yavaş yavaş ilerliyorduk.

Dağların arasından, arabanın etrafında uğursuz ve yükselen gölgelere dönüşen güzel manzaralar, gecenin içinde parlayan gözler ve bulutların arasından görünen süt gibi bir ay.

Motorun sabit gürültüsü bana bir alfanın mırıltısını hatırlattı, uygun bir mırıltı ve etrafımdaki arabanın titreşimi beni şimdiye kadarki sürüşün çoğunda gergin bıraktı, ama aynı zamanda rahatlatıcıydı. Neredeyse dingin. Öyle ki, gözlerimi yoldan ayırmayıp Eve'i izlersem, günümün nasıl başladığını unutabilirdim.

"Bu doğru," dedi Eve sonunda. "Sana bir cevap karşılığında bir cevap vereceğim."

Avuçlarım sinirden terlemeye başladı. Meraklı ama kendi sırlarımı hazine gibi korurdum.

"Neden sırtında bir hedef var?"

"Sizi işe alan insanlara neden birinin öldürülmesini istediklerini sormuyor musunuz?"

"Bazen. Bazen araştırma yaparım, bazen sorarım. Bazen bir müşteri benim işimin olayların dışında kalmak olduğunu açıkça belirtir. Ne zaman zorlamam gerektiğini bilirim... genellikle," dedi kaşlarını çatarak. Gösterge panelinin ışıkları teninde gümüş renginde parlıyordu ve ben de koltukta ona doğru yaklaştım. Bir eli vites kolunda, diğeri direksiyonda duruyordu ve bana dokunamadığı için hayal kırıklığına mı uğradım yoksa rahatladım mı emin değildim.

Eve ben düşünürken sabırlıydı, cevaplarımı tartıyordu. Hepsi de doğru olan düzinelerce neden sayabilirdim. Bir tanesi yeterli olur muydu, yoksa tüm hikâyeyi anlatmam mı gerekirdi?

Sonunda, eğer onun yardımını istiyorsan. "Seni kim tuttu?" Ben sordum.

Eve homurdandı. "Bu soru senin ölmeni isteyen *birden fazla* taraf olabileceği anlamına mı geliyor?" Ona öylece baktım. "İyi ama bana fazladan bir cevap borçlusun. Warwick Booth adında bir alfa."

Sertçe yutkundum. Parasını ödediği omega'yı burnunun dibinden çaldığımdan beri Warwick'in benimle bir alıp veremediği vardı. Ama zincirin ancak üçte birini oluşturuyordu.

"Araştırmanızda Omikron adında bir şey buldunuz mu?" Ben sordum.

Eve bizi bir dağ yolundaki dar bir virajdan döndürürken eli direksiyonda esnedi, araba yokuş aşağı hızla ilerliyordu. "Bir yatırım şirketi."

"Onun gibi bir şey. Omikron düzinelerce LLC altında yatırım yapıyor. Onlarla çalışanlara da avantajlar sağlıyorlar." Ben konuşurken Eve'in başı bana doğru eğildi. Bağın içinde sakindi, bu da ona bu gerçekleri anlatmamı biraz daha kolaylaştırdı. Daha açık olmasını, bana güvenebileceğim bir şeyler vermesini isterdim ama geçmişte savunmasızlığı dolandırıcılık için kullanmıştım ve açıklığın dürüstlüğün garantisi olmadığını biliyordum. "Omikron'un parasının büyük kısmı omega kaçakçılık sisteminden geliyor. Genellikle uluslararası sınırlar üzerinden."

"Bunu nereden biliyorsun?"

Bunu biliyor muydunuz? Umurunda mı? Merak ettim. "Kız kardeşim ve ben gençken koruyucu aile sistemine girdik ve Omikron'un besin zincirinde alt sıralarda yer aldık. Omegalar sadece omega evlerine yerleştirilmek zorunda ve bu evlerin hepsi iyi niyetli insanlar tarafından yönetilmiyor. Bazılarının Omikron'la bağlantısı var."

Eve başını salladı. "Bunun... versiyonlarını ," dedi dikkatle.

Daha fazlasını sormadan önce dilimi ısırdım. "Reşit olmadan önce Faith'le kaçtım. Evi işleten beta kadın mayolu fotoğraflarımızı çekip duruyordu. Bilgisayarına girdim ve o fotoğraflarla birlikte gönderdiği e-postaları buldum. Sanki katalogdaki bir ürün gibiydik."

Eve'in ifadesi düzdü ve bağdaki gerginlik olmasaydı, umursamadığını varsayabilirdim.

"Bu yüzden kayıt dışı bastırıcıları nasıl satın alacağımı buldum ve kaçtık ve... Bırakmalıydım, sadece bizi güvenli bir yere götürmeliydim."

"Omega Merkezi mi?"

"Omega Merkezi sadece alfalarla bağ kurmamızı, küçük sürü ailelerine katılmamızı istiyor," diye tükürdüm ve sonra Eve'den gelen mizah notuyla durakladım. "Şey, sen... Yani, ben..."

"Ben senin son çarenim," diye bitirdi Eve benim yerime, sözcükleri hiç hissetmeden.

"Faith'in ateşi henüz çıkmadı. Geç oldu, benden sadece birkaç yaş küçük. Koştuğumuz için mi bilmiyorum."

On beş yaşından beri, hissettiğinden daha fazla stres hissediyorsa. Ya da baskılayıcılar, belki. O hazır olana kadar ilaçlara devam edebileceğimizi düşündüm. Onun güvende olduğundan emin olmak istedim ve o da... o da diğerlerine yardım etmek istedi."

"Diğerleri de bizimle aynı şansı hak ediyor. Bir şeyler yapmalıyız, Adam." Faith gözlerini benimkilere dikti, ellerini öyle sıkıyordu ki parmaklarım acıyordu. "Savaşmayı bırakmaya hazır değilim."

"Diğerleri mi?"

Kendimi silkeledim ve Eve'e döndüm. "Omikron'un ticaretini yaptığı omegalar. Birkaç sevkiyatlarını yarıda kestik. Aslında bizi kasalarda uyutulmuş hayvanlar gibi gönderiyorlar. Bu şerefsizler için biz tam anlamıyla buyuz!" Eve'in ifadesi donuktu ve ben de boğazımı temizledim. "Her neyse. Bir gece, başka bir sevkiyatla ilgili bir ipucunu takip ettik, ama omegas değildi ve olmaması gereken yerde güvenlik vardı ve-" Dilim dolaştı ve ciğerlerim başka bir kelimenin çıkmasına izin vermeyerek sıkıştı.

Eve arabayı bir dur işaretine kadar sürdü ve eli kalçama yerleşmeden önce araba bir süre rölantide çalıştı. "Kız kardeşin ellerinde."

Bu bir soru değildi ve bir an Eve'in zaten bildiğini düşündüm. Karanlığa, yolun karşısındaki ağaçların arasından geçen bir geyiğin gölgesine bakıyordu.

"Bir tuzak kurdular. Tam arkamda olduğunu sanıyordum," diye fısıldadım, görüntü gözümün önüne yerleşmişti. *Faith'in saçları berenin altından kayıyor, gözleri etrafımızdaki karanlıkta koşuyorduk. Tam arkamdaydı, benimle birlikte koşuyordu, arkamızdaki adamların bağırışları, bir kapıyı açana kadar elini elimde tutuyordum ve sonra-*

Ve sonra aniden, orada değildi.

"Eğer onu kimin kaçırdığını görseydim. Nereye gittiklerini..." Garajın duşuna gömdüğüm gözyaşlarım yeniden yükseldi ve başımı salladım.

Gerçek şu ki, bazen aramaktan çok mu hızlı vazgeçtiğimi, hayatta kalmak için her şeyi yapabilecek o küçük parçamın bana geri dönüp koşmaya devam etmemi söyleyip söylemediğini merak ediyordum.

"Anlıyorum." Eve döndü ve elinin uyluğumdan ayrılışının soğuk yokluğuna göz kırptım. Araba yeni bir yola saptı ve ben

Karşılıklı cevap alışverişimizin az çok sona erdiğini fark ettim. Ama yine de Eve bana borçluydu.

"Vazgeçmiyorum," dedim, arabayı sürerken alfama bakmak için döndüm. "Faith'i bulacağım."

Eve başını salladı ve bir barış teklifi gibi içimde yavaşça bir sükûnet ipliği parladı.

"Nereye gidiyoruz?" İtirafların beni fiziksel olarak tükettiğini ve yolcu koltuğuna yığılıp kaldığımı düşünerek sordum.

Eve gözlerini kırıştırdı ve bana kısa bir süre baktı. "Bir iyiliği nakde çevireceğiz. Ve biraz takas yapacağız. Ve... Adam, Omikron'u bilmiyordum."

"Güzel."

Eve cevabım karşısında hafifçe gülümsedi. "Şimdi ikimizin de peşindeler."

Bu da Eve'in onlarla uğraşmasının beni korumak kadar kendini korumak olduğu anlamına geliyordu. Eğer teklif ettiği şey buysa.

"Ne yapacağız?" Birlikte kullanılmamızı düzeltmeyince rahatlayarak sordum.

"Güvenliği bulun. Tehdidi ortadan kaldırın" dedi. Ona sorumu haykırmak istesem de nefesimi tuttum. Buna gerek yoktu. "Kız kardeşini bul."

İçimden bir inilti yükseldi ve bankta dönerek Eve'i sıkıştırdım ve yüzümü omzuna bastırarak bir rahatlama iniltisi çıkardım. Gerildi ama beni omuzlarından silkmedi ve ilk defa kokusunda bir rahatlık hissi vardı. Değişiyor muydu yoksa ben mi alışmaya başlamıştım emin değildim ama kokusunu derin derin içime çekerek ısırığının stresimi yok etmesine izin verdim.

"Sakin ol, uyu, daha uzun bir yolumuz var," dedi ve beynimin onun ses tonunda ya da en azından sözlerinde bir şefkat belirtisi varmış gibi davranmasına izin verdim.

"Mola vermek istersen biraz ben sürebilirim," diye teklif ettim. "Ben hallederim."

Gözlerinin altında koyu halkalar ve o da benim gibi garajda duş . Kulübesinde zar zor uyuyabilmiştik ve o benden önce motelde uyanıktı.

"Buna alışkınım," diyerek sormadığım soruya cevap verdi.

"Bu işe nasıl girdiniz?" Profilinın narin hatlarını incelemeye çalıştım. Çene çizgisinin etrafında belli belirsiz bir yara izi vardı.

"Uyu artık, Adam," dedi.

Faith'i bulmama yardım etmeyi kabul ettiğı için o kadar memnundum ki sorulardan yine mahrum kaldığımı umursamadım. Bankta geriye doğru kaydım, ama sadece için, sormadan Eve'in kucağında başım için bir yer buldum. Kokusu bu şekilde etrafımı sarıyor, ateşimi dindirmek için sabırsızlandırıyor ve eşofmanımın ağını biraz sıkıyordu. Aletimi ovuşturdum ve sonra kulağıma keskin bir çimdikle irkildim.

"Kes şunu," diye tersledi Eve.

Güldüm ve gözlerimi kapattım, bu şekilde mastürbasyon yaparak onu kızdırmak istiyordum ama ölmek istemiyordum.

Tam tersi. Hayatta kalmak için her zaman biraz fazla çaresiz olduğumu biliyordum.

Eve'in parmakları saçlarımdayken, araba rölantide çalışırken ve etrafımızı saran trafiğin sesiyle uyandım - kornalar, egzoz, motor gürlemeleri. Bektan pozisyonum yüzünden boynum ve omuzlarım ağrıyordu. Terlemiştim ve sikim zonkluyordu. Eve'in kokusu baskın gelmeye başlamıştı, ama benimki de öyle ve bu noktada temelde birbirimizin uyarılmasını güçlendiriyorduk.

Dikkatlice koltuğun arkasına doğru yuvarlandım, yüzümü bir an için Eve'in kucağına gömdüm, *neredeyse* dilimin üzerindeyken baş döndürücü tadiyla inledim. Saçlarımdaki parmaklar gerildi ve beni geri çekti ve kalçalarımı hiçbir şeye çarpmadım, alfama doğru nefes nefese kaldım.

Bir çeşit tüneldeydik ve Eve arabayı birkaç metre ileri çektikten sonra tekrar durdu ve bana ters ters baktı.

"Lütfen," diye sızlandım, bunun faydasız bir istek olduğunu bilsem de. Etrafımız sarılmıştı. Bizi güvenli bir şekilde sürmek için iki eline ve bir ayağına ihtiyacı vardı.

"Şekerim," diye homurdandı Eve, parmakları saç tellerimi büküyor ve acının verdiği tuhaf zevkle neden oluyordu. "İyi ol. İyi ol."

"Bunu söylediğinde iyi olmaktan başka her şey olmak istiyorum," diye itiraf ettim, gülerek ve Eve tekrar yuvarlanmama ve oturmama izin verene kadar kıvranarak. "Neredeyiz biz?"

"Şehre doğru gidiyoruz."

Tünel ağzından tanıdık ufuk çizgisinin ilk görüntüsü belirdiğinde gözümü kırptırdım ve tekrar ilerledik. Ülkeyi boydan boya geçmeyi başarmıştık. Şehir merkezi önümüzde dikenli kuleler ve ısıltılı cam pencerelerle yükseliyordu.

"*Buranın* güvenli olduğuna emin misin?" diye sordum. "Şehirde kesinlikle Omikron üyeleri var."

"Anonimlik de var," diye yanıtladı Eve. "Onlardan on iki kişiyi öldürdüm, Adam. Seni onların yuvasına geri götürmeyeceğim."

İnce bir iç geçirdim ve başımı salladım. Bu doğru olmalıydı. Eve deli görünüyordu ama aptal değildi.

Belki deli bile değildir, diye düşündüm, onunla önümüzdeki manzaraya bakarken. Eve... evcilleşmemiştii.

"Sürün yok, değil mi?" Ben sordum.

"Ben de alfaları en az kadar seviyorum," dedi.

Yani tek başına yaşıyordu. Vahşi bir alfa. Beni ısırması için onu ikna edebilmeme şaşmamalı. Elimi kaldırdım ve boğazımdaki izlere dokunduğumda irkildim. Hâlâ hassaslardı, çünkü stres bunu aklımın bir köşesine koymuştu. Ateşimi düzgün bir şekilde düşürmem ve Eve'in izlerini iyileştirmesi gerekiyordu.

"Peki bu iyilik kimden geliyor?" Ben sordum.

Eve'in gözleri doldu. ". Umalım da kahvaltı etsinler." Ben de kabul ettim. Eve garajdan bir torba atıştırmalık almıştı-

O yaşlı adamın poşetinde neler hazır değildi ki... Ama gece boyunca onları tüketmiştik ve plastik poşetlerden yemek yemekten biraz bıkmıştım.

Şehrin içinden geçen yol uzundu ve birden fazla kez, hedefimize ulaşmış olmamız gerektiğini düşündüm, ancak Eve'in bizi ara sokaklardan ve kestirme yollar bulmak da dahil olmak üzere dolambaçlı bir rotaya götürdüğünü fark ettim. Finans bölgesini ve ardından lüks apartman dairelerini ve eski apartman komplekslerini geçtikten sonra

açık yeşilliklerin ve geniş tuğla evlerin yanından geçerken, pencereden dışarı baktım.

Devasa, modern, kapılı bir evin önünde durduğumuzda, devasa yansıtıcı pencerelerde büyük yeşillikler vardı, sadece baktım.

"Beklediğin gibi değil miydi?" Eve alay etti.

"Garaj gibi başka bir yer düşünüyordum," diye itiraf ettim, gözlerimi evden .

"Kapıya doğru giderken başını aşağıda tut. Güvenlik kameralarına yakalanmak istemiyorum," dedi Eve, kendi bakışlarını ön kapıya .

"Arabada beklemeli miyim?"

Eve başını salladı ve sonra arabayı durdurup kendini dışarı attı, ben onu takip etmek için acele etmeden önce çoktan kaldırıma çıkmıştı. Eve ustalıkla ön kapının anahtar kodunu girip ben de peşinden merdivenlere yönelirken kaputu yukarı çekip başımı eğdim. Kapıyı da aynı güvenle açmasını bekliyordum ama onun yerine durdu ve basit yuvarlak bir zil bulup bir kez bastı.

"Onlar... evde değiller mi?" Eve'in sırtında kıpırdanarak sordum. Burası mafya evi gibi bir olmalıydı, değil mi?

"Büyük bir ev," dedi Eve hafifçe, mükemmel bir sessizlik içinde bekliyordu.

Bir an sonra içeriden yumuşak bir kadın sesi duyuldu. "Geliyorum."

Her ne bekliyorsam, cevap veren o değildi. Gençti, benim yaşlarıma yakındı, sarı saçlarında şeftali rengi çizgiler vardı. Yalınayaktı, üzerinde bir çift kısa şort ve hafif yuvarlak karnının üzerinden kayacak kadar büyük bir erkek gömleği vardı. Eve'e bakarken parmak eklemleri kapının etrafında beyazlaştı, gri gözleri genişledi ve dolgun dudakları bir solukta ayrıldı.

"Sen!"

"Merhaba Lola," dedi Eve, az önce en sevdiği fareyle karşılaşmış bir kedi gibi sırıtarak.

ALTI

Eve

Lola Barnes alarm sistemi gibi çalıştı ve bir dakika sonra iki alfa merdivenlerden aşağı iniyordu.
"Tatlım? Kim o, ne-"

Wes Pike, bir yıldan uzun bir süre önce betasını onu takip eden başka bir alfadan korumam için beni işe alan devasa alfa, beni görünce dişlerini hırıldayarak gösterdi. Arabanın güvenliğine geri dönmek için acele etmeden önce uzandım ve elimi Adam'ın bileğine doladım.

"Burada ne halt ettiğini sanıyorsun sen?" Pike bana hırladı.

"Yardıma ihtiyacım var," dedim, bir sonraki alfa -daha yaşlı ve daha zarif ama güçlü bir varlığa sahip- Lola'yı göğsüne doğru çekerken baktım. Lola kendi isteğiyle onun yanına gitti ve rahatladı. Güzel, onu ne kadar süre mutlu tutabileceklerini hep merak etmişimdir ama yerleşmiş görünüyordu.

Adam'ın eli parmaklarını benimkilere dolamak için kendini serbest bıraktı ve bana buradaki amacımı hatırlattı. Adam'dan vazgeçmenin kolay olacağını ya da en azından onu güvende tutmaya çalışmaktan daha kolay olacağını düşünmüştüm. Bunun yerine, ondan gelen bağı görmezden gelmenin imkânsız olduğunu ve daha da tuhafı, Adam'ın bana tuhaf ve yersiz bir inancı olduğunu keşfettim. Çok uzun zamandır kimse benden iyi bir şey, kötü adam yerine kahraman olmamı beklememişti.

"Yardımaınıza ihtiyacımız var," diye düzelttim, omega'mı ortaya çıkarmak için yana doğru adım attım.

Lola'nın kaşları havaya kalktı ve diğer alfa-Matthieu Segal, Lola'nın boktan işkencecisini ortadan kaldırmam için bana para ödeyen- Adam'ı inceledi, ama Pike bana sadece hırladı.

"Defol git başımdan-"

"Wes," dedi Lola nazikçe, bir kolunu onun dirseğine yerleştirerek.

Küçülmüş gibiydi, sadece küçük bir parça, ama gözlerini benden ayırmadı.

"Bırak girsinler," dedi Lola. "Bu bir tuzak değil, değil ?"

Çok tatlıydı, ancak bana soruyu sorarken bakışlarında bir meydan okuma vardı.

"Bu bir tuzak değil," dedim başımı ona doğru eğerek.

Matthieu Wes'e, "İçeride olmak ön kapıda olmaktan daha iyidir," dedi.

"Git diğerlerinin yukarıda kalmasını sağla," diye mırıldandı Lola, kendisini terk etme önerisinden aniden rahatsız olmuş gibi görünen Matthieu'ye. Fısıltıyla ekledi, "Rake şu anda yanımızda başka bir omega istemeyecektir ve tüm sürünün oturup birlikte hırlamasının iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

Matthieu ve Wes uzun uzun baktıktan sonra Matthieu başını salladı ve bağlandığı arkadaşının başının tepesine bir öpücük kondurduktan sonra merdivenlere yöneldi.

Wes içeri girebilmemiz için kenara çekilirken Adam, "Sen bir omega değilsin," diye ağzından kaçırdı ve beni uyarmak için nefesinin altından gürledi.

Lola bilinçsizce bir elini boğazına götürdü ve Adam'inkine bakarken teninde parlayan ısırik izlerine dokundu. "Hayır. Bunlar acıtmış gibi görünüyor. Sana bir şeyler getirebilirim."

"Lola," diye homurdandı Wes.

Adam'a bakmak için döndüm, kendi eli üzerinde bıraktığım tahriş olmuş izleri gizlemeye çalışıyordu.

Adam bana doğru ürkek bir bakış atarak, "Ben iyiyim," dedi.

İzlerin bakıma ihtiyacı vardı. Adam'ın bakıma ihtiyacı vardı. O bir omega'ydı ve bakım benim güçlü yanımdı değil. Ama bu yüzden buradaydım, değil mi? Umudunun, onu kurtarmam için bana *ihtiyacın* garip gururuna teslim olmuşum ve şimdi ikimizin de kurtulduğundan emin olmalıydım.

bu canlı. Adam'ın korunmaya ihtiyacı vardı ve her ne sebeple olursa olsun, onu bu konuda hayal kırıklığına uğratmak istemedim.

"Beni takip edin, zemin kattaki yuvayı kullanacağız. Rake oraya asla ," diye mırıldandı Lola ve alfasının elini çekiştirerek yolu gösterdi.

Adam ve ben ön kapının yanında bir köşede sıkışıp kalmışken Wes bir süre daha direndi ve sonunda Lola'nın rehberliğinde geri çekilerek gözlerini benden ayırmadı.

"Silahı yok," dedi Adam ona usulca. "Elbette silahlıyım."

"Elbette öyle," dedi Wes benimle aynı anda.

Zemin kattaki yuva, dışarı açılan bir kitaplığın arkasına gizlenmiş küçük bir odaydı. Pelüş, yuvarlak mobilyalarla kaplıydı ve içeri ışık girmesi için buzlu küçük bir yüksek penceresi vardı ama manzara yoktu. Lola ve Wes içeri girerken Adam ve ben odanın dışında durduk. Omega odayı düzenli olarak kullanmıyor olabilirdi, ama kokusunun izleri kalmıştı ve bu da Adam'ın endişesini artırıyordu.

Uzanıp elimi izlerinin üzerine koydum ve dokunuşumun onu sakinleştirmek için bilinçsizce çalışmasına izin verdim.

"İçeri girin ve ne istediğinizi söyleyin ki tekrar gidebilesiniz," diye bağırdı Wes.

Adam sıçradı ve ben kısık bir hırıltı çıkararak omega'mı dar alana yönlendirdim, Adam'ı kapıyla aramdaki koltuğa yerleştirdim ve koltuğa oturmak için kendime yardım ettim.

"Güvenliğe ihtiyacımız var. Bunun aşikâr olduğunu düşünmüştüm," dedim gözüm kapıda. "Omega'm yarı yolda kızıştı ve peşimizde... çok inatçı adamlar var."

"Peki bu kimin suçu?" Wes hırladı. Lola kanepede onun yanına kıvrılmış, ona doğru eğilmiş ve elini kolunun üzerinde gezdirerek kısa bir güvence tasmaında tutuyordu. Alfa'sının aradaki küçük boşluktan atlayıp bana saldırmak istediği ne kadar açık olursa olsun, çapraz ateşte Lola'nın saçının teline zarar gelmesine izin vermeyeceği benim için olduğu kadar onun için de açıktı. İyi oldu. Ne olsa emin ellerdeydi.

"Aslında o benim," dedi Adam. Sesinde gergin bir tını vardı ve Matthieu yeniden görüldüğünde hafifçe büzüldü.

Kapı aralığı.

Çıkışımız engellenince benim de tepem attı ama bir an sonra yaşlı adam kanepede Lola'ya katıldı.

"Eve beni kurtardı," diye devam etti Adam ve ben kendi ifademi kontrol etmek için savaştım. "Beni öldürmek için tutulmuştu ama onun yerine-"

"Seni ısırıldı," diye tersledi

Wes. "Isırmasını ben

istedim!"

"Yeter," dedim Adam'a, onun biraz utanarak. O da ben de onun beyaz atlı kahramanı olmadığımı biliyorduk. Olsa olsa isteksiz bir can simidiydim. "Sürünün bana borcu var."

Matthieu alay etti. "Tazminat aldınız!"

Omuz silktilim. "şey gibi benim de harcamalarım var."

Lola'nın dudakları kıpırdadı. "Nankörlük etmek istemem ama on birinci saatte geldin. Indy neredeyse polis gözetimindeydi."

"Indy neredeyse alfana saldırıyordu," diye karşı çıktım. "Peki onun on beş yıl boyunca hapiste kalmasını ve kinini besledikten sonra tekrar dışarı çıkmasını gerçekten istiyor muydun?"

Adam'ın bakışları hepimizin arasında gidip geliyordu. Dürüst olmak gerekirse, o gün sadece Lola'nın onunla yüzleşmek zorunda kaldığında ne yapacağını görmek için işaretimi çıkarmakta tereddüt etmiştim. Ve öfkesinde muhteşemdi.

"Gerçek ki, sana *borçlu* değiliz," dedi Matthieu, dişlerimi geren kırılmış otoriter ses tonuyla. Agresif bir alfa olmayabilirdi ama kendi yetki alanı dışında kararlar almasına izin veren bir egosu vardı. "Sorunlarınızı kapımıza kadar getirdiyseniz, size yardım etmekten çekineceğimizi sanmayın."

."

"Bir omega'yı polise teslim etmek mi? Omega kaçakçılığına son vermeye çalıştığı için aranan birini mi?" Başımı eğerek sordum.

"Ah, yani şimdi de aziz mi oldun?" Matthieu gözlerini devirerek sordu. Ama Wes Pike öne doğru eğildi. "Söyle bana."

Matthieu Wes'e bakakalınca oda bir an sessiz kaldı ve ben de Adam'ın omzuna dokunarak onu cesaretlendirmek için kaşlarımı kısa bir süre kaldırdım.

"Emin misin?" Adam fısıldadı.

Gölmek istedim. Wes Pike, Adam'ın en araması gereken türden bir alfabı, benim değıl. Sinir bozucu derecede disiplinli ve ahlaklıydı. Adam'a başımı salladım, o da bana yolda verdiği bilgileri paylaşmadan önce yavaş bir nefes aldı.

Matthieu dehşete düşmüş görünüyordu, Lola'nın rengi solmuştu ama Wes... neredeyse yırtıcı bir tavırla sertleşti ve Adam'dan gelen her kelimeyi içine çekti.

"Ne oldu?" Adam sözlerini bitirdiğinde Lola ona sordu.

Wes'in çenesi gerildi ve nefes nefese kalmadan önce bana, omega'ma dik dik baktı. "Omikron, Indy ve Hangmen'i araştırırken kısa bir süreliğine gündeme geldi."

Lola'nın gözleri büyüdü ama omuzları da dikleşti ve Wes devam edene kadar bakışlarını ondan ayırmadı. Bugünlerde güçlüydü; bu da sürüyle olan bağlarına müdahale etmemekte haklı olduğumun en iyi kanıtıydı.

"Hiçbir yere gitmeyen bir ekmek kırıntısı izi gibiydi. Ama onlardan Hangmen'e bir alışveriş oldu. Omega'lar için yeterli olduğunu söyleyemem ama..."

"Betalar," diye nefes aldı Lola, gözleri kısa süreliğine kapandı, her iki alfası da ona yaklaştı, ellerini ve öpücüklerini onun üzerinden geçirdi.

Adam şok belirtisi göstermedi ama üçlüyü meraklı bir hayranlıkla izledi. Bir betanın alfalar tarafından bu kadar sevildiğini görmek onu şaşırtmış mıydı, yoksa sadece onların karışımından mı etkilenmişti?

Wes boğazını temizledi, bir kolunu Lola'nın omzuna attı ve tekrar bize döndü. "Size ödünç verebileceğim güvenli bir evim var."

"Ben de erkek istiyorum," dedim. Ve silahlar, ama muhtemelen Wes Pike'ı bu kadar erken zorlayamazdım.

"Sen... Ben kimseyi görevlendirmiyorum," dedi Wes kararlı bir şekilde. "Ben ödeyeceğim."

"Sen bir kiralık katilsin!"

"Mesleğimin farkındayım, teşekkür ."

"Bu risk çılgınca," diye tersledi Wes. "Ve dürüst olmak gerekirse, ihtiyacın olan seviyede kalifiye betalarım olduğunu sanmıyorum-"

"Alfalar o zaman," dedim, onu yolda planladığım köşeye ne kadar kolay yönlendirdiğimin belli olmamasını umarak.

"Bu akıllıca mı? Az önce omega'nızın neredeyse kızıştığını söylediniz," dedi Matthieu.

Lola'nın gözleri bana dikilmişti ve ben de ona sırtıtmak istedim. Alfalarından daha zekiydi. Ya da beni daha iyi anlıyordu. Ama uzun bir süre Adam'baktı ve konuşmadı.

"Adam'ı güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapacağım." Adam'ın bu bağ karşısındaki bariz şaşkınlığını görmezden geldim ve Wes'e ekledim, "Ve eminim sen de adamlarına güveniyorsundur."

Wes bir avucunu yüzüne sürterek koltuğa geri yaslandı. "*Eğer kabul ederlerse* onlara ödeme yapacaksın. Güvenli ev dışında hiçbir garanti vermiyorum, tamam mı? Ve sıcaktan *sonra gelecekler*."

Eğer alfalar Wes onlara işi teklif ettiğinde kabul etmezlerse, onları kendim ikna ederdim. Ama önce ince bir yol denerdim.

"Anlaştık," dedim, Adam'ın eli benimkiyle birleşip sıkılınca aşağı baktım, o köpüren umut beni hesaplamalarımından uzaklaştırdı.

"Güzel. Şimdi *lütfen* dışarı çıkın."

Bizi dışarı kadar takip etti ve dışlerini sıkarak bana şehrin göbeğindeki dairenin adresini ve anahtar kodunu verdi. Adam ve ben tekrar günün aydınlığına çıkarken ön kapının kilidi bip sesi çıkardı.

"Fransız olanın bizi polise ihbar ettiğini sanıyordum. Hâlâ arayabilirler," diye fısıldadı Adam, benimle birlikte merdivenlerden arabaya doğru aceleyle inerken.

"O sürü değil. Onlar iyilikseverler," dedim burnumu kırıştırıp omzumun üzerinden geriye bakarak.

Lola merdiven penceresindeydi, kollarını göğsünde kavuşturmuştu, Wes arkasındaydı.

Tekrar yola döndüğümde Adam, "Doğruyu söylediğimi biliyorum ama bir oyun oynadığın engel olamadım," dedi.

Buna güldüm. "Her şey şaşırtıcı derecede iyi gitti. Arabayı rüşvet olarak vermek zorunda kalacağımı düşünmüştüm."

"Biliyorsun, eğer bir dolandırıcılık yapıyorsan, ortağına ipucu vermek her zaman daha iyidir," dedi Adam, ben ona yolcu kapısını açarken gözlerini kırıştırarak.

O koltuğa kaydı, ben de burun buruna gelene kadar eğildim. Araba bizim gibi kokuyordu ve Lola'nın evindeki paket kokularının sonra bu bir rahatlamaydı.

"Benim hedefim olmadığını sana düşündüren ne şekerim?"

Adam oflayıp puflayarak gözlerini devirdi ve ben de kapıyı kapatıp sürücü koltuğuna yöneldim. Arabanın arkasında dolaşırken gözlerimi kısa süreliğine kapattım, parmak uçlarım vücudun çizgisini takip ediyordu. Kafamı, vücudumun uyarılara verdiği tepkileri nasıl düzenleyeceğimi yıllar yıllar önce öğrenmiştim. Adam'ın bağı sistemimi bozdu ama rayından çıkarmadı. Onu kendi duygularımdan uzakta, yeni bir köşeye yerleştirdim ve ikisi arasında olanı inşa ettim.

Artık bana kadar takip edilemeyecek güvenli bir yerimiz vardı. Omikron'a karşı kendimi korumak için Wes Pike'ı bir kaynak olarak kullanmak için elimde koz vardı. Ve her şey plana göre gitmeye devam ederse, omega'ma bakacak bir sürüye sahip olacaktım.

YEDİ

Adam

T Güvenli ev, iyi güvenli ve boktan su basıncı olan bir binada, şehir merkezinde küçük bir daireydi. Bir omega için yuva yoktu, ama küçük bir yatak odası vardı.

karartma perdeleri. Her yer -küçük ve verimli olduğu kadar- belli belirsiz bayat sigara kokuyordu ama havalandırmadan gelip gelmediğini anlayamadım. Bir dolapta konserve çorba, meyve ve ucuz kahve vardı.

Eve'in garajda benim için aldığı çantanın bilmediğim içeriğine bakarak durdum ve az önce ayrıldığımız sürü evini özlemle düşündüm. Hiçbir zaman bir sürüyle birlikte kalmayı dört gözle bekleyen bir omega olmamıştım, ama aylarca kaçtıktan ve motel odalarının parasını ödemek için küçük dolandırıcılıkları göze aldıktan sonra, iyi bir Japon küvetini istemek çok mu fazlaydı?

"Adam."

Sesini duyunca irkildim ve aralık kapıdan yatak odasına doğru kaydım. Muhtemelen sıcaktan dolayı benim de ruh halim çılgınca değişiyordu.

"O sürüye beni isteğim dışında bağladığını söyleyebilirdim."

"Olabilirdi," diye onayladı Eve, gölgesi önümdeki duvarda yükseliyordu.

"Seni tutuklayacaklardı-" Eve alay etti. "Denedim, belki."

"Ve beni korudu."

"Mm. Birazcık. Bir omega var. Ama eminim seni beslerlerdi. Kalacak bir yer bulurlardı. Seni bir Omega Merkezi'ne götürürlerdi," dedi Eve. "Bunu neden yapmadınız?"

"Bunu düşünmemiştim," diye mırıldandım, tişörtümü başımdan çekip çıkarırken.

Gerçeğin yarısıydı. Eve'e karşı başka bir alfanın hırlaması karşısında içgüdüsel ve aptalca *alfamı savunmakla* meşguldüm.

"Küvet nihayet doldu. Parıltılı banyo bombaları yok," diye espri yaptı Eve ve ben de ona omzunun üzerinden ters bir bakış attım, daralmış gözleri ve yumuşak sırtışı karşısında uyarılmışlığımın artmasına sinirlenmiştim. "Ama biraz şampuan sıktım ve kabarcıklar için etrafta salladım."

Ve bunun en basit teklif olduğunu bilsem de, arka beynim yine de bu marjinal düşünceli jest karşısında gururlandı.

"Sıcak mı?" Bu kibirli soru karşısında yüzüm kızarak sordum. "Kavurucu," dedi Eve.

İçimi çektim ve başımı salladım. Araba yolculuğu ve bastırılmış sıcaklık dürtüleri yüzünden tüm vücudum ağrıyordu. Banyo beni gibi eritebilirdi ve bunun için minnettar olurdum.

"Burada ne kadar kalacağız? Faith'i ne zaman bulabiliriz?" Eşofmanlarımı çıkararak sordum.

Eve kapı çerçevesine yaslanmış beni izliyordu ve bağda ne düşündüğünü fısıltı kadar bile paylaşmadığı için ona bağırmak istedim. "Başka bir şey yapmadan önce ateşini düşürmemiz gerekiyor," dedi.

Aletim bu duyguyu takdir etti ama mantığım etmedi. "Bu kısmı umursuyor musun yoksa Omikron'un bana yardım ettiğin için kelleni istemesiyle uğraşmak zorunda kalmayasın diye mi buradayız?"

"Kız kardeşin pek umurumda değil, hayır," dedi Eve, çenem düşerken omuz silkerek. "Size onu bulmaya çalışacağımızı söyledim ve bulacağız, hayır, bunu uzatmayacağım. Ama şu anda hiçbir kaynağımız yok, bu yüzden halk kütüphanesine uğramamı istemezsen-"

Gözlerimi devirip Eve'in yanından geçtim, kısa bir süreliğine oturma odasına, oradan da banyoya daldım. En azından temizdi,

Eve banyo suyuna köpükler koymuştu. Bunun beni bu kadar memnun etmesinden nefret ediyordum.

"Ama kız kardeşinizi tanımıyorum ve tehlikedeki tek omega o değil. Bu yüzden onun güvenliğine kişisel olarak yatırım yapmasam da, sizin yaptığınıza saygı duyuyorum," diye devam etti Eve.

Beni banyoya kadar takip ettiğinde ona hırlamaya çalıştım ama kapıyı arkasından kapattığında ve küçük ve loş alanda sadece biz olduğumuzda içgüdüsel olarak rahatlardım. Ve bu da gerçekten sinir bozucu olduğu için, sırtımı ona döndüm ve suya doğru sıçradım, sıcaklık çıplak tenimi yerle bir ederken tısladım.

"Omegaların huysuz olduğunu biliyordum ama sende henüz görmemiştim," dedi Eve sohbet edercesine, ben izlememeye çalışıp başaramazken önümde soyunurken.

Neredeyse o pis kumarhane barında alfa Tony ile gitmiş olmayı dileyecektim. Belki o da beni ısırdı, belki de ısırmaı. Ama ondan iğrenmek daha kolaydı. Eve'den nefret edecek çok şey vardı ama fiziksel olarak.

Onunla ilgili tek aşğılık şey, neredeyse her hareket ettiğinde beni ne kadar sertleştirdiğiydi. Ya da bir ses çıkardığında. Ya da şu anda kot pantolonunu çıkarırken yaptığı gibi göz ucuyla bana bakmasıydı.

"Resepsiyon bizim için yemek sipariş edecek."

"Paramız yok." Hay sikeyim. Huysuzluk ediyordum.

"Garajdan beri var. İlerleyin."

Uzun bir süre ona baktım, kaslarının zayıf hatlarına, belinin kıvrımlarına, göğüslerinin ağırlığına, hareket etmemi beklerken gözlerinin ucuna. Eve'den kurtulma şansım vardı ve ben bunu kullanmamıştım. Onun da şansı vardı ve fikrini değıştirdi. Bir şekilde birbirimizi seçmiştik, belki de onun kokusunu bir ciltten seçmiş olsaydım seçeceğimden bile daha dürüst bir şekilde.

Dizlerimi büküp öne doğru kaydım, Eve boşluğa yerleşirken su daha da yükseliyordu. Ona beni yalnız bırakmasını söylemek aklıma bile gelmemişti. Dinlemesini de beklemiyordum zaten.

Eve'in bacakları belimin etrafında ve kalçalarımın üzerinde kıvrıldı, elleri omuzlarımı kavradı ve beni göğsüne doğru çekti. İçimi çektim ve gözlerimi kapattım, sadece küçük ve basit bir rahatlık için yakınlığın tadını çıkarmaya çalışıyordum. Bir an sonra parmakları saçlarımda sıkılaştı ve nefesimi kesip gözlerimi açmama neden oldu. Eve'in diğer eli karın kaslarımdan aşağıya doğru üstünkörü bir yolculuk yaptı ve ben şok ve rahatlama karışımı bir çığlık atarken sikimi bulup .

"Siktir. Ön sevişmeyle pek , değil mi?"

Hayalimde Eve "Yapmamı ister misin?" diye sorardı ama onun yerine sadece "Hayır" dedi ve sonra ağzını boğazımdaki ısırık izlerine yapıştırdı, emdi ve dilini üzerlerinde gezdirdi. Ben gerildikçe ve sızlandıkça sikim o kadar hızlı sertleşti ki, benden tamamen vazgeçebileceğini düşündüm. Ama hayır, Eve beni yumruklarken ve hayatım anında orgazm olmaya bağlıymış gibi pompalarken değil.

Baştan çıkarılmak mı istiyorsun, yoksa aklını kaçırana kadar sikilmek mi? Eve istemediği için kendime sordum.

Eve'in ısırıklarıyla beni sıkıca kavrayarak kabaca becerdiği yer arasında doğrudan bir çizgi varken cevap bulmak zordu.

İkisi de güzel olurdu ama orgazmıla aptallaşmak iyi bir başlangıçtı. Eve'in kucağında sarktım ve boğazıma karşı kısa bir süre mırıldandı, dili bir dondurma külahıymışım gibi ısırıkları yaladı. Rahat kalmaya odaklandım, beni boşaltma kararlılığının baş döndürücü kaosunu uzattım, tüm vücudum zevkle titriyordu, ritimler birbiriyle tam olarak uyumlu değildi ve bunun için daha iyi.

"Küçük bir orduyu doyuracak kadar karbonhidrat istiyorum," diye homurdandım, kalçalarımı hareketsiz kalmaya zorlayarak. Eve'in ihtiyacı yoktu, kendi başına fazlasıyla iyiydi, elinin uzunluğumdaki yukarı-aşağı-bükme hareketi işkence kesindi, taşaklarım şimdiden uyarı olarak gerilmeye başlamıştı. "Ve o kadar kanlı bir biftek ki, neredeyse ayağa yürüyebilir."

Eve buna kıkırdadı ve titreşim tüm vücudumun tepki olarak tekmelemesine neden oldu, ani bir yıldırım çarpması gibi içimden geçen sürpriz bir orgazm. Ayağım fırlayıp musluğa çarptığında irkildim, ama Eve sadece işine devam etti ve ben tekrar gevşeyip nefes nefese kalana kadar aşırı duyarlılıktan ürperdim.

"Seni kilitlemeden önce kaç kez böyle boşalmak istiyorsun?" Eve, sikimin başında başlattığı yavaş bırakma ve sıkma düzeninin aksine kel bir soru sordu.

"Kilidini şimdi istiyorum," diye inledim, yüzümü onunkinden uzaklaştırdım, ancak banyo aynasının bizi orada resmedecek kadar aşağı eğildiğini keşfettim.

Eve izlerimin üzerinde bir şerit yaladı. "Kaç kere?"

Sızlandım ve dokunuşuna doğru sallandım, sikimin başı baloncukların içinde belirdi ve sonra tekrar tekrar kayboldu.

"Eve, lütfen."

"Omega," diye mırıldandı Eve, kulak mememi ısırarak. Sikeyim bu alfayı. Ama esas olarak beni sik.

"Üç, en azından bir kez ağzınla," nefes nefese kaldım.

"Çok iyi, şekerim. Şimdi ayaklarını çıkıntıya koy. Göbeğini boyamanı izlemek istiyorum."

Emir karşısında inledim ama hemen itaat ettim, saçımdaki el Eve'in kolunu göğsüme dolaması ve yüzeyde süzülmemeye yardım etmesi için serbest bırakıldı. Gözlerim tekrar aynaya kaydı ve Eve'in bakışlarını orada , ağzım açık kalırken gülümsemesi eğleniyordu ve uzun bir inilti çıkardım.

Sikim kızarmış ve şişmişti, onun sıkı kavrayışıyla kucaklanmıştı. Eve'in saçları gevşek bir at kuyruğundan aşağı sarkıyordu, uçları baloncukların arasında yüzüyordu. Tırnaklarını göğsümün üzerinde hafifçe kaşdı, bir meme ucunu kısaca çimdikledi ve sikimin tabanını sıkıca sıktı. Nefesim kesildi ve kalçalarım titredi ama gözlerimi aynadaki yansımamızdan ayıramıyordum. Pozisyonum ne kadar tuhaf, bağlantımız ne kadar gergin olursa olsun, Eve'in bana dokunma görüntüsü inkar edilemez bir şekilde sarhoş ediciydi.

"Çok güzelsin," diye fısıldadım, Eve üssümün etrafında titreşen bir baskı yaratırken, kilidinin etrafımda sabitlenmesinin dayanılmaz rahatlmasına yakın bir gırtlak iniltisi takip etti.

Tüm bedenimi bir dizi dizgin gibi sarması, beni uçurumun kenarından geri çekmesi ve sonra tekrar tekrar uçurumun kenarına doğru savrulmama izin vermesi hissine çok fazla takılmıştım ve o cevap vermeye fırsat bulamadan ona yaptığım iltifatı unuttum.

"Teşekkür , omega," diye mırıldandı Eve, dudakları kulağımın kabuğundaydı ve boğuk övgüsü ayak parmaklarımı banyonun çıkıntısında kıvırıyordu. "Ve ben seni yere yatırıp bayıltana kadar sikerken çok güzel olacaksın."

Eve sıktı, acımasızca ama hemen sonuç verdi ve ben kendi mideme döl sıçratırken uludum, coşkudan tüm gücümü kaybederken suya sıçradım. Eve'in kucağına sarmaya çalıştım ama o sadece omzumu okşadı ve beni oturmaya itti.

Eve sert ve çileden çıkarıcı bir şekilde, "Yukarı. Çıkıntıya otur," dedi. "Bana bir dakika ver," diye mırıldandım.

Eve, "Kalk," diye bağırarak beni harekete geçmeye zorladı.

Hırladım ama şikâyet etmek faydasızdı. Zayıf bacaklarımın üzerinde sallanırken ve aptalca küvetin kenarına bakarken her yere su damlıyordu.

Eve sırtmasını bastırmaya çalışarak, "Tek ayak üzerinde," dedi. "Güzel, şimdi otur, arkana yaslan ve kalçalarını öne doğru kaydır, güzel."

Eve suyun içinde doğrulup başını kucağıma eğdiğinde tısladım, saliverilmemin sikime ve karnıma yapışan damlacıklarını yalayarak uzaklaştırdı. "Ben..." Ellerim Eve'in başının üzerinde geziniyor, onun bana yaptığı gibi kavramak, dudaklarının uzunluğunun etrafında arzuladığım ritmi talep etmek için cazip geliyordu.

"Hayır. Eller yukarı." Tereddüt ettim ve Eve kalın siyah kirpiklerinin arasından bana baktı. "Eller yukarı, şekerim, yoksa seni kurutup yatağa yatırırım, kilit yok."

Sızlanma sesleri benim iznim olmadan yükseldi ve sırtan alfama bakarken ellerim arkamdaki fayanslı duvara doğru kalktı.

" asma," dedi ikimiz de kanayana kadar öpmek ve ısırmak istediğim o gülümsemesiyle. "Sana istediğini vereceğimi biliyorsun."

Mesele bu değil, demek istedim ama tuttum. Bu böyleydi, değil mi? Eve bir alfaydı, bu da onun istediğini elde ettiği anlamına geliyordu ve benim tek elde ettiğim... iyi becerilmekti. Geleneksel bir sürüye katılsaydım belki parlak ya da yumuşak bir hediye alabilirdim.

Eve, ben seğirmeye ve sarsılmaya başlayana kadar beni yaladı; uyarılma, yaladığı yarıktan kayıyor ve bir dondurması kreması külahı gibi yumruğunun üzerinde eriyordu. parmaklarım gıcırdadı ve

Sonunda beni içine çekti, yanaklarını çukurlaştırdı ve beni neredeyse iş gibi bir ustalıklı çalıştırdı.

o kadar meşguldüm ki, kaslarımın yeniden sakinleşmesinin yavaşlığında o kadar kaybolmuştum ki, beni çıkıntıdan aşağıya, muşambanın üzerine bıraktığını gerçekten fark edemedim. Banyo paspası sırtımın altında yarı kıvrılmıştı ve zemin ateşli tenime karşı soğuktu, ama odaklanabildiğim tek şey üzerimde beliren o ela kedi gözlerindeki niyetti.

Eve yumuşak sikimin üzerine çöktü ve vücutlarımız birbirini hemen tanıdı. Amcığı üzerime kilitlendiğinde, kanımdaki çarpma, taşaklarımdaki ağrı, kışımın yere çıldırana kadar artan basınçla boğazımda donmuş bir çığlık attım.

Gözlerim kapalı, kadını, güvenli evi, aylar süren kaçıışı, kayıp kız kardeşimi aklımdan çıkarmaya çalışıyordum. *Sadece sıcaklığın dalgasına binmek, sadece iyi hissetmek* istedim.

Ağır avuç içleri göğsüme bastırdı, donuk tırnaklar kilidin kavrama yoğunluğunun bir kısmını kazdı ve kesti. "Bana bak, şekerim."

Yüzüm gerildi, sakin, kilidin ve soğuk zeminin siyah boşluğuna tutunmaya çalışıyordum, sanki Eve'in bedenine doğru sallanırken yalnızmışım gibi davranmaya devam edebilirmişim gibi.

"Omega," diye tersledi Eve, parmaklarıyla çenemi sıkıca kavradı. Gözlerimi açtım ve alfama baktım, dudaklarım aralandı ve tekmeleyip daha hızlı iterken nefesim kesildi, Eve üstümde gıcırıyor ve sallanıyordu. "Sen benimsin."

Öyleydim. Kendimi ona bağlamıştım. Ama bunu itiraf etmek zorunda değildim.

"Benim," diye hırladı Eve, gözleri kısılmış, ona cevap vermeme bekliyordu.

Bizi ters çevirmek, onu yere yatırmak, soluğa inletmek ve inletmek istedim ama tezgahla küvet arasında yer yoktu.

"Benim, omega," diye tekrarladı Eve.

Yüzümü onun elinden kurtarmak için dönmeye çalıştım, ama bu boğazımı onun bakışları altında kemerli bıraktı ve hatamı çok geç fark ettim.

Eve tekrar hırladı ve sonra aşığı daldı, dişleri tereyağındaki bıçaklar gibi derimi yakıyordu. Canımı yaktı ve sikime şimşekler çaktırdı, ani bir sarsıntı beni ayağı kaldırdı. Eve'kolları sırtımı çevreledi, beni göğsüne, ağzına doğru tuttu, kalçalarımız birbirine o kadar sıkıca bağlanmıştı ki sadece sürtünebiliyor, öğütebiliyor ve . Bir eli daha önce yaptığı iki izi kavradı ve çenesi beni bir kez daha sahiplenerek diğer tarafa sıkıca tuttu.

Onun, özel olarak itiraf ettim. Artık tamamen onun olmuşum. Daha iyisi ya da daha kötüsü için.

Banyoda yerde tek başıma uyandım, üzerime bir havlu örtülmüştü ve Eve'in beni örtmeye mi çalıştığı yoksa kendi havlusunu dikkatsizce üzerime mi attığı belli değildi. inledim, vücudum hala çok sıcaktı ve üstüne üstlük şimdi ağrıyor ve morarmıştı. Eve söz verdiği gibi beni bayıltana kadar sikmiş ve sonra da beni bir çöp gibi yerde bırakmıştı.

Kalkmak ya da burada, onursuz mahremiyetimin içinde kalmak isteyip istemediğimden tam olarak emin değildim.

Kapı açıldı ve dişlerim otomatik olarak sıkıldı.

"Yemek yolda," diye duyurdu Eve, hâlâ çıplaktı. "Duş mu, yatak mı?"

Cevap vermedim. Gerçekten yapmak istediğim tek şey ona sözsüz bir şekilde bağırmaktı ve bunun nedeninden tam olarak emin değildim. En başta beni ısırması için ona yalvaran bendim. Kendimi bu alfanın kucağına ben atmıştım, tam tersi değil.

Eve kaşlarını çattı ve bana doğru geldi, eğildi ve gözlerimin içine sertçe bakarak bir şey aradı. "Yatak," diye yüksek sesle karar verdi. "Gel bakalım. Seni kapı çerçevesine dışarı taşıyabileceğimi sanmıyorum."

Bu da beni yerde bırakmaktan başka bir alternatif düşündüğü anlamına geliyordu. İçimi çektim ve kendimi yukarı ittim ve Eve yanımdaydı, bacaklarım isyan tehdidinde bulunduğunda beni tuttu.

"Bir alfa sürüsü tarafından sahiplenilmiş gibi görünüyorum," diye tersledim, çünkü ona bir şey için kızmam gerekiyordu ve bir ısırık izi daha her şeyden iyiydi.

"Mm."

"Bunu sadece bir kez yapman gerektiğini biliyorsun." Tekrar söyledim, onunla birlikte tökezleyerek banyodan çıktım ve köşeyi dönüp yatak odasına girdim. Yatak hareket etmişti. Odanın ortasından köşeye, pencereden uzağa itilmişti.

"Isırıkları sahiplenmek omegaları korur," dedi Eve, beni yatağa doğru götürdü ve duvara yakın bir yere kaymamı bekledi. "Bir paket istemiyor musun?"

"Bence sen benim için fazlasıyla yeterli bir alfasın," dedim alaycı bir ifadeyle.

Dairenin kapısı irkildim ve Eve'in uzun bir tişört giyip şifonyerin üstünden bir tabanca almasını izledim. Onu takip etmek için can atıyordum ama yatak şaşırtıcı derecede yumuşaktı ve görünüşe göre Eve küçük dairedeki tüm battaniye ve yastıkları yatağın üzerine atmıştı. Doğru kokmuyorlardı ama en azından başkaları gibi kokmuyorlardı.

Bir dakika sonra Eve, her iki elinde de kocaman bir paket servis poşetiyle odaya döndü.

"Kalorifer mi bozuldu?" diye sordu, yastıkları yatağın kenarına daire şeklinde dizmeye başladığımda bana baktı. Başımı salladım, o da başını salladı ve çantaları işimin içine bırakıp içeri girdi. "O zaman karbonhidratları hazırlasan iyi olur."

Torbalar tereyağı, sarımsak, peynir ve istediğim o kanlı biftekle baş döndürücü ve hoş kokuluydu. "Yorulmadın mı?" diye sordum.

"İçimde bir tur daha var," dedi Eve basitçe. Gözlerinin altında koyu halkalar vardı ve yiyecek kaplarını parçalarken elleri biraz titriyordu.

Sırtım tutulmuştu, boğazım hala yeni olan ısırıklardan dolayı ağrıyordu ve kaslarım . Ama banyo yapmıştım. Arabada bol bol uyumuştum. Eve bir kutu açtı, içinden erişte, tavuk ve sebzelerden oluşan soslu bir karışım çıktı ve hemen bana uzattı. Ben

besleniyordu. Burada yıkanmak, sevişmek ve yemek yemek için yeterince güvende olduğumuza inanıyordu.

Yemeğe yumuldum, dakikalar önceki öfkem her ısırıkta biraz daha azalıyordu. Eve bir yememi izledi, kendisi de yemeden önce bir tabak koymamı bekledi. Doğru içgüdülere sahipti ama sanki sadece yarı gelişmiş gibiydiler.

"Belki de sadece uykulu bir şekerlemedir," diye önerdim bir ağız dolusu mantının arasından, çatalımda bir biftek ısırığı daha hazırды.

Eve'in dudakları hafifçe kıvrıldı ve omuz silkti, gözleri benimle kapalı yatak odası kapısı arasında gidip geliyordu. Bir tehdit bekliyordu. Birine hazırды.

Beni korumaya hazırды, inanmayı seçtim.

SEKİZ

Garrett

"İşte buradasın," diye selamladı Jamie, tepeden tırnağa talaşa bulanmış bir halde garajdan içeri girerken. Durdu, gözleri elimde asılı duran çantaya takıldı, yüzünde rahat bir ifade vardı

hafifçe sertleşiyordu. "Bir konser mi?"

"Wes'ten yeni geldim," dedim çantamı omuzlayarak. "Rory de geliyor."

Bir an için işin mahiyetini paket arkadaşım ile düşündüm ama Wes neden gizli kalması gerektiğini açıkça belirtmişti. Rory ve ben Jamie'ye hayatlarımız ve tüm sırlarımız konusunda kesinlikle güveniyorduk ama o da işimizin bir parçası olmamayı seçmişti ve bu sınır müşterilerimiz için olduğu kadar onun iyiliği için de geçerliydi.

"Dostum, sanırım bu senin tavuk cacciatore'unun artık bu menüde olmadığı anlamına geliyor," dedi Jamie rahatlayarak ve gözlerini bana devirerek.

"Evin içinde kıymık izi bırakma." Döndüğümde Rory'nin mutfak kapısının büyük bir kısmını kapladığını ve Jamie'nin tulumuna baktığını gördüm.

Jamie'ye "Buzdolabında her şeyi hazırladım, sen sadece yemeği pişireceksin" dedim.

Tulumun düğmelerini açarken burnunu kırıstırdı, Rory'nin bakışları altında talaşlar fayans zemine döküldü ve sonra tulumu beline bağladı. "Yani, elimden geleni yapacağım. Ne zaman dönüyorsun?"

Patronumuz Wes arayıp işi anlattığında ikimiz de hatta olmamıza rağmen Rory'ye dönüp baktım.

"Anlıyorum," dedi Jamie, ikimizin arasına bakarak ve bir elini kaldırıp kısa siyah saçlarının tozunu alarak. "Peki, dikkatli olun. Mümkünse beni haberdar edin, tamam mı?"

"Kesinlikle," diye cevap verdim, Rory'nin bir güvence veremeyecek kadar asık suratlı olduğunu biliyordum.

Elbette, iri yarı sürü arkadaşım kollarını göğsünde kavuşturmuş, kara kaşlarından biri Jamie'ye işimizin tehlikeli olduğunu ve kim bilir neler olacağını hatırlatmam gerekiyormuş gibi kemerli bir şekilde duruyordu.

Bazı günler Rory'nin her zaman bu kadar aşırı olmaktan bıkip bıkmadığını merak ediyordum. Dünyayı omuzlarında taşıdığını sanıyordu ama aslında bunun sadece kendi endişelerinin ağırlığı olduğundan emindim. Ve büyük bir alfa egosu.

"Seni aramak o kadar da zor olmasa gerek," diye ekledim ve Rory homurdandı, ama benimle aynı fikirde olup olmadığı belli değildi.

"Gitmeliyiz."

Başımı salladım ve kenara çekildim, böylece Rory beni geçip yolu gösterebildi. Jamie benimle alaycı bir gülümseme paylaştı, ben de gayri resmi kafile başkanımızı arka kapıdan çıkıp garajımıza kadar takip ettim. Çantamı arka koltuğa attım ve Rory arabayı çalıştırırken yolcu tarafına geçtim.

"Bu konuda onu önceden uyarmamız gerekirdi diye düşünüyorum," dedim.

"Pike'ı duydun," diye yanıtladı Rory, koyu renk gözlerini dikiz aynasına dikmiş, garaj kapısının yükselişini izliyordu.

"Yaptım. Ama hiç bu geri tepebilecek bir işimiz olmamıştı."

Rory garajdan ve kısa araba yolumuzdan çıkmaya odaklanmadan önce çenesi titreyerek bir an bana baktı. Şehirde geçirdiğimiz yıllardan sonra banliyöde yaşamak biraz sıkıcıydı ama on yıl boyunca aşağı yukarı bir arada yaşadıktan sonra geçen yıl sürümüz bir araya gelmişti. Bir omega bulmamız gerekiyordu ve şehirdeki köhne bir çatı katı bunu kesmeyecekti. Kendimize daha iyi bir yer bulana kadar daha iyi bir yer için paramız yoktu.

ve ağızına kadar eski silahlı kuvvetler ağıyla dolu olan bu mahalle kolay bir geçiş yapmıştı.

Rory, "İşimizi doğru yaparsak hiçbir şey geri gelmez," dedi.

Üçümüz askerden sonra tanışmıştık, karşılıklı saygı yavaş yavaş sessiz ama güvenilir bir dostluğa dönüşüyordu. Rory bir askerin aklına sahipti ama aynı zamanda bir askerin kalbine de. İnatçı bir pislik olsa bile sadıktı ve her zaman bir başkası için *iyilik* yapmaya odaklanırdı. Sadece bu konuda zorlayıcı olma eğilimindeydi.

"Ama herhangi bir şüphemiz olursa ya da bir şeyler ters gidiyor gibi görünürse, onu arayın," diye rahatladı Rory.

Koltuğumda rahatladım ve başımı salladım. "Wes'in bunu kabul ettiğine bile inanamıyorum."

Rory bunun üzerine , göz ucuyla bana baktı ve arabayı otoyola doğru çevirdi. "Omega tehlikede mi? Bu onun ilgi alanına giriyor."

Beta Lola'yı düşününce, zor durumda olan herkesin Wes'in kaptan köşkü olduğunu söylemek daha doğru görünüyordu. Rory yeterince haklıydı. Lola'nın işkencecisi toprak altında olsa bile, Wes hâlâ Hangmen'in ağındaki ipleri ve bunların yol açtığı örgütleri araştırıyordu. Bu omega bir iş olduğu kadar bir ipucuydu da.

"Sıcağın ortasında yürüyeceğimizi mi sanıyorsun?" Ben sordum.

"Üç gün oldu, şimdiye kadar... bitmiş gerekmez miydi?"

Rory'nin kabız ifadesine bir kahkaha attım. "Korkarım buna cevap verecek ilk elden bir deneyimim yok."

Bir omega'nın ısısının kırılması ne kadar sürerdi? Bu sıklığa mı yoksa... tatmine mi bağlıydı? Sertçe yutkundum ve yüzümü pencereye doğru çevirdim.

"Binanın geri kalanında keşif yapabiliriz. Ayak işlerini yap. Güvenli evler omega yuvaları için pek uygun değil, bu yüzden belki de..." Rory sözünü kesti ve bana baktı.

Sürümüzdeki üç üye arasında Rory muhtemelen bir omega bağ arkadaşı olasılığı konusunda en şaşkın olanıydı. Yumuşak bir adam değildi ve söyleyebileceğim kadarıyla, sevgisini ifade etme yeteneği daha çok kahve makinesinin zamanlayıcısını ayarlama ve arabaların her zaman çalışır olduğundan emin olma çizgisindeydi. Jamie ve ben ikimiz de

Ama Rory istikrar istiyordu. Zaman zaman zorba ama iyi niyetli bir şekilde geçimini sağlayacağı bir sürü.

"Mumlar, çikolata, vücut losyonları, yumuşak mobilyalar," diye önerdim, aklıma gelen en ilkel 'omega sağlama' listesini zihnimden geçirerek.

Rory başını sallayarak, "Evet, ," dedi.

"Sence bir tetikçi kadın iyi bir kur hediyesi olarak ne düşünür?" Ben sordum. "Kedi gibi bir şey mi? Ona ölü bir beden mi getirir?"

"Kediler bunu senin avlanamayacağını düşündükleri için yapıyorlar," diye mırıldandı Rory, alnı gergin çizgiler halinde birbirine dolanarak. "Ama belki de."

Mırıldandım ve bir an için trafiğe dönüp işe gidiş geliş saatinin geçmesini bekledim, o sırada Rory tekrar konuştu.

"Wes'e ondan bahsedenin ben olduğumu biliyor musun?"

Rory'ye döndüğümde kaskatı kesildim, gözlerim irileşti, yarı yarıya onun tamamen farklı biri olduğunu keşfetmeyi bekliyordum. Ama işte oradaydı, her zamanki GI Yakışıklı Rory, kırılmış asker saçları ve traşlı yanları, tek imtiyazı kısa sakalı, çenesinden aşağı uzanan gri bir şerit.

"Kiralık katillerle bağlantı kurmak hakkında ne halt biliyorsun?" Ciyak ciyak bağırdım.

Rory omuz silkti. "Bilmiyorum ama... eski rütbelerden bir süre bu işe bulaşmış birini tanıyorum. Onu tavsiye ettiler."

Buna göz kırptım. Soğukkanlılıkla adam öldürmek Rory'nin ahlak anlayışına pek uymuyordu. Ama bir alfanın genç bir kadına karşı gücünü kötüye kullanmasını görmezden gelmek de öyle. Wes'in bu işi yapması için bu kadını seçmesiyle ilgili bir sorunum yoktu.

"Şey... Onunla tanışacağım için her geçen dakika daha da ," dedim.

Rory homurdandı ve yolun geri kalanını sakın bir şekilde sürdük.

RORY ve I durdu Dışarıda . ve daire kapı daha uzun gereğinden fazla.

"Ben seks sesleri duymuyorum, sen duyuyor musun?" Rory'nin bakışlarına sırtarak fısıldadım.

"Hayır, ama..."

Ama salon tereyağı kreması, duman ve saldırgan seks gibi kokuyordu, yaşanmış ya da hâlâ yaşanmakta olan bir ateşin kanıtıydı bu. Rory'nin kendi kremi ve cevizli kokusu bile biraz daha güçleniyordu.

İkimiz de bakmaya devam ederken anahtarlar Rory'nin parmaklarının ucunda şingirdadı.

"Kapıyı çalalım mı?" Bir omega parfümüne verdiği biyolojik tepki karşısında donup kalmış gibi görünen arkadaşımı kızdırmak için sordum. Yalnız değildi; daireye adım attığımda acı çekmeye tamamen hazırdım ama şaşkınlığı çok komikti.

Rory boğazını temizleyip kapıyı çaldı, ama cevap gelmedi. Omzunu dikleştirip anahtarı kilide sokmadan önce uzun bir süre daha kapı koluna baktı.

Bizi bekliyordu.

Rory, elinde SIG Sauer ve susturucusu doğrudan bize doğrultulmuş bir silahla pencerenin pervazında oturan ince, çarpıcı kadını görür görmez kısık bir hırıltı çıkardı. Benim elim refleks olarak silah kılıfıma gitti ve Rory'nin tabancası çoktan çıkmıştı, ama o başka bir hareket yapmadı.

"Uyuyor," dedi ve elimdeki esneklik gevşedi. "Nihayet. Silah sesleriyle onu uyandırmak istemezdim. Ateşi daha birkaç saat önce düştü."

Yatak odasının kapısı kapalıydı, bu yüzden doğruyu söylediğini, omega Adam'ın hâlâ hayatta olduğunu kanıtlamanın bir yolu yoktu. Rory'yle ikimizin de şimdiye kadar ölmüş olabileceğimizi düşünerek ona inanmayı seçtim.

"Çantalarınızı aramamın bir sakıncası var mı?" "Evet," diye hırladı Rory.

"Hayır," diye düzelttim onu, koluna nazikçe bir el koyup yanına doğru itmeye çalışarak. Yine de işe yaramadı, Rory aşağı yukarı demirden yapılmıştı. Onun yerine aralarına girdim.

Eve'in gözleri bana dikildi ama başka bir şey yapmadı ve Rory kızgınlıkla homurdandı. Çok güzeldi. Saf femme

Gri taytı ve altında bir cephanelik dolusu silah sakladığına şüphe olmayan sweatshirt'ü içinde bile fatale'di. Siyah saçlarını yüksek bir at kuyruğu şeklinde arkaya toplamıştı, bu göğüs göğüse dövüş söz konusu olduğunda bir hataydı ama kimseye bunu kendisine karşı kullanma şansı vermeyeceğinden .

Ben üzerimde silahı olan kadına hayranlıkla meşgulken yatak odasının kapısı açıldı.

"Eve, neler oluyor..."

Koridordan gelen sıcak seks kokusu yeterince kötüyse, kapı açıkken düpedüz ölümcüldü. Benim mırıltım hemen yükseldi ve şaşırtıcı bir şekilde Rory'ninki de onu izledi.

Kapı aralığındaki omega gençti, yirmili yaşlarının başındaydı ve erkeksi bir şekilde güzeldi. Eve'in dudakları sıkıntıyla büzülürken gözleri olay yerindeydi, yüzü bir ileri bir geri dönüyordu.

"Adam, bana."

"Neden onlara silah doğrulttun? Onlar bizim güvenliğimiz değil mi? Resimlerdeki gibi görünüyorlar."

Kaşlarımı kaldırdım. Elinde resimlerimiz mi vardı? Onları nereden bulmuştu?

"Bana," diye bağırdı Eve, ama bunu alçak ve kadifemsi bir ses tonuyla yaptı.

Adam ona doğru tökezledi ve işte o zaman onları fark ettim - boynunda ve omuzlarında, çoğu taze olan bir avuç dolusu ısırık izi. Anlaşılabilir bir sebep olmaksızın, onları gördüğümde vücudumdaki tüm kan güneye, sikime doğru akmaya başladı. Hepsi onundu, çirkin bir iddia gösterisiydi.

"Silahı onlara doğrult," dedi Eve, pencerenin pervazından kalkıp bakışlarını Rory ve benden ayırmadan Adam'.

"Ne?! Ama-" Adam'ın itirazı, Havva'nın kollarını ona dolması ve ardından ellerini silahın etrafına yerleştirmesiyle kesildi.

"Çok iyi, şekerim," diye mırıldandı, Adam bu övgü karşısında küçük bir mızıltı çıkarırken bana sıırttı. "Aynen ."

"Bu lanet-"

Omzumun üzerinden Rory'ye, "Bırak bizi kontrol etsin de yolumuza devam edelim," dedim.

"Evet, benim için iyi çocuklar olun, lütfen," diye mırıldandı Eve bana.

Ha. Hassiktir. Boku yemiştim. Adam güzeldi, Eve kavurucu derecede ateşliydi, bu k    k daire am ve şekerli kurabiye gibi kokuyordu ve ben sikilmiştim.

Ben kendi  l m m  düşünürken Eve çantamı elimden aldı bir kenara atıp üzerimi aramaya başlamadan önce hızlı ve ayrıntılı bir şekilde aradı. Kokusu yakından daha hafifti ve saçları ıslaktı. Duştan yeni çıkmıştı.

Bu garip geldi. Omega'sını kızgınlık döneminden geçiren bir alfa olsaydım, muhtemelen koku izlerinin tadını çıkarırdım. Adam kesinlikle tepeden tırna a onunla kaplanmıştı.

Eve, hırlayan Rory'nin gitmeden önce sırtımı sıvazlayarak, "yarayacaksın," dedi. "Hadi koca adam, seni yola getirmeme izin verme."

"Siktir git," diye bağırdı Rory ama döndüğümde silahını bırakmış, Evee ters ters bakarken çantasını karıştırmasına izin verdiğini gördüm. Havlamasının diğer alfa üzerinde hiçbir etkisi olmamış gibi görünüyordu ki bu alışılmadık bir durumdu. Jamie ve ben bile Rory sıçrama e ilimindeydik.

Eve, Rory'nin başını okşamakta daha yavaş davranıyor, Rory öfkeyle titrerken elleri neredeyse onu okşuyordu. Rory'nin omzunun üzerinden bana göz kırptı ve ben de döndüğümde Adam'ın sırtıkan ve a  bir ifadeyle sahneyi izlediğini gördüm.

"Genelde bu kadar trol olur mu?" Ona sordum.

Gözlerini kırptıştırdı ve temkinli bir şekilde bana gülümsedi, cevap vermeden önce Eve'i tekrar kontrol etti. "Bu ya da bir gizlilik kalesi."

Bu davranışların her ikisinin de savunma mekanizması olduğunu düşündüm ama söylemedim. Katil alfa seks bombasını psikanalize tabi tutmanın bana bir yararı olmazdı. Rory'yi tekrar kontrol ettim -yanakları kızarmıştı ve içimde gereksiz bir ellemeyi kaçırmışım gibi bir his vardı- Adam'a doğru yavaşça ilerlemeden önce Eve'in beni durdurmaya çalışacağı anı bekledim.

"İyi misin? Bir şeye ihtiya ın var mı?" Ona sordum. *Yeni arkadaşından bir kaçış yolu mu?*

Adam tekrar Eve'e baktı. Wes, onu evlerine s r kledi inde Eve'e karşı oldukça savunmacı söylemişti. Bu gerçek miydi, yoksa korkudan mı kaynaklanıyordu?

"Artan yemeklerimiz var mı?" Adem Havva'ya sordu.

"Biraz, ama tekrar sipariş vermeliyiz."

Adam yanağının içini çığneyerek tereddüt etti. "Belki bu sefer market alışverişi?"

Eve, "Nasıl istersen, ama yemek pişiremem," diye onu uyardı ve sonunda ters ters bakan Rory'ye çantasını geri verdi.

"Yapabilirim," dedi Adam parlak bir sesle ve beni geçip tekrar yatak odasına yöneldi. "Ben sipariş vereceğim, sen ödeyeceksin."

Bunu söylemek zordu ama bu etkileşim, isteksiz bir tutsağın kendisini esir alan kişinin etrafında sessizce dolaşmasından çok, yeni bir bağın garip yeniliğine sahipti.

"Ödeyeceğiz," dedim.

Eve bana göz kırptı ve sonra omuz silkti. "Peki. Artık bir sürü gibi davranmaya başlayabiliriz."

"Bir *ne*?!" Rory bağırdı.

Neredeyse onun için tekrar edecektim, bu öneri karşısında zihnim karardı.

Eve ona bakarak, "Bir sürü," dedi. Biraz ufak tefek sayılırdı. Bir alfaya göre küçük olduğu kesindi, Rory'nin omzuna ancak geliyordu ve onun yarısı kadar geniş omuzluydu.

"Eve!" Adam bir kolunda dizüstü bilgisayarıyla kapı aralığında yeniden belirerek tersledi.

Eve açıkça, "Adam bir omega, bir sürüye ihtiyacı var," dedi.

İçimden bir kahkaha koptu, o anki şaşkınlığımla bu kaçınılmazdı ama Adam'ın yüzündeki solgun dehşet ifadesi onun kesinlikle ciddi olduğunu gösteriyordu. Rory çantasını yere bıraktı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

"Güvenliğiniz için buradayız," dedi yavaşça.

Eve alay etti ve elini salladı. "Pike'tan doğrudan sürü arkadaşı isteyebileceğimden değil. Ama sen bağlanmamışsın ve bir omega arıyorsun. İşte orada bir tane var, tebrikler."

"*Havva!*" Kadın ona eliyle işaret edince Adam yine tereddüt etti. Hızla hareket ettim ve dizüstü bilgisayarını yere düşmeden yakaladım. "Ne yapıyorsun, ihtiyacım yok, ısı daha yeni bitti, ihtiyacım yok..."

"Mesele sıcaklık değil, her ne kadar ikimizin de önümüzdeki üç ay içinde ölmesini planlamıyor olsam da, yakında bir başkası gelecek. Mesele ... biliyorsun ..." Eve sözünü kesti, kaşlarını çatarak bir için

gözlerini devirmeden önce bir an durdu. "Ben neysem oyum ve sen bana mahkumsun ama bir sürüye ihtiyacın var. Seni korumak için ve... Bilmiyorum. Alfa ve omega gibi şeyler, seni bayıltana kadar sikmemden ibaret değil."

Bu açıklama karşısında nefesim kesildi ve Adam iddiayı onaylarcasına sessizce kızardı. Kulağa bu kadar çekici gelmemeliydi.

Rory kendi dilini yutmak üzereymiş gibi görüldüğünden, konuşmaya mantık getirmeye çalıştım. "Biz kiralık güvenliğiz, gönüllü sürü arkadaşları değil?"

Eve bir an düşündü ve sonra "Paket olman için sana para veririm" dedi.

"Ne oluyor !?" Rory böğürdü.

"Ama kabul etmeden önce üçüncü sürü arkadaşınla tanışmam gerekiyor," diye ekledi Eve.

"Sen kabul etmeden önce," diye tekrarladım, gülmekten kendimi alamıyordum, odada her şeyi benim kadar komik bulan başka birini arıyordum. Ama Adam'ın beti benzi atmış, kendi içine büzülmüştü, Rory taşmak üzereydi ve Eve...

Eve son derece ciddiye.

Bu gülünç bir öneriydi; sürüler böyle oluşmazdı. Adam'a baktım ve onu bana bakarken yakaladım, iri gözlü ve... umutsuz? Umutlu mu? Yalvarıyor muydu? Anlayamadım.

"Nasıl bir oyun oynadığınızı sanıyorsunuz bilmiyorum ama-" "Belki de Jamie'yi aramalısın," diyerek Rory'nin tiradını .

Ağzı açık, yüzü kızarmış bir halde bana baktı, ben de bakışlarımın gücüyle düşüncelerimi ona aktarmaya çalıştım ama işe yaramadı. Rory sezgileri kuvvetli bir tip değildi. "Sadece ona işin özetini anlat. Eğer telefonda hayır derse, bu biter," dedim Eve'e.

İfadesi çok küçük değişikliklere uğradı, hatta bu değişikliklerin muhtemelen onun kontrolünde olduğunu düşündüm. Başını onaylarcasına hafifçe eğdi ama pek de ikna olmuş görünmüyordu.

"Garrett-"

Rory'ye, "Jamie'yi ara," diye tekrarladım. Bu ona, gelişimizin, bir omega'yı üstlenmeye yönelik bu ani talebin yarattığı karmaşadan sonra biraz sakinleşmesi için zaman tanıyacaktı. Zaten bir alfası olan bir omega. Bir yıkım topunu kapı tokmağı olarak kullanmak gibiydi-Eve daha çok

Omega'bir yuva bulmaktansa sürümüzü yok etmeyi tercih ederdi. Hâlâ solgun ve donuk olan Adam'a bir kez daha bakarak Rory'ye ekledim, "Adam da istediği yiyeceklerin bir listesini yapsa sorun olur mu? Teslimatı atlayabiliriz."

Rory'ye emir vermek pek işe yaramıyordu ama bu istek onu duraksattı, odadaki Adam'ı hatırlattı ve telefonunu cebinden çıkarmadan önce yavaşça nefes alıp verdi. "Tamam. Koridorda olacağım."

Eve yanımdan geçerken kaskatı kesildim, bir eli bileğimin arkasından tırnağını geçirmek için uzandı, sonra Adam'ın yanına gidip silahı elinden aldı, emniyetini açıp bir kenara koydu. Dairenin kapısı Rory'nin arkasından gereğinden biraz daha sert bir şekilde kapandı ve Eve, Adam'ı kendine doğru çekerken kalın siyah kirpiklerini bana doğru kırıştırdı, Adam'ın vücudu rahatlama ya da ihtiyaçla sarkıyordu.

"Fena değil. Alfalar genellikle barıştırmacı rolü oynamayı sevmezler."

"Şaşıracaksın," dedim omuzlarımdaki gerginliğin bir kısmını atarak. Jamie'yle tanıştığında daha da şaşıracaktı.

DOKUZ

Eve

Garrett Clark otuz dört yaşındaydı; on yıl orduda çalıştıktan sonra altı yıl önce ordudan ayrılmış ve Wes Pike'ın güvenlik şirketinde araştırma konusunda uzmanlaşmıştı. Bana bir aslanı hatırlatıyordu.

tonları ve omuzlarına kadar inen gülünç derecede tatlı saçları vardı ama yırtıcı bir niyeti yoktu. Ayrıca şaşırtıcı derecede hafif ve taze alfa kokusuyla Adam'a parfüm yapmayı da başardı.

Aslında bu koku benim de ağzımı sulandırdı, tatlı ve sulu, ısırılmak emilmek için yalvaran bir meyve.

Bu benim amaçlarım için uygundu. Yine de kollarımı Adam'ın göğsüne dolayarak hızlı kalp atışlarını okşadım ve omega'yı diğer alfa ile aramda tuttum. Garrett'in Adam'ın yemini yutması daha önemliydi. Sıcakta gelmiş olsalardı daha iyi olurdu.

"Yaptığımız işte çok iyiyiz," dedi Garrett, kanepeye oturmak için hareket ederek. Bunu yaparken hafifçe sertleşti ve mobilyaların Adam'ın kokusuyla ağırlaştığını fark etti. Sanki balın tüm daireye iyice yayıldığından emin olmadan bir tuzak kurmuşum gibi.

"Siz öyle diyorsanız," diye cevap verdim.

"Demek istediğim, Adam'ı koruduğumuzdan emin olmak için paket olmamıza gerek yok. Ve seni," diye ekledi bir süre sonra. "Yine de bunu kendi başınıza halledebileceğinizi varsayıyorum."

"Sadece bir alfası olan kaç omega tanıyorsun?" Ben sordum.

Garrett rahat bir sırtıyla, "Pek fazla omega tanımıyorum," dedi. Adam'ın tatlılığı biraz daha koyulaştı.

Adam'ı alfaya doğru itip biyolojilerinin ve yakışıklılıklarının kontrolü ele almasına izin vermeliydim. Bunun yerine tırnaklarım göğsünün hassas derisine battı ve inleyerek bana sarıldı.

"miyiz?" Adam kekeledi.

"Dur, sana biraz su getireyim," dedi Garrett, ayağa fırladı ve küçük, açık mutfığa doğru ilerledi. Garrett yanımdan geçerken Adam'a daha sıkı sarıldım.

"Ne yapıyorsun lan sen?" Adam nefesinin altında tısladı. "Hayatta kalmamızı sağlıyorum," diye cevap verdim, aynı derecede sessiz.

Adam kucığımda ve ben de boğazındaki en yeni izleri yalayarak dikkatini dağıttım, aramızdaki bağı saran ani cinsel açlığa hayret ettim. Hayal kırıklığı ve kızgınlık da vardı, ama aynı zamanda neşeli bir yanı da vardı.

Omega'mı neden ısırp durduğumu bilmiyordum. İyi hissettiriyordu. Onu sikerken nefes nefese kalıp inlemesi, yalvarması ve boşalması karşı konulmaz bir dürtüydü. Adam'ın üzerindeki izlerimle kanayan, tatmin olmuş ve çaresiz görüntüsü hoşuma gidiyordu.

"Sen alfaları sevmezsin! *Ben* alfaları sevmem," diye tersledi Adam.

"ne var?" Garrett araya girdi, yüzünde hâlâ o sırıtış vardı. I

Dişlerini gıcırdatarak, gözlerini kısarak, burun deliklerini açıklıkla şişirerek gülümsemesindeki yalanı aradı ama samimi değilse bile Garrett dürüstmüş gibi davranmakta ustaydı. "Şaka yapıyorum, anlıyorum. Kararını verdiğini biliyorum ama... bence işleri ağırdan almak iyi olabilir."

İşleri ağırdan almak tam da istemediğim şeydi. Adam'ın başını beladan uzak tutacak bir sürüye ihtiyacı vardı ve bu sürünün üzerinde neredeyse hiç leke gibi görünüyordu, mükemmel olacaktı.

Garrett, "Alfa sürüleri omegaları avlar," dedi.

Tekrar koltuğa yerleşti ve bardakları önündeki masaya bırakarak başını karşısındaki sandalyeye doğru salladı. Bu bariz öneri karşısında hırıltımı bastırdım ve Adam'a olan bağlılığımı gevşettim. Eğer onu sürüde istiyorsam, yer açmalıyım.

Bu bağıın büyümesi için Garrett mükemmel olacaktı, daha sonra üzerinde hakimiyet kurması kolay olacaktı.

"Kur yapmaya ihtiyacım yok. Bir sürüye de ihtiyacım yok," diye ekledi Adam, elini benimkiyle birleştirip beni açık sandalyeye doğru götürürken.

Kısa ve genişti, birlikte yerleşmemiz için bolca yer vardı. Önüne atladım ve bacaklarımı açtım, aralarına otururken kızaran omega'ma sıırttım. Uzuvarımı Adam'ın beline doladığımda Garrett'ın gözleri ilgiyle beni izledi. Omega'mı hapsedmek, onu kucaklamak, sarılmak... buna ne denmesi artık.

"Eğer Omikron size yapılan tekliften sorumluydu-" Garrett başladı.

"Öyleler," diye üsteledi Adam.

"O halde sizi uzun bir bekleyiş bekliyor. Şu ana kadar onlarla ilgili buzdağıının sadece küçük bir kısmını ortaya çıkardık. Ve tarif ettiğiniz şey, finans, kolluk kuvvetleri ve yasadışı topluluklara bulaşan türden yaygın bir ağ" diye devam etti Garrett, öne doğru eğildi ve dirseklerini yayılmış dizlerine dayadı. "Onları çökertmek, doğru kişileri -örgütü çökertecek kişileri- hapse atmak ve etki alanından çıkarmak, FBI gibi kuruluşların ömür boyu üzerinde çalışacağı türden bir proje."

"Ne sen?" Adam gözlerini kırptırarak sordu. "yediğimi mi? İşe yaramaz olduğunu mu?"

"Hayır, nedenini anladığımı söylüyorum... Eve senin sürün olmak için bize bakıyor. Omikron'un çözülmesi ve senin güvende olman pek olası değil, öyleyse neden onlara rağmen seni güvende tutacak sürüyü bulmayasın?"

Adam bir an sessiz kaldı ama bağıın içinde yumuşak bir ilgi dalgası bana doğru kıvrıldı. Garrett'a gözlerimi devirdim. Adam'ın ona karşı yumuşamasını istiyordum, bana değil.

"Yasal kanallardan bahsediyorsun," dedim ve Garrett elini kaldırıp gözlerini açınca durdum.

"Öyleyim ve lütfen beni düzeltmeyin. Yetkililere bildirmek zorunda kalabileceğim başka bir şey duymak istemiyorum."

Alay ettim. Sanki planlarımı en başta bu alfalarla paylaşmaya niyetliymişim gibi.

"Müşterilerinize karşı gizliliğiniz yok mu?" Adam ona sordu, ses tonunda hafif bir şakacılık vardı.

Onu izlerinin üzerinden ödüllendirdim, Adam'ın kaymasını ve dokunuşa doğru eğilmesini izlerken Garrett'in mavi bakışlarını kendi bakışlarımla tuttum. Cinsel ilgi bir başlangıçtı. Diğer, Rory Stevens, Adam'a bir tahta kadar duyarlı görünüyordu ama bağlanmak için sürüden sadece birine ihtiyacım vardı. Tercihen ikisine.

Garrett, "*Gelecekteki* olası suçlar söz konusu olduğunda değil," dedi.

Yani, eğer istersem hangi eylemlerin zaten işlenmiş olduğunu kabul edebilirim.

Adam dönüp bana baktı, kaşları çatılmıştı, dudakları sıkıydı. "Gerçekten bir paket mi istiyorsun?"

Hayır. Kesinlikle bir paket istemedim. Tıpkı bir omega istemediğim gibi. Ama artık bir tane vardı ve onun öldürülmesine izin vermeyeceksem, bu fikre bağlı kalmalı ve bu işi yarı yarıya doğru yapmalıydım. Adam'ın önce korunmaya, sonra da bir sürüye ihtiyacı vardı. Bu adamlar ikisi de olabilirdi.

Cevap vermeme gerek yoktu. Dairenin kapısı tekrar açıldı, Garrett'in nazik aslanına karşılık öfkeli bir ayı olan alfanın devasa askeri ortaya çıktı, hala parlıyordu.

Rory, "Yola çıktı," diye ısırdı.

Garrett sırtıttı. "Onu caydırmak için yaptığınız tüm çabalara rağmen mi?"

Rory homurdandı ve kara gözleriyle bana baktı. Bir alfanın gerçekte ne olduğunu ona kanıtlamak için dizlerinin üzerine çöktürmek eğlenceli olacaktı. Zamanla, sürü meselesi çözüldükten sonra.

"ADAM bize Omikron'da sahip olduğu her şeye erişim sağlayabilirse, bu gerçekten yararlı olabilir. Elinde kanıt olmasa, sadece isimler olsa bile, bu bize izleyebileceğimiz yeni yönler verir." Garrett, dizüstü bilgisayarını bir kalçasının üzerinde dengede tutarken, diğer ayağını masaya dayadı.

"Bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorum."

Garrett gözlüklerinin kenarından yukarı baktı, gözlerini kırıştırdı ve sonra bir kahkaha attı. Parmaklarını saçlarının arasından geçirerek başının tepesindeki karışık topuza doğru taradı, koyu kahverengi gölge güneş-

Bazı saç telleri sarıya boyanmıştı. "Doğru. Tabii ki biliyorsun."

Başını eğdi ve uzun bir sessizlik anı boyunca birbirimize bakmaya devam ettik. Adam , Rory market işlerini hallediyordu ve üçüncü alfa henüz gelmemişti.

"Biliyor musun... aksanın pek doğru değil," dedi bir süre sonra.

Yeterince yakındı. Çoğu insan için yeterince yakın. İstedğim zaman mükemmel

"Kiralık katillik üniversiteden sonra öğrenilecek bir şey değil. Neydi o? CIA değil. Kesinlikle ordu değil."

"Neden ordu değil?" diye sordum. "Pek çok kişi rütbelerini söktükten sonra yer değiştiriyor."

"Çok var ama senin ününe sahip olanlar değil. Dikkatlıler, çok fazla sicilleri var," dedi Garrett, dizüstü bilgisayarını minderlerin üzerine koyup arkasına yaslanarak. Açık, rahat. Beni rahatlatmak içindi. Yine de bir kez daha zorlamadan ziyade doğal davranıyordu. Zekiydi.

"Müşterilerinizle herkesin önünde buluşursunuz. Hedeflerinle herkesin önünde buluşuyorsun. Adam'la kumarhanede ve motelde çekilmiş güvenlik görüntülerini aldım."

Duşta Adam meraklanmaya başlamıştı, bu da ona bağda meraklanacak bir şey verdiğim anlamına . Kendi düşüncelerimi tekrar kontrol altına alıp düzene sokarken bakışlarımın odaklanmasına izin verdim.

"Bu da ortaya çıkacak somut bir şey olmadığını bildiğiniz anlamına geliyor. Eminim birisi zahmet edip araştırma yapsa, yüzünüz bir dizi ölümle bağlantılı olarak ortaya çıkacaktır, ama izinizi sürecektir başka bir şey yok."

"Bu... doğru olmayabilir," dedim konuşmaya geri dönerek. "Omikron bana ait bir ev buldu."

Garrett bunun üzerine doğruldu ve aceleyle dizüstü bilgisayarını kaptı. Kanepeden masaya atlayıp cihazı bana uzatırken kaskatı kesildim. "Her şeyi içine koy. Onu silebiliriz. Şu anda pek bir değeri olmadığını biliyorum ama yine de tedbirli olmakta fayda var."

Bu ani hareket ve ses tonundaki aciliyet karşısında tüm bedenim sandalyenin arkasına yaslanmak istedi. Ya da ona doğru saldırmak. Kıpırdamadan durdum ve başımı yavaşça salladım.

Sakin ol, o sadece bir köpek yavrusu, diye kendime hatırlattım. "Adam sıcakta uyurken ben onunla ilgilendim."

Garrett'ın gözleri, okuması gereken bir sayfaymışım gibi yüzümde ileri geri gidip geliyordu ve yüz ifademi için daha fazla çaba sarf ettim.

"Eğer paketleneceksek-"

"Sen Adam'ın alfası olacaksın. Birbirimize karşı bir şey olmamıza gerek yok," dedim kararlı bir şekilde.

Garrett'ın gözlerinin kenarı gülerken kırıştı. "Bu işler gerçekten böyle yürümüyor Eve." Gülümsemesi bir an sonra soldu, gözleri benimkilerdeydi. "Tabii..."

Kapının çalınması Garrett'ı düşüncesinden uzaklaştırdı ve o sıçrayıp aceleyle cevap verirken ben rahatladım.

"Benim," diye alçak, yumuşak bir ses.

Garrett gözetleme deliğini kontrol ettikten sonra kapıyı açtı. Ayağa kalktım ve banyo kapısının dışında durmak için küçük alanı geçtim. Adam içeride mırıldanıyordu ve bağda, muhtemelen mastürbasyon yaptığını düşünmeme neden olan küçük bir uyarılma davulu vardı. Ona katılmak istedim ama yeni keşfettiğim seks takıntısıyla dikkatimi dağıtmak bölgemdeki alfaların varlığını ortadan kaldırmayacaktı. Onları oraya ben davet etmişim, hem de kendi kızgınlığıma rağmen.

Yeni alfa daireye adımını attığında elim banyonun kapı koluna yerleşti. Jamie Ford yakışıklı ve siyahtı, kendine güvendiğinden şüphelendiğim bir sakinlikle yürüyordu. Kot pantolonunda boya lekeleri vardı ve flanel gömleğinin kollarından biri dirsekten yırtılmıştı, sanki buraya gelirken bir işin ortasındaymış gibiydi. Garrett'la hemen hemen aynı boydaydı ve bu adamlar tarafından bu kadar cüce bırakılmak beni rahatsız ediyordu. Benim ona yaptığım gibi yavaşça beni inceledi, parlak bir tatlılık ve baş döndürücü bir baharat yavaşça bana yuvarlanıyordu.

Jamie hakkında en az bilgi bulabildiğim sürü üyesiydi. O da diğer ikisi gibi ordudaydı ama son dört yıl içinde çalıştığına dair bir kayıt yoktu. Dengesiz miydi? Askerde geçirdiği travma sonrası stres bozukluğu,

Belki de? Elleri ceplerinde, dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme, yabancı bir ortamda bile tamamen rahat bir şekilde karşımda dururken bu iki seçenek de olası görünmüyordu.

"Yani bir paket mi istiyorsun?"

Omurgam dikleşti ve gözlerim kısıldı, yüzünde alaycı bir ifade aradım. "Omega'mın bir taneye ihtiyacı var."

Gülümsemesinin bir tarafı yukarı doğru kıvrıldı. "Hm. Anlıyorum." Döndü ve Garrett'a sırtıttı. "Rory ne kadar ?"

"Şu anda öfke alışverişinde. Ya öyle ya da ülkenin öbür ucunda, göreceğiz," dedi Garrett omuz silkerek.

Jamie Ford bana döndü, gözleri başımdan çıplak ayak parmaklarıma doğru kayıyordu. "Hayır. Geri dönecek."

Elimde tuttuğum kapı tokmağı kıpırdadı ve Adam kapıyı açtığı anda elimi yanıyormuş gibi , hala çıplak göğüslüydü ama şimdi büyüleyici bir şekilde kızarmış yanakları ve sırlıslık olmuştuk siyah saç telleriyle. Gözleri Jamie'ye dikildi.

"... Merhaba," diye selamladı Adam. Bana sokulurken o kadar da saçma bir şekilde memnun olmamaya çalıştım, ama sıcaktı ve son birkaç gündür onunla yatakta olmaktan keyif alıyordum, her zamanki rutinimden nadir ve hoşgörölü bir mola.

Bir omega'nın sikine kilitlenebildiğim bir rutinden zevk almak zor değildi.

"Selam Jamie, tanıştığımıza memnun oldum," diye teklif etti Jamie, Adam'a başını sallayarak ama bizim alanımızı işgal etmeye çalışmadan. Ama gözleri tekrar bana odaklanmadan önce omega'mda sadece bir saniye geçirdi. Ben de ona ters ters baktım.

Alfa'ların bana ilgi göstermesiyle ilgili bir geçmişim vardı ve eğer bu seferki üstünlüğü ele geçirebileceğini düşünüyorsa fena halde yanılıyordu. Geriye Adamı sürüye bağlamak için Garrett kalıyordu. İşe yaramak zorundaydı.

ON

Jamie

"W Belli ki beşimiz burada kalamayız," dedim mutfak tezgâhının üzerine oturarak, gözlerim Eve'in çekildiği yatak odasının kapalı kapısında

Omega'sıyla.

"Ne demek istiyorsun?"

"Sadece bir yatak var," dedim.

Garrett ve Rory çatık kaşlarla birbirlerine baktılar, ben de güldüm. "Bakın, ikinizin de günlerce gözetim altında kalmaya alışkın olduğunuzu biliyorum, ama bazılarımız vücudumuza nasıl bakacağımızı öğrendik ve buna Tempurpedic yatakta uyumak da dahil. Ayrıca evde yapmam gereken işler var."

Rory, "Onları sürüye katmayacağız," dedi.

Neden olmasın? Refleks olarak düşündüm, ama cevabı biliyordum.

Eve mükemmeldi ama kesinlikle vahşiydi ve aynı şeyin omega için de söylenebileceğinden oldukça emindim. İşin tuhafı, bu durum beni onları sürü olarak kabul etme konusunda daha az istekli yapmadı.

Beş yılın büyük bir bölümünü gençliğimde sahip olmadığım bir özgürlük ve rahatlık düzeyine için harcamıştım. Bu kadının her şeyi ateşe vereceğinden emindim, öyleyse neden ona benzin ve bir paket kibrit vermek için bu kadar istekliydim? Her şeyin bu şekilde olmasından memnundum, değil mi?

Bir sürüm vardı, güvendiğim ve anladığım iki arkadaşımın oluştuğu küçük bir sürü. Kendileri de benim kadar rahat olan, kendi hayatlarını yaşayan arkadaşlarım. Evimiz vardı, iki katlı bir yuva ve güzel bir arka bahçe. Omega Merkezi'ndeki ailelerimize başlamak üzere... ne zaman evrak işlerini halledebilirsek. Ordudan daha iyiydi; programım, zamanım ve seçimlerim artık bana aitti.

Yol haritasını takip ediyorduk. Belki çok heyecan verici değildi ama kolaydı ve bunu arkadaşlarımla yapıyordum.

"Bence bu konuyu onunla tartışmamalıyız," dedi Garrett ve beni kafamdan çıkarıp tekrar konuşmanın içine çekti.

Kaşları havaya kalktı ve sonunda gözümü boş kapıdan ayırdım. "Kabul etmek mi istiyorsun?"

"Ne?!" Rory havladı.

Garrett gülerken, "Sana oraya gidip Adam'ı ısırmanı söylemiyorum, sakın ol dostum," dedi tavada cızırdayan et ve sebzeleri karıştırırken. Eve'in Adam'ın yanından ayrılmayacağı ve onu Rory ile yakınlaştırmının sadece kavgaya yol açacağı belli olduğunda Adam' mutfaktan çıkarmıştı. "Ben sadece... bir süreliğine konuyu sonuçlandırmadan bu rolü yerine getirebileceğimizi söylüyorum."

"Evcilik oynamaktan bahsediyorsun," dedim kaşlarımı kaldırarak.

Rory kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ama itiraz etmedi, sadece kaşlarını çatı ve düşüncelere daldı.

"Evet, sanırım öyle. Yani... bu işi bırakacak mıyız?" Garrett Rory'ye sordu.

"O ikisi tehlikede, değil mi?" Ben sordum. Rory'nin hayatlarının tehlikede olduğunu düşündüğü bir işi bırakmasına imkân yoktu.

"Öyleler ama kendini ve omegasını korumaktan aciz bir kadından bahsettiğimizi sanmıyorum," diye cevap verdi Garrett, sesi alçalarak. "Sadece ikisinin de hayatta kalmasını sağlamak için ne kadar mücadele etmesi gerektiğiyle ilgili bir mesele olabilir."

Dilimi ısırardım ve Garrett'a bakarak aklının nerede anlamaya çalıştım. İşten ayrılmak mı istiyordu? İçimden bir ses hayır diyordu, öyleyse neden Rory'ye çıkış yolu verelim?

"Bize parayı çoktan gönderdi, bilgiyi nereden aldığını bile bilmiyorum ama bir aylık kişisel güvenlik parası geldi. için de," dedi Rory bana bakarak.

Garrett sırtışını Rory'nin bakışlarından saklayarak, "Kiralık katil," dedi. "Ne hissediyorsun Jamie? Hayatına büyük bir darbe vuruluyor."

Çünkü ordudan sonra bariz kariyer yolunu seçmemeyi tercih eden, sola sapıp kaçmaya devam eden bendim. Askeri hayatı ve şiddeti çok geride bırakmıştım ve bununla birlikte içinde büyüdüğüm kuralların sınırlayıcı dünyasını da. Bir marangozun kiralık katille ne gibi bir ortak noktası olabilirdi ki?

Benim durumumda, muhtemelen onun ya da benim fark ettiğimden daha fazla.

"Bu hepimizi eşit derecede etkiliyor," dedim yavaşça. "Şu anda bir asker olmayabilirim ama tartıştığımız riskleri anlıyorum. Bence bir oylama yapalım, çoğunluk kazansın ve oradan bazı lojistik çözümler bulalım."

"Hayır diyorum, sadece iş olarak kalsın ve bunu baştan açıkça belirtin," dedi Rory, ben daha konuşmamı bitirmeden söze girerek.

Garrett ocağı kapatmadan önce bir süre tenceredeki yemeği karıştırdı. "Bence bunu bir fırsat olarak değerlendirelim. Yüksek bahisli omega kurları," dedi sırtarak. "Söz vermiyorum ama bunu değerlendireceğiz. İşte , hâlâ eşitliği bozan sensin Jamie."

İkisi de yüzlerini bana döndüler ve ben de yatak odasındaki sessizlik kadar onların bakışlarının da farkındaydım. Eve bizi dinliyor muydu? Muhtemelen.

"Garrett'a katılıyorum," dedim.

"Ne?!" diye aynı bağırdılar.

Güldüm ve Garrett'a başımı salladım. "Bekle, neden Şaşırdın mı?"

Garrett'ın elleri yanında açık duruyordu. "Bilmiyorum, sanırım senin Rory'nin tarafında olacağını düşünmüştüm. Cidden mi?"

"Siz ikiniz bir omega'yı *bu kadar* çok istediğiniz için mi?" Rory tısladı. "Aslında şey omega değil," diye itiraf ettim.

Garrett kahkahalara boğuldu ve Rory şaşkın şaşkın bana bakıp hızla yemek pişirmeye geri döndü.

Rory kesin bir tavırla, "Ben de aramızda ölüm arzusu duyma olasılığı en düşük olanın sen olduğunu sanıyordum," dedi.

"Ah, Rory, sakın ol, dostum-"

Ama Rory ağır adımlarla odayı geçip kapıya doğru ilerliyordu ve ben Garrett'a elimi salladım.

"Boş ver gitsin. O haklı. Şimdi çoğunluğun nasıl görüldüğünü bildiğine göre oyunu değiştirmek ister misin?" Rory dairenin kapısını çarparak kapatırken kızgınlığımı bastırarak Garrett'a sordum.

Garrett tavayı ocaktan aldı ve kızartmayı büyük bir tupperware'e aktardı. "Hayır. Benim oyum geçerli."

Rory'nin sorularından biri tekrar kafamda çınladı. "Omega fikri mi, yoksa özellikle bu mu?" diye sordum. Garrett göz ucuyla bana bir bakış fırlattı, ben de omuz silktim. "Hey, bu bir sürü toplantısı, bunu konuşacağız, değil mi? Yargılamak yok, sadece dürüstçe tartışacağız."

Garrett kaşlarını çatarak ve yatak odasının kapısını kontrol ederek yavaşça, "Belki ikisinden de biraz," diye itiraf etti. "Ondan hoşlanıyorum. Onu korumak için bir alfa dürtüsü hissediyorum ama ondan da hoşlanıyorum. Ve belki... belki de sadece omega değildir."

Bunun üzerine sııttım ve Garrett iç çekti. "Dostum, Rory'nin bunun için burada olduğunu düşünsene," dedim.

Garrett inledi ve başını salladı. "İstemiyorum. Bazen Rory'nin asexual olup olmadığını merak ediyorum."

"Değil," diye cevap verdim. Garrett'ın kaşları havalandı ve ben de güldüm. "İlgisini ilk elden gördüm mü bilmiyorum ama sen taşınmadan önce onunla aynı duvarı paylaşıyordum." Rory bir yatak başı vurucusuydu. Ya da yatağa attığı kadınlar öyleydi. "Nadiren olurdu, ama o zaman yan taraf savaş alanı gibiydi."

Rory'nin kadınlarla nadiren birlikte olduğunu görmüştüm ama hatırladıklarım doğruysa Eve onun tipiydi. Cinayet eğilimi dışında. Bildiğim kadarıyla.

Yatak odasının kapısı açılıp Adam görüldüğünde Garrett kahkahasını elinin tersiyle bastırdı, saçları dağınıktı ve yeşil gözleri odayı tarıyordu.

"Eve?" diye .

Garrett hemen doğruldu ve kendi etrafında döndü. "Ne?"

ağır bir yük yavaşça çökerken Adam bize göz kırptı. "Eve banyoda mı?"

Ama banyonun kapısı açıktı, ışığı kapalıydı.

"Yatak odasında seninleydi," dedi Garrett, omega'ya doğru yürürken.

Adam'ın yüz ifadesi önce düştü, kısa süreli yorgun bir yas ifadesi, sonra da düzleşti. "O öldü."

"Nasıl gitmiş olabilir?" diye sordum. "Yangın merdiveni," dedi Adam.

"Böyle olmaması gerekiyor-" Garrett yatak odasının içinden ve sonra .
"Aç. Lanet olsun. Nereye gitmiş olabilir?"

Adam'ın eli boğazında kalan en taze ısırık izlerini avuçlamak için yukarı kalktı, yere bakarken başı yavaşça titriyordu. "Bilmiyorum. O geri gelmeyecek."

"Geliyor-" diye başladım ama Adam sözümü kesti, gözleri parlayarak benimkilere baktı.

"O değil."

"Beş işaretli bir omega olduğunu iddia eden hiçbir alfa
-"

"Beni istemedi!" Adam bağırdı.

Garrett'ı takip eden sessizlikte tezgahdan kaydım.

sessizce kapı aralığındaki Adam'a doğru yürüdü. Paket arkadaşımın elleri omega'nın omuzlarına gitti ve Adam kısa mesafeden ona bakana kadar kısa bir süre esnedi.

"Yaklaşan ateşimi beni ısırması için kullandım," diye itiraf etti Adam.
"Neredeyse Omikron'un bize yetişip beni almasına izin veriyordu. Fikrini değiştirdi ve benim için geri geldi ama..."

Garrett tekrar açık pencereye döndü. "Ama siz diğer alfaları bulana kadar beklediğini mi düşünüyorsunuz? Bağın içinde ne var?"

"Hiçbir şey," diye tükürdü Adam. "İçinde lanet olası bir banka kasası var."

"Buranın anahtarı sizdeydi, gitti mi?" Ben sordum.

Adam bir an kaşlarını çatarak bana baktı, muhtemelen sorduğum için aptal olduğumu düşünüyordu, ama sonra Garrett omzuna vurdu

ve onu odaya geri döndürdü. Adam eşyalarını karıştırmaya başlar başlamaz Garrett geri adım attı.

Garrett, "Muhtemelen haklı," diye fısıldadı.

"Belki, ama dediğin gibi, beş ısırik mı? İlki o anın sıcaklığıyla tabii ki, ama geri kalanı?"

"Aramızdaki bağı güçlendirmiyorlar ki."

"Hayır, ama çok iyi bir ifade oluşturuyorlar," diye karşılık verdim.

Adam'ın boynundaki o izlerin her biri, bağlanmamış alfalar için bir uyarı çığlığıydı. *Benimkiler!*

Adam önce hızlı bir süpürme hareketi yaptı, sonra da daha uzun, daha metodik bir süpürme . "Anahtar burada değil. Anahtar burada değil."

Garrett'in kaşları şaşkınlıkla kalktı, ben de omuz silktim. "Kulağa muhtemelen onda varmış gibi geliyor."

"O zaman hangi cehenneme gitti?" Garrett başını sallayıp elini havada sallamadan önce ikimize de sordu. "Hayır, unutun gitsin. Bilmiyoruz. Sorun değil... Bizim işimiz o değil, sizsiniz. Hadi, acıktıysan yemek var. Eve'le tanıştığınız andan itibaren neler olduğunu her saniye bilmek istiyorum, tamam mı?"

Adam kızardı ve bir elini alnına götürdü. "Sen öyle diyorsan."

Garrett sinsi bir sırıtışla, "Ve kirli kısımları atlama," diye ekledi. "Onlar benim favorim."

"Onu görmezden gel. O sadece araştırma ve kızartma için iyidir," dedim.

Adam, Garrett'in yemeğe doğru yürüyüşünü izliyordu, bakışları bronzlaşmış etrafına dökülen ve birbirine dolanan saçlarına sabitlenmişti.

Eve, Adam'ı koruması için sürümüne bıraktıysa, omega'sının doğru ellerde olduğundan emindim. Garrett Adam'ı bağlarsa Rory ve ben zamanla kendi ilişkilerimizi bulurduk.

Sadece Eve'in aynı tür bir destek olmadan kendi haline bırakılması konusunda ne hissettiğimden emin değildim.

ON BİR

Eve

Alk başta apartmandan çıkmak beni rahatlatmıştı. Artık Adam'ın soruları ve burnuma dolan yapışkan kokusu yoktu, dikkatli bir şekilde dışarı çıkmayı tercih ettiğim bir parçamı dışarı çekiyordu. dozlar. Alanımı dolduran alfalar yok.

Şehri sevdim. Sokaklardaki beta kitlelerinin boş beyaz gürültüsünü sevdim. Anonimliği. Steril ortamlarda, beyaz duvarlarda ve faydacı yataklarda büyümüştüm ve güvenli ev dairesi benim rahatım için biraz fazla benzerlik gösteriyordu. Alfalar ederken, bir kaçış yoluna ihtiyacım vardı.

Çizburgerimin yağını dudaklarımın kenarından yaladım ve strafor bardaktaki kolayı emdim. Tepemdeki hoparlörlerden pop müzik çalıyor, disko topları dönüyor ve parıldayan ışıklar değişen renklerde yanıp sönüyordu.

Bölmenin üzerinde çiftler ve arkadaş grupları patenlerin üzerinde daire çizerek dans ediyorlardı. Anlamsız bir eğlenceydi ve zihnimdeki küçük kıskançlık parçasını kutusundan çıkarmak için bir an durdum, normal küçük insanların top gibi dönmesini izlerken onu inceledim.

Sonra neon mavisi saçları cicili bicili ve ultraviyole göz kalemi ile süslenmiş minik bir kadın karşımdaki koltuğa çöktü ve bir patates kızartması çaldı.

"Tekir," diye selamladım.

"Merhaba, tehlike. Uzun zamandır görüşmedik," diye cevap verdi. Elinde kendi strafor bardağı vardı, ve biliyordum ki biraz ile doluydu.

Gazoz eşmesinde en çok kafein olan şeyin sınırdaki toksik kombinasyonu. Ve muhtemelen biraz da tekila. "Mahalleye dönmene ."

Güvenli ev olarak şehrin diğeri ucundaydım, on yıl önce soylulaştırma ve müteahhitlerin kurbanı olması gereken, ancak bunun yerine sanatçılar, uyuşturucu kullanıcıları ve kiralarının aniden altlarından fırlamasını önlemeye çalışan düşük gelirli ailelerin istikrarsız bir karışımı olarak kalan bir bölgedeydim. Tabby tüm bu kombinasyondan geliyordu.

"Söylentiler var mı?" Ben sordum.

Fincanının kapağının üzerinden gözlerime baktı, dudakları pipetin etrafında büzülmüştü ve başını salladı.

Tabby ile beni sahte bir kimlikle işe aldığında ve işaretlediği tecavüzcü alfa öldükten sonra faturayı bana ödetmeye çalıştığında tanışmıştım. Ondan hoşlanmıştım. Aynı anda hem zeki hem de aptaldı, kendi iyiliği için fazla cesurdu. Onu işe almak, öldürmekten daha bariz bir alternatif gibi görünüyordu.

"Bazı sorgulamaları silebilirim ama-"

Başımı salladım. "Unutmayacaklar."

"olmadıkları kesin," diye mırıldandı Tabby, pistteki insanları bir süre şaşkın bir keyifle izledi. "Yakında şehirde olduğunu öğrenecekler."

"Günler olsun," dedim ve çenesi büküldü ama başını salladı. Onun hakkında, Adam hakkında, *kader arkadaşım* hakkında soru sormasını bekledim ama sormadı. Ya umurunda değildi ya da fazla ve daha iyi olacağını biliyordu. Onun işi beni radardan uzak tutmaktı, hepsi bu. "İstifa etme seçeneğiniz var."

Tabby gözlerini devirdi ve yarım bir gülümsemeye bana döndü. "Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Ben buradayım, yardım ediyorum."

"Sadece biraz. Sana dair bir iz yok."

"*Biliyorum*," dedi. "Güzel bir kışın var ama ben yine de benimkini daha çok seviyorum."

Sırttım ve patates kızartmasını ona doğru ittim. Geçmişte Tabby'yi sadece ona göz kulak olmak ve diğer potansiyel alfaları caydırmak için bağlamayı düşünmüştüm ama şimdi Adam'a kızmamla aynı nedenden dolayı direnmiştim. Aklımda başka birinin olması çok .

Şimdi bile, aramızda kilometrelerce mesafe varken, Adam bağı çekiştiriyor, bana ulaşmak için yolunu kazmaya çalışıyordu.

"Bilmem gereken başka bir şey var mı?" Ben sordum.

Tabby başını salladı. "Geçen yıldan beri ortalık sessiz. Başka bir kodamanın kasıla kasıla gelip bölgeyi karıştırmasını ve ortalığı karıştırmasını bekliyorum ama yok. Howler'lar her şeye göz kulak oluyor."

"Onlar bir sorun mu?"

"Onlar izci çocuklar," dedi Tabby gülerek.

"İhtiyacınız olan her şey burada," dedim ve ketçapla dikkatlice karalanmış bir sayı listesi olan bir peçete uzattım.

Tabby birkaç dakika boyunca sessizce baktı ve sonra ilk satırdan bir patates kızartması geçirdi. ". Ne yaptığını biliyor musun? Yani... gerçekten?"

"Bir plan yapıyorum," dedim.

"Yani bu hayır demek. Haftalar önce yapabilirim-"

"Hayır, sadece birkaç güne ihtiyacım var." En azından sadece günler süreceğini umuyordum, belki de bu Adam'ın alfalar üzerindeki etkisini abartmaktı. "Bir hafta."

"Bir hafta," diye onayladı Tabby başını sallayarak ve ketçabı bir kez daha kızartarak. "Bir değişiklik olursa beni nasıl bulacağını biliyorsun."

Başımı salladım ve peçetede okunabilir bir şey kalmayınca ve patates kızartması bulunmayınca kadar atıştırma işinde ona katıldım. Tabby durdu ve bir süre bana baktı, dudakları söylenmemiş sorularla hareket ediyordu, eli masanın yüzeyinde düz duruyordu.

"İyi şanslar, tehlike," demekle yetindi ve sonra dönüp paten çıktı, elinin bulunduğu masanın üzerinde bir lastik bant üzerinde duran bir dolap anahtarı vardı.

Hamburgerimi bitirdim ve dolaplara gitmeden önce iki şarkı daha pistteki kalabalığı izledim. Dolap 69'un içinde gökkuşağından bir sırt çantası vardı -ne kadar komikti değil mi- içine bakmadan omuzlarıma silktim ve pistten ayrıldım.

Low Town geceleri cıvı cıvıldı, barların terasları kaldırıma taşıyor ve her yirmi adımda bir çalgıcılar çıkıyordu. Bir büfeden çaldığım bir çift pembe gözlüğü burnuma taktım ve kamuya açık yerlerde kalarak sokaklarda dolambaçlı bir yol izledim. Daha uzak

Yürüdüğüm kuzeyde barlar ve şarküteriler, çoğu geç saatlere kadar açık olan perakende satış alanlarına dönüştü. Plak dükkanları, metafizik dükkanları ve yetişkin mağazaları pastanelere, kitapçılara ve orta sınıf butiklere dönüştü.

Ayaklarım Dapper adlı bir mağazanın önünde durdu. Endüstriyel raflardan sarkan küçük bir iyi giyim koleksiyonunun yanı sıra ev eşyaları ve vücut ürünleri de vardı. Erkekler için her şeyi bulabilecekleri bir dükkân ya da daha büyük olasılıkla kız arkadaşlarının onlar için arzu ettikleri hediyeleri bulabilecekleri bir yer. Dudaklarım kıpırdadı ve içeri girdim, havadaki temiz çam ve yıpranmış deri kokularından ve masanın arkasındaki uysal beta tezgâhtarlardan memnun kaldım.

"Size yardımcı olabilir miyiz?"

"Sadece göz gezdiriyorum," diye cevap verdim kolayca, yenilenmiş eski bir tıraş bıçağı setine hayranlıkla bakarken. Adamı banyo tezgâhının üzerinde otururken hayal ettim, bacaklarını iki yana açmış, gözlerini kapatmış, bıçağı boğazına ve çenesine doğru hafifçe okşarken, üzerindeki izlerime dikkat ediyordum.

Güzel bir resimdi.

"SEN NE SIKIM-"

Karanlık hırıltı, kollarıma giren parmaklar, sırtıma çarpan sert duvar... Eğitimimden daha eski bir içgüdüyle tepki verdim.

Bir an, alfanın büyük hırıltılı ayısı Rory yüzümdeydi, dişlerini göstermiş ve gözleri parlıyordu. Bir sonraki anda yerdeydi, tırnaklarım boğazındaki nabız atışına hilaller çiziyordu, bir dizim solar plexusuna, diğeri kasıklarına çarpıyordu.

"Rory!"

"Eve, dur!"

Bu şekilde tutamayacağım kadar iriydi ve apartman girişindeki küçük koridorda yuvarlandık. Omzum diğer duvara çarptığında homurdandım ve Rory'nin hırıltısı sessizliğe gömüldü, yüzü kıpkırmızı oldu. Ellerinden biri bileğimi tutmak için kolumu bıraktı,

Ama elimi bırakırsa, damarlarını da yanımda götürebileceğimden emindim.

"Rory, yeter!"

Havlama sesi üstümdeki alfanın irkilmesine bile neden olmadı ve ben de bacaklarımı pozisyona getirip onu duvara çarpmaya ve tekrar üstüme çıkmaya hazırlanırken gevşedi. Elleri beni bıraktı ve yan tarafına doğru kalktı, vücudu üzerimde asılı kaldı, boğazı hâlâ avuçlarımdaydı.

"Eve." Göz ucuyla birkaç adım ötede bir figürün yere çömeldiğini . "Eğer gerçekten istiyorsan onu bayıltabilirsin, ama o ağır bir orospu çocuğu ve horluyor."

Garrett.

"Eğer onu *öldürürsen*, bir sorunumuz olacak," diye devam etti Garrett, fazla sakın bir sesle.

Bir adamı boğmak zordu, özellikle de tek elle, ama ben bunu başarana kadar Rory'nin bir iki dakikası daha vardı. Eminim sürü arkadaşları müdahale ederdi.

"Havva," diye mırıldandı Âdem.

İçimi çektim ve Rory'yi üzerimden iterek hızla yerden kalktım ve Garrett'ın yanından geçerek açık bir alan buldum. Adam koridorun girişindeydi, Jamie de hemen arkasındaydı, Adam'ın bileğinden tutup onu benimle birlikte odanın ortasına sürükledim. Jamie'nin yüz ifadesi ciddi ve düzdü, duvara yaslanmış, nefes nefese kalmış ve öksüren Rory'ye bakıyordu.

"İnsanları böyle yakalayamazsın dostum, sen daha iyi bilirsin," dedi Jamie.

Rory gözlerini devirdi ama başını salladı ve Garrett yavaşça ayağa kalktı, kollarını göğsünde kavuşturmuş, çenesini sıkıyordu.

Şaşkınlığımı bastırmaya çalıştım. Karşılık vermem çok doğaldı. Düşünmeye zahmet etmemiştim ama etseydim, diğer alfaların benden önce sürü arkadaşlarını azarlamalarını beklemezdim. Adam'ın elleri belimi kavradı ve yanıma sokularak yüzünü omzuma bastırdı.

Garrett yavaşça döndü ve daha önce tanıştığım alfadan farklı bir alfaydı; bakışları bıçak gibi keskindi ve feromonları bir parça zencefil kokusu yayıyordu. "Biz düşman değiliz."

"Ben senin işin değilim," diye cevap verdim. "Yapabilirim-"

"Sen değilsin ama omega'n öyle. Onu güvende tutmayı planlıyorsan bizimle işbirliği yapmalısın ve buna gizlice kaçmamak da dahil!" Garrett bağırdı.

Öfkelendim ya da öfkelenmeye çalıştım ama Adam'ın kolları bana yaklaşıyordu ve o kadar *rahatlamıştı* ki dikkatim dağılıyordu.

"Buraya kadar takip edilmiş olabilirsin," diye homurdandı Rory, parmakları boğazındaki tırnak izlerimin üzerinde geziniyordu.

"Değildim," dedim. Adam'ı omuzlarımdan silkerek kendimden uzaklaştırdım, sırt çantamı omuzlarımdan çekip ona uzatırken Adam'ın küçük bir kırgınlığını görmezden geldim. "Sana hediyeler getirdim."

"Eve," diye Garrett.

"Gittiğini sanıyordum," diye fısıldadı Adam.

İyi bir alfa ona güven verirdi. Daha iyisi muhtemelen ilk etapta kalkış yapmazdı.

"Yaptım ve şimdi geri döndüm," dedim omuz silkerek, sırt çantasının fermuarını açtım ve alışveriş çantasını çıkardım. Tabby'nin bana verdiği şeylerin çoğunu (birkaç izi sürülemeyen silah, birkaç hacker oyuncağı, Adam ve benim için bir miktar para ve kimlik) saklamıştım ve sırt çantasını küçük sürprizimi taşımak için kullanmıştım.

"Tanrım, bu konuda gerçekten şirinlik mi yapacaksın?" Garrett alay etti.

Adam iri gözlerle ağır kâğıt torbayı aldı, ben de gökkuşağının önündeki küçük cebi açtım ve başparmağımdan biraz daha büyük, küçük bir lastik muz çıkarıp Garrett'a fırlattım.

"Senin için de bir hediye," dedim onu elinde tutarken.

Kabuğun yarıldığı çizgileri fark etmeden önce dudakları düz ve kaşları çatık bir şekilde bir süre ona baktı. Beyaz muzı ortaya çıkarmak için kabukları geriye itti ve ardından USB flash belleği görünce iç çekerek onu çıkardı.

Garrett bana ters ters bakarak, "Bu dijital altın olsa iyi olur," dedi. "Henüz bakmadım ama öyle olduğunu tahmin ediyorum."

Jamie Rory'ye doğru ilerledi, elini uzattı ve adamı ayağa kaldırdı. Adam'ın önüne geçtim, sanki ona bir patlayıcı verdiğimi düşünmüş gibi çantadan kâğıt mendil çıkarıyordu.

Rory'ye, "Bana bir daha dokunma," dedim. "Benim iznim olmadan Adam'a dokunma. Bu için geçerli."

"İşimi zorlaştırmakla açıkça ilgilenen bir müşteriden emir alacak değilim," diye karşılık verdi Rory. "Saygı duymamı istiyorsan, bu işi ciddiye almalısın."

"Ben çok ciddi bir insanım," diye takıldım, başımı eğerek atkuyruğumun şakacı bir şekilde sallanmasını sağladım.

Rory tekrar hırlamaya başladı, boğazına yapılan kötü muameleden sonra sesi sertleşmiş ve kesilmişti ama Garrett elini kaldırdı.

"Eğer böyle bir şey yapacaksanız," dedi Garrett, muz sürücüsünü havada sallayarak, "sadece bize *söyleyin*. İşimizin Adam'ı korumak olduğu konusunda haklısın. Bunu sizin yardımınızla daha iyi yapabiliriz. Ve eğer bizim sürümüz olmak istiyorsanız, iletişim kurma nezaketini hak ediyoruz."

Onların sürüsü olmak istemiyordum, Adam'ın olmasını ama bunu açıkça ortaya koymanın zamanının gelmediğini anladım.

"Bir paketi açman ne kadar sürüyor?" Adam'a sordum.

"Beni ısırmasını bekliyorum," diye cevap verdi sırtarak ve çantayla birlikte kanepeye doğru ilerledi.

"Bu ayrıcalık bana ait," diye mırıldandım, onu takip ettim ve neredeyse yarısı onun kucağında olan bir yere oturdum.

Arkamızdaki adamlar birbirlerine fısıldıyorlardı; Jamie Rory'yi kontrol ediyor, Rory Garrett'a flaş bellek için ekipmanlarını almasını söylüyordu ama ben Adam'ın hediyelerini açmasını izlemek için hepsini görmezden geldim. En son ne zaman birine hediye verdiğimi hatırlamıyordum.

Hayır, . Anne-Marie yetimhanede, parfümünün gün. Beni alfa evine taşıdıkları gün. Ona mutfaktan çaldığım bir bıçağı vermiştim. Kendini korumak için ona ihtiyacı olacaktı. Umarım kullanma şansı olur.

Adam siyah kaşmir battaniyeyi diğer eşyaların arasından çıkarıp kısa bir süre yanağında gezdirdi, bu bağdan baş döndürücü bir haz duyuyordu.

"Koku izine ihtiyacı var," dedi ve battaniyeyi bana doğru itti, yeşil gözleri utangaç bir şekilde benimkilerle buluştu. Battaniyeyi aldım ve devam etmesi için başımı sallamadan önce omuzlarıma attım.

Sırada tıraş seti vardı ve Adam güzel keskin bıçağı görünce sertçe yutkundu. "Bunlardan nasıl kullanacağımı bilmiyorum," diye güldü.

"İstiyorum," dedim, tırnağımı boğazında hafifçe gezdirirken, hâlâ hassas olan izlerin üzerinden geçmeye dikkat ettim.

Adam titredi ve kızardı; acaba o da diğer alfaların bize bakışlarının benim kadar farkında mıydı? Sonuncusu küçük bir şişe ısıtıcı yağdı ve Adam küçük bir kahkaha atıp gözlerini devirdi. "Sanki daha hassas olmam gerekiyormuş gibi."

Kanepede kaydım, kucağına oturdum ve kollarımı başının iki yanına onu oraya hapsettim, üç çift göz bize sabitlenmişti. "Hassas olmanı seviyorum," diye Adam'a neredeyse fısıldayarak takıldım. "Yalvarıyorsun," dedim, Adam boğazını göstermek için yükselirken başımı eğdim. Dudaklarımı ısırık izlerimin üzerinde gezdirdim ve gözlerimi onun omzunun üzerinden bizi izleyen alfa sürüsüne diktim. "İyi bir küçük omega gibi sızlanıyorsun."

Adam sızlanırken, Garrett'ın boğazı sert bir yutkunmayla bükülürken, Jamie'nin dudakları eğlenceyle kıvrılırken ve Rory'nin elleri sıkı yumruklar oluştururken sııttım. Omega'mın nabzını öptüm, bir elimi aşağı kaydırarak çarpan kalbinin üzerine koydum, gelecekteki sürüsü de beni .

ON İKİ

Adam

T Yastığa bir rahatlama çılgılığı gömerken, *onunki sadece geçici bir delilik*, diye kendime güvence *verdim*. Üstümde Eve bana merhamet etti, gıcırdamasını ve sallanmasını yavaşlatarak durdu, öpmek için eğildi

Nefesimi tutarken boğazımdaki izleri fark ettim.

"Daha yüksek sesle konuşmalısın," dedi Eve kulak mememi ısırarak.

Yüzümü buruşturdum ama sonra işaretlerinden birini ve öfkeme odaklanmam zorlaştı. "Gelecekteki sürümü sen seçemezsin."

"Aslında seçim yapacak durumda değilsiniz," diye Eve.

Onu üzerimden atmaya çalıştım ama o bunun yerine doğrulup bana yukarıdan sırttı, dışarıdaki lambaların turuncu ışığı teninde parlıyordu. Çok güzeldi ve ben onun varlığına rahatsız edici bir şekilde bağımlı olmaya başlamıştım. Boğazımdaki izlerden mi, bir alfayla birlikte geçirdiğim en uzun süre mi, yoksa kendini benden uzak tutma şeklinden mi kaynaklandığını bilmiyordum. Beni ve ben de...

Emin değildim. Muhtemelen hiçbir şey.

"Benim sana verebilirler," dedi Eve, gülümsemesi yumuşamış ama gözleri hesaplamayla kısılmıştı.

"İyi seks ve hediyelerden daha fazlasını istediğimi varsayıyorsun," dedim, her zaman çok kolay sahip olduğu aynı rahat kaliteyi denedim.

"Bundan daha fazlasına *ihtiyacın* var," dedi, bir parmak ucu meme uçlarımdan birinin etrafında geziniyor ve homurdanmama neden oluyordu. Isıtıcı yağı orada ve *kıçım*da kullanmıştı ve ben inlemeye çalışırken prostatımı parmaklarıyla sıkmişti.

Daha önce kendimi yüzüstü yatağa bırakmıştım. İşe yaramadığından, yatak odasının dışındaki alfaların ne yaptığımızın tamamen farkında olduklarından emindim.

Ve niyetinin bu olduğundan emindim.

"Senin için başka bir şeyim var," dedi, meme ucumu okşadı ve sonra yavaşça kucağımdan kalktı.

sızan karmaşayı büyülenmiş bir şekilde izledim. "Doğum kontrol hapi mı kullanıyorsun?" Ani bir dehşetle sordum.

Eve bir kahkaha attı, sıcak ve şaşkın bir sestti, o kadar içtendi ki sırtarak doğrulmama neden oldu. "Vay canına, gerçekten de sıcakın etkisinden kurtulmuşsun," dedi. "Ben hamile kalamam, Adam." Bunun üzerine kaşlarımı çattım ve o da iç çekerek kucağımdan indi ve yere uzanarak bir havlu aldı. "Çocuk istiyor musun?" diye sordu.

Başımı salladım. "Atama piyangosunu sevmiyorum." Kutsanmış azınlık olmaktan memnun olan pek çok omega olduğunu biliyordum ama benim için bu bir tuzak gibiydi. Bir alfanın damızlık atı olarak kullanılmak isteyeceğim son şeydi.

Başını salladı ve omuz silkti. "Ve ben bir anne değilim. Bunu uzun zaman önce hallettim."

"Ve dışarıdaki erkeklerin de aynı seçimi yapabilmeleri gerektiğini düşünmüyor musunuz?" diye sordum. "Çocuklara açık bir sürüye sahip olup olmama konusunda mı?"

Eve cevap vermedi -onu her zaman çok zorlardım- sadece o saçma gökkuşağı sırt çantasına doğru yürüdü ve dibini kazarak düz, parlak siyah bir akıllı telefon çıkardı.

"Jailbreak yapılmış," dedi ve yanımdaki yatağa fırlattı. Sessiz bir şaşkınlıkla ona baktım ve sonra tekrar ona döndüm. Kalçasını eğdi, çıplak ve buyurgan. "Sanırım sen ve kız kardeşin tek bir bağlantı kurmadan kaçak oynamıyordunuz. Bilgi ya da malzeme aldığınız insanlar vardı."

"Şu anda güvendiklerimden değil," dedim.

"Ama belki Faith hakkında bir şeyler bilenler olabilir."

Yutkundum ve başparmağımı telefonun ekranına koydum, genel arka planın parıltısı yatak odasında ani ve sertti. "Ne dediklerini duydun. Biz... beni güvende tutmaları için işbirliği yapmalıyız."

"O zaman güzel olana her şeyi anlat," dedi Eve omuz silkerek ve yerden bir tişört alıp başına geçirdi. "Aptal değilsin, çaresiz de değilsin ve bahse girerim onlardan daha uzun süredir bu işin içindesin. İstersen ona telefonu göster. Doğru oynarsan, sende kalmasına izin verir, şekerim."

Ya da daha sonra bir sırra ihtiyacım olursa diye telefonu saklamak.

Eve kapıya doğru ilerliyordu, siyah saçları neredeyse tişörtün mütevazı etek boyu kadar aşağıya sarkıyordu.

"Bekle," diye , beni gerçekten dinleyeceğinden ya da çok fazla soru sorduğumda yaptığı gibi görmezden geleceğinden emin değildim.

Eve durdu, yüzünü bana döndü ve hiçbir planım olmadığını fark ettiğimde donup kaldım.

"Bir saniye buraya gel," dedim.

Eve'in gözleri kısıldı ama yavaş adımlarla yatağa doğru geri döndü ve ben de dönerek kenarına oturdum.

"Evet?" Sesi ipeksiydi, çıplak dizleri benimkilere çarpıyordu.

Yavaşça elimi uzattım ve gözleri ellerime kaydı, sonra tekrar gözlerime kaydı, ben de kalçalarının arkasını avuçladım, uzandım ve yüzümü onunkine doğru kaldırdım. Eve onu öpebilmem için yeterince eğilmeden önce uzun bir süre bana baktı.

Ağzından yavaş yudumlar ve ısırmalar alırken ellerim bacaklarında sıkıştı, yumuşamasını bekledim. Gezintisinden döndüğünden beri bağ bütün gece sessiz kalmıştı ama şimdi açıldı, nazik bir eğlence ve... hangi kelimeyi kullanacağımı bilemiyordum. Sevgiden daha az ama kaynağı düşünüldüğünde daha ezici bir şey.

Sonra Eve'elleri göğsümden yukarı çıkıp çenemi tuttu, geri bastırdı, yaladı. Bu öncü bir öpücük değildi, beni çarşafın içine geri itmiyordu, kucağıma geri tırmanmıyordu. Ağzlarımız derinlemesine, nazikçe birbirimize açtık. Tırnakları saçlarımı tırmalıyordu ve ellerim yukarı kayarak kıcının kaslı kabarıklığına .

Hava almak için birbirimizden ayrıldığımızda "Teşekkür ederim," diye nefes aldım.

Eve alt dudağımla ısırıp, tırnaklarıyla enseme okşadı ve burnu kısa bir an için benimkine değdi. Sonra bana cevap vermeden kapıya doğru uzaklaştı,

Duman ve deri ve daha önce yakaladığımdan daha havadar bir şeyin ipucu, onun ardından etrafımda kıvrılıyor.

Yatağa geri kaydım, yeni battaniyemi çarşaflarla birlikte üzerçektim ve akan düşün sesiyle uykuya daldım.

Uyandığımda EVE ASLA orada değildi, bu utanç vericiydi çünkü bir kez olsun güzel bir sabah seğişmesi isterdim.

En azından bu sefer pastırma kokusu vardı.

Yatak odasının dışındaki manzara beni duraksattı. Garrett kanepedeydi, uzun bacaklarını minderlere yaymış ve ayaklarını uzaktaki kola dayamıştı, dizüstü bilgisayarı kucağında açıktı ama ekran karartılmıştı ve kollarından biri uykulu bir yere sarkıyordu.

Jamie mutfaktaki barda elinde bir fincan kahveyle Rory'nin hazırladığı kahvaltı seçeneklerini izliyordu -kaşar peyniri, krep, yumurta, domuz pastırması ve sosis. Ve Eve, benim vahşi alfa bıçağım, barın köşesinde oturmuş, gözlerini her bir erkeğin üzerinde gezdiriyordu. Dördü sabahın köründe küçük daireye dağıldıklarında neredeyse ev gibiydi.

Eve' dün gece Rory'ye nasıl tepki verdiğini düşündüm, aniden kollarını tutmuş ve hemen karşılık vermişti, onu yere düşürürken yüzünde cam gibi bir ifade vardı.

"Günaydın."

Aralarında en yumuşak başlı görünen Jamie'ydi ve Eve'i ağır kapanmış kara gözlerinin ardından yumuşak bir merakla izliyordu. Garrett irkilerek doğrulup gözlerini kırıştıtararak bana bakarken elindeki kupayla bana kadeh kaldırdı.

Güzel olan. Eve bir gece önce Garrett'a böyle seslenmişti ve ben bunu sorgulamamıştım bile. Güzeldi. Ateşliydi, rahatlık ve dikkatsizlik gibi görünen erkeksi bir güzelliği vardı. Benden biraz daha uzundu, geniş omuzluydu ve Rory gibi vahşi görünmeden güçlü olduğu belliydi. Dokunmak, belki de yumruğumun etrafında döndürmek istediğim gür saçları ve galon galon içmek istediğim bir kokusu vardı.

Birden ona baktığımı, dilimin dudaklarımda gezindiğini fark ettim ve odada bundan Garrett'tan daha memnun görünen tek kişi bana sıcak bir şekilde gülümseyen ve odayı o nektarin tatlılığıyla dolduran Eve'di.

"Bar dolu. Garrett'ın yanına otur, ben de sana kahvaltı getireyim, şekerim," diye mırıldandı Eve.

Garrett, Eve'in neyin peşinde olduğunu -tüm planını anladığımdan bile tam olarak emin değildim- belli etmedi, sadece bacaklarını kanepeden kaydırıp ve davet için yastığı okşadı.

Rory tabakları tezgâha vururken, "Nasıl uyudun?" diye sordu.

Eve'i becerdiğimi ve duşa girmeden önce öpüştüğümüzü düşündüm ve omuz silktim. "Peki. Ama benim bir yatak odam var, ya ?"

"Bok gibi," dedi Jamie ama ben ona bakarken o da bana gülümsedi.

"Bu hafta içinde güvenli evleri değiştiriyoruz," dedi Garrett, parmaklarını saçlarında gezdirmek için uzanarak. "Jamie'nin dükkânında çalışmak için eve dönmesi gerekiyor, tabii bir itirazın yoksa patron."

"Neden ben-" Rory başladı.

"Ne tür bir dükkân?" Eve, Rory'nin kızgınlık homurtularını duymazdan gelerek sordu.

Garrett bana göz kırptı ve bir kez daha onu süzerken yakalandığımı fark ettim, bu sefer kolunun esnekliği yüzünden.

"Ahşap işleri. Çoğunlukla özel mobilya," dedi Jamie.

Eve buna ne anlam vereceğini bilemiyordu, onun yerine Rory'nin bir tabak yemeği kendisine uzatmasını bir şahin gibi izledi.

Rory ona ters ters bakarken Eve omzunun üzerinden Garrett'a, "Gerçekten yatağa ihtiyacın varsa Adam'la yatak odasında yatabilirsin," dedi. "Ben kanepede yatarım."

Ben Eve'e tıslayamadan Garrett bir kahkaha attı. İlgim konusunda *haksız* değildi, sadece bunu tüm sürüye yayması hoşuma gitmemişti. Garrett sırtarak, "Üç kişi için yeterince büyük görünüyor," diye cevap verdi.

Eve'in omurgası sertleşti ve döndü, ellerini sandalyenin arkasına öyle bir dayadı ki, sandalyeyi havada savurmaya ve Garrett'ın güzel yüzüne çarpmaya hazırlandığını düşündüm. Öfke bağda alevlendi ve tanıdığım bir şeyin daha ince bir şeridi

çok iyi. Korku. Çok küçüktü ama bu yüzden daha da keskinleşmişti. Dün gece Rory onu yakaladığında da oradaydı.

"Beni sıkıştırmaya çalışan alfalara ne olduğunu öğrenmek istiyorsan, göstermekten mutluluk duyarım," diye homurdandı Eve, sinsi ve karanlık.

Oda sessizdi; Jamie Eve'i inceliyor, Rory yere bakıyor ve Garrett'in gözleri faltaşı açılıyordu.

Garrett, "Özür dilerim, altta olacağımın belli olduğunu sanıyordum," diye mırıldandı.

Öksürerek bir kahkaha attım ve aynı hızla onu tekrar saklamaya çalıştım. Garrett Eve'den korkmuyordu ama onun tehdidinin açıkça farkındaydı. Gerginliği azaldı ama bakışlarını uzun bir süre daha sessizlik içinde tuttu. Nedenini gerçekten anlamadan hafifçe sertleşiyordum ve Garrett başını Eve'den yana eğdiğinde daha da kötüleşti.

Yüce . Boğazını açıyordu. Bir alfa, bir *erkek* , başka bir alfaya boğazını açıyordu. *Benim alfama*.

O anda her şeyden çok Eve'in öne atılıp dişlerini Garrett'in bronz boğazının kaslarına geçirmesini izlemek istedim, sanki iddia yoluyla yaşayabilirmişim gibi, beni ısırdığında hissettirdiği kadar zarif bir vahşet olup olmadığını görmek istedim.

Bir mırıltı vardı, düzensiz, sert ve Eve ondan geldiğini fark eder etmez kesildi. Kendini sandalyeye attı, sırtı Garrett'a dönüktü, elleri tezgahın çatal bıçak takımını alıyordu. Garrett'in yanakları ve kanepenin minderlerine doğru eğildi, muhtemelen bu görüntüye o da bizim kadar şaşırmıştı.

Garip bir sahneydi. Rory belli ki Eve'den, hatta belki de benden nefret ediyordu. Jamie en iyi ihtimalle rahat bir yabancıydı. Ve işte , Eve'in Garrett'a hükmetmesini izleme ihtimali beni seks için yatağa attığında olduğu kadar tahrik etmişti.

Yapboz parçaları olarak, bir sürüye bile uymuyorduk. Ama onlar uyabilir mi diye merak etmeye başlamıştım.

Bunu isteyip istemediğimi merak etmeye başlamıştım.

ON ÜÇ

Rory

A Dam'ın elleri, isimleri, işyerlerini, takma adları ve adresleri sıralarken sürekli bir *şşt şşt şşt* sesiyle kart destesini savuruyordu. Garrett yüksek hızda yazıyordu,

Adam'ın bilgilerini toplamak için birbiri ardına tarayıcı sekmeleri açılıyor.

"Bunların bazılarını biliyor muydun?" Adam kartları evirip çevirerek tekrar bir araya getirirken sordu. Gergin bir alışkanlıktı ama aynı zamanda kartlarda hile yapmaktan geldiğinden şüphelendiğim bir beceriydi.

Garrett, Adam'dan gelen son bilgi yığınının yetişirken, "Yeterince değil," diye mırıldandı. Yazmayı bıraktı ve omega'ya gülümsedi. "Teşekkür . Bu ciddi bir ilerleme sağlayacak ve bizim için bazı boşlukları dolduracak."

Adam elindeki kartları karıştırarak ve yüzü kızararak başını salladı.

"Pek çok ayrıntıyı hatırlıyorsun," diye belirttim, amatör bir dolandırıcı olduğunu itiraf eden bu genç adamdan biraz şüphelenmiştim.

"Ayrıntılar önemlidir," dedi Adam omuz silkerek. "Çoğu zaman bu detayları bir kulübe ya da depoya girerken isim vermek ya da vardiya çizelgesini almak için bir bardaki doğru güvenlik görevlisiyle sohbet etmek için kullanmak zorunda kalırdık. Küçük bir ayrıntıyı karıştırırsanız, kendi güvenilirliğinizi anında mahvedersiniz."

"Bu kısmı hoşuna gitti mi? İhtiyacın olan şeyi sana vermesi için birini manipüle etmek?" Ben sordum.

"Tanrım, *Rory*," diye homurdandı Garrett.

Adam'ın çenesi hafifçe kalktı, gözleri benimkilerle buluştu ve utançtan hafifçe irkildi. "Sevdiğim şey, bir yük kamyonunun arkasını açtığım ve içerideki beş omeganın kendilerini bir bodruma kilitleyecek bir alfaya satılmayacaklarını anladıkları an. Bu omegaları sessiz ve gizli tutmakla görevli olan insanların yüzlerindeki paniği görmeyi seviyorum çünkü bunun patronlarının Omikron'u ve müşterilerini memnun edemediği anlamına geldiğini biliyorum." Elleri, parmak eklemleri iskambil destesinin etrafında bembeyaz olana kadar sıkılaştı. "Ben eğlence olsun diye yalan söylemem. Omegalara yardımcı olabilecekse yalan söylerim ve *evet*, bazen ben de o omegalardan biriyim. O yüzden siktir git," diye ekledi sonunda mırıldanarak.

Garrett'in mırıltısı aniden ortaya çıktı, bakışları Adam'ın üzerinde parladı ve Adam saç çizgisine kadar uzanan yepyeni bir kızarıklıkla başını kaldırdı.

Eve, pencere kenarında kendini beğenmiş bir gülümsemeyle ikiliyi izliyordu. Garrett ve Adam birbirlerinden etkilenmişlerdi. Şaşırmadım, Garrett sevimli ve başkalarından hoşlanmaya meyilli biriydi. Bunun, Garrett'in bağlanan çiftin kurduğu bariz oyunu görebileceği anlamına geldiğine inanmak istedim - omega'yı koruma için sürüme bağlamak ve bizi bir bok kasırgasının içine çekmek - ama her iki şekilde de bir fark yaratıp yaratmayacağını merak ettim. Alfalar ve omegalara kur yapmadıkları zamanlarda birlikte çok fazla zaman geçirmezlerdi. Biyoloji devreye girerdi. Garrett'in omega'yı sahiplenmek için fiziksel dürtüsüne teslim olması için ne kadar zamanımız vardı?

Adem bana bir tuzak gibi kokuyordu, böcekleri çekip tutmak için kullanılan yapışkan şeritlerden . Ve Havva.

Eve çok daha tehlikeliydi.

Bakışlarımı karşıladı ve göz kırptı, memnuniyeti bakışlarının bir hareketiyle sert ve soğuk bir hal aldı. Pencere pervazından kalkıp zarif bacaklarıyla önce bana doğru ilerleyip sonra yanımdan geçerken hırıltımı bastırmaya çalıştı ama başaramadım. Sandalyemde dönüp arkasına baktım, bakışlarımı omuzlarına zorladım ve sonra nereye gittiğini fark ettiğimde irkildim.

"Nereye gidiyorsun?" Kapıya ulaşmadan önce ayağa fırlayıp onu durdurmak için koşarak sordum.

"Dışarı."

"Hayır."

"Evet," diye tısladı, bana ters ters baktı, vücudu gerildi ve kavgaya hazırlandı.

İlk seferinde dersimi almıştım. Beni göz açıp kapayıncaya kadar kışımın üstüne yatırması bile değildi mesele, ona meydan okuyan bir alfayı alt etmek onun için nefes almak kadar içgüdüsel. Bu muhtemelen kısmen doğayla ilgiliydi - kokusu patlayıcı sınırındaydı ve feromonlarımız uyarı amaçlıydı

-Ama aynı zamanda alışkanlık. Düzenli olarak meydan okumalara maruz kalmıştı ve tehditlere karşı tek bir tepkisi vardı. Şiddet. Diğer alfayı yere sermek.

Kendimi biraz anlatabilirdim. İlkokuldan mezun olmadan önce boyum 1.80'in üzerindeydi, biraz fasulye gibiydim ama yine de dev gibiydim. geldiğimde, alfa feromonlarım ortaya önce bile, benden büyük oğlanlar beni bir meydan okuma olarak görüyorlardı. Deve karşı güçlerini kanıtlamak, onu rahatsız etmek, taciz etmek. Seçeneklerim dayak yemek ya da daha güçlü olan olmaktı. Hormonların da etkisiyle öfke geldi.

Orduda kendimi kanıtlama ihtiyacından kurtulmuştum. Birlik olarak çalışmak zorunda olduğunuzda daha güçlü olmak pek bir şey ifade etmiyordu ve statü için savaşmamanın aslında bir rahatlama olduğunu öğrenmiştim. Eve hâlâ o zihinsel alanda yaşıyor, hâkimiyetine sıkı sıkıya tutunuyordu. Av ya da avcı arasında ikincisini seçmişti.

Bu sefer ellerimi kendime sakladım ama onun geçmesini engellemek için kendimi koridorda genişçe açtım.

"Bir şeye ihtiyacınız olursa ben ," dedim.

Eve' kahkahası kabarcıklı ve alaycıydı, gözlerini devirirken zorla dışarı çıktı. "Bundan şüpheliyim."

"çalışmalısın," dedim hırslayarak.

"Sürü arkadaşın geldi ve gitti. Eğer izleniyorsak fark edilme olasılığının ondan daha az olduğunu garanti edebilirim."

"Jamie kendini nasıl idare edeceğini biliyor ve kiralık katillerin aradığı kişi o değil," diye cevap verdim. "İşlerinizde cidden bu kadar dağınık mısınız?"

"Sadece bir tanesini yerine getiremedim," diye karşılık verdi.

Oturma odasında Garrett ve Adam'ın dikkatini çekmiştik.

"Ben . Bu noktada kırık kemikleriniz size kalmış," diye uyardı Eve.

Ona boyun eğdirebilirdim. bunu göremeyecek kadar kör değildim, ama yine de ben de öyleydim ve ondan en az altmış kilo fazlam Sözüne yerine getirebilirdi ama yine de gitmesini engelleyebilirdim. Ama sonra ne olacaktı? Onu baygın tutmak dışında, bu ne kadar ? Eski gençlik alışkanlıklarına geri dönmek isteyeceğim son şeydi ve Eve ile olası bir yakınlaşmayı mahvetmenin en muhtemel yoluydu.

Garrett'a baktım, yüzünü buruşturdu ve omuz silkti.

"Eve," diye seslendi Adam.

Eve'in sırtışı , yüzü kızgınlıkla kilitlendi.

"Bu gece geri gelecek misin, alfa?" Adam devam etti.

Hesaplama çok açıktı, sesine dikkatle ölçülmüş bir dozda umut ve ihtiyaç karışmıştı.

"Elbette şekerim," diye cevap verdi Eve, aynı derecede sahte bir ses tonuyla. Bana bir kaşını kaldırdı.

Kaşlarımı çattım ve tekrar yer değiştirmeden önce birkaç santim uzaklaşmasına yetecek kadar kenara , vücutlarımız kısa bir süre çarpıştı. Eve geri çekildi ve diğerlerinin duyamayacağı kadar sessiz, yumuşak bir hırıltı çıkardı.

Başımı ve sesimi alçalttım. "Sana ne olacağı umurumda değil. Nereye gittiğin ya da ne zaman döneceğin umurumda değil. Ama egon için o omega'nın güvenliğini tehlikeye atarsan, işimiz biter. Anlaşıldı mı?"

Bunu iyi karşılamayacağını biliyordum ama tepkisini tahmin edememiştim. Eve'in vücudu sert ve savunmacı bir halden akıcı bir hale geçti, baygın bir şekilde yaklaştı, göğüslerimiz birbirine değdi, yüzü benimkine doğru eğildi. Oluşturduğu tehdidi hatırlayamayacak kadar kafam karışmıştı ve ben donup kalmışken eli göğsümden aşağı kayıyordu. Sonra sikimi sıkıca kavradı, sert ve sahipleniciydi, homurdanmamı ve çekilmemi engelleyecek kadar sıkıydı.

"Dinle alfa," mırıldandı Eve, kokusu beni sararken burnumun direği sızladı. "İyi geçinemeyeceğiz. Adam'ın iyiliği için değil. Benim için de. Eğer uslu durursan sana tahammül edebilirim," diye mırıldandı Eve, sikimi daha da sıkarak.

Adam ve Garrett, Garrett'in bilgisayarının üzerine eğilmişlerdi ve ben onun eli, yaşadığım şok ve mahrem bir saldırganlıkla dokunulmanın ani ve hipnotize edici hatırası tarafından kapana kısılmıştım.

"Eminim çok etkileyicisinizdir. Aslında bunu söyleyebilirim." Gülümseyerek yere baktı. "Ve eminim ki sürünüzde kimin sorumlu olduğuna dair hiçbir zaman bir soru olmadı. Ama ben odadayken alfa . Bu bir tartışma değil. İstersen kavga edebiliriz ama ben zaten kazandım. O yüzden kontrol edebileceğin şeye odaklan, çünkü bu kesinlikle ben değilim," dedi. Sırıttı ve elini şortumun üzerinden üzerimde gezdirdi, ikimiz de onun konuşması sırasında ne kadar sertleştiğimin eşit derecede farkındaydık. "Senin sakin de öyle görünmüyor."

Dişlerim çenemde gıcırıyor, kaslarım kendimi ona doğru fırlatmamak için geriliyordu. Ona meydan okumak mı istiyordum, beni soyduğu o hâkimiyet için güreşmek mi, yoksa...

Gözümü kırptım ve o gitmişti, apartman kapısını açıp giderken omzuma sertçe çarptı.

Sikeyim.

Garrett'in içinde bulunduğum durumu görmesini engellemek için yüzümü kapıya döndüm ve sikimdeki acımasız zonklama azalana kadar yavaş nefesler aldım. Yatakta çatışmayı, yabancılarla güreşmeyi seviyordum. Sikilmek için gözü dönmüş kadınları ve benim başlatmamı beklemeden ya da sormadan istediklerini alan kadınları seviyordum.

Eve'den gelen teklif bu değildi, tam tersiydi, ama sikimi buna ikna etmekte zorlanıyordum.

Sikeyim. O kadın benim tipimdi. Sert, kendine güvenen, agresif, seksi.

Ayrıca ahlaken iflas etmiş, muhtemelen deli ve alfalara karşı derin bir nefret besliyordu.

"Muhtemelen başının çaresine bakabileceği konusunda şaka yapmıyor, ama istersen onu takip edebilirsin," dedi Garrett, krizimi tamamen yanlış anlayarak.

"Beni hemen fark eder," dedim. Gizlilik benim zayıflığım değildi ama güçlü yanımda değildi. Büyük ve dikkat çekiciydim. "Duş alacağım."

"KAHRETSİN."

Homurdanarak ve karanlıkta Garrett'ın bilgisayar ekranının parıltısından irkildim. Benim uyuduğum kanepenin önünde yerde oturuyordu.

"Ne?"

Garrett'ın kafası bana doğru döndü, profili gümüşle çizilmişti. Ekranda zar zor seçebildiğim bir makale vardı.

"Özür dilerim. Seni uyandırmak istememiştim," diye fısıldadı Garrett. "Ama sanırım bilmen gerekiyor. Adam'ın bana daha önce verdiği tüm ayrıntılar arama bildirimleri ayarladım. Bu şimdi karşıma ."

Hiçbir zaman ağır bir uyku olmamıştım ama ordu beni birkaç anahtar cümlede uyanmak üzere eğitmişti ve 'bok' da bunlardan biriydi. Teklif edilen dizüstü bilgisayarı aldım ve minderlerin üzerinde kaydım. Saat gecenin üçünü geçiyordu ve yatak odasının kapısını kontrol ettim. Hâlâ açık duruyordu.

"Henüz geri gelmedi."

Eve'in hâlâ kayıp olmasından duyduğum rahatsızlığı görmezden gelerek yüzümü ovuşturdum ve tekrar ekrana odaklandım.

"Teknoloji Kralı Öldürüldü, Soruşturmada Esir Omegalar Bulundu. Makaleye göz gezdirdim ama Garrett bitirmemi beklemedi.

Garrett, "Hugh Redmond Adam'ın bahsettiği isimlerden biriydi," dedi. "Bugün erken saatlerde..."

"Eve'in önünde," diye bitirdim ve bilgisayarı ona geri verdim. "Bak bakalım konuşmaları yakalayabilecek misin, suçla ilgili detayları öğrenebilecek misin? Ben kahveye başlayayım."

"Ne yapacağız?" Garrett fısıldadı.

Suç işleyen Eve ise ne yapardık? Biliyorsam ne olayım, en azından gecenin köründe kahvesiz olmazdım.

Denizaşırı ülkelerde savaştığım düşman askerlerine Hugh Redmond gibi adamlardan daha fazla saygı duyuyordum. Hayatta başardığı her şeyi bir başkası bir yıl içinde kolayca başarabilirdi.

Ama onu öldürmek? Bu pervasızcaydı ve Omikron'un dikkatinden kaşmazdı. şehre geldiğini ve Adam'ın da onunla birlikte geldiğini duyurabilirdi.

Dairenin kapısı açıldığında kahve cezvede fokurduyordu.

"Ben," diye seslendi Eve, ben daha yakındaki çekmecede duran silaha uzanmayı bitirmeden.

Garrett kanepedeki koltuğundan başını kaldırdı ve kız oturma odasına girdiğinde kulaklıklarını bir kulağından çıkardı.

Garrett, "Muhtemelen kendini ifşa ettin," dedi. "Adam'ın seninle birlikte olduğunu bilecekler. Richmond'ın organizasyonda kritik bir rolü bile yok, o sadece bir müşteri."

Garrett dersini nadir ve sert bir tonda anlatırken Eve kıpırdamadan durdu. Saçları sırtından aşağı sarkıyordu, yeni aldığı duştan dolayı h l  ıslaktı. Ne tür bir katil olduğunu merak ettim. Indy'yi vurmuştu ama yakın ve şiddetli cinayetleri de etkili ve uzak kadar sevdiğine dair bir his vardı içimde. Redmond'un ölümü bir kan banyosu muydu yoksa dikkatlice hesaplanmış bir atış mıydı?

"Yeni bir güvenli eve taşınmak yeterince riskli, ama Omikron sizi nerede arayacağını biliyorken bunu yapmak?" Garrett devam etti, sesi tıslamaya kadar yükselmişti. Adam'ı uyandırmamaya ve zahmet etmesine gerek olduğundan emin değıdim. Hepimiz arasında Adam muhtemelen Eve'e ulaşma konusunda en iyi şansa sahipti.

Garrett nefes alırken Eve, "Redmond beni üç yıl önce denizaşırı bir rakibin işini bitirmem için tuttu," dedi.

"Ne olmuş yani? Kötü bir adam seni birini öldürmen için tuttuğı için kızgın mısın?" Başımı sallayarak sordum. "Bunu sana söylemekten nefret ediyorum ama tüm müşterilerin-"

"Patronun bile mi?" Eve araya girdi.

Kendi dilimi ısırdım. Hayır, Wes kötü bir adam değıldi. Hayatını bir saniyeliğine bile Eve'e bağlayarak boktan bir seçim yapmıştı -şu anki durumum bunun kanıtıydı- ama kötü bir insan değıldi. Anlayabildiğim kadarıyla nadir iyi insanlardan biriydi.

"Marcus Heyman, Samuel Phelpss, Victor Crowe. Müşterilerimden daha fazlası," dedi Eve.

Adam Garrett' rapor verdiğinde sadece yarı dikkatimi vermiştim ama yine de isimleri tanıdım.

Garrett daha dik oturdu, düşünürken gözleri odanın içinde amaçsızca dolaşıyordu.

"Omikron'un seni çağırdığını mı düşünüyorsun?" dedim. "Seni sanki..."

Eve kollarını göğsünde kavuşturarak, "Müşterilerine şeker dağıtır gibi hizmetlerimi tavsiye ediyorlar," dedi.

"Bu Redmond'un ölümünü verimli kılmaz," dedim.

"Bunu penceresiz odalara hapsolmuş seks kölelerinden oluşan haremine anlat. Üç omega, yedi beta. Benimle konuştukları tek İngilizce 'Lütfen, hayır' oldu."

Garrett bilgisayarı bir kenara itti ve dirseklerini dizlerinin üzerine koyarak yüzünü ellerinin arasına aldı. Eve'i izlemeye devam ettim.

Yorgun görünüyordu, önceki kabadayılığı ve kendini beğenmiş memnuniyeti silinip gitmişti. Kıpırdamadan pencereden dışarı bakıyordu ve ben düşüncelerini deşmek, aklından geçenleri ortaya çıkarmak istiyordum.

"Bunu onlar için yapmadın," derken buldum kendimi.

Eve yavaşça bana döndü, savunmasız ama boştu. "Fark eder mi?" Dürüst olmak gerekirse bilmiyordum.

ON DÖRT

Adam

F Ya da ilk kez uyandım ve başka bir bedene çarparak yuvarlandım. Bir an için, gerçekten farkında olmadan önce, bunun Garrett'ın Eve'in teklifini kabul etmesi olduğunu düşündüm.

yatağa. Sonra bağımlılık yapan bir duman kokusu beni baştan çıkardı. Bir rüyayı askıya almak istercesine gözlerimi kapalı tutarak ve tanıdık ince bir çerçeve buldum.

Eve kıpırdandı, bir kolu yastıkların altından kayarak beni sardı ve ben de kendime ikramda bulundum. Yüzümü boğazına, kasıklarımı kalçasına bastırdım ve bir kolumu geçici olarak beline dolayarak bir göğsünü avuçlamak için uzandım. Arkamdaki el, şimdi beni anında sertleştiren ve emrini bekleyen o sıkı uyarı tutuşuyla saçlarıma kaydı.

"Yorulдум," diye nefes verdi, diğer eli kıcıımı okşamak için geldi.

Beni kovmasını, yan tarafına atıp yatağın dışına çıkarmasını ya da beni tekrar itmesini bekledim.

Onun yerine "Yavaş ve derin" dedi, kıcıımı sıkarak ve saçımı çekerek beni üstüne yönlendirdi.

Zirvedeydim. Eve'in üstündeydim! Buna en çok yaklaştığım zamanlar, onun beni yemek istediği zamanlardı ve o her zaman bacaklarını omuzlarımin üzerinde tutmaya dikkat ederdi, bedeni benden sorumluydu. Günlerdir Eve'i bu şekilde becermenin hayalini kuruyordum ve şimdi-

"Adam," diye mırıldandı ve gözlerimi açtığımda onu gülümserken, eğlenirken ve rahatlamış halde buldum. Tamamen çıplaktı, göğüslerimiz sıcaktı ve birbirine bastırılmıştı.

Doğru. Eve sikilmek istiyordu ve ben seçilmiş kişiydim. Aşağı uzandım, şortumu aletimi serbest bırakacak kadar ittim ve sonra kendimi onun ayrılmış uyluklarının arasına yerleştirdim. Eve'in gözleri kapalıydı, dudakları kıvrılmıştı ama elleri hâlâ üzerimdeydi. Üstte olabilirdim ama kontrol bende değildi. Yavaşça üzerinde sallandım, sikim onun seks kıvrımlarına sürtünerek uzunluğum boyunca hafifçe kayganlaştı, çoğunlukla benim uyarılmam ama biraz da onunki.

"Öpmek mi?" Eve'in bu yeni versiyonuyla şansımı zorlayıp zorlamadığımı merak ederek sordum.

Parmakları büküldü, kafa derimdeki sızı sikime kadar indi ve sonra beni dudaklarına çekti, hemen yalamaya başladı, diliyle ağzımı sikti. Ben de yer değiştirdim ve aletimi yavaşça içine sokmaya başladım, ta ki kabzasına kadar gömülene, taşaklarım kıcının kıvrımına sıkıca bastırılana kadar.

"Kahretsin," diye soludum, çünkü uzunluğumun etrafında biraz daha sıkı çırpınıyordu. İnledim ve yüzümü boğazına dayadım, yavaşça çekildim, içine battım, ıslak kayma ve amının sıkılması horozumun etrafına sarılmış çılgın bir yüksek.

"Bu iyi, şekerim," diye mırıldandı Eve, beni kavradığı yer dışında vücudu altımda gevşemişti. "Güzel ve yavaş."

Yavaşlık harikaydı ama zorlayıcıydı. Daha önce hiç tempoyu belirleme özgürlüğüm olmamıştı ve yatak gıcırdayıp çarşaflar yırtılana kadar itip kakmak istiyordum.

Eve kısa bir süre inledi ve kamburunu çıkardı ve beni ana geri döndürdü, orgazmımı koalamadan önce beni sakinleştirdi. Hiç bu kadar yumuşak olmamıştı, dokunmak ve izlemek için hiç benim olmamıştı. Sorularla büyüüyü bozmak istediğim kadar onu sonsuza dek askıya almak da istiyordum.

Kalçalarımı yuvarladım, kendimi onun ön duvarlarına doğru okşadım ve sessiz bir iç çekişle ayrılan ağzının güzel yayına baktım.

"Bu çok iyi, Adam."

Sızlandım ve gerindim, tekrar yarışmak için o dürtüye direndim ve sonra hareketi tekrarladım, Eve'in gözlerinin dalgalanması ve gülümsemesiyle ödüllendirildim.

"Evet, şekerim, aynen böyle."

Bu sadece başka bir kontrol şekliydi, ama övgü için açgözlüydüm. Kalçalarını ellerimle tuttum ve dizlerimin üzerinde yükseldim, her itişte döndüm, Eve benim için gerilirken ve inlerken nefes nefese kaldım.

"Biraz daha, Adam. Biraz daha sert."

Vücutlarımız birbirine kenetlenirken ve Eve'in amcığı benimkinin etrafında kenetlenirken rahatlama çığlıkları attım. Bu şekilde sevişebilmemiz için kilidi tutuyordu ve bu benim yeni favori işkence biçimimdi.

"İçime gel, omega," diye mırıldandı Eve. "Beni sıırılsıklam yap."

Nefesim kesildi ve Eve'in üzerine yığıldım, kalçalarım hızlı ve titreyerek boşalana kadar içgüdüsel olarak onunkilere çarptı, küçük bir hayal kırıklığı sızısı benden kaçtı.

Eve sadece güldü ve parmaklarıyla saçlarımı taradı. "Aferin oğlum. Şimdi dizlerinin üzerine çök ve o güzel beni eskisi gibi becer."

Eve'in iç çekmesine ve çarşafların içinde yumuşamasına neden olan yavaş tempomu yeniden kazanarak kendimi yukarı çekmeye zorladığımda boğazımın derisi ağrıyordu.

Kırbaçlanmışsın, diye düşündüm kendi kendime. Endişelenecek bir sürü şey vardı ve yatakta benimle birlikte olan kadına kızmak için daha da uzun bir liste vardı, ama bunların hiçbirinin önemi yoktu. Bu anı yaşamama ne kadar izin vereceğini, kaç kez boşalacağımı, beni ne zaman kilitleyeceğini, bu oyundan ne zaman vazgeçeceğini, beni ne zaman yuvarlayıp yere yatıracağını ve beni istemediğim şekilde sikeceğini bilmek istiyordum.

"Ne kadar güzel görüldüğüne bak, o kalın yarak beni tam da böyle beceriyor," dedi Eve, kollarını başının üzerine doğru uzatarak, göğüsleri ağız sulandırıcı bir şekilde sergileniyordu. Sanki misilleme olarak ona sahip çıkabilecekmişim gibi dişlerimi onlara geçirmek istedim.

"Tanrım," fısıldadım, kendime, beni yutan amının kızarmış, kaygan dudaklarına bakıyordum.

"Garrett'in sikini hemen şimdi kışında ister misin?" Bu öneri karşısında hızım kesildi. "Lanet olsun! Eve!"

Eve bana hınzırca sıratarak, "Seni sokabilir, çok derine inmeni sağlayabilir," diye devam etti. "Bahse girerim seni o kadar sert kilitlediğimde kışında bir düğüm isterdin, yıldızları görmene neden olurdu."

Şeytani ve apaçıktı ve ben onun uslu durma emirlerini görmezden geldim, aşağıya daldım ve aç bir öpücükle ağzını durdurdum, ellerimi yatağa dayadım ve onu olabildiğince sert ve hızlı bir şekilde , sadece onu susturmak ve o görüntüyü kafamdan uzak tutmak için.

Eve'in bir eli boğazımda, gözleri keskin ve biraz da vahşi bir şekilde beni yere yapıştırmasıyla sırtüstü yatmadan önce sadece bir saniyem . Kıpırdamadan durdum, çok ileri gittiğimin farkındaydım ve onu bekledim.

"Ya da sikinin üzerine oturabilirsin," dedi Eve bir süre sonra, bir eli arkaya ve sonra aşağıya uzanarak.

Deliğimin etrafını parmaklayıp, bir parmağını içeri sokmadan önce bir süre alay ederken tekrar bağırdım.

"Onun siki kışını tıkarken sana böyle binebilirim," dedi.

"Dipte olmak istediğini söylemişti," diye cevap verdim.

Eve kıkırdadı, gerçekten kıkırdadı ve başını kapıya çevirdi. "Onu çağırayım mı? Hey-"

Boğazımdaki ele karşı sertçe mücadele , onu silkelemeyi başardım ve ayağa kalktım. Ellerimle yüzünü kavradım ve başka bir öpücüğe zorladım, dilimi içeri soktum, anlık sertliğini görmezden geldim. Bir süre sonra rahatladı, kolları etrafıma dolandı ve dudaklarıma karşı sert öpücüğe cevap verirken kalçaları sevişmemizin yükselip alçalmasını devraldı.

"Sen benimsin, Adam," dedi, bacaklarımı ayırdı ve daha hızlı, daha sert zıpladı.

Bir sınıra daha yaklaşıyordum ve başımı salladım, nefes nefese ona yapıştım.

"Ama o alfayı istediğini biliyorum," diye devam etti, ben yüzümü saklayamadan saçımı çekerek. "O seni şımartacak, koruyacak, aletini emecek ve mükemmel kışını sikecek."

O anda, bu şeylerden hangisini gerçekten istediğimi bilmiyordum ve hepsi tek bir resimde birleşmeye başladı. Garrett

Eve'den daha seksi ve daha samimiydi. O sorularıma cevap o cevap verirdi, o ve mesafeliyken o bana sarılırdı.

Eve sıkılaşıırken "Bunları yapabilirsin," diye tısladım. Kilidini beklemek istedim, ama gözlerimi açtığımda bana gülümsediğini gördüm ve bu beni utanç verici bir şekilde yüksek sesle ve açık bir şekilde ağlatan ani ve şok edici bir orgazm başlattı.

"O iyi bir alfa olacak. Ve sen de çok iyi bir omega'sın, şekerim," diye homurdandı Eve, tamamen kilitlendi, bana sürtündü, amcığı ritmik olarak sıkı, benden daha keskin bir salınım daha sağdı. "Benim."

Ve eğitimli bir köpek yavrusuna dönüşüyormuşum gibi, Eve dişlerini omzumun derinliklerine geçirirken boğazımı dikleştirdim ve tekrar boşaldım.

Utanç YÜRÜYÜŞÜ bir şeydi, ama Eve ile seks yaptıktan sonra oturma odasına yürümek -kanepede yakışıklı alfa tarafından becerildiğimi hayal etmem için açıkça teşvik edildiğim seks- bambaşka bir kafa yolculuğuydu.

Garrett yine kanepeye yayılmıştı ama bir bacağını yere indirdi, kalçalarını açtı ve bana diğer ayağının yanında, kucaklarını görebileceğim bir yer teklif etti. Dizüstü bilgisayarının ekranına bakarak gülümsüyordu, güneşten kavrulmuş uzun siyah saçları omuzlarına dökülmüştü. Kendimi durduramadan, onu üstümde, düğümünü sikime sürttüğünü, saçlarının yüzümüze bir perde gibi asıldığını hayal ettim.

"Kahve," diyerek mutfığa doğru yöneldim.

"Uyuyor mu?" Garrett koltuktan kalkıp beni takip ederek sordu. Rory dairenin dışında görünüyordu ve Jamie de ilk günden beri gelmemiştii, bu da demek oluyordu ki... aşağı yukarı yalnızdık.

"Sanırım öyle," dedim. Kilidi çözülene kadar bana sarıldı, sonra dudaklarımı öptü ve duvarın yanındaki yerimi çalarak yuvarlandı. Ona sarılmak istiyordum ama neredeyse öğlen olmuştu ve yalnız kalmak istediğini hissediyordum. "Geç saate kadar dışarıdaydı."

Garrett hafifçe ofladı ama ona baktığımda gözlerimle buluşmadı. Cezvedeki kahve soğumuştı ve muhtemelen , bu yüzden yeni bir tane yapmaya koyuldum ve benimle birlikte alanı dolduran alfanın varlığını görmezden çalıştım. Söylemesi yapmaktan daha kolaydı. Garrett öyle güzel kokuyordu ki tenim ısındı ve vücudum kendi sikimin biraz fazla farkına vardı.

"Sana ciddi bir sorum var." Garrett iki paket simit uzattı. "Her şey mi yoksa vanilyalı tarçınlı mı?"

"İkisi de," diye cevap verdim, gülümsememi bastırmaya çalışarak.

Başını salladı ve tost makinesini tezgahın üzerine çekti. "Tamam, akıllıca bir seçim. Sana ciddi bir sorum daha var. Hazır mısınız?"

Güldüm ve omuz silktim. "Elbette."

"Eve'in omega'sı olmak ister misin?"

Gülümsemem kayboldu, gözlerim hemen yatak odasının kapısına kaydı. Kapalıydı ama bu onun duymayacağı anlamına gelmiyordu.

Garrett bir adım daha yaklaşarak, "Adam, bana bak," diye fısıldadı. "Öyleyim," dedim. "Ben onun omega'sıyım."

Başımı kaldırdım. Garrett'in gözleri gökyüzünün o güneşli gün mavisi olmalıydı, ama çelik gibiydi, grinin sert bir tonuydu, yumuşak saçların ve kolay gülümsemelerin ardında ciddi bir adam olduğunu hatırlatıyordu etrafındaki her şeyi izliyordu.

"Olmak istiyor musun?" Garrett tekrar sordu.

Beni ısırması için ona yalvardığımdan beri, bir haftadan uzun bir süredir aklımdaki bu soruyu görmezden geliyordum. Başka bir hayatta olsaydım, Eve'i asla seçmezdim. O asla benim seçimim olamazdı. Ama bu hayatta...

Hâlâ hayattasın, diye hatırlattım kendime.

"Evet," dedim Garrett'a dönüp bakarak. "Bir hafta önce... hayır. Ama bugün, evet, biliyorum."

Belki bir omega ve alfanın olması gerektiği gibi değildik ama Eve beni koruyordu ve Faith'i bulmama yardım edeceğini söylediğinde ona inanmıştım. Hediyeler de vardı ve yatak odası kendim için yapmaya zaman bulduğum en iyi yuvalardan birine dönüşüyordu.

Garrett bir nefes verdi ve başını sallayarak tezgâha yaslandı. "Güzel. Tamam."

Hayır deseydim ne diyeceğini merak ediyordum ama aklımın bir köşesinde zaten biliyordum. *Ondan kurtulmak için sürekli fırsatlar buluyorsun ve sonra onları geri çeviriyorsun.*

"Peki ya sen?" Ben sordum.

Garrett'in kaşları, simitlerin ekmek kızartma makinesinden fırladığı anda zıpladı.

"Tereyağı ve krem peynir," diye talimat verdim, kendime kahve doldurmak için döndüm. "Bizi senin sürüne katmak istiyor. Eve'in sürü olmasını ister misin?"

Garrett bir kahkaha patlattı. "Kanunsuz, vahşi bir tetikçi alfanın sürü arkadaşım olmasını ister miyim?"

"Şey, söyleyince..."

Garrett yavaşça, "Rory burada değil, o yüzden sana doğruyu söyleyeceğim," dedi. "Ben... bu fikre tamamen karşı değilim." Simitlerimin olduğu büyük bir tabağı bana uzattı ve sonra yaklaşarak başımın üzerinden bir fincana uzandı. "Bana sormadığın sorunun bir yarısı daha var." " mı?" "Var mı?" diye sordum, dikkatimi kahveme ya da Önümdeki yiyecek, alfanın bu kadar yakın olmasından ziyade, sıcaklığı içime akıyordu.

"Benim omega'm olmanı istiyor muyum?" Garrett alçak ve sessiz bir sesle sordu.

Ağzımı bir lokma yemekle doldurdum, geri çekilmeyi düşündüm, ama gözlerim sadece Garrett'in kahvesinden bir yudum alırken bakışlarıyla buluşmak için yukarı çıktı, bir kaşını bana doğru kaldırarak bekledi.

Lanet olsun. Bakışlarının odağından tahmin edebiliyor olsam bile cevabı istiyordum. Yutkundum ve başımı öne eğdim. "Varsayımsal olarak, eğer yaptıysan, bu yüzden mi Havva fikrine karşı değilsin?"

Garrett sırttı. "Öyle olmalı. Ama hayır, onun... kendi çekiciliği var."

İçimi çektim ve başımı salladım. Her şey ağır çekimde izlediğim bir araba kazası gibi görünüyordu. Eve bizi bu adamların yoluna çıkarmış ve bir bağ talep etmişti. İyi ya da kötü, istediğini alacağına dair bir his vardı içimde. Garrett'in da ona açık olması daha iyi olurdu.

"Peki benim senin omega'n olmamı istiyor musun?" Kelimeleri gelişigüzel söylemeye çalışarak sordum. Bağlantıyı koparmak umuduyla oturma odasına yöneldim ama Garrett bana ayak uydurarak ve sırtarak geriye doğru yürüdü.

Onun yerine "Alfa'n olmamı ister misin?" diye sordu.

Cevap vermediği için ona ters ters baktım ama Eve'in seks sırasındaki koçluğu, bana bulaştırdığı fanteziler kafamda canlandı ve yanaklarım yanmaya başladı. Garrett kahvesini tezg ha bıraktı ve diğer elini arkamdaki duvara dayadı. İki yanıma baktım ve beni sıkıştırdığını fark ettim. Çok yakın değildi, saldırgan değildi ve odayı h l  onun o tatlı ve taze kokusuyla dolduruyordu.

"Evet, Adam," dedi Garrett dikkatimi çekerek. "Evet, sanırım biliyorum."

Yüzü benimkinin üzerindeydi. Mesafeyi kapatabilir ya da onun yapmasına izin verebilirdim ya da burada böyle kalabilir, birimiz kırılanda kadar birbirimizi soluyabilirdik.

Ya da  n kapı aniden açılabilir ve Rory iki kolunda poşetlerle hışımla eve girip homurdanarak mutfağa doğru ilerlemeden önce bir süre bize ters ters bakarken Garrett benden geriye sı rayabilirdi.

Kahvemi ve simitlerimi alıp kanepeye koştum ve bir an için Garrett'ı neredeyse  pmemiş gibi davrandım.

ON BEŞ

Eve

"P Kira. Lütfen, bunu yapmak istemezsin. Hayatını kurtarabilirim-" Saçlarının döküldüğü yerdeki yaradan gözüne kan damladı ve sesi boğuklaştı.

Kirli iç çamaşırını ağzına tıkarken boğuk bir çığlık attı.

Dört direkli yatağın kirişlerinden sarkan ipe uzandım, sertçe çektim, yüzünün kızarmasını ve sesinin sessizliğe boğulmasını izledim, sonra gevşek uçları uzak direklere bağladım. Hâlâ dik duruyordu, vücudu tehlikeye ve korkuya tepki veriyor, durumun gerçekliğini görmezden geliyordu.

Hugh Redmond yakında ölecekti.

Yatak odasından çıktım ve kat planlarında kapalı bir su tesisatının arkasına gizlenmiş boş alana yöneldim. Zenginlik, çatı katındaki bir dairede gizli bir kanat da dahil olmak üzere pek çok saçmalığı karşılayabilirdi. Yatak odasından kaptığım anahtarı pedin üzerinden geçirdim ve su fışkiyesi aniden sola dönerek kısa bir koridor ortaya çıkardı.

Sessizdi. Redmond'un güvenliği en az bir saat daha baygın kalacaktı. Gitmeden önce Redmond'un öldüğünden emin olmak için kontrol edecektim. Ama önce.

Salonun duvarlarında büyük cam pencereler vardı...hayır. İki yönlü aynalar. Altı oda vardı, hepsi loş ışıklıydı, büyük, gösterişli yataklar merkezi ve ne ben şüpheleniyordum minimalist yıkama

Kısmi duvarların arkasına sıkışmış istasyonlar. Yataklardan sadece ikisi görünür şekilde doluydu, battaniyelerin altına gizlenmiş küçük bohçalar vardı.

Kapılardan birinin önünde durdum ve kilidin açık olduğunu görünce şaşırarak tokmağı çevirdim. Elbette sadece dışarıdan.

Yataktaki bohça, odadaki ışık benim otomatik olarak yandığında bir solukla doğruldu.

Kız çarşaflara dolanmıştı, solgun zeytin rengi teni ve gür siyah saçları vardı. Boynu çürüklerle kaplıydı, bir şekilde köretilmiş alfa ısırıklarının izleri vardı - çünkü Redmond bu omegaların bağlanmasını istemezdi. Onlara yaşattıklarını hissetmek istemezdi elbette.

Kız inleyerek geri çekildi ve yatağın kenarına doğru ilerledi. "Lütfen, hayır. Hayır. Hayır, lütfen," diye bağırdı ağır aksanlı bir İngilizceyle.

Onunla konuşmak için ağzımı açtım ama o gözden kaybolunca tekrar kapattım. Yatağın üzerindeki tavanda ve her iki duvarda birer ayna vardı, benim yansımam bana geri dönüyordu, onunki ise duvarın köşesinde ortaya çıkmıştı.

"Lütfen, hayır. Hayır, hayır, hayır."

Hugh Redmond da onu asarken bana aynı şeyi söylemişti. Döndüm ve odadan çıktım, cebimden bir bıçak çıkarıp kapıyı açmak için kullandım. Hazır olduğunda, kendini savunabileceği bir şeyle odadan çıkacaktı.

Günün geç saatlerinde vızıltı sesiyle , yatakta Adam'ın kokusuyla çevriliydim ama mutlu bir şekilde yalnızdım. Kapı kapalıydı ve oturma odasından sürekli bir ses mırıltısı geliyordu, bu yüzden gözlerimi kapattım ve bir nefes daha almak için o anı kendime sakladım.

Hugh Redmond'ı öldürmek tamamen planlanmış bir şey değildi. Dün evden çıktığımda da öyle değildi. Tabby'ye bilgi göndermek, sakladığım şeyi kontrol etmek için çıkmıştım ve onun adını bir gazete bayisinde görmüştüm.

Diğer isimler, uğruna öldürdüğüm adamlar aklımdan geçti ve yatağa dönüp yüzümü Adam'ın kullandığı yastığa bastırdım. Adam'ın kokusu öfkemi bastırmak yerine ateşimi daha da yükseltti.

Omegalar umurumda bile değildi. Özel olarak değil. Diğerlerinden daha fazla korunmaya ihtiyaçları olduğuna inanmaya meyilli değildim. Herkes incinebilirdi, bir alfa bile.

Öte yandan insan ticareti benim için sorun teşkil ediyordu. Omikron'un elinde bir araç olduğumu keşfetmek, geldiğim yerden sonra, sanki sırtıma yapışmış bir sülük keşfetmişim ve daha fazlasının bulunacağı hissinden kurtulamıyormuşum gibi, içimi kemiren bir huzursuzluk bıraktı.

Vızıltı tekrar başladı ve . Eddie'nin garajında durduğumuzda aldığım telefonda bu. Yataktan kayarken battaniyeleri yolumdan çektim, Adam'ın gitmeden önce beni yatırdığı belli olduğu için hem eğlenmiş hem de sinirlenmişim. Telefon hâlâ spor çantasındaydı ve yeni bir gömlekle birlikte onu da çıkarıp başımın üzerine geçirdim.

Adam'la yatakta geçirdiğim sabahın ardından saçlarım karmakarışık olmuştu ve parmaklarımı saçlarımın arasında gezdirip telefona dokunurken yüzümü buruşturdum.

"Sıcak Fırsat!!! 29874 Westview Ave'de mağaza genelinde %50 indirim!

Sadece bu Cumartesi MIKEQUINCY1935 kodunu kullanın!"

Mesajı görünce homurdandım. Arada sırada rezervasyon için kullandığım, işlerin metin koduyla gönderildiği özel bir ajanstan geliyordu. İşler, kayıtlardaki serbest çalışanlardan hedeflenen yere en yakın olanına gönderiliyordu.

Yüzde elli indirim elli bin dolar ediyordu, aşırı olmasa da her zamanki fiyatımdan daha yüksekti. Adam için bana teklif edilenden daha az. Mike Quincy, 19:35te, 29874 Westview Ave, Cumartesi günü.

Yatak odasının kapısı açıldı, ani bir tarçın, kızarmış fındık ve deri kokusu Rory'nin gölgesinin belirmesiyle aynı bana ulaştı.

"O ses neydi?" diye sordu.

Arkamı döndüğümde gözlerini çıplak bacaklarıma dikmiş, yüzünde her zamanki çatık kaşlarını gördüm. Telefonu yüzüne doğru kaldırdım ve , sırtarak

Gözleri şaşlı. "Bir iş teklifi aldım."

"Telefonun var mı?" Kapının pervazına dayanmış olan kolunun altından eğildiğimde Rory hırladı.

Adam ve Garrett kanepede birlikteydiler, Adam bana doğru dönene kadar dizleri birbirine değiyordu.

"Bekle, az önce a-" mı dedin?

"İş teklifi," diye tekrarlardım başımı sallayarak. "Birileri çok mutsuz... Aslında söylemesem daha iyi olur sanırım," diye takıldım, sırtarak kirpiklerimi omzumun üzerinden Rory'ye doğru savurdum.

"Lanet olası bir işi alamazsın!" Rory havladı.

"Bu Omikron'un seni dumana boğmaya çalışması olmalı, değil mi?" Garrett her zamanki gibi sakın bir tavırla sordu.

"Cidden birini öldürmek için teklif aldığını ve pantolonunu bile giymediğini mi söylüyorsun?" Adam dedi ki. "En azından iç çamaşırı giyiyor musun?"

Rory, "Buna cevap verme," diye mırıldandı.

Garrett'a dönmeden önce Rory'ye, "Elbette bir iş kabul edebilirim," dedim. "Tabii ki Omikron beni duman etmeye çalışıyor. Ve tabii ki iç çamaşırı giymiyorum. Daha yeni uyandım ve sen gittiğinde kesinlikle iç çamaşırı giymiyordum, değil mi?"

Ben ona göz kırparken Adam kıpkırmızı oldu. "Eve!" Rory tersledi.

"Duş almam lazım."

"Telefonu bana ver."

"Tabii, yakala," dedim ve cep telefonunu Rory'ye fırlatarak banyoya doğru yöneldim.

"Bekle," diye seslendi Garrett, ben onu duymazdan gelirken arkamda bir hareketlenme oldu. "Eve, bekle!"

Banyonun kapısını kapattım ve suyu açtım ama bir dakika sonra kapı tekrar açıldı ve Garrett içeri girdi.

"İş kabul ettin mi?" diye sordu.

Yüzümü ona döndüm ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Beni gerçekten duşuma kadar takip etmiyorsun, değil mi?"

"Komik ve keskin davranıyorsun ve bence bunu sadece Rory'yi kızdırmak için yapıyorsun, ama ikimiz de bunun ne kadar ciddi olduğunu biliyoruz. O işi kabul ettin mi?"

"Hayır," diye cevap verdim ve Garrett iç çekti. "Şimdi, eğer sakıncası yoksa-" "Benim için sakıncası var. Bu iş bitmedi."

Gözlerimi devirip gömleğimin eteklerine uzandım ve onu başımın üzerine kaldırdım.

Garrett biraz kızarmış görünüyordu ama bakışlarımı tuttu. "Bunun beni caydıracağını sanıyorsan, durumu gerçekten yanlış yorumluyorsun. Telefon Rory'de. İş nasıl geri çevirebiliriz?"

Ne olacağını görmek için bir adım daha yaklaştım ve Garrett sertleşti, gözleri göğüslerime, sonra kalçalarımaya kaydı ve hızla tekrar yükseldi.

"Eve," dedi alçak sesle. "Lütfen. Adem'in hatırı için, bana ne düşündüğünü söyle."

"Daha *yeni* uyandım," diye homurdanarak tekrarladım ve duşa girdim. Perdeyi açık bırakmayı düşündüm, kısmen Garrett'ı kızdırmaya devam etmek, kısmen de ona göz kulak olmak için, ama bu sadece banyoyu karıştıracaktı. "Neden bir şey düşünmek zorundayım ki?"

"Çünkü hızlı düşünmeyerek, sürekli plan yapmayarak uluslararası bir sözleşme katili olamazsınız. O mesajı aldınız ve bir karar vermediğinize bir an bile inanmıyorum. Bunun bir tuzak olması gerekiyordu. Seni denklemden çıkarabilirlerse, Adam'ın işini bitirmenin de çok daha kolay olacağını biliyorlar ve *haklılar*, bu yüzden bana işi nasıl anlat."

Neredeyse çaresizdi. Endişesi Adam için olduğu sürece bu iyiydi. Yüzümü suyun akışına doğru kaldırdım ve gözlerimi kapadım, ellerimi yanaklarıma, çeneme ve alnıma sürterek gerginliğimi giderdim.

"Cevap vermezsen duşa gireceğim," dedi Garrett, sesi hafifçe çatlayarak.

İş teklifi beklediğimden daha erken geldi. Daha fazla zamana güveniyordum ama sonra gidip Redmond'ı öldürerek bunu mahvettim. İçimi çektim ve duvara yaslanıp perdeyi yana doğru salladım. Garrett tam oradaydı ve bu kez gözlerimle hemen karşılaşma zahmetine girmedim.

"Bunu kabul etmem için ya tamamen aptal ya da tamamen deli olduğumu düşünmeleri gerekir," dedim.

"Ben ikincisi üzerine bahse giriyorum," dedi Garrett, nihayet başını kaldırıp bir başka su damlasının tenimden aşağı süzülüşünü izlemeden önce.

Kanım farkındalıkla ısınmıştı ve kendimi rahat bulduğuma şaşırmıştım. Garrett bir alfa olmasına rağmen tehdit gibi hissetmiyordu.

Belki de bu çok erken değildi. Belki de tam zamanıydı.

Ona "İşi kabul etmiyorum ya da reddetmiyorum, sadece " dedim.

Gözlerini kırıştırdı, gözlerini seksimin V'sinden ayırdı ve kelimeler aklına bir an için şaşkınlıkla bana baktı. "Oh."

"Evet. Telefon Rory'de kalabilir."

"Telefon," diye tekrarladı Garrett, gözleri tekrar göğüslerime kayarak.

Boğazımı temizlemeden önce, kendine yardım etmeye çalışıp çalışmayacağını merak ederek bir dakika daha su-me'yi izlemesine izin verdim. "bitti mi?"

İrkildi, sonunda gerçekten sifonu çekti ve tökezleyerek küvetten uzaklaştı. "Evet, özür dilerim... Tamam. Telefon, evet."

Garrett kapıya yöneldiğinde perde yerine ve ben de tekrar suyun altına girdim. Duşun gürültüsü kulaklarımda çınlıyordu ve tekrar konuştuğunu fark etmem bir anımı aldı.

"Ne?"

"Gitmeyeceksin, değil mi?"

Dudaklarım sert bir çizgi haline geldi ve gözlerimi devirdim. "Hayır Garrett, gitmeyeceğim," diye yalan söyledim.

"Güzel."

Şampuana uzandım, saçıma yediriordum ki kapının hiç ses çıkarmadığını fark ettim.

Garrett, "Aslında senden hoşlanıyor, biliyorsun," dedi.

Adam. Biliyordum. Her geçen gün daha da netleşiyordu. Adam duygularını bağ içinde kendine saklamakta berbattı.

Kapı nihayet kapandı ve uzun bir iç geçirdim. Adam bir enfeksiyon gibiydi, ateş gibi içimi ısıtıyor, düşüncelerimde sürekli var oluyordu. Onun için bir tedavi yoktu. En azından bu noktada almak istediğim bir şey değildi. Ama Omikron

Dairede oturup veri toplayarak ve yasal yolları arayarak çözülemez.

Ve ben asla ona güvenli bir yuva ve istikrarlı bir ortam sağlayan iyi bir alfa olamayacaktım.

Duşumu bitirdim ve bir havluya sarınıp tuvalete doğru ilerlerken akmaya devam etmesine izin verdim, tankın kapağını olabildiğince sessiz bir şekilde kaldırdım. İçinde ikinci bir telefon olan su geçirmez bir çantayı bantladığım yere uzandım.

Yansıma yazılımı için teşekkürler.

Telefonu açtım, Rory'ye verdiğim cep telefonunun bağlantısını kestim ve aynı mesajı açtım.

LCV talebi: Alt lokasyon ve tarih, ben .

Duşu kapattım, lavabonun altından bir saç kurutma makinesi çıkardım ve mesajın gelmesini beklerken saçımı toplamaya koyuldum. Gerekirse tankın içine saklayabilirdim ama genelde çalışanlar hızlı davranırdı.

Saçımın yarısına geldiğimde ekran .

Sıcak Fırsat!!! 58734 Smith St'de mağaza genelinde %60 indirim! Önümüzdeki Pazartesi MIKEQUINCY2245 kodunu kullanın!

Hiç kuşkusuz hiçbir zaman işime yaramayacak olan bu para teklifine homurdandım. Ama Garrett yeterince cesursa, Adam'ın bu paraya erişebilmesini sağlayabilirdim.

RSVP: Evet, .

ORADA GÖRÜŞÜRÜZ!!!

Aynadaki yansıma baktım, saçlarımı metodik bir şekilde tarayıp kuruttum, zihnimdeki kutuları düzenlemek için hareket sırasını kullandım.

Adam'ın Garrett'la bağ kurmaya ihtiyacı vardı ama ben dikkat dağıtıyordum. Potansiyelin orada olduğundan hiç şüphem yoktu ve belki de benim ayrılmam gerekli itici güç .

Kendime *fikrini değiştirmek için çok geç* olduğunu söyledim. Pazartesi gecesine kadar vaktim vardı.

Saçımı bitirdim, telefonu kapattım ve poşet ve bantla birlikte boğulsun diye tankın dibine bıraktım. Rory ya da Garrett eninde sonunda bulabilirdi ama mesajları bulamazlardı.

Garrett yemek pişirirken ve Adam dizüstü bilgisayarda çalışırken, Rory ters ters bakıyor ve muhtemelen içinde işe yarar bir şey bulmaya çalışıp başaramadığı için teslim ettiğim hücreyi parmaklarıyla eziyordu. Ben odaya girdiğimde omega'm doğruldu, dudaklarına yayılan gülümseme bağdaki muzipçe memnuniyet hissiyle eşleşti.

"Bir sonraki güvenli evimizi seçmeme izin verdiler. Birkaç gün daha beklememiz gerekecek ama jakuzisi var."

Gözlerimi kırıştırdım ve yüzünde memnun bir gülümsemeyle Adam'ı izleyen Garrett'a baktım. *İşte* iyi bir alfabeydi. Bir omega'nın üzerine titremekten ve onu şımartmaktan zevk alan biri.

Hâlâ havluya sarılıydım ve üç adam da odayı geçip Adam'ın yanında diz çöküşümü izliyordu. İki katlı basit evin resmine kaşlarımı çatarak baktım.

"Banliyöler mi?" Alay ettim.

"Sağduyulu," dedi Garrett.

"Sıradan."

"Eve, dışarı çıkabileceğim. Mahremiyet çiti var," dedi Adam ve elini uzatıp çıplak sırtımı dalgınca okşadı. Dönüp bana sırtıttı, yanakları pembeleşmiş ve gözleri parlıyordu. Garrett şimdiden işini daha iyi yapıyordu. Güzeldi.

"İyi. Ne zaman gidiyoruz?" Ayağa kalkıp Adam'ın dokunuşunu bırakarak sordum.

"Pazartesi," diye Rory.

Başımı salladım. Mükemmel. "Pazartesi o zaman."

ON ALTI

Eve

"Y ikiniz de toparlandınız mı?" Garrett kafasını yatak odasına uzatarak sordu.

"Evet, yukarı," dedi Adam.

Garrett ona gülümseyerek, "Hadi git ve evden istediğin her şeyi al, böylece evde yuvanı kurabilirsin," dedi. "Sen de iyi misin Eve?"

Bütün hafta sonu boyunca kaşınmış, evcilleştirilmiş küçük bir alfa gibi güvenli evde kalmıştım. Rory Cumartesi gecesi geçene kadar beni bir şahin gibi izlemiş, her saniye kapıya doğru koşmamı beklemişti. Alfa'lardan birinin ya da diğerinin her saat uyanık olduğu, bilgisayarlarında çalıştığı, araştırma yaptığı, ağ kurduğu ve daha fazla ipucu aradığı sıkıcı ve sınırlayıcıydı. Zamanın çoğunu yatak odasında geçiriyordum ama sanki hapsedilmiş gibiydim. Tek olumlu yanı, hayal kırıklıklarımı gidermek için Adam'ın yanımda olmasıydı. Güvenli evden ayrılmadan önce iyileştirmek için elimden geleni yaptığım iki ısırtığı daha vardı.

"Yolda almam gereken birkaç şey var ama evet," dedim Garrett'a. Bakışlarını görmezden gelmek için son giysilerimi de çantama koydum.

"Um... durmayacağız."

Yüzümü ona döndüğümde Adam'ı kapının yanında, neredeyse Garrett'ın göğsüne yaslanmış halde buldum. "Sen değilsin. Ben öyleyim."

Adam'ın kaşları çatıldı ve Garrett'ın gözleri kısıldı.

"Charger bende. Onu burada bırakamam," dedim, yüz ifadesi gevşeyen Adam'a bakarak. "Ve şehirde radarın altında kalmak için önlemler aldım. Bunu halletmem gerekiyor. Bu gece seninle evde buluşuruz."

Garrett gülerек ve başını sallayarak, "Olmaz," dedi ve kapıdan uzaklaştı. "Hayır, birlikte seyahat ediyoruz."

"Yok," diye cevap verdim, onu dışarı kadar takip ettim, Adam aramızda kaldı, başını ileri geri çevirdi.

"Sorun nedir?" Rory kendi çantası omuzlarına kayarken sordu. Garrett iddiamı tekrarlayınca kaşlarını çattı. "Hayır."

"Bu bir tartışma değil."

"Yalnız seyahat etmiyorsun. Garrett Adam'ı bir sonraki yere götüreceк, ben de seninle geleceğim," dedi Rory.

Bir kahkaha attım, bu öneriye gerçekten şaşırmıştım, zihnim bu öneriyi reddetmek için yüksek hızda çalışıyordu. "Hiç şansın yok."

"Tartışma değil," diye cevap verdi Rory, az önceki ses tonumu taklit ederek ve bir gülümseme seğirmesiyle.

"Adam *senin* işin. Onu koruyacaksın. Ve seni bağlantılarımın yanına yaklaştırmam mümkün değil," dedim, vücudum refleks olarak fiziksel bir savaşa hazırlanıyordu. "Eğer iki beyin hücreni bir araya , sanırım bunun bilmek isteyeceğin bir bilgi olmadığını kabul edersin."

"Nerede olduğunu bilmiyorsun-"

"Elbette biliyorum," dedim ve Garrett'ın sözünü gözlerimi devirerek kestim. "Bana resmi gösterdiğin andan beri bölgenin haritasını çıkarmadığımı mı sanıyorsun gerçekten? Sokak adresi ön kapının . Bulmak zor olmadı."

Tabby'nin bu işi benim için yapmasını ayarlamıştım ama yine de doğruydu. Adam'ı nereye götüreceкlerini biliyordum. Sadece onlarla orada buluşmayı planlamamıştım.

Rory yumuşak bir hırıltı çıkardı ve omuzlarını yuvarlayarak kapıya yöneldi. "Siktir . Bırak gitsin. Ama bu gece 23.00'e kadar orada olmazsan Adam'ı yine taşırız. Tartışmak yok. Gizli küçük görevler yok."

Emir karşısında irkildim ama gülümsemek için ağzımı zorladım. "Akşam yemeğine kadar evde olurum, tatlım."

Garrett ikna olmamış gibi görünüyordu ama Adam gülümseyerek yaklaştı, burnu burnumun hemen önündeydi.

"Jakuzi için bana bir mayo alır mısın?" diye sordu.

Rory arkasından ofladı ve ben de göğsümde cevabı bastırarak eğildim ve dudaklarımı Adam'ın dudaklarının üzerinde gezdirdim. "Hayır. Onu çıplak kullanacağız."

Adam güldü, beni öptü - basit ve neredeyse otomatik, garip bir şekilde zahmetsiz - geri adım atıp arkasını dönmeden önce. "Tamam. Charger'ı çizme. Bir gün onunla gezmek istiyorum."

Arabanın hasar görmesine izin vereceğim düşüncesiyle alay ettim ve adamları kapıya kadar takip ettim, Rory Adam'ın omzuna elini koyup onu dışarı çıkarırken kaçmaya çalışan sahiplenici hırıltıyı ısıarak bastırdım.

Midemde huzursuz bir dönme vardı, nabzım normalden sert atıyordu ve her görmezden gelme girişiminde daha da kötüleşiyor gibiydi. Onu çıkardım ve hissi inceledim. Gözlerim yerden kalkıp Adam'ın sırtına kaydı ve kez göğsümde bir bıçaklanma hissi oluştu.

Adam. Onu terk etmek istemedim. Basit ve biyolojik bir iddiayla o benimdi ama... bundan daha fazlasıydı. Ondandır hoşlanmıştım. Zeki ve uysaldı, özellikle de bir omega için ve beni bir alfa olarak kabul etti. Onun alfası olarak.

Bu karardan pişmanlık duymaya hazır değildim ama şimdi oturmuş, kafamda olasılıkları hesaplıyordum. Adam'ın benim şirketimde hayatta kalma olasılığı ne kadardı? Onu mutlu edebilme ihtimalim ne kadardı?

Olasılıklar korkunçtu ve kesinlik üzerime gelen bir kayanın ağırlığıydı.

Adam ve alfalar koridorda benden çok ileride, kafamda sıralarken adımlarım hafifçe sürükleniyordu ama aniden durdu ve gözlerinde endişeyle bana döndü.

"Eve?"

Aramızdaki bağdan bir şeylerin geçmesine izin vermiştim, sadece onu krizimden haberdar edecek kadar. Şimdi onu kapattım, rahatsız edici pişmanlık ve hayal kırıklığının her kırıntısını tekrar boş olana kadar ittim. Asansörlerin yanındaydılar ama merdiven kapısı hemen solumdaydı.

"Bu gece görüşürüz şekerim," dedim.

Adam kaşlarını çattı ve ben merdiven boşluğuna kaçtım.

"ŞİMDİ ONA MI ODAKLANIYORSUN?" Tabby telefonda sordu.

"Evet," dedim, kalçalarımın etrafındaki silah kayışını ayarlayarak.

Şehir merkezinin doğu yakasında, şehirde bulunduğum zamanlarda üs olarak kullandığım bahçe katında bir daire vardı. Takip edilemez olması gerekiyordu, ama her ihtimale karşı Adam'la şimdiye kadar oradan uzak durmuştuk.

Geldiğimde üç küçük patlayıcı bulup etkisiz hale getirdim ve yarım düzine dinleme cihazını imha ettim. Bu Omikron'u varlığımdan haberdar edecekti ama bana burada saldıracaklarını sanmıyordum. Ne de olsa kendi seçtikleri bir yerde, avantajlı olacaklarından emin oldukları bir randevumuz vardı.

"Diğerleri de," diye ekledim Tabby'ye. "Sürüyü onların radarından da uzak tut."

Tabby iç çekti. "İçlerinden birinin Facebook hesabı var, tehlike."

Küçük bir kahkaha attım ve aynaya döndüm. Tepeden tırnağa siyah taktik giysiler tercih ettiğim bir gardırop değildi - bana ajan olmayı çok fazla hatırlatıyordu - ama yemi tüm çılgınlığına rağmen, aslında bu gece hayatta kalmak istiyordum. Pek olası bir sonuç değildi ama elimden gelenin en yapacaktım.

"Elinden geleni yap," diye mırıldandım. "*Tamamen* çaresiz değiller." "Bunu senden duymak büyük övgü," diye cevap verdi Tabby.

Tokayı boğazıma geçirdim, kumaşın tenime temas etmesiyle irkildim ve tahrişi görmezden geldim. Rory tüylerimi diken diken ediyordu ama işinde iyi olduğunu kabul edebilirdim. Bu konuda en ufak bir şüphem olsaydı Adam'ı ona emanet etmezdim.

"İhtiyacınız olan her şey var mı?"

Vücut zırhım, silah ve sözde işi alacağım binanın planı vardı.

"Eğer destek istiyorsanız, birkaç tanıdığım var-"

"Hayır," dedim hemen, telefona bakarak. "Ben hazırım Tabby, teşekkür ederim."

"Doğru. Peki... İyi şanslar, tehlike."

Telefon görüşmesini sonlandırdım ve saçlarımı arkaya doğru ördüm, sıkıca kapattım ve uzun kuyruğunu ceketimin yakasının altına sıkıştırdım.

Neredeyse ayrılma vakti gelmişti ve küçük stüdyo daireyi taradım. Sonuç ne olursa olsun Omikron muhtemelen bu geceden sonra gelip evi temizleyecekti. Adam'ın yeni kimliğinin ona ulaşmasını ve kazancımın yarısını içeren bir offshore hesabının bilgilerini çoktan ayarlamıştım. Eğer sürünün biraz akli varsa, Adam'ı ülke dışına çıkarır, kendi korumaları altında yeniden başlamasına yardım ederlerdi. Onlar ihtiyacı olan biri için kendi hayatlarını feda edebilecek türden insanlardı.

Benim zevkime göre biraz melodramatikti.

Yerden siyah çantamı aldım ve kapıya yönelirken ışıkları kapattım. Tabby'nin benim için çağırdığı taksi bloğun sonunda bekliyordu, egzozu kırmızı fren lambalarını puslu hale getiriyordu. Arka koltuğa geçtim ve adresi ezbere okudum, binanın planını hayal ederken şoförün sohbet etme çabalarını görmezden geldim.

Evraklara göre Mike Quincy'ye ait olduğu söylenen bir apartman kompleksi idi. Bu da demek oluyordu ki, Omikron'un benimle uğraşmak için topladığı kişiler için her yer devasa bir oyun alanıydı. Zihnimde koridorları, lobide bir keskin nişancının en iyi gizlenebileceği yerleri, eğer bubi tuzaklı değillerse kullanabileceğim servis şaftlarını izledim.

İntihar görevleri hiçbir zaman bana göre değildi ve teşkilat hayatını memnuniyetle geride bırakmamın nedenlerinden biri de

Dilimin ucunda yeni, tamamen rastgele bir adres vardı. Ortadan kaybolabilirdim. Tabby, Omikron'un elindeki tek ipucunun Adam ve sürü değil, benim üzerimde olduğundan emindi.

Ama yanlış bir hareket yaparlarsa bunun böyle olmayacağını kendime hatırlattım.

Sonra taksi bir sanayi mahallesinin sakin bir köşesinde durdu.

Gitme zamanı.

Omikron'un seçtiği binanın Hücresi bir zamanlar köşedeki başka bir binaya bağlıydı. Kapıyı yerin iki kat altında, paslanmış ve eğrilmiş, kolayca kırılabilen bir kilitle buldum. Sessizce ilerledim, üstümde botların nadiren çıkardığı sesleri duyuyordum. Bu eski girişten haberleri yoktu -Tabby, tarihi kayıtlar için teşekkür ederim- ve boş sessizlikte acele etmedim.

Bodrumda en az üç adam vardı, muhtemelen birinci katı temizlemeyi başarırsam diye zemin kattaki merdiven boşluklarının ve asansörün yakınında konuşlanmışlardı. Üstlerindeki hareketliliği dinliyor olacaktı, aşağıdan bir saldırı beklemiyorlardı, bu da ilk hamlelerimi kolaylaştırdı.

Ama yerin üstünde hâlâ beş kat vardı. Adamları birinci kata ve çatıya, yani giriş yapmam için en uygun iki yere yoğunlaştıracaktı. Planlanandan önce on dakikam daha vardı ve sessizce merdiven boşluğuna süzüldüm, adamın kalçasından telsizi dinliyordum.

"Alfa katı, henüz bir işaret yok."

"Zeta, aynı. Her daire kapandı."

En üst katta on daire vardı, yani orada en az on adam mı vardı?

Nefesimi tuttum, telsizin tıklamalarını saydım, sesler alçak mırıltılarla durumu bildiriyordu.

Bir binada düzinelerce adam. İçeride olduğumu her biriyle tek tek uğraşmak zorunda kalmadan asla zemin kattan yukarı . Bu kadar silah sesi, tüm şehrin polis departmanını üzerimize çekerti.

Binada olduklarını varsayarsak, emirleri kim veriyorsa ona ulaşmam gerekiyordu. Birinci katın arka kısmının büyük bölümünü kaplayan bir güvenlik ofisi vardı. En akıllıca yer orasıydı.

ve muhtemelen benim için girmeye çalıştığım en tehlikeli kısım.

İşe yarar bir şey bulamazsanız buraya gelmeye değer mi? Kendime sordum.

"Bodrum A temiz," dedi üstümdeki ses telsizden.

Merdivenleri sessizce çıkarken silahımı kaldırdım ve yakın mesafeden adamın kafasının arkasına ateş ettim. Adam yere düşerken kolumu beline doladım, onu yavaşça indirdim, telsiz bodrum katından üç çağrı daha .

Bir peni için girdim, bir ömür boyu vuruş için girdim. Radyoyu ölü adamın belinden aldım ve dudaklarıma götürdüm.

"Hey, çocuklar."

Bir an sessizlik oldu, tüm bina hep birlikte tek bir nefes almış görünüyordu.

Alfa katından gelen ses aniden telsizden "Bodrum A," diye seslendi.

Etrafımdaki koridorlardan ve yukarıdaki tavandan bir bot telaşı bana doğru fırladı. Yani telsiz iletişimlerinin hepsi ana kattaki biriyle bağlantılıydı. Bildiğim iyi oldu.

Sağa doğru koştum ve beni bulmak için acele eden iki adama doğru yöneldim. Arkamdaki merdiven boşluğundan bir başkası yaklaştı ve kendimi duvara yasladım, her iki elimde birer silah, ilk bakış için bekliyordum.

Önce merdiven boşluğundan bir el belirdi ve ateş ettim, silahları yere çarptı ve serseri bir atış yaptı. Merdiven boşluğundaki adam haykırdı ve ben nefesimi tuttum.

Sağımdan bodrum katından bir kadın girdi, köşeden kayarak bana ateş etti. Önce çelik isabet etti, beni sardı ve ben de aynı hızla karşılık verdim, hırlayıp irkilirken ateş eden kolunu ve ardından kafatasını vurdum.

Soldan gelen bir kurşun beni kıl payı iskaladı ve ben de karşılık verdim, beni vurmayı başaramayan genç adamdan daha şanslıydım. Göğsüme isabet eden kurşundan sonra hâlâ nefes alamıyordum ama o da gelecekti ve bu dar koridorlarda hareketsiz kalıp tüm binanın üzerime çökmesini beklemek ölüm fermanıydı.

Kendimi ilerlemeye zorladım, arkamı dinledim ve merdiven boşluğuna doğru ateş ettim, böylece oradaki adamlar siper alacaktı.

Biri telsizden "Üç yaralı var" diye bağırdı. "Biri yaralı."

"bırakma, kafasına nişan al. Bu öldürmek, yakalamak değil."

O köşeyi dönmeyi bitirmeden bodrum katındaki son katili de indirdim ve sonra durakladım. Arkamdaki merdiven boşluğu her an koridora doğru akacaktı ve hemen önümdeki merdiven boşluğunun da kalabalık olacağı kesindi. Bir silahımı kılıfına soktum ve yumruğumu göğüs kafesine vurdum, neredeyse tekrar tam olarak nefes alabilene kadar Kevlar'ın altındaki vücudumu yeniden uyandırmaya çalıştım.

Dudağımda ve kirpiklerimin ucunda başka birinin kanı vardı.

Botlar arkamdaki koridora hücum ederken yere düştüm, ikinci silahımı çıkarıp çömelerek koşmaya başladım ve merdivenlere doğru ilerlerken ateş ettim. İlk atışları benim çok üstümdeydi, arkamdaki beton duvara isabet etti, küçük taş parçaları yere saçıldı.

Kendimi bir askerin bedenine attım ve onu bana ateş eden başka bir askere doğru fırlattım. Birini rehin almak işe yaramazdı. Bu kadın ve erkeklerin ne pahasına olursa olsun beni indirmeleri için emir aldıklarından hiç şüphem yoktu, bu yüzden bunun yerine birini vurup öldürdüm ve sonra onu kalkan olarak sırtıma çektim.

"Tanrı , o-"

"Çene çalmak yok! Ne duruyorsunuz millet?"

Bir kol bana uzandı, beni yukarı çekti ve yüz hatlarını bile seçmeden yüzüne ateş ettim.

Bir zamanlar, öldürdüğüm insanların üniformalarının dışında, güvenli kapılarının ardında kim olduklarını merak ederdim. Bu, işi tatsızlaştırıyordu ve bu soruları öğrenmiştim. Artık onlar da benim gibiydi. Kişisel değildi ve öldürmekten zevk almıyordum. Ölümün karşıt taraflarında yer alan iki bedendik sadece. Ya onlar beni öldürecek, ya da ben onları.

Şimdiye kadar, ikincisi olarak kaldı.

Merdiven boşluğundan çıkarken kendime ait parçaları bir kenara koydum. Arka uyluğumun etine saplanan bıçağın acısı mı? Bu

Sonrası için. Bıçağı başka birine çevirdiğimde kulağıma gelen çığlık sesi mi? Sessiz.

Lobi masasının arkasındaki sağ koridorda üçüncü kapı.

Siyah bir ceketin arkasını elimle tuttum ve adamı bir şemsiye gibi başımın üzerine çektim, botları fayans üzerinde gıcırdıyordu. Adam çok ağırlaşmış atılması gerekene kadar balkondan kurşun yağdı.

Omuriliğimdeki çelik yeleğe çarpan bir başka kurşun, kapıya doğru koşarken bacaklarımın neredeyse uyuşmasına ve karıncalanmasına neden oldu. Kapıya ulaştığımda büyüyen kalabalığa ateş ettim, topuzun hemen altına bir tekme attım ve dengemi zar zor korudum.

Kulaklarım silah seslerinden çınılıyordu. Acıyı bastırmak için vücudumla ilgili farkındalığımı azaltmıştım. Başımdan kan akıyordu ama hâlâ ayakta olduğum için bunun sadece bir sıyrık olduğunu varsaydım. Gerçeklik beni yakalamadan önce bir ertelemeye ihtiyacım vardı.

İkinci tekmemden önce kapı açıldı ve önümdeki ceset yere yığılana kadar hızla ateş ettim, sonra da kapıyı çarparak içeri daldım.

Orada, kollarını kaldırmış bir masada, parlak sarı saçlı ve kalın gözlüklü, ufak tefek bir genç adam oturuyordu.

"Ateş etmeyin!"

"Rahat olmalarını emret," diye . Ağzımda da kan vardı ve bunun kendime ait olduğunu anlamam bir anımı aldı. Dikkatimi diğer yaralarımın uzaklaştırmak için dilimi ısırılmıştı.

"Rahat. Durun. Bize bir dakika verin!" diye bağırdı genç adam başlığıyla.

Ofis benzeri geniş odayı taradım. Başka kimse yoktu. Odanın uzak tarafında bir kapı vardı ama bina hakkında bildiklerime göre bunun bir dolap olması gerekiyordu.

"Lütfen ateş etmeyin," diye tekrar fısıldayarak odağımı geri çekti. Kötü korunuyordu, muhtemelen teminattı. Ya bu kadar uzağa gitmemi beklemiyorlardı ya da gidersem ona ne olacağını umursamıyorlardı.

Gözlerini ondan ayırma. Küçük olduğu için olduğunu ya da bana ateş edemeyeceğini düşünmemem gerektiğini çok iyi biliyordum.

Kafamın içinde her şey çok gürültülüydü. Vücudumda alarmlar çalıyordu -bu kadar ağır yaralanmayalı uzun zaman olmuştu ve bunun ne kadar berbat bir şey olduğunu unutmuştum- saldırı altında olduğumun aşırı farkındalığı, hatta odanın ani durgunluğu, tek bir rakiple yüzleşmek bile bunaltıcıydı.

"Sen saha operatörüsün," dedim.

"Paul-"

"Umurumda değil. Beni amirinizle görüştürün. Ona dokunma," dedim, elimi kaldırdım ve masasının altına uzanmaya çalışan ayağına ateş ettim.

Paul çığlık atarak irkildi ve ellerini tekrar havaya kaldırdı. "Nasıl yapacağımı bilmiyorum-"

"Evet, var. Ara onları. Açıkçası hiç havamda değilim ve senin gibi betaları kahvaltı niyetine yerim," dedim.

Paul'ün ifadesi sertleşti, yani en azından tamamen omurgasız değildi. İleri atıldım ve onu boğazından oturduğu yerden kaldırdım. Gözlüklerinde yansımam görünüyordu, yüzü koyu lekelerle çillenmişti, şakağımdan aşağıya kalın bir kan akıyordu.

"Çağır onları, yoksa bu odadan çıkacağım ve dışarıdaki adamların senin emirlerini dinlemekle mi yoksa beni rapor ettiğin kişiye teslim etmekle mi daha çok ilgilendiklerini göreceğiz-"

"İyi, iyi, evet, evet, onları arayacağım!" Paul nefes nefese kaldı, ayak parmakları yere zorlukla ulaşıyordu.

Onu bıraktım ve masanın altında sarılı olan silahı buldum, Paul sızlanıp etrafta dolanırken onu kendime aldım ve modası geçmiş kapaklı bir telefon çıkardım.

Omzunun üzerinden izledim, aramadan önce son aramalar listesindeki numaraları ezberledim.

"Hoparlör," diye talimat verdim ve düğmeye bastı.

Alçak bir ses cevap vermeden önce telefon beş kez çaldı. "Bitti mi?"

"Hayır, pek sayılmaz," dedim.

Ardından sessizlik geldi ve Paul sandalyesine oturdu, tırnaklarım omzuna batıyordu, silahım kapıya doğrultulmuştu.

"Evelyn."

Gözlerimi kırptım. Bu ismi uzun zamandır duymamıştım.

"Hala çözemedin mi?" Aksan Amerikan , ses bozuktu, bir tür bilgisayar programının altında çarpıtılmıştı.

Ama benim hakkımda kimsenin bilmeye hakkı olmadığı kadar çok şey biliyorlardı. "Omikron yetimhanelerin sahibiydi," dedim. Bu bir tahmindir.

Bu da bunu doğruladı. "Çok iyi."

Aslında çok kötüydü.

"Senin hakkında hep iyimserdim. Bizimle iyi oynayacağını düşünmüştüm."

"Başkalarıyla nadiren iyi oynarım," dedim, içimde savaşıma çalışan öfkenin bir kısmını Paul'ün omzuna boşalttım, ta ki o bir inilti çıkarana kadar.

"Henüz ölmedi mi?" diye sordu telefondaki ses, belli ki şaşırmıştı.

"Lütfen," diye fısıldadı Paul.

Omikron. Ne zamandır bu kuruluşun kayıtlarında aranacak uygun bir numaraydım?

En başından beri, diye düşündüm. Doğduğumdan ve kısa bir süre sonra terk edildiğimden beri. Onların eline düştüğümünden beri, çaresiz ve yalnız. Ve küçümsendiğimden beri.

"Zihnini dönüyor, değil mi Evelyn?" "Zihnim şaşırtıcı derecede berrak," diye cevap verdim.

Bu ofisin dışında şimdiden en az yirmi ölü vardı, ama sayı yarısından az olmalı.

"Büyük bir kayıp olacaksın. En iyi varlıklarımızdan biriydin."

Açık telefona göz kırptım ve sonra gülümsedim.

"En büyük pişmanlığın ben olacağım," diye söz verdim.

Tepemden bir tıkırtı geldi ve koyu renkli bir gaz kutusu ofis binasına *gümbür gümbür* girerken gülümsemem kayboldu.

Nefesimi tuttum ve tekrar harekete geçtim.

YEDİ

Garrett

T Adam oturma odasındaki kanepede bağdaş kurup yanıma oturmuş, gözlerini şöminenin üzerindeki saate dikmişken botumun topuğu yere sürtünüyordu.

"Gerçekten 11'de , değil mi?" Adam sordu.

Rory odanın dışındaydı. Muhtemelen garaj yolunda volta atıyor ve işbirliği yapmayan alfalar için nefesinin altında homurdanıyordu. *ama Eve. Bunu ona cidden yapma.*

"Ondan bir şey alıyor musun?" Saati tekrar kontrol ederek sordum. 10:58.

Adam başını salladı, ben bir korkak gibi onun bakışlarından kaçarken koltukta kayarak bana baktı. "Beni dışarıda tutuyor."

Bunun üzerine kaşlarımı çattım. "Eğer başı belaya girerse..." Buraya bizimle gelmediği için kendi hatası olacaktı.

"Garrett, 11'de mi yola çıkacağız?"

Adam ciddiye, ben de kanepenin minderlerine yaslandım ve dizim onunkine çarpana kadar döndüm. "Muhtemelen Rory ile konuşup onu ikna . Beklemek ister misin?"

Adam kaşlarını çattı ve saate baktı. 10:59.

"Onun gelmeyeceğini düşünüyorsun. Beni bıraktığını ve..." Adam bir an için durdu ve saniye ibresini izledi

saatin yüzünün etrafında ilerliyor. "Alfa'm geri dönmezse bana ne olacak?"

"Omikron'un seni ele geçirmesine izin vermeyeceğiz, bu ister bir iş olsun isterse sadece... yarı düzgün insanlar olarak görevimiz olsun," diye ona güvence verdim ve omzuna dokunmak için uzandım. Dokunuşa doğru eğildi ama saate bakmaya devam etti.

"Demek istediğim, bir omega olarak bana ne olacağı. Bond arkadaşım olmadan."

Derin bir nefes aldım. O ilk ısırığın kimin suçu olduğunu kesin olarak söyleyemezdim. Adem kendini suçluyor, Havva'yı o anın sıcaklığıyla buna zorladığını iddia ediyordu. Hiç azgınlık yaşamamıştım ve bana öğretilen, uyarılan, vaat edilen her şey o anda az ya da çok akılsız olacağımı söylüyordu. Ama Adem'in teninde Havva'nın ne yaptığının tamamen farkında olduğu yarım düzine ısırık daha vardı. Sonunda onunla bir seçim yapmıştı.

Ama ya bu seçim onu bizim bakımımıza vermekten ibaretse?

" 11," dedi Adam, uzun bir iç çekip kanepeye kaydı, elim bir şekilde omuzlarına dolandı ve onu yanıma çekti. Başı geriye düştü, boğazı açıktaydı ve Havva'nın ısırıklarıyla parlıyor, benimle alay ediyordu. Alfa tarafından terk edilmiş olan omega'yı önümde sahiplenmem için bana meydan okuyordu ki bu hiç duyulmamış bir hareketti.

Ben de ona sahip *çıkardım*. Eğer istediği buysa. Zamanla, kendini güvende hissettiğinde.

Garajın kapısı çarparak açılıp kapanıyor, ağır botlar mutfağın fayanslarına çarpıyor, sonra da oturma odasındaki halının üzerinde olabildiğince yüksek ses çıkarmak için ellerinden geleni yapıyorlardı. Rory öfke içinde, gitmemizi istemeye geliyordu.

Adam ani bir ulumayla yanımda kasılmadan önce, öfkeyle parlayan ifadesiyle kanepenin koluna kadar gelebildi.

"Siktir!" Adam gözleri kocaman açılmış ve vücudu kendi büzülmüş bir halde bağırdı. Rory ve ben ona doğru uzanırken yaralı bir inilti çıkardı.

"Ne oldu? Ona ne oldu?" Rory hemen dışarı fırladı.

Adam sadece mızımızlandı ve ben de olmadığını çok iyi bildiğim yaralar aradım, ellerimi kollarında gezdirdim ve

Gövde.

Adam'ın nefes almak için çırpınırken boğazı düğümlendi ve elleri önüne fırlayıp bileğimi bir mengene gibi kavrayarak Rory'nin omzunu tuttu. "HAYIR!" diye haykırdı aniden soluğa, koltuktan fırladı, gözleri odayı çılgınca tarıyordu. "Beni yine dışarıda bıraktı- Kahretsin, ne yapıyorum-Garrett-"

Ben de ayağa kalktım, kollarımı Adam'a dolayarak sarsıntılarını bastırmaya çalıştım.

"Tanrım, o lanet... *Her şey* acıyor."

"O...?" Rory yerden bize doğru baktı. "Yaşıyor mu?"

"Sanırım öyle," diye mırıldandı Adam, kollarım yavaşça sırtından geçerken başı göğsüme yaslanmıştı. "Bunu hissetmemi istediğini sanmıyorum."

Bu da gardını düşürdüğü anlamına geliyordu.

"Kahretsin. O lanet işi aldı. O tuzağı!" Rory'ye ters ters baktım. "Omikron'*la yeniden* randevu *ayarladı*, böylece onlar-" Çenemi kapattım. Öldürülmeye mi çalışıyordu?

Bu gece ona göz kulak olan *biri* var mıydı? Ve eğer öyleyse, kimdi onlar ve neden daha iyi bir iş çıkarmıyorlardı?

Adam bir kez daha soluk soluğa kaldı ve aynı anda telefonum çaldığı için acıdan ağzı açık kalmış bir ifadeyle kanepeye geri düştü. Hiç düşünmeden telefonu Rory'ye fırlattım ve Adam'a minderlerde eşlik ettim.

"Sadece nefes al. Alabildiğin kadar derin. Lanet olsun, kullanma şekliyle bağa daha yeni alıştın," diye mırıldandım.

"Jamie, bu iyi bir şey değil-" Ben Adam'a koçluk yaparken Rory telefonda durakladı.

"Güzel. Bir derin nefes daha. Eğer o aranızda bir bağ kurabiliyorsa, sen de kurabilirsin," dedim Adam'a. Nerede yaralandığını ya da nerede olabileceğine dair bir fikri olup olmadığını sormam gerekirdi ama ondan çok onun için endişeleniyordum. Eve kendi yatağını yapmış, geri kalanımızı oradan kovmuştu ve şimdi orada kırık bir şekilde yatabilirdi.

"Sanırım-ughhn-" Adam'ın gözleri kapanırken eli benimkini buldu ve tutuşu güçlü ve çaresizdi.

"Tamam, tamam. Tamam, tamam. Bak, bu sana bağlı, ama burada kalabileceğimizi sanmıyorum," dedi Rory telefonda. "Ayarlamalar yapabilirim ya da emin misin?"

Adam ve Rory'ye baktım, Eve'in bu kez bağı o kadar hızlı kapatmamasından duyduğum endişeyi bastırmaya çalıştım.

"Sanırım kazanıyor ama cehennem gibi hissettiriyor," diye mırıldandı Adam, gözleri tavana doğru kısa bir süre kırıştı. "Kahretsin, bu delilik. Gidemeyiz, o-"

"Güvenlik şirketine bir paket teslim ettirmiş," diye açıkladı Rory. "Bizim eve göndermişler."

İrkildim, ona baktım, telefonum elinde sıkılıydı ve Adam'a acımasızca bakıyordu. "Bir paket."

Rory başıyla onayladı. "Adam için yepyeni bir kimlik. Banka hesap numaraları. Her şey."

Adam'ın elimi tutuşu gevşedi ve ben de ona döndüm. Alnında biraz ter vardı ve ağır ağır nefes alıyordu. Eğer bu kadar solgun olmasaydı, onun-

Odaklan, Garrett.

"Banka hesapları," diye tekrarladı Adam.

"Pasaport. Ehliyet. Sosyal güvenlik numarası. Her şey," dedi Rory. "Buradan çıkmamız gerek."

"Ne var? Neden? Yapamayız. Eve-"

Rory, Adam'a, "Eve'in kimliği açığa çıktı," dedi. "Bak, bir dakikamızı ayırabiliriz," dedim.

Rory bana bir kaşını kaldırdı. "Bu adresi biliyor. Verebilir-"

"Yapmaz!" Adam doğruldu ve Rory'ye hırladı, Rory'ye kıyasla bir ayağa ters ters bakan bir kedi yavrusuna benzediğı gerçeğı olmasa, iyi bir alfa taklidi yapıyordu.

"Onun ne yapacağını bilmiyorsun. Böyle bir durumda kimsenin ne yapacağını bilemezsin," diye uyardı Rory, kollarını kavuşturarak Adam'ı.

Adam destek için bana döndü ve ben tereddüt ettim, bakışlarım aralarında gidip geliyordu.

"O yaralı. Buraya gelecek ve-"

"Ve potansiyel olarak Omikron'u sana yönlendiriyor," dedim ama Rory'nin gözlerine bakıyordum, düşüncelerimiz aynı yönde yavaşça birlikte yuvarlanıyordu. "İkinizin bağlantılı olduğunu biliyorlar. Eğer kaçarsa, seni bulmak için onu kullanabilirler."

"Güvenli evlerin izi sürülemez. Şirketle bağlantıları kurulamaz. Eve şehirde tek görüldü. Şu anda bizi size bağlayan hiçbir şey yok," dedi Rory Adam'a. "Bulabilecekleri hiçbir şey yok."

"Ne sen?" Adam ona sordu.

"Eve bu eve geri dönerse, ki... dürüst olacağım, planının bu olduğunu sanmıyorum, burada olamazsın. Ve eğer onlara adresi büyük bir baskı altında verirse, senin burada olmayacağına güveniyor olacak," dedi Rory.

Saate tekrar baktım. 11:05.

Rory'ye, "Başka bir güvenli evimiz yok," dedim.

Rory başını sallarken çenesi titriyordu. "Sanırım Adam'ı bizim eve götürmemiz gerekiyor."

"Ev mi?"

"Ne?"

"Jamie de aynı fikirde. Sürünün birlikte olması daha iyi-"

Ben senin sürün değilim!" Adam bağırdı.

"-eğer aniden ayrılmak zorunda kalırsak. Bu arada, Omikron'un Adam'ın nerede bulması ihtimaline karşı kendi bölgemizi savunurken daha rahat olacağım," dedi Rory.

"Eve, güvenli ev kadar kolay bir şekilde yeni kimliğinden de vazgeçebilir."

Rory omuz silkti. "O zaman ona yeni bir tane alırız. Bize verdiği şeyi kullanmak zorunda değiliz, sadece onu buradan çıkarmamız gerek. Hemen. Onlar nereye bakacaklarını bilmeden önce."

Rory'nin ne söylemediğini biliyordum. Eve bizi zorlamıştı. Adem'i hediye paketi yapıp kapımızın önüne bırakmıştı. Omega'lara gelince... Adam kısa fitilli bir dinamitti.

Ama bu onun hatası değildi. Ve yardımımıza ihtiyacı vardı.

"Peki ya Eve? O..." Adam'ın başı yavaşça sallandı. "O yaralı. *Benim* için Omikron'la savaşıyor. O..." Sesi kesildi ve zorlukla yutkundu, tekrar konuşmak için bir girişimde bulundu ve sonra

Yumuşak bir inilti ve Eve ile arasındaki bağı duvarı yeniden sarsıldığında tüm vücudunu saran bir irkilmeye pes etti.

Rory kaşlarını kaldırıp Adam'a doğru başını sallayarak, "Seni güvenli bir yere taşıdıktan sonra bir karar vereceğiz," dedi.

"O zeki biri. Seni ," dedim ve muhtemelen hepimizin düşündüğü şeyi bir kenara bıraktım. *Eğer isterse*. Bir kolumu ona doladım ve koltuktan kalkmasına rehberlik ettim. "Rory haklı, başka bir şey yapmadan önce buradan taşınmamız gerekiyor."

Adam bize baktı, yüzü sert ve ihtiyatlıydı. Adam'ı iyi tanı mıyordum ama Havva olmadan uzun süre hayatta kaldığını biliyordum. Muhtemelen tekrar kaçmayı düşünüyordu. Onu tamamen bana bakacak şekilde çevirdim ve çenesi meydan okurcasına yukarı , dudaklarımda çabucak uzaklaştırdığım küçük bir gülümseme belirdi.

"Size yardım etmek istiyoruz. Omikron'u sonsuza kapatmak istiyoruz. Kız kardeşini güvenli bir yere götürmek istiyoruz, sana söz veriyorum," dedim. Adam'ın omuzları dokunuşumla çöktü ama bakışları daralmaya devam etti. "Senin güvenliğin, arkadaşların ya da sürün olabiliriz. Sen neye karar verirsen. Seni dinleyeceğiz ve sana güveneceğiz. Sen de bize güven."

Bir mucize eseri, Rory benimle çalışmamayı seçti. Belki o da aynı fikirdeydi. Adam'ın gözleri yüzümü arıyor, ileri geri gidip beni okuyordu ve keşke geçici bağ diye bir şey olsaydı da ciddi olduğumu anlasaydı diye düşündüm.

Ama onu ısırmama, bana kalıcı olarak bağlamama ihtiyacı yoktu. Adam bir kez başını salladı. "Peki. Size güveniyorum çocuklar."

"Güzel. Çantaları al ve benimle arabada buluş," dedi Rory ve telefonumu bana fırlattı. "Jamie'ye mesaj at ve yolda olduğumuzu söyle."

Sonunda garaja girdiğimizde ve Rory kontak anahtarını kapatıp bir süre sürücü koltuğunda hareketsiz kaldığında gece yarısını geçmişti. Bir haftadan uzun bir süredir evden uzaktaydık ve geri dönmek neredeyse... tedirgin ediciydi.

Adam, evimize doğru yaptığımız uzun yolculuk boyunca olduğu gibi arka koltuğun camından dışarı bakıyordu.

"Yorgun musun?" diye sordum ve sonra gözlerimi kendime çevirmek için arkamı döndüm. Rory bana homurdandı ve sonra arabadan inip eşyalarımızı almak için bagaja .

Adam arka koltuktan usulca, "Öldü mü yoksa... kapandı mı anlayamıyorum," dedi.

"İkincisi," dedim, kapımı iterek ve onunkini de açmak için hareket ettim. "Yani..." *Pislik bir hareket.* "...İyiye işaret, değil mi?"

Adam'ın başı öne eğildi, gözleri bana dikildi, kuşkuluydu ve oyun oynamakla ilgilenmiyordu.

"Yuvayı görmek ister misin?" Ben sordum.

Bunun üzerine irkildi ve neredeyse arabadan düşecekti. "Yuva mı? Burada bir yuvanız mı var?"

Başımı salladım ve omuz silktim. "Sürü evleri için yaygın bir şey, değil mi? Açıkçası bizimki kullanılmıyor ama güzel... Sanırım." Neden yuvadan bahsettim ? Omegalar bunu genellikle sadece kızgınlık dönemlerinde mi isterdi, yoksa şimdi Adam'ı rahatlatır mıydı?

Adam çantasını omuzlarken, "Muhtemelen hepimiz karar verene kadar bana teklif etmemelisin," dedi. "Başka bir omega bunu takdir etmeyecektir."

Eğer sonunda Adam olmayan bir omega bağlarsak. Sadece bu düşünce bile beni rahatsız etti ve bu rahatsızlık hızla arttı çünkü sırf Eve onu bize itti diye Adam'ın bizim omega'mız olduğunu *varsaymaya hakkım* yoktu.

Jamie garajın kapısını açtı, üzerinde bir tişört ve eşofman vardı ve kolunu sallayarak eve girdi. "Hoş geldiniz. Alfandan haber var mı?" diye sordu Adam'a.

Rory, Adam ve ben yüzümüzü buruşturduk ve Jamie'nin kaşları kalktı. "Kahretsin. Anlıyorum. İçki mi, yemek mi yoksa yatak mı?"

"İç," dedi Rory.

"Yatak," diye Adam.

Rory'ye, "Sen Jamie'ye bilgi ver, ben Adam'ı misafir odasına götürüyüm," dedim.

Kolum tekrar Adam'ın omzuna dolandı ve her zaman ona doğru eğilmesinden fazla gurur duymamaya çalıştım. Kriz içindeydi.

Omegalar doğal olarak alfaların varlığında rahatlık buluyorlardı ve çizgileri karıştırmamam önemliydi.

Evi Adam'ın gözünden görmeye çalıştım. Kırklı ve ellili yıllardan kalma evlerin bulunduğu sakin bir mahallede, Jamie'nin isteğiyle yapılmış eski bir Tudor'du. Tavanlar yüksekti -Rory'nin isteği- ve duvarların çoğunda gömme raflar vardı. Ama biz birlikte yaşayan üç eski askerdik. Jamie'nin işi nedeniyle etrafta birkaç güzel mobilya vardı ama sonra bunlar bir şekilde köhne deri koltuklar ve kanepelerle eşleştiriliyordu. Duvarlar çıplaktı, hiçbirimiz sanat zevkimiz konusunda net değildik ve pek çok yumuşak mobilyamız eksikti.

"Bu... Burada o kadar uzun süredir yaşamıyoruz," dedim. Adam bana göz kırptı ve aslında olmadığını fark ettim. Eve'i düşünüyordu. İçimde bir kıskançlık kıvılcımı yükseldi ve onunla birlikte öfke de. Omega'sını *terk etmişti*. Ve belki de haklıydı, belki de Adam için daha güvenliydik. Onun için daha iyi. Ama şu anda, o onun için endişelenmekle meşguldü ve o da...

Öfke bir kibrit gibi söndü.

Eve ölmüyorsa bile muhtemelen ciddi bir tehlike altındaydı. Neden Rory ve benimle planı hakkında iki dakikadan fazla ? *Çünkü bu bizi ve bizimle birlikte Adam'ı da tehlikeye atardı*. Düşünceler karmaşasını bir kenara ittim ve kendime elimdeki görevi hatırlattım. Adam'ı uyuyabileceği bir yere götürmek. Onu rahat ettirmeye çalış.

", sana üst katı göstereyim."

Sessizce beni takip etti ve bir noktada adımları durakladığında, döndüğümde kendisini merdivenlerin ferforje tırabzanlarına dayanmış, yüzünü buruşturmuş ve sıkılmış dişlerinin arasından nefes alırken buldum.

Büyü sona erdiğinde "Kahretsin," diye soludu ve başını sallayarak tekrar dik durdu.

"O... Neler oluyor?"

"Artık dövüştüğünü sanmıyorum. Sanki... o kadar keskin değil, ama bir şekilde daha mı kötü acıyor?"

Bu, adrenalinin etkisinin azaldığı ve yakında şokun başlayacağı anlamına geliyordu. "Güvende hissedip dair bir fikrin var mı?" Ben sordum. Bunu yapmak istiyordum.

Adem'e bunu yaşattığı için Havva'yı boğmak istiyorum. Ve da ben. Onun için endişeleniyorum. Kendimi bu durumda çaresiz ve istenmeyen biri gibi hissediyorum.

Adam başını salladı. "Sadece acısı ortaya çıkıyor. Sanki bağı kapalı tutmak onun için çok zor oluyor. Ve sonra tekrar kontrol altına aldığıında, bağlantı kopuyor. Şimdi iyiyim."

O değildi. Belki fiziksel olarak, ama bu onu çok zorluyordu. Düşünmeden elimi uzattım ve Adam'ın parmakları benimkilerle kilitlendiğinde midemdeki stres sarmalı bir nebze olsun gevşedi.

"Tam buradasın," dedim kaşlarımı çatarak misafir odasının kapısına bakarak. "Sorun nedir?" Adam sordu.

"Sadece... tam merdivenlerde olman hoşuma gitmiyor?" "Kaçacağımı mı sanıyorsun?" Adam güldü.

Başımı salladım. "Sadece o kadar güvenli değil. Yuva..." Koridorun sonunda. Biri içeri girerse, oraya ulaşmak için beni, Rory'yi ve Jamie'yi atlatması gerekirdi. Yerimde kıpırdandım. "Misafir odası biraz çorak. Şu anda sadece bir yatak ve boş bir şifonyer var. Benim odamı kullanmayı mı tercih edersin? Bitişikteki banyoyu paylaşırdık ama koridorun sonunda ve-

"

Adam bana baktı, eğleniyor ve şüpheleniyordu.

"Ben burada uyuyacağım," dedim, misafir odasını işaret ederek, biraz alfa otoritesi belirdi. "Böylesi daha iyi. Senin için daha güvenli."

Ve Adam benim kokumla, benim eşyalarımınla çevrili olacaktı. Benim yatağımda .

Bu şekilde bakınca kulağa çok mantıklı geliyor, diye kendi kendime tısladım.

"Dairedeki tüm eşyalarım yanımda," dedi çantasını okşayarak. Eve'le birlikte kullandıkları battaniyeler ve çarşaflar.

"Güzel, kullan onları," dedim başımı sallayarak. "Benim odamda."

Eve'in koku izlerinin benim alanıma da bulaşmış olması fikrinin beni ne kadar rahatsız ettiğini düşünmemeye çalıştım.

"Haydi," dedim, Rory ya da Jamie gelip ne düşündüğümü merak etmeden önce Adam'ın koluna girip onu koridorun sonuna kadar götürdüm.

Duvarlarım koyu kül mavisine boyanmıştı ve odam askeri bir hassasiyetle düzenlenmişti. Yatağım basit bir meşe kızak yataktı ve

Odaya adım attığımızda kral, merkezi ve bariz bir şekilde önümüzdeydi. Banyonun kapısı açıktı ve neredeyse çılgınca bir enerjiyle etrafta dolaşarak ışık düğmesini çevirdim.

Adam'ı yatak odama koymam önemli bir şey değildi. Arka beyinle ilgili bir şey değildi. Güvenlik içindi. Besbelli.

Eğer Havva gerçekten Adem için geri dönmeyi , muhtemelen bu varsayım yüzünden sikimi koparırdı.

"Odalar beklediğimden daha büyükmüş," dedi Adam.

Banyodan çıktığımda onu yatağın köşesinde durmuş, spekülatif bir şekilde yatağa bakarken buldum.

"Çarşafı değiştirebilirim," diye teklif ettim.

Başını iki yana salladı. "Ben iyiyim, gerçekten. Kokunu seviyorum."

Bu açıklamaya cevap olarak mırıltım ani ve yüksek bir sesle patladı ve Adam'ın gözleri büyüdü, yanakları pembeleşti.

Havalı ol, tuhaf değil. Havalı, garip değil.

"Ben de seninkini beğendim. Rahatına bak. Muhtemelen mutfakta olacağız. Dönüş yolunu nasıl bulacağını biliyor musun?" Adam'ı burada bırakmam gerekiyordu. Yatak odamda. Gitmeliydim, onu yatağa yatırıp ısırmamı bekleyen sahipsiz bir omega gibi kokumu her tarafına sürmemeliydim.

Ama öyle sayılır, diye teklif etti hınzır bir ses. "Evet, iyiyim."

Salonun kapısına doğru koşmadım ama diğerlerini bulmak için aşıya mükemmel zaman geçirdiğimi söyleyebilirim.

Rory, Jamie'yle birlikte mutfak masasında oturuyordu, bir elinde alkolü boşaltılmış bir bardak buz, diğerinde de bir sabit disk vardı.

"İyi mi?" Jamie sordu.

Başımı salladım ve burada olduğu sürece benim odamda kalacağını haykırma isteğimi bastırdım.

"Yaşıyor mu?" Rory sordu.

"Öyle görünüyor, sanki kaçmış olabilir."

Rory sabit diski bana uzattı. "Geçen sefer o dışarıdayken dizüstü bilgisayarını kopyaladım. Oldukça iskelet gibi görünüyordu ama incelemeni istiyorum."

"Neye bakacaksın?" Hâlâ üst kattaki Adam'ı düşünerek, onu çarşafımda içinde, Eve'in kokusu benimkine karışırken hayal ederek sordum.

Rory, "Onu nerede bulacağımız konusunda bize ipucu verecek herhangi bir Şey," dedi. Adam'ın resmi ortaya çıktı. "Onu bulun," diye tekrarladım.

Rory kaşlarını çatı. "Evet."

"Eve'i mi bulmak istiyorsun?"

"O yaralı."

Adam'ın söylediklerine dayanarak, "Kötü bir şekilde," diye ekledim.

"O zaman onun hayatta kalmak için en iyi şansı biziz ve Adam'ın hayatta kalmak için en iyi da o ve biziz," dedi Rory, sabit diski bana doğru sallayarak. "Burada bir Şeyler olmalı. Sadece başlangıç için bir ekmek kırıntısı."

"Ya Adam'ı istemiyorsa? Ya da bizi?" Ben sordum. Rory ne zamandan beri umursuyordu ki?

Kısa bir hırıltı çıkardı, Rory'nin ifadesine bakılırsa daha çok homurtu gibiydi. "Bak, bu benim ilk tercihim değil ama Adam'ın ona ihtiyacı var. Ve alfaların da başka alfalara ihtiyacı vardır. Çok uzun zamandır tek başınaydı. Bir sürüyü o kadar istiyordu ki, bir tane edinecek."

Çoğunlukla masanın yüzeyine yönelttiği kelimeleri çarparak çıkardı. Omuz silkip gülümsemeye çalışan Jamie'ye baktım. Rory Eve'i kurtarmak mı istiyordu? Bir haftadır homurdanıp durduğu kiralık katili mi?

Sabit diski aldım ve Rory bardağı tekrar dudaklarına götürdü, sadece buzlu su bulunca kaşlarını çatı.

SEKİZ

Eve

Talar saat çaldı ve hırıltımı yutmak için dişlerimi dudaklarıma doladım, kendimi yukarı yatağından acı çekerek itmeden önce kapatmak için uzandım.

yavaşlık. Kollarım altımda titriyordu, bacaklarımda ve sırtımın alt kısmında endişe verici bir uyuşukluk vardı.

Hareket zamanı. Hareket zamanı. Tekrar hareket etme zamanı, diye bağırdı kafam.

Hiç şansın yok, diye cevap verdi bedenim.

Pencerelerin zerine yapıştırılmış gazetelerin çatlaklarından güneş ışığı sızıyordu. İki saat uyumayı başarmıştım, güvenli bir şekilde ayırabildiğim kadar, ama yer değıştirmem gerekiyordu.

Bir an için gözlerimi kapattım ama önceki gecenin anısıyla birlikte başım dönmeye başladı. Hayatta kalanlar vardı ama beni takip edebilecek kişiler değıllerdi. Kafamın içindeki katliam safrayı boğazıma kadar çekti, yanıyor ve serbest kalmak için tırmalıyordu. Geceyi bir kutuya koyup kapattım ve köşelere sıkıştırdım. Dişlerimin arasından nefes aldım, havadaki kf ve toz kokusunu görmezden gelmeye çalıştım ve sonra hasta olmayacağımı anladığımda gözlerimi tekrar açtım. Vücudum şu anda kabarma çabasını kaldıramazdı.

Şışmış ve morarmış ellerimin küçük bir cesaretlendirmesiyle bacaklarımı yere bastırdım ve omurgamdan yukarı doğıru çıkan delici acı atışını görmezden geldim.

Bulunduğum bodrum sessiz, serin ve özenle doldurulmuştu. Bir gece önce kullandığım ilaç seti hâlâ dışarıdaydı, kanlı pamuklar yere saçılmıştı, bana dikiş atan iğne şimdi çimentodan kirlenmişti. Bir şişe hapa uzandım - antibiyotik, son kullanma tarihi biraz geçmiş- ve boğazımı tırmaladığı için yüzümü buruşturarak bir tane daha yuttum. Yaralarımın hepsi şişmişti, özellikle de uyluğumun arkasında bıçaklandığım yer şişmişti ve yüzümde kabuk bağlamış kan vardı, saçlarımın tellerini çekiyordu.

Ağrı kesici ilaçlara, hastalık kontrolü için kan testine ve daha iyi antibiyotiklere ihtiyacım vardı. Dinlenmek için güvenli bir yere ihtiyacım vardı.

Bodrumdan çıkıp kurduğum bir sonraki flop istasyonuna gitmem gerekiyordu. Şehirden olabildiğince çabuk ayrılmalıydım.

Yatağın kenarında, ulaşamayacağım bir yerde bir sürahi su vardı ve onu kendime doğru çekerken çılgılığımı bastırdım, uyuşmuş bir elimle çürük kaburgalarımı kavradım.

Sen bizim en iyi varlıklarımızdan biriydin.

Ne kadar gömmek istesem de kelimeler ortaya çıkmaya devam etti.

Yetimhaneye bırakıldığımdan beri Omikron'un cebindeydim. Bu insanlar tarafından bir katile dönüştürüldüm ve sonra da onlar için çalışmaya başladım. Bu da onları yıkma hakkını kazandığım anlamına .

Ve bunu bir bodrumda çömelerek yapamazdım. Vücudum neredeyse kırılmıştı ama tam olarak değil. Bir süre daha devam edebilmem için momentuma güvenmem gerekecekti. Duvardan yukarı doğru uzanan bir boruya uzandım ve kendimi ayağa kaldırmak için tutundum.

Başıma kan hücum etti ve bodrum karanlığa gömüldü, bedenim sallanıyordu. Karanlıkta Adam beni buldu, panik ve ani bir rahatlamayla sanki beni sadece bağ aracılığıyla kilometrelerce öteye taşıyabilirmiş gibi uzandı. Diğerleriyle birlikte hâlâ güvendeydi. Parmaklarımı borunun etrafında sıktım ve elimin gıcırdayan ağrısı beni tekrar bodruma yerleştirdi. Görüşüm netleşince nefes nefese kaldım, kaburgalarımın sızlamasına karşı irkildim ve bağı tekrar kapattım.

Adam iyi olacaktı. Devam etmek zorundaydım.

Park banklarında gazetelerin altında uyuyan, market çöplerinden yemek toplayan şehrin evsizlerinin arasına karıştım. Salvation Armys'deki askılardan çalınan ince giysilerin içinde terliyordum. Köprülerin altındaki oyuklarda uyumak için tel örgülerin üzerinden tırmanırken dikişlerimi yırtıyordum.

Low Town'ın ara sokaklarından birinde titreyerek yolun karşısındaki apartmanın ön kapısını izliyordum, kapüşonum yüz hatlarımı cılız sokak lambalarından gizliyordu. Saat geç olmuştu, köşedeki tüm barlarda son çağrı yapılmıştı ve trafik sadece yanımdan hızla geçen bir çift bacağa kadar azalmıştı.

Kalçamdaki yara enfeksiyon kapmıştı. Kaburgalarım çürükten çok kırık gibiydi ve şişmiş, titreyen ellerim tarafından kötü bir şekilde sarılmıştı.

Planımın boktan olduğu ortaya çıktı. Omikron'dan işe yarar hiçbir şey öğrenememiştim. Aksine, işler tahmin ettiğimden çok daha kötüydü ve başından beri bu karmaşanın içindeydim. Başardığım tek şey, kendimi cehenneme kadar dövdürmek oldu.

Göz kapaklarım ağırlaşmıştı ve görüşüm bulanıklaşmıştı ama kaldırımda ilerleyen ışıklı botların parıltısını fark ettim. Yaralı bir hayvanın iniltisi boğazımda düğümlendi; kendimi ayağa kaldırıp ara sokağın gölgesinden çıkarken tüm sinirlerim, kaslarım ve kemiklerim protesto ediyordu. Sokağın sonundaki figür beni görünce kasıldı, caddeye doğru kaçtı ve ben de kapüşonumu yüzümden kısa bir süreliğine geri çektim.

Tabby durakladı ve sonra ben kapüşonu tekrar yukarı çekip ara sokağa doğru eğilirken aceleyle ilerledi.

Ona gelmeye direniyordum, yanlışlıkla göz göze gelirim güvenliğini riske atacağımı çok iyi biliyordum ama artık başka seçeneğim yoktu. Eski antibiyotik zulam kıcımlı kurtarmayı başaramamıştı ve şimdi *yardıma* ihtiyacım vardı.

"Tanrım, tehlike, ?" Tabby tıslayarak peşimden geldi.

"Tabs, buraya geldiğim için özür dilerim-" "Berbat görünüyorsun," dedi.

Ben de öyle hissediyordum. "Benim için bir şeyler getirmeni istiyorum," dedim, üzerinde karalanmış ve çizilmiş bir ilaç listesi olan bir peçete uzatarak.

Tabby'dudakları sıkıca birbirine yapıştı, gözleri omzunun üzerinden sessiz mahalleye kaydı. "İçeri gelmelisin."

"Hayır."

"Eve, duş almalısın ve-"

"O listedekilere ihtiyacım var. Buraya gelmem yeterince kötü oldu," dedim.

Tabby yüzüme baktı, çalıştığı kulüpte dans ettiği uzun bir gecenin ardından gözlerindeki muzip ışık çoktan solmuştu. "Belki de... belki de o sürüyü aramalısın. İçlerinden biri elini uzattı-"

"Sekmeler," diye bağırarak kâğıda uzandım ama çok yavaşım ve sokak dönmeye başlamıştı.

Kolumu kaldırıp acı içinde homurdandığımda dudakları seğirerek onu ulaşamayacağım bir yere kaldırdı. Onu geri çalmaya çalışmaktan vazgeçtim ve geri çekilip ara sokağın duvarına yaslandım. Bir kaşını kaldırdı ve sonra listeyi okumak için aşağı çekti, o kısa gülümseme battı.

"Bu... Tüm bunları anlamak için bir bağlantım emin değilim."

"Lütfen," diye hırıldadım.

Bir kez başını sallamadan önce benimle peçete arasında gidip geldi. "Sence üç gün dayanabilir misin?"

Olabilir. Belki de değil. "Elbette," dedim, rahat bir omuz silkme girişiminde bulunurken irkildim.

"Belki ikisini yapabilirim-" Tabby elektrik pembesi dudağını ısırarak konuştu.

"Üç. Parkta, göletin yanındaki çardakta," dedim çenemi kaldırarak.

Tabby uzun uzun aşağı yukarı baktı, burnu hafifçe kırıştı - muhtemelen o kadar uzun süre hayatta kalacağımı düşünüp düşünmediğine karar verdi - ve sonra bir kez başını salladı. "İyi şanslar, tehlike."

Bir kez olsun, bu şansa gerçekten ihtiyacım vardı. Tabby'nin geri çekildiğini duyana kadar adımlarımı sabit tutmaya çalışarak sokağın karanlık ucuna doğru döndüm.

Dinlenecek ve saklanacak bir yer bulmadan önce bu gece ne kadar uzağa gidebileceğimden emin değildim ama park şehrin yarısındaydı ve oraya varmam muhtemelen üç günümü alacaktı.

Eğer oraya , kendime itiraf ettim.

Dinlenmek için yere çökmeden önce Low Town'ın uzak ucundaki bir çöplüğün yanında terk edilmiş bir yatağa uzandım. Bekledim, gözlerim etrafımdaki karanlık ve bulanık şehre açıldı.

Elbette, Adam ben uykuya dalarken, bayılmadan hemen önceki son anda içeri girdi. Her gece daha az rahatlamış ve daha çok boyun eğmiş bir haldeydi, yalvarmıyor ama gözlemliyordu. Hayatına devam ediyordu. Tam da onun için planladığım gibi.

Bunun acıttığını görünce şaşırdım.

NINETEEN

Adam

"W Şuna ne dersin?" Sırıtarak ve evinin büyük bir kısmını kaplayan mavi ve mor Noel ağacıyla büyük tuğla çiftlik tarzı evi işaret ederek sordum

Ön pencereden.

Faith mırıldandı, eli burnunun pembe ucunu ovmak için dalgınca uzandı. "Dört alfa, omega yok, ama en azından birinin tüm zamanını onların arkasını temizlemek ve sezon için evi dekore etmekle geçiren bir beta kız arkadaşı var."

Buna homurdandım, spor ayakkabılarımın altında kar çtırdıyordu.

"Senin sıran," dedi Faith, pencereleri ve olukları gümüş buzdan ışıklarla süslenmiş küçük beyaz pelerin tarzı evi başıyla işaret ederek.

"Yaşlı beta çifti, emekli," dedim omuz silkerek.

Faith gülerek, "Haydi, biraz hayal gücü kullan," dedi, biz yürürken ayaklarını yere vurarak.

İkimizin de ayakkabıları yılın bu zamanı için çok inceydi. Paltolarımız da. Ama geç saatlere kadar evine dönmeyecek olan bir arkadaşımızda kalıyorduk ve bu, barda sohbet etme riskini almaktan daha iyi bir zaman geçirme yoluydu.

"Umm...tamam," diye kıvırdım. "Tamam. Karısı bir dominatrix. Her hafta dekorasyonları değiştiriyor ve işi bitince de yatak odasındaki ip ışıklarına bağlıyor."

Faith kıkırdamaya başladı, parlak ve baş döndürücüydü ve bu kıkırdamalar hıçkırıklara dönüşürken ben de sııttım.

"Sıra sende. Buna ne dersin?" Etrafını saran verandası ve her direğın, pencerenin ve kapı çerçevesinin etrafını saran ince altın telli ışıklarıyla güzel, soluk mavi Viktorya dönemini işaret ederek sordum.

"Ah." Faith eski eve bakarken adımları yavaşladı. "Sanırım... Sanırım bunun bir sürüsü var."

Başımı salladım. "Kesinlikle bir kişi için yeterince büyük."

Faith yuvarlak köşeli kuleyi işaret etti, pencereler süslü çiçekli vitray desenliydi ve içeriden loş bir şekilde aydınlatılıyordu. "İşte yuva bu."

"Omega'ları mı var?" Ben sordum.

"Henüz değil," dedi Faith utangaç bir sesle. "Hayır, ama bir tanesiyle tanıştılar. Ona kur yapıyorlar. Ve... Noel'de onu yemeğe davet edecekler, bu yüzden onun için her şeyi güzelce hazırlıyorlar. Onlar... iyi sürülerden biri."

Kız kardeşime baktım, bakışlarında bariz bir özlemle eve bakarken midemde safra çalkalanıyordu. İsteddiği şey buydu; böyle bir ev, onun gelişini bekleyen, yuvasını hazırlayan ve ona yavaşça kur yapan fantastik bir sürü. Ve onları bulacaktı.

Ve sonra benim onun hayatındaki yerim tartışmalı .

Faith'in gülümsemesi takıldı. "Ama içlerinden birinin ayak fetişi var."

Bunun üzerine yarım ağız bir kahkaha attım ve Omikron'a karşı bir sonraki hamlemizi yapana kadar zamanımızı bekleyerek tekrar yürümeye başladık, rüya evini geçtik, soğuk ayaklar ve burunlarla gerçekliğimize geri döndük.

Elimi oturma odasındaki cilalı ahşap raflarda gezdirdim, dalgınca bir çekmeceyi açtım ve içinde ufak tefek şeyler buldum - piller, zarlar, lastik bantlar ve bir deste iskambil kağıdı.

O gece onu en yakın Omega Merkezi'ne , diye düşündüm kaşlarımı çatarak. Faith'e o mükemmel sürüyü ve mükemmel evi bulmalı, sonra da yola onsuz devam etmeliydim. Ama yapmadım. Onlarla benimle birlikte savaşmaya devam etmek istediğini söylediğinde ona inanmış gibi davrandım. Çünkü bunun doğru olmasını istedim.

Bencilce.

"Hey."

İrkildim ve Jamie'nin yemek odasının kapısından beni incelediğini görmek için döndüm.

"Merhaba, özür dilerim, sadece... gözetliyordum," diye itiraf ettim kırılgan bir gülümsemeyle. Jamie omuz silktili. "Burnunu sokma. Garrett meşgul mü?"

Başımı salladım. "Patronu için biraz araştırma yapıyor."

Jamie odaya baktı ve dükkânından geldiğini anladım, kısa koyu renk saçları ve talaşla kaplanmış sakalları vardı. "Yapacak bir şeylere ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun," dedi Jamie, gözlerinin kenarları kırışarak gülümsedi.

Nefes nefese kaldım ve hevesle başımı salladım. "Lütfen. Ben... biraz heyecan delisiyim."

"Senin şu asi alfandan haber var mı?" Jamie dikkatle sordu, dönüp takip etmem için elini salladı.

Yüzümü buruşturdum ve başımı salladım. "Hayır, o... Bazen onu ama sanki... Başım dönüyor, oda bulanıklaşıyor, çok yorgun oluyorum ve sonra o oluyor. Onun semptomlarını alıyorum, *onu* değil."

Jamie kaşlarını çattı ve iki büyük su şişesini doldurmak için mutfakta durakladı. "Bunlar oldukça ciddi semptomlara benziyor."

Bu doğrudu ve şu anda duymak istediğim şey hiç de bu değildi.

"Üzgünüm, ..." Bir an durakladı ve sonra başını salladı. "Hayır, aslında bir şey olmana gerek yok. *Nasılsın?*"

"Kızgıyım," dedim hemen, ellerim yanımda kenetlenmişti. Jamie sadece başını salladı. "Ve ayrıca... endişeli. Ve incinmiş. Bence o bir psikopat, biliyorsun, ama ondan hoşlanmaya başladım ve onun da benden hoşlandığını düşündüm."

"Belki de öyledir," dedi Jamie omuz silkerek. "Yani, seni bizimle bırakma gerekçesini anlayabiliyorum."

Tartışmak için ağzımı açtım ve sonra tekrar kapattım. *Sanki Faith'i tehlikeden uzak tutmak için Omega Merkezi'ne götürmeliymişim gibi.*

"O da burada daha güvende olur," dedim yavaşça.

Jamie başını salladı. "Yapardı. Buraya dönmek zorunda kaldığım için çok şey kaçırdım. Onda sevdiğin şey neydi?"

Ben kızarıırken arkasını döndü ve kendimi onu evden dışarı, garaja ve bahçeye kadar takip ederken buldum. Eve hakkında aklıma gelen ilk şey seksti, ki bu da hakkında en az şey bildiğim sürü üyesine söylemek istediğim bir şey değildi.

"Şey... onu bir alfa olarak düşünmediğimden değil," dedim.

"imkânsız gibi bir şey," dedi Jamie omzunun üzerinden sırtarak.

"Evet. Ama o farklıydı, belki de çok açık bir şekilde yalnız kalmak istediği için. Ve ben de öyle... Eğer sadece ona sahip olursam... tüm bu sürü olayını yapmak zorunda kalmayacağımı düşündüm. Alınma ama."

"Alınmadım," dedi Jamie ve bunu söylerken o kadar rahattı ki, söylediği kesinlikle doğruymuş gibi geliyordu. Dükkânının kapısını açtı ve beni içeri buyur etti. "Biraz el zımparası yapmam gerekiyor, yardım edebilirsin ya da her neyse onunla uğraşabilirsin."

Dükkân derli toplu ve açıktı; Jamie'nin bana kişniş ve tatlı baharatlı bir kokteyli hatırlatan kokusundan farklı olarak sıcak ve taze bir havası vardı. Bana uzattığı bir şişe suyu kabul ederek bir tabureye oturdum ve onu çalışırken izledim.

"Aynı değiliz ama Eve ve ... birbirimizi tamamlıyoruz," dedim boynumu omuzlarımin üzerinde yuvarlamadan önce. "Ya da en azından ben öyle sanıyordum."

"Vahşiydi, değil mi?" Jamie, cevap çok açık olmasına rağmen sordu. "Güvenli evden eve döndükten sonra bu konuda biraz araştırma yaptım. Bir alfa için bu durumdan çıkmak zor olabilir. İstikrarın etrafında olmak vahşi bir alfanın kimliğine tehdit gibi gelebilir. Yani burada bizimle daha güvende olacağını düşündüğünü tahmin edebiliriz. Belki de bizden uzakta daha güvende olacağını düşünmüştür."

"Mesele de bu ya, Eve'in evcilleşmesini istemiyorum. Ben onun vahşi olmasını istiyorum," dedim ve kısa bir süre sırttım.

Jamie başını salladı ve yavaş, dairesel hareketlerle bir sandalyenin koltuğunu düzelttiği yerden başını kaldırıp baktı. "Elbette. Ama şu anda nerede olmayı tercih ederdin? Burada, bu evde mi? Yoksa Eve bu haldeyken her neredeyse orada mı?"

Ağzımı açtım ve sonra tekrar kapattım, başa uzandım. Başım dönerken masaya tutunmak zorunda kaldım. Bu kez beraberinde soğuk terler dökmemi ve kemiklerime kadar işleyen keskin bir acıyı da getirdi.

Şu anda Eve ile birlikte olmak istiyor muydum? Yoksa fark ettiğimden daha mı çok Faith'e benziyordum? Bu evi, kibar ve sabırlı sürüyü ve... *Garrett*'ı bırakıp alfamla bir yerlerde solup gidecek miydim?

Bencil.

"Güvende olmak istemen sorun değil, Adam," dedi Jamie.

"Beni güvende tutacağını söyledi. Kız kardeşimi bulmama yardım edeceğini söyledi," dedim sızlanmamı tutarak.

Jamie benimle birlikte kaşlarını çatı, ikimiz de birbirimize bakıyorduk. Belki de Eve bu adamların bana daha iyi yardım edeceğini düşünmüştü. Ya da belki sadece yalan söylemişti.

"Bu sözleri yerine getirmek için elimizden gelen her şeyi yapacağımızı biliyorsun, değil mi?" Jamie söyledi.

Garrett'ın bu tarz bir şey söylediği zamanki gibi değildi. Jamie'nin kollarına atılmak için içimde bir dürtü yoktu. Ama onu ne kadar az tanıyor olsam da karşımdaki adamda sakinleştirici ve tanıdık bir şeyler vardı. Arkadaş canlısı ve açık sözlüydü. Ve belki de benden bilgi alma konusunda biraz sihirliydi.

"Sürünüz nasıl tanıştı?" Odağı sorunlarımdan uzaklaştırmayı umarak sordum.

Jamie konuyu kolayca değiştirdi. "İster inanın ister inanmayın, Rory bizim için kilit noktası. Orduda olmak bazen otomatik bir sürüye benziyor. Alfa'ları olan pek çok birlik birlikte çıkar ve öyle kalır. Ben benimkinden biraz erken ayrıldım ve Rory de benimle aynı anda ayrılıyordu. Çoğu sürünün tarif gibi birbirimize uymadık ama o ve ben şehirde birlikte bir daire tuttuk ve o noktadan sonra her şey çok doğaldı."

"Peki ya *Garrett*?"

"*Garrett* ayrıldıktan sonra Rory'yi de aradı, çünkü yolları birkaç kez serviste kesişmişti. Rory ona Wes Pike ile iş buldu ve..." Jamie çarpık bir gülümsemeye omuz silktili. "Dürüst olmak gerekirse, bu gerçekten bir kankalık değildi. Hepimiz iyi anlaşıyorduk, ama kısmen hepimiz

kendi işlerimizle meşguldük. Garrett'ın kira kontratı bizimkiyle aynı zamanda doldu ve biz de biraz daha büyük bir yer bulduk. Bundan yaklaşık iki yıl sonra birbirimize gerçekten sürü demeye başladık."

"Yani gerçekten de işlere çomak sokuyorum, ha?" Gülmeye çalışarak sordum.

Jamie sadece gülümsedi. "İşleri ilginçleştiriyorsun. Muhtemelen biraz çalkalanmak için geç kalmıştık."

Ben daha bir şey söyleyemeden dükkânın kapısı açıldı ve Rory'nin omuzları neredeyse kulaklarına kadar yükselmişti. Beni fark etti ve hemen yere düştüler.

"İşte . Sana göstermem gereken bir şey var."

Bunun üzerine Jamie'nin kaşları benimkilerle birlikte havaya kalktı ve ben de tabureden kaydım.

Rory, "Evin içinde," diye açıkladı.

"Ben de gelebilir miyim?" Jamie sordu.

Rory muhtemelen tarafsız bir cevap olarak homurdandı ve üçümüz birlikte dükkândan ayrıldık. Jamie'nin paketle ilgili açıklaması her şeyi biraz açıklığa . İşle ya da akşam yemeğinde ne yiyeceğimizle ilgili olmadığı zamanlarda, çocukları pek fazla tartışmada görmüyordum. Sadece oda arkadaşı olmaktan çekiniyorlardı ve potansiyel omega'ları olarak bunun benim için ne anlama geldiğini bilmiyordum.

Oturma odasına girdiğimizde Garrett üst kattaki işinden iniyordu. Kısa bir süre durdum, kaşlarım havaya kalktı. Rory köşede yuvarlak bir masa ve dört sandalyeye yer açmak için mobilyaları -biraz da gelişigüzel- yeniden düzenlemişti. Üstünde tanıdık bir yeşil keçe vardı ve her koltuğun masasında küçük bir çekmece bulunuyordu. Bir poker masası. Rory bana bir poker masası almıştı.

"olduğun kadar kumarbaz da mısın?" Rory sordu.

Dudaklarındaki hafif gergin kıpırdanma olmasaydı, sesindeki hırıltıyı yanlış anlayabilirdim.

"Bunu ben de yapabilirdim," dedi Jamie hafif bir .

"Öyleyse yeni bir tane yap," dedi Rory omuz silkerek ve ona ters ters bakarak.

"Öğrenmeye hazır mısın?" Tartışmalarını yarıda keserek Rory'ye sordum.

Garrett güldü. "Öyle olup olmaması kimin umurunda? de potaya elli dolar koyalım ve kimin kazanacağını görelim."

Jamie kulağıma alçak sesle, "Garrett birliğin çoğunu soymuş," dedi.

"Para için oynamayı çok isterdim ama... paraya erişimim yok," dedim gözlerimi büyüterek ve omuzlarımı abartılı bir şekilde silkerek.

Rory kollarını göğsünde bana kaşlarını kaldırarak, "Ben seni görürüm," dedi.

Yani kazanırsam, ona geri ödemek zorunda kalacaktım. Ama yine de yüz elli dolarım olacaktı. Ve bir saat kadar Eve dışında düşünecek bir şeyim olacaktı.

"Anlaştık," dedim.

YİRMİ

Eve

"N o! Hayır! Hayır! Kes !"
Küçük kızın koşuşunu izledim, adam onun peşinden
koşarken yüzünde bir gülümseme vardı, adımlarını
yavaşlatıyordu

ona izin vermek için.

"Seni yakalayacağım!"

"Hayır!"

Kız çığlıklar atıp kahkahalar atarken, adam kızın üzerine atladı ve onu ayaklarından tutup kaldırdı.

"Yakaladım seni!"

Çardak çıkıntısının üzerindeki manzara huzur vericiydi; şehir parktaki ağaçların tepelerinde parıltıyor, göletin suyu güneşin altında parıltıyordu. Çok parlak bir şekilde parladığında irkildim ve Tabby'nin gelişini aramak için başımı sert bir boyun üzerinde çevirdim. Tüm vücudum ağrıyordu, kemiklerime kadar. Parka yürürken beş kez nefes almak için durmak zorunda kalmıştım.

Sepsis baş gösteriyordu, antibiyotikler yaralarımın yayılan enfeksiyonla mücadele etmekte başarısız oluyordu. Binadan çikalı bir haftadan fazla olmuştu ve tek yaptığım hayatta kalma çabamda bocalamaktı.

Ama çardağa yaklaşan Tabby değildi.

Yavaş adımlarla yaklaşan devasa alfanın görüntüsü karşısında uyarıcı bir hırıltı çıkarmaya çalışırken nefesim ciğerlerimde sıkışarak kaskatı kesildim. Kaburgalarım sesi reddetti ve boğuk bir iniltiye dönüştü.

Rory'nin bakışları benimle etrafımızdaki parkta yaşayan siviller arasında gidip geliyordu.

Ayağa kalkmaya başladım ve bacaklarım titrediğinde tısladım. Çok zayıf görünüyordum. Bankta durup oturmak ve onu gitmeye ikna etmek daha iyiydi.

Rory merdivenlerin hemen önünde durdu. Yakınlarda kimse yoktu. Bir çift çardağa gelmeyi düşünmüştü ama beni görür görmez ayrıldılar.

Rory, "Arkadaşın nerede kaldığını bilmiyordu," dedi.

Ellerim bankın etrafını saramayacak kadar şişmiş ve güçsüzdü ama zayıf pençeler oluşturdular. Rory çok iriydi ve yarı ölü sayılmazdı. Fiziksel olarak ona karşı hiç şansım yoktu. Muhtemelen onu tırmalayacak gücüm bile yoktu. İyi bir çaba gösterirdim.

"Beklediğimden daha iyi durumdasın," dedi. "Siktir git," diye tükürdüm, sesim titriyordu.

Ellerini kaldırdı ve birinin içinde kâğıttan bir eczane poşeti vardı. "Hey. Komik olmaya çalışmıyorum. Anladığımız kadarıyla içeride seninle birlikte elli küsur kişi vardı."

Ona ters ters baktım ama gözlerim çantaya kaymaya devam etti.

"Yanına bizden birini almalıydın," dedi Rory, beni tararken kara kaşları birbirine yaklaşmıştı.

Kat kat giyinmiştim ve şehrin mükemmel güneşli bir gününde hâlâ titriyor, terliyordum.

"Gelmeyi asla kabul etmezdin," diye cevap verdim.

Sessizdi ama ahşap merdivenlerden yavaşça çıkıp çardağın gölgesine girerken beni dikkatle izledi. "Muhtemelen haklısın. Aptalca bir hareketti."

Güldüğümde inledim, duvara yaslandım ve bayılmamaya çalıştım.

"Tamam," dedi Rory. "Yalan söyledim, bir botun kazınmış bok gibi görünüyorsun."

"Siktir git," dedim tekrar, ama bu sefer daha az hissederek. Çantaya baktım. "Bu benim için mi?"

Rory başını salladı ama yaklaşmadı.

"Şartlı mı?" ısrarak söyledim.

"Hayır. Şey. Birazcık. Sadece bir iki dakika beni dinlemeniz gerekiyor."

"Unut gitsin," dedim ve Rory'nin gözleri büyüdü, boğazından bir hırıltı yükseldi.

"Lanet olsun Eve, *ölüyorsun*. O kadar da inatçı olamazsın-" Ben titrerken bana göz kırptı ve bir kahkaha hıçkırığıyla birlikte boğuk bir inilti çıkardı. Gözlerini devirdi ve ofladı. "Şaka yapıyorsun."

"Ve sen bir dahisin."

Hırladı ama ileri atıldı, sadece ben irkilince durakladı. "Seni tutmayacağım," diye mırıldandı, en yakın banka çarptı ama hâlâ bir metre uzaktaydı. "Adam senin endişelenerek kendini hasta ediyor."

"En kısa zamanda iyi olacak-"

"Bak, anlıyorum. Garrett Adam'ı bağlayacak ve sen de bunun seni görevden muaf tuttuğunu sanacaksın, ama tahmin et ne olacak? Öyle değil," diye bağırdı Rory, sonunda göstermeye çalıştığı sabrı kaybetmişti. "O senin omega'n. Seni ısırmaya mı zorladı, yoksa bir omegaya bağlanıp sonra da onu öldürebileceğini mi düşündün bilmiyorum. Anladığım kadarıyla ikiniz de... berbat durumdasınız."

"Büyüleyici bir adım," dedim göz kapaklarım ağırlaşırken.

"Ama siz benim sürüme bulaşmış pisliklersiniz. Adam için bir sürü mü istedin? Bu senin de bir sürün olduğu anlamına geliyor. Garrett Adam'ı ısırsa bu aranızdaki bağı koparmaz, Garrett'ı da bu bağa ekler. Ve o da benimle ve Jamie'yle birlikte gelir," dedi Rory kararlı bir şekilde, bana ters ters bakarak.

"Daha ne kadar söylemen gerekiyor?" Kelimelerim bulanıklaşarak sordum. "Tab-arkadaşım burada olsaydı, şimdiye kadar bana iğneyi yapardı. Nerede o? Sen nasıl-"

Birdenbire Rory benden birkaç santim ötede, bakışları yüz hatlarımda gezinirken irkildim ve hırladım.

"Sakin ol, haklısın. Kahretsin."

Bir yırtılma sesi geldi ve ardından sıcak eller eşofmanımın kolunu koluma doğru itti. Aşağı baktım ve Rory'nin parmaklarının büyüklüğünü görünce kaşlarımı çattım. O iri olduğu için zayıf değildim.

Zayıftım. Şu anda.

"Garrett onun izini bulmaya ancak yetecek kadar bilgi bulabildi, ama bunun tek nedeni senin donanımına erişiminin olmasıydı," diye mırıldandı Rory, o dikkatli, büyük parmaklarıyla iğneyi hazırlarken. "O güvende, en az senin kadar işbirlikçi değil. Ama bunları kendi başına ele , ben de pazarlık yaptım."

Bana antibiyotik enjekte ederken hiç irkilmedim.

"Senin için de iyi ağrı kesicilerim var, ama onlar hakkında ne hissedeceğinden emin değildim," dedi Rory. "Yani bu bağlı."

"Ne istiyorsun?" diye sordum. Ona ters ters bakmaya çalışarak ama çok banka kıvrılıp uyumak isteyerek sordum. Geniş, sert yüz hatları ve bir miktar karanlık zarafetin tuhaf bir karışımıydı. Genelde kokusunu bunaltıcı derecede güçlü, fazla tatlı bulurdum ama şu anda beni acıktırdı, sıcacık ve şekerli, adamın kişiliğinin tamamen zıttı.

Onu ısırarak istedim.

Sayıklamaya başlamıştım.

Rory iğneyi damarımdan çıkarırken çenesi kalktı, koyu renk gözleri benimkilere dikildi. "Benimle gelmeni istiyorum. Dinlenmeye, ilaç tedavisine ve muhtemelen biraz PT'ye ihtiyacın var. Bir korkak gibi onu bizim ellerimize bırakmaya çalışmak yerine omega'nın sorumluluğunu almanı istiyorum. Ve bak, biz de orada olacağız. Seninle birlikte."

"Toplanmamı istemiyorsun," dedim başımı sallayarak. "Ben bir katilim."

Rory'nin kaşları daha da çatıldı, yüzünde o kadar sert bir ifade vardı ki burnuna bir fiske vurmak istedim. Hay aksi.

Tırnağım burnuna çarparak küçük bir ses çıkardı, gözleri kısa bir süreliğine o noktaya baktı, boğazımdan bir kıkırdama yükseldi.

"İdeal değil," dedi ve ben neden bahsettiğimizi çoktan yarı yarıya . "Ama bir yolunu bulacağız."

"Yetki bende," diye hırladım ona.

Dolgun dudakları düzleşti ve gözleri keskin bir şekilde parladı. "Sürü başı olmak mutlak kurallarla ilgili değildir," hırladı. "Sen şımarıksın, işte sen busun."

"Şımarık!"

"Hayatın boyunca kendi bildiğini okudun-"

"Hayatım hakkında bir bok bilmiyorsun."

"Ve herkese istediğınızı yaptırabileceğinizi sanıyorsunuz."

"Siktir git. Şimdi."

Rory kılandı ve dik oturdu. Benden iki kat daha geniş ve bir baş daha uzundu. Dayak yememiş ve enfeksiyonla savaşıyordu. Yine de garip bir şekilde dönüyordu. Bütün park dönüyordu.

"Hayır," dedi bana ters ters bakarak.

"Sen dedin-"

"Ne dediysem boş ver. Eve, benimle eve geliyorsun, sürüne. Bok gibi görünüyorsun. Bok gibi kokuyorsun. Bana bok gibi hissetmediğini söylemeye çalış."

"Eğer sana izin vereceğimi düşünüyorsan-" Mırıldandım, oturmaya çalıştım ama sadece koltuğuma daha da gömüldüm, vücudum her küçük kaymayı protesto ediyordu.

"Neye izin vereyim? Seni alıp parktan arabaya kadar taşımama mı? Durdur beni. Antibiyotiğin içinde yatıştırıcı vardı," diye tersledi Rory.

Hırladım ama sesim acınası, yavru kedi gibiydi.

Rory içini çekti ve ben de gözlerimi kapatarak onun dalgalanan yüzüşünü izledim. "Özür dilerim. En gurur duyduğum an değildi. Bunun için beni bir güzel pataklamayı bekliyorum. Kendini daha iyi hissettiğinde."

Elimi ona doğru uzattım, değersiz bir protesto çabasıydı ama ağzım yapış yapış olduğu ve gözlerim tekrar açılmayı reddettiği için yapabileceğim en iyi şeydi. Rory bileğimi nazıkçe yakaladı ve bir an sonra oturduğum yerden kaldırıldığımda dünya tehlikeli bir şekilde devrildi. Daha fazla hakarete maruz kalmadan bilincimi kaybetmiştim.

YİRMİ BİR

Adam

"W Neden sürekli telefonunu kontrol ediyorsun?" Garrett'a ayağımı kalçasına dayamak için bir bacağımı uzatarak sordum.

"Um," diye duraksadı, telefonu cebine geri soktu ve önüne bakarken hızla gözlerini kırıştırdı.

Kaşlarımı çatarak doğruldum. Garrett, Eve'in tam tersiydi. Açık sözlüydü, şakacı bir tavır takınmıştı ve bu tavrıyla korunmak yerine samimi olduğunu hissettiriyordu.

Besleyici. Son bir haftadır birbirimizin etrafında dönme şeklimiz hakkında çok fazla düşünmemeye çalışıyordum ama gerçek yüzüme bakmaya devam ediyordu. Garrett mükemmel bir alfabeydi. Bana sürekli atıştırmalık, battaniye ya da yastık getiriyordu. Bunu bir refleks gibi yapıyordu. Daha da iyisi, Omikron'la ilgili her araştırmasına beni de dahil ediyor, ağını kurmak için beni kullanmakla kalmıyor, ben de dahil olmak üzere ipliklerin nasıl birbirine bağlandığını gösteriyordu.

"Bu...uh-" Aniden doğrulup minderlerin üzerinden kayarak dizlerim kalçalarını kavrayacak şekilde kucağına yerleştiğimde Garrett'ın gözleri büyüdü.

Jamie dükkânda bir sipariş üzerinde çalışıyordu. Rory son birkaç gündür şehirdeki işindeydi. Garrett ve ben evde yalnızdık. Bütün hafta boyunca arkadaşça davranmıştık, belki arkadaşlığın gerektirdiğinden biraz daha flörtöz ve alıngandık. Ama Garrett mükemmel, saygılı kişiliğini sergiliyor ve gerisini bana bırakıyordu.

"Birdenbire sır mı saklamaya başladın?" Bir kaşımı kaldırıp ellerimi başının koltuğun arkasına dayayarak sordum, bir alfa ve omega arasındaki en kolay yoldan bilgi arıyordum.

Garrett'ın yanakları kızarıırken sııttım. O kadar şeffaftı ki. "Belki. Evet. Bir tane."

Kolay bir hedef olurdu diye düşündüm. Garrett muhtemelen herhangi bir hile bile yapmazdı. O öyle bir alfaydı ki sadece istediğini istemeniz yeterliydi. Belki de ona yardım etmesi için iyi bir sebep vermeliydin.

Daha da yaklaştım, Garrett'ın kalçalarının benimkilere doğru attığı tekme beni memnun etti. Benden çok büyük değildi, bu yüzden onun kucağına oturmak bana boy avantajı sağladı.

Teorimi test ettim, başımı eğerek onunkinin hemen üzerinde durmasını sağladım. "Bana sırrını söyle."

Garrett'ın gözleri ağzıma kaydı, kendi dili alt ıslatmak için dışarı fırladı. Güzel bir dudaktı.

Eve tamamen kendine özgü bir yaratıktı, ama bir alfaydı ve seksiydi ve onunla birlikteyken çok fazla fiziksel ilgi görmüştüm. Bu bağlantıyı özlüyordum. Dokunuşu özlüyordum. Garrett'ın kokusu Eve'inki gibi bunaltıcı değil, daha yumuşak ve ağız sulandırıcıydı. Onunla farklı olacaktı ve ayrıntıları merak etmeye başlamıştım. Biraz oyalanabilirdik, değil mi? O zorlamazdı.

Başımı eğdim, parlayan alt dudağıma odaklandım ve sonra kendimi ağzımın üzerindeki eliyle durdurulmuş buldum, vücudu aniden benimkinin altında sertleşti.

"Bekle, ben-" Garrett'ın nefesi kesildi. Geriye doğru çekildim ve o da benimle birlikte ayağı kalktı, ağzımdaki eli boğazımı sıkmak için hareket etti ve sonra geri çekildi. Gözleri kocaman açılmış ve alnı endişeyle kırışmış bir halde bana baktı. "Eve Rory'nin elinde. Onu buraya geri getiriyor."

Bir refleks gibi, bağı uzandım. Bütün hafta boyunca beni rahatsız eden ve strese sokan bakışlar atmıştım ama o her seferinde beni kendinden uzaklaştırmıştı, ta ki yavaş yavaş bu bakışlar onun hayatta olduğunu bilmenin verdiği rahatlamadan ziyade benden kaçmayı seçtiğinin sinir bozucu kanıtları haline gelene kadar.

"Ne?" Sesim düz bir şekilde sordum.

"Onun bir bağlantısının izini sürdük. Biraz ikna etmek gerekti ama ben... Rory Eve'in gerçekten hasta olduğunu söyledi. İlaça ihtiyacı varmış."

"Biz mi?"

Garrett'in rengi soldu ve yutkundu. "Bağlantının izini sürdüm. Rory ulaştı. Bu... onun fikriydi. Hayır, siktir, üzgünüm. Öyleydi ama ne yaptığımı sana söylemeliydim, ben sadece-"

"Onu gerçekten bulup bulamayacağını bilmiyordum," diye tamamladım ve Garrett'ini çekip başını salladı. Bacaklarımı onunkilerin üzerine yayarak aşağıya baktım, elinin boğazımdan yanmış gibi nasıl geri çekildiğini hatırladım. Eve'in izlerinden. Kucağından kaydım ve yanındaki kanepeye geri .

Garrett yumuşak bir sesle, "Seni uyarmadığım için özür dilerim," dedi.

"Yani yardımımıza ihtiyacı var. Yaralı olduğu için mi geri geliyor?"

Garrett bir an bana baktı ve sonra çekerek cebini karıştırıp tekrar çıkardı. "Geri geliyor çünkü Rory ona bayıltıcı ilaç vermiş. Ama evet, yardımımıza ihtiyacı var."

Cep telefonunu ondan aldım. Rory ile açmıştı.

Neredeyse evde. Daha ne kadar hayatta kalabilirdi bilmiyorum.

Ellerim telefonun etrafında kenetlendi, kalbim göğsümde tekledi. Kendi duygularıma anlam veremiyordum, bu yüzden bağı kapatır gibi onları uzaklaştırdım.

"çok kızacak," dedim.

Garrett derin bir nefes aldı, dudaklarını büzdü ve başını salladı. "Evet. Ama sanırım oldukça hırpalanmış-"

"Yatak odalarının hiçbirinde kalmak istemeyecektir. gibi kokuyorlar. Onu yuvaya koymalıyız," dedim.

Garrett'in ağzı açık kaldı, gözleri bir an için kırıştı. Bütün hafta boyunca yuvayı görmezden gelmiş, Garrett'in odasında, onun güvenli kokusuyla çevrili olmaktan son derece memnun kalmıştım. Eve'in aynı şekilde hissedeceğini düşünmüyordum ve onu orada yanımda istediğimden emin değildim.

Garrett, "Yuvada," dedi. "Gidip Jamie'ye haber vermem ve biraz daha ilaç bulup bulamayacağımıza bakmam gerekiyor. Muhtemelen biraz sıvı."

Parmaklarımı saçlarıma gömdüm ve Eve'in uyanıp Rory'nin onu kaçırdığını anladığında vereceği tepkiyi hayal etmeye çalıştım. Garaj kapısı çarparak açıldığında irkildim, ağır botlar fayansa çarpıyordu.

"Kahretsin," diye nefes aldı Garrett, mutfığa doğru koştu ve sonra kapı aralığında olduğu yerde donup kaldı. "*Kahretsin.*"

Kollarımı göğsümde kavuşturdum, her adımı dinlerken omuzlarım küçüldü, ta ki Garrett geri çekilip Rory ortaya çıkana kadar. Her zamanki gibi asık suratlı ve sinirli görünüyordu ama bakışlarım kucağındaki bohçaya sabitlenmeden önce ona sadece bir bakış attım. Eve onun yanında inanılmaz derecede küçük görünüyordu, koyu renkli, lekeli giysiler içindeydi. Başı garip bir açıyla adamın omuzlarına yaslanmıştı ve sanki daha sonra Rory tarafından kucaklandığına dair kanıtlarla onu kızdırmak istercesine fotoğrafını çekmek için saçma bir dürtü duydum.

Boğazım zonkluyordu, bağ işaretlerim yaratıcısını çağırıyordu. Kendimi silkeledim öne doğru fırlayıp ona çarpmak için geriye doğru sendeledim. "Onu yuvaya koyuyoruz," dedim, sanki Rory'ye kendi evinde emir verme hakkım varmış gibi.

Sadece başını salladı ve merdivenlere doğru döndü. "En iyi banyo burada. Akıllıca," dedi. "Soyunması gerekiyor, benimle gelsen iyi olur. Garrett-"

"İlaçlar ve Jamie. Hallediyorum," dedi Garrett, Eve'in sallanan ayaklarına bakarak.

Rory'nin merdiven korkuluklarının üzerinden kemerli bir kaşla bana ve hareket etmeyi hatırlamam bir anımı aldı. Peşinden koştum ve sonunda Eve'in sarkan elini gördüm, parmak eklemleri şişmiş, morarmış ve yeşile dönmüştü.

"O zayıf, ama sanırım ona karşı yeterince suç . Onu soyacak kişi sen olmalısın. Sepsis oldukça kötü durumda ve şimdiden biraz sayıklıyor," dedi Rory, koridorun sonuna doğru yürürken alçak sesi neredeyse bir mırıltıya dönüşmüştü. "Dikkatli olmanız gerekecek. Tüm yaralarını bilmiyorum."

"Onun hayatını kurtardın," dedim.

Rory'nin adımları durakladı ama sadece bir . "Omikron'un işini senin için bitirmek istedi. Sadece onu bitirme ayrıcalığına sahip olmadıklarından emin olmak için."

Rory'den hoşlandığımdan emin değildim. Onun da benden hoşlandığını sanmıyordum. Anladığım kadarıyla Eve'le birbirlerinden nefret ediyorlardı. Ama kokusunun bana neden tarçınlı çörekleri hatırlattığını anlamaya başlamıştım. O sadece hafif yanmış, kenarları çıtır çıtır bir çörekti.

"Kapıya bakabilir misin?"

"Oh!" Aceleyle onun önüne geçtim ve hiç düşünmeden kapıyı açtım.

Bir yuva. Birkaç tanesinde bulunmuştum ama benim için olanlardan değildi. *Bu yuva senin için* değil, diye hatırlattım kendime çabucak. Ama sahiplenilmemişti.

Oda küçüktü, Rory'nin neredeyse başını kadar alçak bir tavanı vardı ve en uçta buzlu bir tavan penceresi, tepede ince çizgi halinde sessiz güneş ışığını gösteriyordu. Kısa bir giriş yolu, duvarlara yerleştirilmiş kulübeler, yastık ve battaniyelerle kaplı raflar vardı ve sağ tarafımdaki bir kapı banyoyu ortaya çıkarmak için açıldı. Rory ilerledi, botlarını tekmeledi ve Eve hâlâ kucağındayken yatağın çukuruna indi. Sadece üç alfadan oluşan oldukça küçük bir sürüydüler ve yuva üçünden ve... bir de seçtikleri omega'dan fazlasını barındırmazdı.

Mütevazı bir yuvaydı ama bana güvenli geldi. Temiz. Rahat. Yuvaları sadece otellerde ve Omega Center'da kullanmıştım ve hiçbir temizlik buranın ortak bir alan olduğu hissini ortadan kaldırmıyordu. Rory'nin kıpır kıpır Eve'i indirdiği şiltenin içine dalmak ve kokumu her santimine sürmek istedim.

Aşağıdan yumuşak, hırıltılı bir hırlama sesi geldi ve neden burada olduğumu hatırladım. Bir yuva ve onunla birlikte bir sürü talep etmek için değil. Eve için.

"Bana sıcak, ıslak bir bez getirebilir misin?" Rory'ye sordum. "Muhtemelen banyoya taşınmaya hazır değil." Ve onun bu kutsal alanı şehrin sokaklarının kokusuyla kirletmesini istemiyordum. Çok mükemmeldi.

Bir an duraksadı, alınıdaki derin kaş çatma çizgileriyle Eve'in karmaşası üzerinde yükseliyordu. Belki de bu ikisi arasında kokladığım nefret daha tek taraflıydı. I

Rory omuzlarını dikleştirerek banyoya doğru ilerledi.

Eve iyileşirken burada *kaldıysa* ve daha sonra benim yuvam, bu öyle olmaz-

Tekrar homurdandı, bileğimi zayıf bir şekilde kavradı ama yırtık tırnakları derimi kazıyordu.

"Hey, hey, sadece benim," dedim. Ona doğru eğildim ve Eve tıslayarak ayağa fırladı, gözleri odaklanmamıştı ama yüzü hemen boğazıma yapışmıştı. Kokusu keskin, pıslığe bulanmış ve saçları yağlıydı. Parmakları bileğimin etrafında titriyordu ve dişleri sadece nabzıma dayanıyordu. Tekrar ısırmasını bekledim ama onun yerine nefesi kırılğan pantolonlar halinde üzerimden geçti. Yanağımı başının tepesine sürterek rahatladım. "Benim. Güvendesin."

Dili ısırıklarımından birinin dış hatlarında gezindi ve bastırmak için gösterdiğim tüm çabalara rağmen göğsümden bir inilti yükseldi. Garrett'i düşündüm, ben üzerinde gezinirken yüzü açık ve çarpılmıştı ve sonra Eve'in üzerimde süründüğünü, terli ve daha fazlası için yalvarırken odaklandığını düşündüm.

Eve bir hışımla minderlerin üzerine çöktü, gözleri kapandı ve parmakları düşmeden önce bileğime hafifçe sürtündü.

Saç çizgisinden örümcek ağı gibi uzanan koyu bir morluk vardı ve dudakları solgundu. Üzerindeki kapüşonun fermuarına uzandım, beni uzaklaştırmasını bekledim ama o sadece gözlerini kırpıştırdı ve kaşlarını çatarak tavana baktı.

"Seni ," dedim.

"Neredeyiz biz?" Eve mırıldandı, kıpırdandı ve sonra dondu, yüzü acıyla buruştu.

"Onların evinde," dedim kapüşonun omuzlarını yavaşça aşağı .

"Aptalca," dedi Eve bir elini kolundan çıkararak.

"Aslında güzelmiş."

Tek gözünü açıp bana dik dik baktı, sonra Rory istediğim el beziyle yeniden ortaya çıkınca dişlerini hırıltıyla gösterdi. Aslında bir yığın bez ve içinde buharlı su olan güzel bir porselen kâse getirmişti. Onu görmezden geldi ve kaseyi çıkıntının üzerine koydu.

"Ben koridorda olacağım. Yardıma ihtiyacınız olursa arayın."

Eve ve ben kapı arkasından kapanıncaya kadar sessiz kaldık. Üzerindeki kapüşonu çıkarmayı başarmıştım ama şimdiden hasarın boyutunu görmeye başlamıştım. Kulağı kesilmiş ve kabuk bağlamıştı. Boğazının etrafında ve bileklerinin her yerinde el şeklinde morluk izleri vardı.

"Ne kadar kötü ?" Ona bakarak sordum.

Hırladı ve titredi, zayıf kollarının üzerinde kendini yukarı itti. Kendi kollarımı omuzlarına doladım ve nefes alış verişlerini dinleyerek ona yardım ettim.

"Kötü," dedi.

BERBATTI.

Tüm küçük çizikler ve morluklar yeterince üzücüydü, cildinde vahşi bir iz haritası vardı. Ama omurgasının dibinde, sırtından yukarıya ve kıkırına doğru yükselen büyük çürük, yardım için bağırmama neden olmuştu. Garrett etrafta dolaşmasının bir mucize olduğunu söyledi ve şişlik ve ağrı için ona bir iğne yapmasına yetecek kadar uzun süre onu yüzüstü güreştirmek ikimizin de zamanını almıştı.

Sonra kalçasının arkasındaki bıçak yarasını bulduk ve neredeyse kusacaktım.

Garrett'in yaptığı iğne Eve'yi, yaraya doğrudan bir antibiyotik iğnesi daha yapmamıza, eski dikişleri temizlememize ve kesip atmamıza kadar güçsüz bıraktı - her ne kadar tüm bu süre boyunca onun ellerinde zamansız bir şekilde öleceğimiz sözlerini haykırarak olsa da.

Artık daha ılımlıydı. Düpedüz uysal. "Bana kızgınsın."

Elleri sarılıydı ve birkaç parmağına atel takılmıştı ama duşta birlikte dururken kolları omuzlarıma dolanmıştı. Onu tuttum, vücudu bana karşı ağırdı, güven vericiydi. Her ihtimale karşı sırtına dokunmamaya dikkat ettim, onun yerine kıkırını avuçladım, yaralı bacağını büyük banyonun çıkıntısına dayadım. Saçlarını yıkamam gerekiyordu ama ne yapacağımı tam olarak çözemedim.

Kendi başına zar zor ayakta dururken süreci nasıl yürüteceğini.

"Adam," diye mırıldanarak beni geri çekti.

"Değilim... Sana kızgıyım," dedim, benden önce anlamış olmasına sinirlenerek.

"Bu senin iyiliğin için," dedi.

"Öldürülecek misin?" Tersledim.

"Beni hayatından çıkar."

Çenemi sıktım ve Eve'i bırakıp şampuana uzandım. Düşmemek için bana daha sıkı sarılırken küçük bir keyif , ben uzanıp parmaklarımı acımasızca saçlarına geçirirken bacağı olduğu yerde titriyordu.

"Neden benimle konuşmayı hiç denemiyorsun?"

Özellikle de beni ilgilendiren konularda" dedim.

"Ben senin alfanım," diye ısırdı, saçından bir tutam çekerken biraz nefessiz kalmıştı.

"geldiğinde benim alfamsın. Beni bir sürüye atıp sonra da ortadan kaybolduğunda benim alfam değilsin," dedim ve ona merhamet edip bir elimle onu tutarken diğer elimle de uzun saçlarına şampuan sürdüm.

"Asil, tatlı ya da sevgi dolu olmaya çalışmıyorum," dedi Eve, sesi yorgun geliyordu. Son cümle karşısında irkilmemeye çalıştım. "Ben öyle biri değilim. Bu adamlarla hayatta kalma şansın daha yüksek."

"İşlerin gidişatına bakılırsa sen de öyle," diye mırıldandım. Eve'i eğilmeye zorlayarak öne ittim ve su saçlarına akarken bana ters ters baktı. "Senden asla değişmeni istemedim. Senden benimle *konuşmanı* istedim."

Sessiz kaldığında neden şaşırdığımı bilmiyorum. Ya da neden bu kadar acı verdiğini.

YİRMİ İKİ

Eve

Çimento duvarların parçalanması, mermi kovanlarının fayanslara çarpması, botların bana doğru koşması sesleriyle uyandım ve bir çığlıkla ayağa kalktım.

Üstümde, yuvanın tavanının koyu renkli buzlu camına yağmur yağıyor, hızla atan kalbim yavaşladıkça ve kafamda çarpan kan hatıralarım donuklaşıyordu. gevşekçe altımdaki şiltenin minderine gömüldü, hareket bantlı bileğimi çekti, bir serum sistemime tekrar sıvı pompaladı. Yastıklı duvara yaslanarak doğruldum ve ayak kapıya yaklaşırken kaskatı kesildim.

Adam'ın giysilerinden bazılarını giymiştim, etrafım temiz battaniyeler ve yastıklarla çevriliydi. Sanki omega bendim ve bu düşünce bende yuvayı parçalayıp kendimi kapıya fırlatma isteği uyandırdı.

Kapı açıldı ve koridor ışığının parıltısına karşı gözlerimi kısıtım.

"Hey, senin için biraz kemik suyu getirdim."

Sesi yumuşak, derin, sakindi ve onu tanımam bir anımı aldı.

Tabii ki. Üçüncü alfa, Jamie. "Kapı açık mı kapalı mı?" diye sordu.

"Açık," diye cevapladım hemen.

Başını salladı ve elinde kocaman bir fincanla yavaşça içeri girdi. Merdivenlere değil, sol tarafına doğru ilerledi.

Kapıdan çıkmam için bana açık bir yol bıraktı. Temiz kokuyordu, yeni yıkanmış ve feromonlarıyla ağırlaşmamıştı ve bol gri eşofman altı ve yırtık pırtık mavi bir tişört giymişti. Silahsız. Jamie tehditkâr görünmemek için elinden geleni yapmıştı, bana kalırsa bu daha da büyük bir uyarıydı. Ama yuvanın çıkıntısına oturdu ve bir kolunu bana doğru uzattı.

"Eğer senin için de uygunsa, bıçak yarasını ve vurulma sonucu oluşan morluğu kontrol etmek istiyorum," dedi. "Ama önce şundan biraz içer misin?"

"yatıştırıcı olduğu için mi?"

Ofladı ve başını salladı. Arkasındaki koridor ve oda karanlık olduğu için yüz hatlarını seçmek zordu ama ne kadar yakışıklı olduğunu hatırladım. Sessizdi. Sakin.

"İlaç yok, ilaç yok. Sadece et suyunun büyüğü" dedi.

Küçük bir yudum aldım ve hemen dudaklarımı yaladım. Acılık yok, kimyasal tang yok. Gerçekten de sadece et suyu.

İçine bir şey koysaydı beni durdurabilir miydi emin değildim. Açlıktan ölüyordum ve Adam'ı bu adamlara emanet etmemin bir nedeni vardı. Rory tarafından sürüklenmek canımı sıkırsa da burada güvendedim.

"Burada ne kadar uzun süre kalırsam, tüm huzurlu hayatının yerle bir olma ihtimalinin o kadar artacağını biliyorsun, değil mi?" Et suyundan derin bir yudum almadan önce sordum, boğazımdan aşağı akan ve beni içten dışa ısıtan tuzlu yanmanın tadını çıkardım.

"Bunun muhtemelen Adam için de geçerli olduğunu biliyorsun, değil mi?" Jamie cevap verdi.

"Ben ona araçları verdim-"

"Kazalar olur. Ona her türlü imkânı verseniz işler gidebilir. Yine de sokakta yanlış kişinin yanından geçebilir," diyor Jamie. "Planlamadığınız bir şekilde onu bağlayan gevşek bir iplik olabilir."

"O zaman neden onu evinize almayı kabul ettiniz?" Tersledim.

Jamie omuz silkerek, "Çünkü ikinizin yardıma ihtiyacı var ve diğerlerinden öğrendiğim kadarıyla Omikron'un gerekiyor," dedi.

"Ordudan ayrılmanın bir sebebi vardı."

"Evet, tabii. Ve başka bir nedenden dolayı benzer işleri tercih etmedim. Marangozluğu seviyorum," dedi, ben ona ters ters bakarken sırtarak. "Ne?"

Gerçek şu ki, bir şeyler yapmayı seviyorum."

Onaylarcasına homurdandım ve sonra dizlerimin üzerinde yükseldim, sırtım ona dönük olana kadar ayak sürüyerek yürüdüm. Tüm vücudum farkındalık içinde karıncalanıyor, diken diken oluyor, arkadan gelecek darbeyi bekliyordum.

"Mm, bana bir saniye ver. Işıkları açıyorum."

Jamie'yi beklerken kalp atışlarımın sesi kulaklarımda yankılanıyordu. Çıplak ayakları yere hafifçe vurdu, odanın etrafında yumuşak ışıklar yükseldi ve sonra bana katıldığında yuva hışırdadı.

"Gömleğin arkasını yukarı kaldırıyorum," dedi.

Dokunuşu nazikti. Gerçekten temas etmemek, bir koku izi bırakmamak için elinden geleni yapıyordu, sadece kumaşı morluğu ortaya çıkaracak kadar dikkatlice kaldırılıyordu.

"Woof. O atıştan sonra bacaklarını hissedebiliyor musun?" diye sordu.

Soru karşısında gözlerimi kırptırdım ve başımı salladım. "Zar zor. Hareket etmeye yetecek kadar."

"Mm. Sadece sinirlerini kontrol etmek istiyorum, bu yüzden sorun olmazsa hafifçe bastıracağım."

Sessiz kaldım ve aslında cevabımı beklediğini anlamam bir anımı aldı. "Peki."

"Tamam, sayacağım ve hiçbir şey hissetmediğin bir sayı olursa bana haber ver."

Jamie on bire kadar sayarken başımı salladım ve nefesimi tuttum. Baskılar çoğunlukla donuk ve , iyileşmediğimi hatırlatıyordu ama...

"Beş ve sekiz," dedim bir anlık sessizlikten sonra.

"İyi haberlerim var. Onlar sadece yalan söyleyip söylemediğini anlamak içindi. His kaybı yok," dedi Jamie parlak bir sesle.

Hırladım, ama o sadece güldü ve arkamdaki yuvanın derinliklerine yerleşti. "Bu yara hakkında ne yapmak istiyorsun? Sargıların değişmesi gerekiyor. Kendin mi yapmak istersin yoksa bana mı bırakırsın?"

"Tekrar dikilebilir mi?" Ben sordum.

"Bu noktada bundan çok şüpheliyim," dedi. "Ama kontrol edebiliriz."

Çoğunlukla sırf bu yüzden homurdandım ve karnımın üzerine oturmadan önce elimdeki et suyu bardağını ona uzattım. Jamie gözümün ucuyla seçilebiliyordu, koyu çerçeveli gözlükleri

fincanı çıkıntıya yerleştirmek için geriye doğru uzanırken burnunun köprüsünü kırdı.

"Ateşin nasıl?" diye sordu. "Garrett neredeyse kaynadığını söyledi."

"Daha iyi. Daha az . Sıhhiyeciydin?"

"Hayır, ama serbest meslek sahibi olmayı seçmeden önce biraz EMT eğitimi aldım."

Kokusu gittikçe netleşiyordu, bitkisel ve keskin-tatlı, aşındırıcı olmadan erkeksi. Bacağımdaki yarayı açarken de gömleği kaldırırken olduğu kadar dikkatliydi ve onu omega'mla hayal etmeye çalıştım.

"Adam nasıl?" Bandajı yırtık pırtık, zorlukla iyileşen deriden ayırmak için biraz ikna etmek gerekince çenemi sıkarak sordum.

"Öğrenmek için bağı kullanmıyor musun?" diye

sordu. "O... Onu nasıl kapalı tutacağını öğreniyor."

"Ve daha fazlasını öğrenmek için kendini onunla paylaşmak zorunda kalacaksın," diye devam etti Jamie, gözlemini yumuşatan bir eğlence notuyla. Yavaş bir nefes verdi, parmakları yaranın etrafındaki kasları nazikçe test etti. "Bunun normale dönmesi için fizik tedavi gerekecek. Adam iyi, sanırım."

Yani Adam'a ulaşmaya çalışmıyordu.

"O ve Garrett giderek yakınlaşıyorlar," diye devam

etti. Bunun üzerine başımı salladım. "Güzel."

"Garrett'in senin yerine geçmesini beklemediğin sürece sorun yok. Burada ateş kesinlikle düştü. Antibiyotikler işe yarıyor. Her ihtimale karşı yarına kadar sıvı almaya devam etmelisin."

Konuşmayı tekrar bana çevirdiğinde kaşlarımı çattım. "Peki sen Adam için kim olacaksın?"

"Yerine geçecek kişi de değil. Umarım arkadaşıdır. Belki de sürü arkadaşı, eğer istediği buysa."

Ama kader arkadaşı değil. Bu kelimelerin eksik olduğunu duyunca göğsümde bir rahatlama kabarcığı yükseldi ve onu .

Jamie uyluğumu tekrar sararken sessiz kaldı ve işi biter bitmez kendimi yukarı çekip ulaşamayacağı bir yere doğru döndüm.

onunla yüzleşti. Dolgun dudaklarına alaycı bir gülümseme yayıldı ve dizlerinin üzerinde doğruldu, ayağı kalktı ve hemen merdivenlere yöneldi.

"Sana biraz daha yiyecek getireyim. Burada hareket edebilir misin?" diye sordu ve kibarca başıyla tuvaleti işaret etti.

"Ben iyiyim."

"biraz daha uyu," dedi Jamie kapıya doğru yürürken. "Seni burada görmek güzel."

Onu düzeltmek için ağzımı açtım, çünkü ısrar etseler de etmeseler de, etrafta olması *iyi* bir misafir olmadığımı biliyordum, ama o çoktan ışığı söndürmüş ve kapıyı arkasından kapatmıştı.

Karanlık yuvada oturuyordum, yağmur üstümdeki kalın cama vuruyordu. Zayıf, savunmasız, zırhsız da silahsızdım ve tek bildiğim bu odada kilitli olduğumdu. Etrafta taşımak için bir serum torbasıyla çok uzağı gidemeyeceğim kesindi. Üç alfayla birlikte bir evde kapana kısılmıştım.

Beni tehdit etmeyen alfalar. Beni bulmak ve güvenli bir yere için önemli önlemler almışlardı. Burada güvendedim.

Bu bilgi beni sadece tedirgin etti, kendi savunmasızlığımın farkındaydım ve kendimi yavaşça köşeye ittim, küçük serum sehpasını ve bir battaniyeyi de yanımda sürükledim. Orada oturdum, büzüldüm, göz kapaklarım kapıyı izlemeye çalışırken sarktı, ta ki midem bir alfanın kükremesi gibi homurdanıp beni tekrar uyandırana kadar.

Çorba bardağı hala hafifçe buğulanarak çıkıntının üzerinde bekliyordu. Hırladım, dudaklarıma götürdüm ve yudum yudum içtim.

Bayat dilimde sulu nektarin tadıyla uyandım ve hırlayarak doğruldum, vücudumun protestosunu görmezden gelerek Garrett'ın yuva basamaklarından beni izlediğı yere doğru atıldım.

"Sakin ol!" diye bağırdı alfa tonunu nadiren kullanarak. "Serumunu çıkaracaksın."

"Burada ne halt ediyorsun, beni uyurken mi izliyorsun?" Şiltenin içine doğru düşüşümü kasıtlı gibi göstermeye çalıştım.

Uykuda gevşeyen kaslarımın yenilgisi.

Garrett'in bakışları suçluluk duygusuyla başka yöne kaydı, sonra daralmış ve hiddetli bir şekilde bana döndü.

"Bütün gece sana ne söylemek istediğimi düşündüm. Palavra atarak kurtulamayacağın ya da sevimli ve zeki olmaya çalışamayacağın bir şey."

Dudaklarımı büzdüm ve bir kaşımı kaldırdım. Tüm bu önemsiz küçük öğütler için çok yorgundum. Alfalar tarafından istismar edilmek bir yana, zoraki ahlaki konuşmalar en sevmediğim yöntemler listesinde üst sıralara doğru ilerliyordu.

Garrett, "Adam'ı ısırman onu bir satranç taşı gibi oynatabileceğin anlamına gelmiyor," diye homurdandı. Elleri dizlerinin üzerinde gergindi, parmak eklemleri beyazlaşıyordu. Kendini tutuyor, agresif enerjisini yönlendirmeye çalışıyordu ve bu ensemdeki tüylerin diken diken olmasına neden oldu. "Alfa olmak tanrıçılık oynamak değildir."

"Onun için daha iyi olacaksın," dedim.

"Çünkü olmak istemiyorsun! Değişmek, büyümek ya da denemek bile istemiyorsun-"

"Ben değiştim-"

Garrett, "Sokakta ölüyordun ve *hâlâ* Adam'ı bağın dışında tutmak için enerji harcıyordun," diye karşılık verdi. "Ve Adam'ın sadece masum değil, aynı zamanda bir kurban olduğunu fark etmen de büyüme değil. Bir insanı öldürmediğin için olgunluk puanı alamazsın Eve."

Belki de fikirlerini bana kusmasına izin vermek daha iyiydi ya da daha hızlı olurdu.

"Yapma," diye tısladı, parmağını bana doğrultarak. "Sakin şu anda kilitlenip bana bakma."

"Tanrı aşkına, ne istiyorsun?"

Garrett ayağa fırladı ama bana bir kez baktı -omuzlarım yükseliyor ve parmaklarım yatağı tırmalıyordu- ve tekrar yerine oturdu. "Her şeye rağmen senin bir alfa olmandan *hoşlanan* bir omega'ya sahip olduğunu kabul etmeni istiyorum. Birbirinize *bağlısınız* ve bu kalıcı. Eğer öldürülmüş olsaydın, bu ona zarar verirdi."

Dişlerimi sıktım ve kendimi Garrett'a bakmaya devam etmeye zorladım, ne kadar de geri çekilmeyi reddediyordum. "Eğer bunu kabul edersem

beni değiştirmez."

"Bundan emin misin?" Garrett sordu.

Garrett'a Adam'dan gerçekten hořlandıęımı itiraf etmeyi dūřundūm ama ben bile bu itirafı duymayı hak eden tek kiřinin Adam'ın kendisi olduęunu biliyordum. "Adam'ı istiyorsun."

Garrett DONMUő için a An, ve sonra izin ver dıřarı a yavaő ve kontrollū bir i çekiőle omuzlarını dūőūrdū. ". Ve Adam'ı önemsemięim için, onun için önemli olan őeyleri önemsiyorum. Buna sen de dahilsin."

Bir inilti çıkardım ve sırtımı duvara yasladım. "Beni rahat bırak."

"Siktir git!" Garrett havladı. "Peki, tamam. Ne var biliyor musun? Ben aslında... Ben-ugh! Ben de senden hořlanıyorum. Nedenini bilsem neyse, ūnkū sen en kōtū alfa tūrūsun ve tam bir pisliksin. Bu *doęru!*" diye kūkredi ben ona hırlarken. "Agresifsin, kontrolcūsun, duygusal olarak ulařılmazsın. Omega'nın bu konuda nasıl hissedeceęini dūőünmeden onun için őeimler yapıyorsun. Sūrekli baskınlık için yařıřıyorsun."

"Tanrım, sesim berbat geliyor."

Garrett, "Berbatsın, bunu biliyorsun ve bunu lanet olası bir bahane olarak kullanıyorsun," diye tersledi.

Bunun űzerine irkildim ve Garrett sōndū, gōęsū kabardı.

Garrett kelimeleri gūrleyerek, "Sen aynı zamanda koruyucu, buyurgan, bařtan çıkarıcı ve geldięinde dūőūnceli birisin," dedi. "Adam senden deęiřmeni istemiyor. Ve dūrūst olmak gerekirse, ben de istemiyorum. Sadece omega'nı terk etmeye çalıřmaktan vazgemeni istiyor."

"Onun gūvenlięinin benim için űncelikli olduęuna inanmak bu kadar imkānsız mı?" Ben sordum. "Benim... iyi niyetli olduęuma-"

"Geri kalanımıza tek kelime açıklama yapmadan dūzinelerce Omikron ajanını tek bařınıza alt etmeniz? Ya da Adam'a? Sakın bana onun bu sırrı bizden saklayacaęını dūőūnmedięini űyleme. İkimiz de onun size sadık olduęunu biliyoruz," dedi Garrett.

Adam'ın sadakati kalbime yakın bir siniri sıkıştıran ağrılı bir noktaydı.

"O... iřleri karmařıklařtırıyor," diye itiraf ettim yavaőça. O benim hayatımı karmařıklařtırdı. űnceliklerimi. Lanet olası dūőūncelerimi.

"Ve sen de çok basit bir kızsın," diye alay etti Garrett ama gōzlerini bana dikmiő, ūrūklerimin ve çenemin çıkıntısının ardını okumaya çalışıyordu. "Bence

seni kandırdığı için ona hâlâ kırgınsın."

Evet, Adam'ın bu konudaki dersi neredeydi? Neden burada çocuk gibi azarlanan tek kişi bendim?

"Eğer temelli kaçacaksan, bunu ona söyle," dedi Garrett yumuşak bir sesle, çıkıntıyı itip gitmeye hazırlanırken. "Çünkü sen onu buna inanmaya gerçekten zorlamadıkça senden vazgeçeceğini sanmıyorum. Ama bilgin olsun diye söylüyorum, bence kalmalısın. Adam'a bağlanmak, onun alfası olmak istiyorum. Ve senin de burada olmanı istiyorum."

Garrett tekrar gözüme girmeye çalışmak için döndüğünde yüzümü başka tarafa çevirdim.

"Tüm komplikasyonları o kadar da kötü değil, değil ?" diye sordu.

Bir nefes verdim ve gözlerimi devirdim. *Sevmediğimden* değil Adam. Ya da onun alfası olmak.

Belki de kandırıldığım için hâlâ öfkeliydim. Belki de kafamı düzenli tutmak için önceki hayatımın öngörülebilir ritmine ihtiyacım vardı, zihnimde düzenlediğim bölmelerin devrilip çıkamayacağım bir kaos yaratıp yaratmayacağından emin değildim.

"Burada kalmak zorunda mıyım?" diye sordum.

Garrett, "İstedğin zaman içimizden biri sana etrafı gezdirebilir," dedi. "Arabalardan birini çalıp konusunda sana güvenebilir miyiz?"

"Bu hafta için," dedim, parlak ve alaycı bir ses çıkarmaya çalışarak, ama Garrett'in bakışları kadar boş çıktı ve o da yemi yutmadan odadan çıktı.

YİRMİ ÜÇ

Adam

"T Burada iletişim kurmak için girebileceğim bir sohbet sunucusu var. Diğerlerinden birkaçı ben Las Vegas'a gitmeden önce Faith'e göz kulak olacaklarını söylediler," dedim. Eve'den önce

ortaya çıktı ve kendimi beni istemeyen bir alfabla bağ içinde buldum.

Rory kollarını göğsünde kavuşturarak, "Sen daha iyisin, hepimiz o insanlarla temas halinde değiliz," dedi hemen.

Mutfak masasında Garrett ile onun arasına oturdum. Jamie üst kattaydı, görünüşe göre Eve'i kontrol ediyordu ve ben de yukarı çıkıp ona katılmak için can atıyordum.

Ki bu delilikti. İnanç kayıptı ve ben de uzun zamandır koşarak, Eve'le ilgilenerek dikkatimin dağılmasına izin vermiştim. Önemli olan şeye odaklanmam gerekiyordu. Kız kardeşim benim için oradaydı, beni bu cehennem karmaşasına kadar takip etmişti ve ben de onun yok etmeye çalıştığımız adamlar tarafından kaçırılmasına izin vererek ona borcumu ödemiştim.

"Sunucu takip edilemez; nerede olduğumu bulamazlar ve eğer biri bir şey keşfettiye, bana ihtiyacım var-"

"Başını aşağıda tutmalısın, yoksa onu kaybetme riskiyle karşı karşıya kalırsın," dedi Rory, sesi sert ve havlamaya yakındı.

"Ne buldun?" Koltuğumda doğrulup meydana okudum. "Sana her şeyi verdim-"

"Bildiğiniz her şeyi, ki bunların yarısını zaten biliyorduk-"

"Ve ben henüz bir bok yapıldığını duymadım! *Kız kardeşimin* yardımına ihtiyacı var. Sahip olduğum tek insan o! Ve ben sıcıp batırdım ve-"

Rory, "Ve eğer yine çuvallarsan, bir daha ulaşamayacağın bir yerde olabilir," diye homurdandı.

"Tamam, durun!" Garrett seslendi, bir eli sırtıma yerleşti, diğeri de Rory ile benim aramda uzanarak göz kamaştırıcı çekişmemizi elinin tersiyle itti. "Rory, ona bilgi verebiliriz. Ben de sunucuyu kontrol edebilirim. Adam muhtemelen güvenli olduğu konusunda haklı ve bu araştırmamız için olası bir kaynak. *Birlikte* çalışmalıyız."

Rory omzumun üzerinden Garrett'a baktı, kara gözleri aramızda gidip geliyordu. "Yüzde yüz emin olmadığımız hiçbir yerle iletişim kurmayacağız. Kancada ne teklif ederlerse etsinler."

"Bilgisiz değilim. O sunucudaki biri muhtemelen Faith'in kaybolmasından sorumlu," dedim aynı anda kafamın arkasından acı bir ses yükseldi, *Faith'in kaybolmasından sen sorumlusun*. "Ama birçoğu Omikron gibi alfa örgütlerini durdurmaya çalışıyor. Yardım edeceklerdir."

Rory'nin dudakları büzüldü ama yavaşça başını salladı ve sözsüz bir izinle başını Garrett'a doğru eğdi.

Garrett, "FBI birlikte çalışması en kolay kurum değil, ancak içeride işleri biraz daha işbirlikçi hale getiren bir arkadaşımız var" dedi.

Omurgamda bir elektriklenme oldu ve parmaklarım masanın yüzeyini tırmaladı. "FBI'a mı gittin? Eve'i biliyorlar mı?"

Garrett ve Rory aynı keskinlikte, "Hayır," dediler ve ben de içimi çektim.

Rory, "Ve onu sunucudaki tüm konuşmaların dışında bırakırsan akıllıca davranmış olursun," dedi. "Omikron'un ikinizin yollarını çoktan ayırdığını ve daha az bilgi olduğunu düşünme ihtimali var-"

"Aynı hatayı ikinci kez yapmayacağım," diye tersledim.

Garrett'ın boynumun dibindeki eli biraz daha sıkı kavradı ama bu bir uyarıdan ziyade bir masajdı ve dokunuşun altında yavaşça gevşedim. Ellerim dizlerime doğru kaydı ve parmaklarım içeri girdi, sızlanma dürtüsüne direndim, arka beynim Garrett'ın rahatlatıcı mırıltısına ihtiyaç duyuyordu.

"FBI bilgi paylaşmayı pek sevmez, ancak size veya Eve'e geri dönmeyeceğini bildiğimiz her şeyi teslim ediyoruz ve davanın inşa edildiğine dair güvence alıyoruz."

Gözlerim yukarı kaydı, üst kattaki yuvada Eve'i düşündüm.

Garrett yumuşak bir sesle, "İşleri sadece onun istediği gibi yapamayız," dedi. "Bu senin için güvenli değil. Hiçbirimiz için. Neredeyse öldürülüyordu ve gerçekten neyi başardı? Kiralık katilleri ortadan kaldırmayı mı? Omikron daha fazlasını bulacaktır."

"Bu adamları -bu alfaları- hapse atacak, örgüt üzerindeki kontrollerini kırarak güçlü kanıtlar olmalı," dedi Rory sert bir baş hareketiyle.

Garrett, Eve'in tek başına yaptığı işin işe yaramadığı ve neredeyse ölümüne neden olduğu konusunda haklı olabilirdi ama yavaş bir yasal mücadelenin günü kurtaracağına da tam olarak ikna olmamıştım. Faith'i kurtarmazdı.

Rory derin bir iç çekerek, "Devam et," dedi ve masadan kalkıp üzerimize dikildi. Kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturdu ve bana omuz silkti. "Dikkatli ol ve ne bulabileceğine bak. Kız kardeşin kişisel bir mesele, bunu anlıyorum. Gerekirse FBI'ın yardımı dışında hallederiz."

İçimi çektim ve kendimi korkutucu alfaya başımı sallarken buldum, Garrett'in yanına sarktım, o sulu ve tatlı kokunun bir kısmı beni sardı. "Teşekkür ederim."

Rory sarsıldı, yüzü garip bir rahatsızlıkla buruştu. "Wes'i arayacağım. Gelişmeleri öğrenip bu hafta fazladan yardıma ihtiyacı olup olmadığını soracağım."

Rory mutfaktan Garrett'in kolu omzumda ağırlaşmıştı. İşe dönmek için ne kadar istekli olsam da, dokunuşunun ağırlığı ya da ciğerlerimi şuruplarıyla bulandıran alfa feromonlarıyla ilgili bir şey, kafamı halsiz ve tatmin olmuş hale getirdi, sanki başka hiçbir yerde değilmişim gibi.

Garrett, "Sanırım şimdi sana bir şey getirdiğimi söylemek için iyi bir zaman," dedi.

"Beni aldın... bir-" *Kapa , Adam, kapa çeneni.* "Bir... hediye gibi mi?"

Garrett sırtıttı, kısa sakalının koyu renkli kirli sakalının altında küçük bir gamze parlıyordu. "Evet, aslında. Sanırım öyle."

Bir kur hediyesi mi? Merak ettim ama göğsümdeki baş döndürücü kabarma hissinden rahatsız olduğum için sormadım. Ne zamandan beri kur hediyesi istiyordum?

Belki de Eve'in bana bir tıraş bıçağı getirdiği ve boğazımdan geçirirken beni tezgâhın üzerine oturttuğu geceden beri. Ya da belki sadece Garrett'tan geldiği için. Eve uzaklaştığı için mi şimdi bir alfa istiyordum, yoksa özellikle karşımdaki adamı mı istiyordum?

"Görmek ister misin?" Garrett gülümsemesi gergin ve gergin sordu.

"Evet! İstiyorum, evet."

"Harika, aslında üst katta. Buraya getirebilirim ya da-" "Hayır, ben de seninle geleceğim."

Bu cinsel gerilim değil, sen sadece garipsin, dedim kendi kendime. Ama sonra Garrett ayağa kalktığımda elimi tuttu, kalın nasırlı parmakları ve güçlü kavrayışıyla bunun kesinlikle cinsel bir gerilim olduğunu fark ettim. Günler önce kucağına tırmanmışım, ona havasında hemen her şeyi sunmaya hazırdım, hatta muhtemelen sırf Eve'e inat olsun diye bir bağ bile.

Garrett bizi üst kata çıkardı ve misafir yatak odasının kapısında durdu. "Um, benimle odamda buluşur musun?"

Tek başıma oraya koştum, yuvanın çatlak kapısını görünce durakladım. İçerisi karanlık ve sessizdi. Kim bilir, belki de Eve evden kaçmıştı ve hiçbirimizin haberi yoktu. Ya da belki uyuyordu, iyileşiyordu. Topuklarımın üzerinde döndüm ve Garrett'tan ele geçirdiğim odaya doğru yürüdüm. Hâlâ güçlü bir şekilde alfa kokuyordu ama her geçen gün daha da rahat hale geliyordu, parfümüm neredeyse onun feromonlarına eşlik ediyordu. Pencerenin üzerine perde niyetine lacivert bir çarşaf asmışım ve bu da odayı yakın ve sessiz hissettiriyordu.

Yatağın başucuna yerleştim ve Garrett'ın gelmesini bekledim. Geldiğinde kolunun altına uzun, yassı bir kutu sıkıştırmıştı. Tanıdık bir şekil ve boyutta olan bu kutuyu görünce gözlerim büyüdü.

Garrett yarım sırtıyla, "Paketlemedim," dedi ve kolunun altındaki kutuyu çıkarıp yatağa fırlattı.

Ellerimin arasında yakalamak için ileri atıldım. "Vay anasını. Bana bir dizüstü bilgisayar mı aldın?"

"Evet, Rory'nin muhtemelen bu konuda hıyarlık edeceğini biliyordum ama bu şekilde kesilip atılmayı hayal bile edemiyorum. Sana güvendiğimi bilmeni istedim," dedi Garrett, uzun bacaklarının üzerinde bana doğru yürüdü ve sonra karşı uçtaki yatağa tırmandı.

"Bu... Bu iyi bir dizüstü bilgisayar," dedim, şık ve tanıdık logoya bakarken, tırnaklarım plastik ambalajı çizmeye başlamıştı bile.

"Bilgisayar korsanlığı için iyi. Oyun oynamak için iyi. Ben şahsen ikisinden de keyif alıyorum," dedi Garrett ve ikimiz de aynı derecede aptalca gülümsedik. "Hadi bakalım. Mührü kır."

İçine daldım, plastiği soydum, kutunun kapağını kenara fırlattım, bana bakan küçük uzaylı kafasına sıırttım. Straforun içinden çıkarıp şarj aletini arıyordum, yeni oyuncağımı açmaya hazırdım ki duraksadım ve Garrett'a baktım. Yatağın ucuna yaslanmış, dudaklarında rahat bir kıvrımla beni izliyordu.

"Bu bir kur hediyesi mi?" Ağzımdan kaçırdım.

Garrett gözlerini kırıştırdı, ani bir nefes alıp bakışlarını benimkilere kaldırdığında ifadesi dondu. "Sen... olmasını istiyor musun?"

Cevapsızlık Eve'e çok fazla benziyordu ve heyecanım azaldı, gözlerim tekrar bilgisayara kaydı, anın geçmesine izin vermeye hazırlandım.

"Evet," dedi, basit ve kararlı bir şekilde, dikkatimi tekrar çekerek. "Yani, hayır, bunu senin için aldım çünkü seni mutlu edeceğini düşündüm. Ama evet. Sana kur yapmak istiyorum ve eğer bunu bir başlangıç olarak kullanabilirsem çok iyi olur."

Bilgisayarı bir kenara ittim -dikkatlice ve sadece bir anlığına- öne atılmadan önce Garrett'ı tişörtünün yakasından yakaladım ve onu daha yakına sürükledim. Onu öptüğümde ağzı bir solukta açılmıştı, benimkini kapatıp eğilmeden önce ikimizin de gözleri geniş ve çaprazdı. Garrett'ın elleri yüzümü kavradı, ben de tişörtünün pamuğunu avucumun içinde büktüm ve ağzım açık bir şekilde onun tadına bakmaya çalıştım. Tatlı, biraz keskin, dilimde kalan gizli bir hafif acı baharat katmanı ile. Geri yaladı ve inledi, bir eli yanağımdan belime için düştü.

Öpüşmemiz dağınıktı ve hevesimizden dolayı biraz koordinasyonsuzdu ve kendimi dokunuşa gülümserken buldum, sonra Garrett da gülümsedi ve dişlerimiz birbirine vurdu. Üst dudağımı ısırdı ve kalçalarımı onunkilere bastırdım, bir dakika boyunca orada sürtündüm, Garrett'ın göğsümdeki mırıltısının titreşimini, sıcaklığını ve sabitliğini içime çektim. Ağzı benimkinin üzerinde yumuşadı, sonunda o nazik ilk öpücüğe dönüştü, yudumladı ve bastırdı.

Sertçe yutkundum ve onu içime çektim, Garrett da misilleme olarak kalçalarını geriye doğru yuvarladı, cazip bir çıkıntı benim hafifçe kalkmış sikime doğru sokuldu.

"İyi bir hediye," diye mırıldandım. "Omega onaylı."

Garrett ofladı, ağızma basit bir öpücük daha kondurdu ve sonra bizi yavaşça ayırdı. Beklenmedik derecede ciddi görünüyordu, neredeyse kaşları çatılıyordu ama gözleri benimkilere çok yumuşak bakıyordu. "Adam- onaylandı, alıyorum."

Aynı anda hem rahatlatıcı hem de tedirgin ediciydi. Bir omega olmaktan, bir noktada sahiplenileceğimi bilmekten, biyolojinin ve feromonların taleplerine boyun eğmekten hep nefret etmiştim. Eve beni ısırdığından beri bir şeyler değişmişti ve bir alfanın omegası olmaktan hoşlanmaya başladığımı fark etmekten utanıyordum. Sürülere bakılırsa, içinde bulunduğum sürü hâlâ kırık bir yapbozdu ama yine de bağlar, hediyeler ve alfaların ilgisini arzuluyordum.

Yatak başlığına doğru kaydım ve Garrett'ın dikkatli bakışları altında dizüstü bilgisayar aldım.

"Sunucuyu bunun üzerinde kullanabilir miyim?" Ona sordum.

"Tabii ki. Benimkini almamın sakıncası var mı? Siz giderken ben de not almaya başlayabilirim."

Geri çekilmek için güvenli bir alandı ve hevesle başımı salladım.

Kendime *Faith'i düşünmen gerektiğini* hatırlattım. Omikron'un pençelerini tüm omegaları. İşe dönme vakti gelmişti.

Garrett kendi bilgisayarıyla döndü ve sunucu ekranı açılana kadar sessizce çalışmamı izledi. Doksanlı yılların başındaki sohbetleri anımsatan, kasıtlı olarak kaba bir görünümü vardı ama Garrett'a hemen arka kapıyı gösterdim.

"Kahretsin. Bu... Bunların herhangi biri ABD sunucularına ping atıyor mu?" diye sordu .

"Arada bir. Aslında bulunduğumuz hiçbir yerde değil," dedim. "Eskiden içeride söylediklerimiz konusunda daha az dikkatliydik ama Faith ve ben yakalanmadan önce bile bazı müdavimlerin ağzı sıkı olmaya başlamıştı," dedim. "Mesela burada, HuntedBiTheWolf, kendisi birinci nesil bir omega-"

"Birinci nesil mi?" Garrett kaşlarını çatarak sordu.

Gözlerim tekrar ekrana kaymadan önce bir süre ona baktım ve hafif konuşmayı takip ettim. Şu anda işle ilgili değildi, en azından açıkça öyle değildi. "Ah, evet. Ailesinde bildiği ilk kişi o."

Garrett omuz silkerek, "Bunun için bir terim olduğunu bilmiyordum," diye itiraf etti.

"Sekizinci neslin omega çocukları üretmesi garanti gibi bir şey, değil mi? Birinci nesil daha az olasıdır."

"Neden fark etsin ki?"

Tamam, demek Garrett gerçekten bu kadar bilgisizdi. Tüm alfalar mı yoksa sadece alfalar mı- *Tatlı. Genlerden ziyade kişiyle ilgilendiğimi* kendime hatırlattım.

"Omikron daha fazla omega üretmek istiyorsa, daha yüksek genli bir omegayı alıp üreme için kullanabilir. Daha büyük yatırım, ancak tüm bu gelecekteki omega çocuklarını alıcılara satmak için daha büyük ödeme. Birinci nesil daha az değerli olur ama hemen satılabilir" diye açıkladım.

Garrett'in beti benzi atmış, ekranla benim aramda gidip geliyor, alnında çizgiler oluşmuştu. "Adam, sen ve Faith nesiniz?"

"İkincisi," dedim omuz silkerek. "Üremek için kaçırılması pek olası değil ama Omikron'un ondan ne istediğini *bilmiyorum*. Ve sırf onu geri almamı zorlaştırmak için onu bu şekilde yakın tutuyor olabilirler."

Garrett ağzını sıkıca kapattı ve başıyla onayladı.

"Evet, ve hey, BetaThinkTwice açık. Kendisi baskılayıcı kullanarak beta gibi davranan bir omega. Yani, çoğumuz bunu yaparız. Ama sanırım bir beta ile evli ve bunu destekleyecek koca bir kimliği var," dedim.

"Uzun süreli baskılayıcı kullanımı gerçekten tehlikeli değil mi?" Garrett sordu.

"Evet, ama zamanda..." Yüzüm kızarak sözümü kestim. Bir omega olmak.

İstemediğin bir alfa tarafından sahiplenilmek.

Garrett bana baktı ve hiçbir şey söylemedi, gözleri beni okuyor, yüzü düşüyordu. "Orada olduğunu biliyorlar mı?"

Başımı salladım. "Hazır mısın? Çok fazla soru olacak."

Garrett biraz daha dik oturdu ve ben onun yanına yaklaştığımda, gülümseyecek kadar rahatlayarak geri çekildi. "Hadi dalalım."

Don'tGiveADam yazıyor...

"BUNDAN HİÇBİR ŞEY ÇIKARAMADIK," dedim oflayıp puflayarak ve bilgisayarı iterek. Bir saat boyunca soruları yanıtladım, iki saat daha araştırmak için elimden geleni yaptım, ta ki sunucunun çoğu benden kaçmak için oturumu kapatıyor gibi görüne kadar.

"Bakın, bence orada bir bilgi vardı, sadece onu ayıklamamız gerekiyor. Ve hey, ne zamandır yoksun?"

"Bir aydan fazla oldu," dedim, yatağa uzandım, ayaklarımı başlığın tepesine dayadım ve Garrett'in beni azarlamasını bekledim.

Tabii ki yapmadı. "Peki onları suçlayabilir misin? Bazıları muhtemelen onun gerçekten sen olduğuna bile inanmıyordur. SubnBreed69'un özellikle saldırgan olduğunu düşünmüştüm."

"Genelde öyledir," dedim elimi sallayarak.

Garrett bana bir kaşını kaldırdı. "Tamam. Benim taze gözlerim bunun şüpheli olduğunu söylüyor. Diğer , BetaThinkTwice o üç saat boyunca çevrimiçiydi ama sadece yüzeysel bir katılımda bulundu."

"Saldırganlık kötüdür, ama yüzeysel olmak da mi?"

Garrett omuz silkti. "Olabilir. Kesinlikle sohbeti izliyordu. Bu insanlardan kaçıyla gerçek hayatta tanıştınız?"

"Hunted ve Jabroni," dedim.

"Ve sen onlara güveniyor musun?"

Başımı salladım ve sonra biraz daha düşündüm. "Hunted'a kesinlikle ," dedim, gerçek isminden dikkatle kaçınarak. "Jabroni... biraz gergin. Sanırım hepimiz bir tür komplo teorisyeniyiz, ya da Omikron'a karşı hiçbir kanıt yokken öyleydik. Ama Jabroni ekstra şüpheli. Ama ben... Evet, ona güveniyorum."

Garrett başını sallayarak ve bilgisayarında hararetle bir şeyler yazarak, "O zaman oradan geriye doğru ilerleriz," dedi.

Bir dakika boyunca onu izledim, sunucudaki diğerleriyle yaptığım konuşmayı düşündüm, ruh halim her saniye daha da kötüleşiyordu. "Faith'in izini bulmaya hiç yaklaşamadık."

Garrett durakladı ve ekranının üstünden baktı, gözleri başının yanındaki ayaklarıma kaydı. "Biz değiliz. Özür dilerim," dedi . "Onu aramanıza yardım etmekten vazgeçmeyeceğim, onu aramak için sahip tüm kaynakları kullanacağım, ama..."

Ama Omikron bir ağıdı, takip edilebilecek tek bir kişi değildi. Ama çoktan gitmiş olabilir.

"Eğer bu yeterli değilse, yola çıkmak ve ne bileyim, listedeki tüm Omikron pisliklerinin peşine düşmek istiyorsan

-" Garrett devam etti, "-sadece, bilirsin, bensiz gitme. Ya da dürüst olmak gerekirse Eve olmadan," dedi yüzünü buruşturarak. "Yakında serumdan kurtulacak ve hasta olsa bile muhtemelen hâlâ tam bir baş belası."

Garrett ve benim, Eve gece gündüz araba kullanırken onun arka koltuğuna geri dönme fikrine içimden tek ve basit bir kahkaha yükseldi. Aslında... kulağa yarı yarıya hoş geliyordu.

"Öldürülmek istemiyorum," diye fısıldadım, gözlerim dolmuştu. "Eğer öyle olmasaydım şu anda Faith'le *birlikte* olabilirdim-"

"Hey," diye iç geçirdi Garrett, elindeki işi komodine bırakıp yaklaştı ve sıcak eli göğsümün ortasına yerleşti. Yüzünü buruşturdu ve başını salladı. "Herkesin kendisinden önce dünyanın geri kalanını kurtaran o kahraman olmak istediğini biliyorum ama gerçek şu ki çoğumuz kaçırız Adam. Hayatta kalmak bir içgüdüdür. *Bu* bizim biyolojimiz kadar da bir parçasıdır."

"Özellikle de bir omega için," diye tıslayarak yüzümü başka yöne çevirdim.

Garrett içini çekti, parmak uçları kalp atışlarımla aynı anda atıyordu. "Biliyorsun onlar iki seni tutmazlardı.

Birlikte. Sevdiğin insanlarla daha güçlü olursun. Bu yüzden onu ilk etapta yakaladılar. İkinizi ayırmak ilk hedefleri olacaktı. Yani güvendesiniz ve bu da onu geri getirmek için çalışabileceğiniz anlamına geliyor, tamam mı?"

Ona döndüm ve başımı salladım. "Bu iyi değil, bunu biliyorsun."

Garrett'başı öne eğildi, başını sallarken uzun aslan yelesinin bir kısmı öne düştü. "Haklısın, değil. Özür dilerim."

Faith'e yardım edecek şeyin tam tersi olsa da, o bencil, dürtüsel, hayatta kalma güdülü omega o anda tek bir şey istiyordu. Arka beynimi her şeyin iyi *olacağına* ikna edecek tek şey.

Ben hareket edip Garrett'a yaklaştıkça yataktaki çarşaflar fısıldadı. Bir ayağımı yatak başlığından kaldırıp başının üzerinde salladım, o da kambur duruşundan başını kaldırıp açık bacaklarıma baktı, kot pantolonum bu pozisyonda kalçalarımı sıkıca sarıyordu. Bakışlarımı karşıladı, kaşları biraz endişeyle çatılmıştı ve ben de diğer ayağımı sırtına bastırarak onu kendime doğru ittim.

Gülümsemesi tuhaflaşa da endişesi derinleşti.

"Beni mi istiyorsun, yoksa dikkatini dağıtmamı mı?" diye sordu, elleri kalçalarımın iki yanındaki şilteye yerleşti.

"İkisi de." Bunun üzerine Garrett'ın gözleri kısıldı ve ben de tekrar düşündüm. "Ben seni istiyorum. Sen... sen ve Eve, tüm bu durumun hala iyi sonuçlanabileceğini hissettiriyorsunuz. Çünkü o yoluna çıkan herkesi vuracak ve çünkü sen... sen ..." Yüzümü buruşturdum ve bir elimi yüzümde gezdirdim. "Aslında bu kulağa çok küstahça geliyor. Ne zaman böyle birine dönüştüm bilmiyorum-"

Garrett elimi yüzümden çekti, aniden üzerime çıktı, güzel kaslı ve gergin bir kolla dengede duruyordu. "İş düşerse ben de iyi bir nişancıyım ama haklısın," dedi. "Senin iyi olduğundan emin olmak için bu işin içindeyim. Bu yüzden acele etmeyeceğiz."

Eve'e ve bağlanmamızın üzerinden geçen iki saate kıyasla Garrett'la salyangoz hızında olduğumuzu söylemek için ağzımı açtım ama konuşmaya fırsatım olmadı. Garrett'ın vücudu alçaldı,

Ağır ve genişti ve ben onun ağırlığıyla sallanmaktan ancak dudaklarının aniden dudaklarıma yapışmasıyla vazgeçebildim. Öpücük daha önce iddia ettiğimden daha yavaştı, acele etmeme sözünü daha da ileri götürüyordu, ama derin ve durgundu.

Mızmızlandım ve Garrett mırıltısıyla bu sesi hemen yatıştırdı. Elleri yüzümü çevreleyerek beni altındaki yatağa sabitledi. Sadece bu baskı bile kanımı doğrudan sikime yönlendirdi ve kot pantolonumun fermuarının sertleşen uzunluğunu ilk ısırışıyla öpüşürken yüzümü buruşturdum. Garrett'in dili ağzımı sikerek içeri girdi, ben pantolonumu açıp onunkine uzanırken kalçaları zar zor kalktı.

"Hayır," diye homurdandı, hafifçe yukarı kalktı ve bana baktı. "Yavaş dedim."

"Yavaş sik," diye tısladım, doğruldum ve kendimi ona sürtmeye başladım. O da sertleşmişti, ama kendi kotunun denimi çok sertti ve başka bir sızlanmayla geri çekildim.

Garrett'in bakışları kısık bir kahkahayla kayboldu ve geriye yaslandı, başı boğazıma doğru eğilirken kalçalarını ulaşamayacağım bir yere çekti. "Ama sana kur yaptığım konusunda zaten anlaşmıştık," dedi Garrett, sözcükler mırıltısıyla karanlıktı. Dudakları nabzımın üzerinde ıslak bir şekilde gezindi ve ürperdim. "Ve kur yapmak *seninle* ilgili olduğu anlamına gelir."

Elleri bel kemerime gitti ve tişörtümün altından kayarak göğsüme doğru ittiklerinde istemsiz bir nefes verdim. Daha aşağıya kaydı ve bir sonraki öpücüğu karnıma kondu.

"Eve'le konuşmadan seni bağlamayacağım," dedi Garrett, bir yanından diğerine bıraktığı nazik öpücüklerin aksine ciddi bir ifadeyle.

Tişörtümü başımın üzerinden yırtıp attım ve oflayarak yatağa geri düştüm. "Dişlerini boğazıma geçirmekten başka bir şey yapmadı. Bunun bir sorun olacağını sanmıyorum."

"İkimizi de istediğini söylemiştin," diye hatırlattı Garrett, alay etmekten başını kaldırarak. Aptalca güzeldi, yakışıklıydı ve uzun saçları bir omzunun üzerinden dökölüyordu, güneşten ağarmış uçları göbek deliğimi gıdıklıyordu. "Etrafta kalacağından ve aynı zamanda boğazımı kesmeyeceğinden emin olmak istiyorum. Ama katılıyorum, bence iyi . Yine de emin olacağım."

Gerildi beni öperken onu yerinde tutmaya çalışmak için ellerimi saçlarına gömdüm. İri bir el kayarak kasıklarımı kavradı, boxer'ımın üzerinden ereksiyonumu kavradı ve Garrett'ın ağzına doğru yüksek sesle inledim.

"Bu arada..." dedi, ayağa kalktı ve bana sırtarak.

"Beni bir omega gibi şımartacak mısın?" Kaşlarımı çatarak ve bu ihtimal karşısında çok heyecanlı görünmemeye çalışarak sordum.

"Onun gibi bir şey," diye mırıldandı Garrett ve sonra dudakları çeneme doğru ilerledi, köşeyi ısırdı ve boğazımdan aşağı inerek göğsümle birleştiği çukurdaki bir izi emdi, Eve'in izlerinden yırtılmamış nadir noktalardan biriydi.

Eli şişmiş sikimin üzerinde daireler sürtündü ve ben bir inilti çıkardım. Gençlik yıllarımdan çoğunu ve erken yetişkinlik dönemimi doğal omega uyarılmamda ustalaşarak, beni kontrol etmesine, benden ve bedenimden taleplerde bulunmasına izin vermeyerek geçirmiştım. Bastırıcılar bu konuda yardımcı olmuştu ama sadece bir yere kadar işe yaramışlardı.

Onlardan ayrılmak, Eve ile bağ kurmak, sanki baraj yıkılmış gibiydi.

Garrett göğsümden aşağıya doğru öpüp, ısırıp emerken boxer'ım ön spermle ıslanmaya başlamıştı bile. Dili bir noktaya kadar keskinleşti ve başparmağının aletimin başını ovuşturduğu, ıslaklığımın etrafında okşadığı, içime ve boksörün kumaşına sürttüğü aynı yavaş kasıtle meme uçlarımı daire içine aldı.

"Lütfen," diye sızlandım, kalçalarımı eline doğru ittim, sevişmenin sürtünmesi uğruna kumaşın verdiği tahrişi görmezden . Yine de yeterli değildi. Kavrayışı çok gevşekti ve ben şimdiden Eve'in kilidinin acımasız düzeltmesini arzuluyordum.

Bağı neredeyse unutmuştım, kapalı olmasına o kadar alışmışım ki sanki hiç gibi. Şimdi bile, farkındalık yavaşça ortaya çıkıyordu, bir perdenin bir parça açılması gibi, arkadaki kişinin dışarı bakmasına yetecek ama benim içeriği görmeme izin vermeyecek kadar.

Garrett'ın öpücüğü kalça kemiğimdeydi, elleri tam olarak boyumu okşamıyordu, boxer'ım aletimin etrafında sıırıslılandı. Beni bu adamın kucağına bırakan ve sonra da beni bırakıp gitmeye çalışan Eve de az çok bizi gözetliyordu. Sanki duyabiliyormuş gibi tekrar inledim.

Garrett dişlerini kısa bir süre kalçamın üzerinde gezdirirken inledim. Odak noktam onlar arasında bölünmüştü; Garrett'in sataşmalarıyla biriken sıcaklık ve Eve'in zevkimi izlediğine dair kafamdaki farkındalık karıncalanması.

Garrett'in nazik dürtüsüyle kalçalarımı körü körüne kaldırdım, boxer'ım ve kot pantolonum kalçalarımın dolanana ve Garrett'in saçları kalça kemiklerimi gıcıklayana ve dudakları sikimin başının etrafında emici bir öpücükle kapanana, dili yarığımın üzerinde gezinene kadar bir sonraki adımın ne olacağını fark etmedim.

Memnuniyetsiz bir çığlık ve sızlanmayla, zar zor dokunarak boşaldım ve Garrett ben titreyene kadar her damlayı ağzına aldı, yuttu ve yaladı.

Perde tamamen aralandı ve bir an için içim boşaldı, oyuldum ve bağa, *ona* maruz kaldım.

Garrett kıkırdayarak, "Tadın buzlanma gibi," diye övdü ve tekrar aşağıya dalıp beni boğazının arkasına kadar derinlemesine alırken gözlerim kapandı.

Onaylayarak nefes aldım, dudaklarının ani ve talepkâr emişi beni çok çabuk düştüğüm sınıra geri çekti. Ağzına, ilgisine, bana olan *ihtiyacına* verdiğim onay.

Ve onun onayını. Garrett'in cazibesine teslim olduğum için. Eve benden memnundu ve bu, diğer alfanın olduğu bir anda bile beni sahiplenene, boynumda yepyeni bir ısırık gibiydi. İsteddiği şeyi yapmıştım ve bu ani ve patlayıcı bir duyguydu. Ben tekrar boşalırken Garrett mırıldandı ve güldü, beni durmadan kabzama kadar yuttu, burnu tenimi ısırdı.

Bu durumda bile bana sahipti ve onun memnuniyeti benimkine . Ben onun omega'sıydım. İyi davranıyordum. O da memnundu. Bu, sikimin etrafındaki kilidi kadar güçlü ve etkiliydi.

Garrett mırıldandı ve dişleri aletimin tabanını okşayıp hafifçe sıkarak beni ona geri çekerken, Eve bağ aracılığıyla coşkunun doruğunda tezahürat yaparken bir çığlık attım.

"Daha fazla," diye yalvardım, itmeye başladım. "Kahretsin, daha fazlasını istiyorum."

İkisini de istediniz.

YİRMİ DÖRT

Eve

M Jamie'nin yatak odasından çıkıp üzerinde lekeli bir ve yıpranmış bir mavi tulum, eli yuvanın kapı çerçevesine kenetlenmiş bir şekilde görüldüğü anda

Kollarını dirseğine kadar sıvamıştı.

"Nasıl bir duygu?" diye sordu ve boş bakışlarıma "Ayakta olmak?" diye ekledi.

"Berbat olduğum zamandan daha kötü."

"Muhtemelen vücudunuzun şoktan çıkmasıyla ilgilidir. Ağrı kesici ilaçları alıyor musun?" Başımı salladım ve cevap olarak takındığı basit gülümsemeye kaşlarımı çattım. "Aç mısın?"

"O odada delireceğim," diye tersledim.

Jamie her zamanki soğukkanlılığıyla, "Anladım," diye cevap verdi. "Manzara değişikliği istersen ben dükkânıma gidiyorum. Sadece son rötuşları yapıyorum, yani çok heyecan verici bir şey yok."

Çok umut verici bir teklif değildi.

Jamie başını eğdi ve devam etti, "Rory aşağıda spor salonunda, Garrett da Adamla çalışıyor sanırım..."

"Size katılacağım," dedim.

Garrett ve Adam'ı rahatsız etmek istemiyordum, hele bir gün önceki gelişmelerinden sonra. Rory'yle bodrumda vakit geçirmek istemediğimden de emindim.

"Ama giyecek başka bir şeyim yok," diye ekledim, kaşlarımı çatarak birinin bana getirdiği pijama takımına baktım.

bir miktar temiz ama sade iç çamaşırı.

Jamie neredeyse gülerek, "Hiçbirimiz senin için daha fazla kıyafet seçecek kadar cesur değiliz," dedi. "Sana bir şeyler getireyim."

Onu yatak odasının kapısına kadar takip ettim ve etkileyici derecede şık bir şifonyeri karıştırmasını izledim. Odası düzenli ve sadeydi ama belli ki mobilyaları kendisi için yapmıştı. Yatak gösterişsiz ama geniş bir platformdu ve uzun bir başlığı vardı. Şifonyer balıksırtı desenli ahşaptan ve açık olanı yatağa uyan iki koyu tonda boyanmıştı.

"İşte bir gömlek," dedi ve bakmadan yakaladım, bir dirseğinde yırtık olan yumuşak mavi bir düğme.

Pijama üstünün düğmelerini açtım ve Jamie'nin feromonları karşısında tüylerimin diken diken olmasını bekleyerek gömleği giydim. Kokusu belirsiz ve derindi, ne çok tatlı ne de çok sertti ve beni rahatsız etmediğini görünce şaşırdım.

Jamie'nin yakasını koklamamı izlediğini çok geç fark ettim, eli bir çift kargo pantolonunu uzatırken gözleri aynı noktaya sabitlenmişti.

"Bunlar eski ve ipli. Sanırım sana uyması için en iyi şans bu."

Ben pijamamı çıkarıp pantolonumu giyerken birbirimize bakmaya devam ettik. Bana ödünç verdiği gömlek uyluğumun ortasına gelecek kadar uzundu ve bir an için bakışlarını çıplak bacaklarımın üzerinde gezdirdikten sonra gömleği tekrar bakışlarıma doğru kaydırıldı.

"Bu tür şeyleri baştan çıkarmak için mi yoksa beni test etmek için mi?"

Ödünç aldığım pantolonun içinde bir bacağı vardı ve gözlerimi Jamie'ye diktim.

Elini kaldırdı ve başını salladı. "Bak, sanırım istediğim son şeyin seninle yüzleşmek olduğunu açıkça belirttim. Eğer beni rahatsız istiyorsan, beni kızdırmak biraz zor. Benim de seni rahatsız etmek gibi bir niyetim yok."

"Seni test ediyorum," dedim.

Jamie başını salladı ve sonra omuz silkti. "Peki. Belirsiz işaretlerle oynamam."

"Bu ne anlama geliyor?"

", bir kadın bana söylemediği sürece onun benimle ilgilendiğini varsaymadığım anlamına geliyor. Açıkça," diye ekledi hafif bir sırıtışla.

"Duymadın mı? Alfalar istediklerini alırlar," dedim büzme ipinin düğümünü bağlarken.

"Alfa ile yırtıcıyı karıştırıyorsun," dedi Jamie. "Benim deneyimlerime göre biz aynıyız."

"Bu sürünün içinde değil."

Ses tonundaki keskin emirle başımı kaldırdım. Vücudu rahattı, kolları yanında gevşekti ve yüz ifadesinde çok az gerginlik vardı, ama bakışları benimkinde sertti. Sözlerinin bir kısmı vaat, bir kısmı da uyarıydı.

"Giydiğin botlar dükkân için uygun olmalı. Çorap ister misin?"

Başımı salladım ve konu kapandı. Jamie muhtemelen üç alfanın en tehlikelisiydi ya da en azından en silahsız .

Adem'in uyarısını andıran sesiyle *en baştan* çıkarıcı kişi.

Birkaç dakika sonra Jamie'nin teklifini kabul ettiğim için ya da en azından ağrı kesici ilaçları almadığım için pişmanlık duyuyordum. Merdivenler iyileşmekte olan bacağım ve zayıflamış kaslarımla zorlu bir mücadele olmuştu. Pencereden arka bahçeyi ve büyük odunluğu net bir şekilde görebildiğim yemek masasına kadar gelebilmişim ki hafifçe terlemeye başlamıştım.

Jamie mutfakta oyalandı, ikimize de birer şişe su doldururken nefesimi toplamama izin verdi.

"Arka verandada oturabiliriz," diye teklif etti.

Onunla kapalı bir alanda oturmaktan daha cazipti ama başımı salladım. "Yorgunum ve canım çok acıyor ama otururken beş dakika içinde yine sıkılacağım."

"Yardım istiyorsan iste," dedi, aynı anda hem nazik hem de sert bir ses tonuyla.

Elini istemedim ve arka kapıdan garaja, birkaç dakika sonra da arka bahçeye çıkmayı başardık. Çimento verandada durakladım, temiz havanın esintisine kapıldım. Serin ve temizdi ve uzaklarda bir yerlerde çocuk bağırışları duyulurken, burası şehrin sıkışıklığından ve baskısından çok uzaktı. Bir süreliğine inzivaya çekildiğim kulübemin yasını tuttum.

Jamie'yi dükkâna kadar takip etmeden önce yaralı bacağımın üzerinde hafifçe yürümeye çalıştım.

Jamie'nin dükkânı, eve bakan büyük bir sürgülü garaj kapısı ve yan tarafta bir girişi olan basit bir çelik direkli ahırdı. İçerisi temizdi ve burayı işgal eden alfadan çok vernik ve talaş kokuyordu.

Jamie aceleyle bir masaya gitti, yoğun minderli güzel bir ahşap tekerlekli sandalye çıkardı ve bana doğru itti.

"olma," dedi kararlı bir şekilde.

Bir şey söylemeseydi sandalyeyi reddetmeyi düşünmezdim bile, ama neyse ki inatçılığım rahat bir koltuğa olan ihtiyacımdan daha ağır basmadı ve minnetle yerleştim.

"arkası iyi mi?" diye sordu. "İyiyim," dedim, biraz fazla keskin bir sesle.

Jamie kısa bir kahkaha attı ve beni orada bırakıp bir rafa geçerek bluetooth hoparlörü açtı, düşük seste hip hop sesi geliyordu.

"Yani... Siyah bir marangoz," dedim Jamie belli ki rahat bir çalışma rutinine yerleşirken.

Homurdandı ve zanaatkâr tarzı bir sehpayı indirirken göz ucuyla bana baktı. "Adem ve Havva. Burada İncil'e dönüyoruz."

Bir homurtu çıkardım ve onaylarcasına başımı salladım. "Benim açımdan tamamen bilinçli bir karar değildi."

"Evet, Adam diğerlerini bilgilendirdi ve ben de hikayenin telefon versiyonunu aldım. Seni kandırıp ısıracağı için ona kızgın mısın?"

"O ," dedim.

Jamie titizlikle etiketlenmiş bir çekmecedен zımpara kâğıdı çıkarıyordu ve bana bakmak için durakladı. "Kızışıyordu ve seni kızgınlığa soktu."

"Hatırlıyorum. Onun yalvardığını ve benim reddettiğimi hatırlıyorum. Ve onu ısırp yine de karar verdiğimi hatırlıyorum," dedim omuz silkerek. "Yanılmış olmam onun suçu değil. Ve bunun için yılın alfası ödülünü beklemesem de, doğru seçimi yaptığımın farkındayım."

"Bunu Adam'a söylemelisin," diye önerdi Jamie.

Gözlerimi devirdim ve o da bıraktı, masayı elle zımparalama işine koyuldu. Bu sessizlik fırsatından yararlanarak geniş ve açık odanın geri kalanını inceledim. Duvardaki kancalara asılı, güzelce boyanmış ve cilalanmamış altı sandalye ve masa ayağı olduğundan şüphelendiğim birkaç parça vardı. Yüksek bir rafta, Jamie'nin işi olmaktan ziyade bir koleksiyona ait olduğu anlaşılan, hepsi farklı tarzlarda, ahşap çerçeveli bir dizi eski saat duruyordu.

"Bu da ne?" Duvara yaslanmış, tanıdık ve neredeyse kadınsı bir şekli işaret ederek sordum.

"Kendi gitarımı yapmaya çalışıyorum," dedi Jamie.

"Gitar mı yapıyorsun?"

"Biraz. Pek değil. Ben sadece... Sanırım bu enstrüman, yapımında kullanılan işçilik nedeniyle ilgimi çekti. Ama iyi bir enstrüman yapmak için müziğin akustığını de anlamanız gerekir," dedi Jamie omuz silkerek.

"Satmak için gitar mı yapmak istiyorsun?"

"Hayır. Yani, belki. Sadece bazen yeni şeyler öğrenmeyi seviyorum," dedi Jamie.

Sessizlikle cevap verdim, sandalyeden kalktım ve ağırlığımı bacağımın üzerinde test ettim. Sanki beni kontrol ediyormuş gibi arada bir bana bakıyordu ama beni kendi alanında var etmekten memnun görünüyordu.

"Bir hobin var mı?" diye sordu, ses tonunda neredeyse bir şey vardı.

"Küçük bir kızken kaldığım yetimhanede bir piyano vardı," dedim, kelimeleri yavaşça test ederek, geçmişimle ilgili küçük bir itirafın beni ısırtmasını bekleyerek. "Kimse bize ders vermedi ama oturup... ses çıkarmayı severdim. Çalmayı. Şarkılar değil, sadece notalar."

Jamie başını sallayarak, "Rezonans rahatlatıcı," dedi. "Ne zamandır yetimhanedeydin?"

Başımı salladım. "Bilmiyorum."

Zımpara kağıdının yumuşak çizikleri durakladı.

"Biz doğum günü kutlamazdık," diye açıkladım.

"Yani doğum gününü bilmiyor musun?"

Başımı tekrar salladım. "Sadece bir gün gitme zamanımın geldiğini söylediler. On sekiz yaşında olduğumu sanıyordum ama biraz daha genç de olabilirdim."

Gerisini kendime sakladım. Bir evden diğerine taşınmak. Ofisteki temsilci, artık bir evim ya da gidecek başka bir yerim olmadığı gün beni işe aldı.

"Kaç ? Kabaca?"

"Sanırım otuz beş ile kırk arasında," diye cevap verdim, bir elimi salladım ve sonra onu tezgahlardan birine karşı denge için kullandım, yaralı bacağımın bileğini döndürdüm ve Jamie'nin bakışlarını görmezden geldim. "Kimliklerimdeki doğum tarihleri hep yer değiştiriyor. Biraz kafa karıştırıcı oluyor. Gerçekten umurumda değil."

Jamie, kendisini ve diğer iki alfayı kastederek, "Geri kalanımızla yaklaşık aynı yaşıyız," dedi. "Yani doğum belgeniz yok."

"Hayır." Ajansa katıldığımda bana bir doğum belgesi verilmişti ama o zaman bile bunun gerçekten benim olmadığını biliyordum. Yetim Evelyn, ajan Grace'e dönüşmüştü. Grace sonunda Hannah oldu, ilk bağımsızlık anım. Birkaç yıl boyunca böyle devam etti, ta ki izlerimi saklamakta ustalaşana kadar. Ya da en azından öyle olduğumu düşünene kadar. Kendimin tüm eski versiyonları sessizce paketlenildi ve kendi zihnimde saklandı.

"Bu parça için henüz bir leke seçmedim. bir sepet cips var, getirir misin?"

Bu, konuşmadan bir kurtuluştı ama aynı zamanda kiminle birlikte olduğumu da hatırlatıyordu. Jamie'ye birkaç dakika içinde Adam'a haftalardır anlattığımdan daha fazlasını anlatmıştım. Gerçekten silahsızlandırıcı. Tehlikeliydi.

Ve yine de bir şekilde rahatladım, sanki yıllardır beni yaralayan bir kavramayı gevşetmiş gibiydim.

Sepeti elime aldım, renkleri karıştırdım ve Jamie'ye vermeden önce en sevdiklerimi en üste çektim.

ADAM yuvada görünmeden çok önce kendini duyurmuştu, merak dalları bağın içinden uzanıp beni arıyordu. Gecenin kör vaktiydi ve kendimi zorladığım için kemiklerim acıdan zonkluyordu. Kapı açıldı, bir çift

Kokular birbirine karışmış, eşit derecede tatlı ama keskin bir şekilde ayırt edici bir şekilde içeri doluyordu. Adam tüm zamanını Garrett'la geçiriyordu ve birbirlerine bağlanmamış olsalar bile koku izleri yapışkanlaşıyor, birbirlerine bağlanıyordu.

Ve yine de Adam burada, diye düşündüm, parmak uçlarında merdivenlerden inip battaniyelerin arasından kayarak beni bulurken.

"Ne istiyorsun?" Soruyu nazikçe sormaya çalışarak sordum. Sikişmek için çok yorgun ve çok ağrılıydım.

"Hiçbir şey," cevapladı Adam, daha da yaklaşarak bana karşı kendine yer açtı.

Kemiklerimdeki ağrı azaldı. Adam yan döndü ve boğazındaki ısırtıklarından biri karanlıkta parlayarak benimle alay etti. Omega' sırtına kıvrıldım, sıcaklığı ağrıyan kaslarıma sızdı ve dudaklarımı o ısırtığın üzerine indirdim, o noktayı sıyrıp hafifçe yaladım. Kenarlarımı tehdit eden o kırılğan, parçalanmak üzere olan his iyileşiyor gibiydi.

Bağ.

"Daha iyi mi?" Adam fısıldadı.

Alfalar bağlı oldukları omegaları reddetmemeliydi. Omegalar da alfalarına soğuk davranmamalıydı. Adam'dan uzak durmak bana çok pahalıya mal olacaktı. O tek ısırtıkla kurulan sinir bozucu bir tuzak daha.

İçimi çektim ve bir kolumu Adam'ın göğsüne doladım, sanki benden kaçtığı için ona bir ceza veriyormuşum gibi, kadar sıkı sarıldım.

"Evet. Teşekkür ."

Adam'ın rahatlaması yumuşaktı, içimi okşuyor, yükselen hayal kırıklığını yatıştırıyordu.

Bağ çoktan kurulmuştu. Artık ilmiği kaydırmak mümkün değildi.

"Yuvanı seviyor musun?" diye sordum.

Adam küçük bir kahkaha attı, belli belirsiz bir el benimkini göğsünde bulup örttü. "Aslında seviyorum. Bunu seviyorum... bu sürüyü. Kalmamızı istiyorum."

Biz.

Gözlerimi kapattım ve başımı Adam'ınkiyle aynı yastığa koydum,
burnumu onun parfümünü içime çekmek için ensesine dayadım.

YİRMİ BEŞ

Rory

"Stevens."

Yüzümü buruşturdum ve koridorda duraklayıp iki adım geri giderek Wes Pike'ın ofis kapısının önünde durdum.

Baş ve işaret parmağını gözlüğünün rahatsız ettiği burun köprüsünün üzerine sıkıştırmış, boştaki eliyle de beni içeri buyur etti.

"Ne ?"

Wes omuzlarını geriye atmadan önce, "Kapıyı kapat," dedi. "Ciddi bir şey değil, sadece tüm ofis dinlemeden kontrol etmek istiyorum."

"Dedikoducuları işe almayı seviyorsunuz," dedim, kapıyı arkamdan kapattım ama yakınımda durdum.

Wes orta yaşlı sayılmayacak bir alfydı ve rakiplerimizi şaşırtacak şekilde, operasyonun arkasındaki beyinden çok hantal ve güvenilir çalışanlarından biri gibi görünmesine rağmen kendi işini yönetmekte son derece başarılıydı. Şirketi yönetirken gösterdiği açık sözlülük kadar davranışlarındaki sadeliği de takdir ediyordum.

"Ee?" diye sordu.

"Pek de... sorunsuz olmadı," diye itiraf ettim. Garrett ve ben Wes'e Adam'ı kendi evimize götürmek için ikinci güvenli evden ayrıldığımızı söylememiştik. Ya da Eve'in birden fazla kez kaçtığını. Ya da ilk etapta neden bizi seçtiğini.

Paketlenecek.

Çoğunlukla Wes'in tüm bunlara katlanarak ne kadar aptalca bilmesini istemediğimiz için.

Wes yüzünü buruşturarak, "Ondan böyle bir şey beklemezdim," dedi. "Ama sen iyisin. Ve omega-"

"Adam."

"-güvenli mi?"

Yavaşça başımı salladım, Wes'in ofisinin penceresinden sokağın karşısındaki binalara bakıyordum, şehir çarpıtılmış ve pencerelere yansımıştı. "Garrett arandıklarına dair pek çok kanıt topladı ama şu ana kadar sadece kimin dair resmin büyümesine yardımcı oldu. Olay yok... olay yok," dedim.

Eve'in öldürme emriyle kendisini bekleyen elli küsur paralı askerin bulunduğu bir binaya bodoslama dalmasını saymazsak tabii, diye düşündüm. Omikron zaten ortalığı temizlemek için elinden geleni yapmasaydı, Wes'ten bunu saklamak çok daha zor olurdu.

"Onlardan garip bir elektrik aldım," dedi Wes yavaşça, bilgisayar ekranına kaşlarını çatarak ve sonra bana bakarak. "Hedef konusunda hâlâ kendine güveniyor musun?"

Kaşlarımı çattım ve ellerimi ceplerime soktum. Amaç: Adem ve Havva'yı güvende tutmak. Birlikte. Hayatta ve birbirlerine bağlı. Çünkü Wes bize işi ilk getirdiğinde Eve'i teslim etme fikrini düşünmüştük.

". Geleneksel değiller. Ama kadın onun güvenliği konusunda samimi ve adam da ona gerçekten sadık," dedim.

Wes omuz silkti ve başını salladı. "Ben kim oluyorum da alışılmamışlığı ? İyi o zaman. Dikkatli ve güvenli ol."

"Garrett ve ben evde olmadan nasıl idare ediyorsunuz?" Ben sordum.

Wes yüzünü buruşturdu ama bana yarım bir gülümseme sundu. "Hayatta kalmak. Garrett hala yan davalarını sorunsuz bir şekilde yürütüyor ve sen de diğerlerini senin yerini doldurmaları için iyi eğittin. Omikron'a karşı verdiğimiz mücadelenin sizi ofiste kaybetmeye degeceğini düşünüyorum."

Bu yüzden Wes için çalışmayı seviyordum. Onun için önemli olan özel güvenliklikten elde edilen kâr değil, başkalarını güvende tutma göreviydi.

"Sadece... ona karşı gardınızı yüksek tutun," dedi Wes.

Kaskatı kesildim ve neyse ki bilgisayarının ekranına bakmakta olan Wes'e baktım - düşünürken bakışları her zaman oraya kayardı, uygun bir şekilde bağlı betası Lola ile masaüstü resmine.

"Eve?" Gereksiz bir şekilde sordum, adını ilk kez yüksek sesle konuşmaya dahil ettim.

Wes bana o yan gülümsemelerinden birini daha attı, kaşları çatılmıştı, soruya şaşırmıştı, ama sonra bıraktı ve yavaşça başını salladı. "Seni ve Garrett'ı sorduğunda tuhaf bir hisse kapıldım, sanki ikinizi çoktan seçmiş gibiydi."

Sürümüz için. Adam için, kendisi için değil.

" ya da böyle," diye devam etti elini sallayarak. "Onun tehlikeli olmadığını söyleyemezsin."

Son zamanlarda çok daha az tehlikeliydi, evin içinde onu kumaşa boğan elden düşme kıyafetlerle dolaşırken yüzünde kedi gibi bir kaş çatma ifadesi vardı. Onu baygın ve hırpalanmış bir halde arabama taşıdığım da hiç de tehlikeli değildi. Ama bunun bedelini er ya da geç ödeyeceğime dair bir his vardı içimde.

Wes'e başımı salladım. "Unutmamız mümkün değil, hayır."

döndüğümde EVE garajda duruyordu, kazara onu biçmeden önce frene doğrudan cipimin farlarına bakıyordu.

"Lanet olsun," diye bağırdım ama camlar kapalıydı ve arabada yalnızdım, öfkenin yükünü taşıyacak kimse yoktu.

Jamie'nin eski düğmeli tişörtlerinden birini giymişti ve görünüşe göre başka hiçbir şey giymemişti, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuştu ve bir an hareketsiz kaldı, sadece bana bakıyordu. Sonra kenara çekildi, yavaşça içeri çekilmem için yer açarken çıplak kalçası gömleğin etek kıvrımının altından parlıyordu.

"Burada ne yapıyorsun?" Havladım, vitesi parka almayı bitirmeden arabanın kapısını açtım.

"Çıkmak istiyorum."

"Hiç şansın yok."

Onunla gerçek bir konuşma yapmayı deneyemez misin? Merak ettim.

"Eyaletten kaçmak istediğimi söylemedim, *çıkma* istediğimi söyledim," dedi Eve yavaşça, sanki o da şahdamarıma saldırma dürtüsüne direnmeye çalışıyormuş gibi. "Evden çıkmak. Bahçeden. Belki de çıkmaz sokaktan."

"Biz çıkmaz sokakta yaşamıyoruz," diye mırıldandım, parmaklarımı sakalıma daldırıp kısa bir süre çekiştirdikten sonra açık garaja, sonra da Eve'e baktım.

"Ben de arabamı istiyorum."

Dudaklarımı büzerek uzun bir nefes aldım ve öfkemin katır tekmesi tepkisini kontrol altına almaya çalıştım. Haftalarca evde mahsur kalmak istemezdim ve bu benim evimdi.

"Bacağın nasıl?" Cipi kapattım ve dışarı çıkmadan önce çantamı aldım.

"Daha iyi." Eve ayak parmaklarının üzerinde zıplayarak benden uzaklaştı ve aramızda bir boşluk bıraktı.

"Yürüyüşle başlayabiliriz," dedim ona bakarak. "Ama giyecek başka bir şeye ihtiyacın olacak."

Arka koltuğun kapısını açtım ve bir çanta çıkardım, arabayı arıyormuş gibi yaparken onları ona doğru tuttum.

"Nedir bu?"

"Kıyafet mi?"

bakacak bir şey kalmamıştı ve ya onunla yüzleşecektim ya da tam bir korkak gibi bagaja tırmanıp kendimi içeriye kilitleyecektim. Eve sanki patlamasını bekliyormuş gibi bir poşetten bir parça kâğıt mendili yavaşça sıyrırıyordu. "Adam bana senin bedenlerini verdi. Ona da birkaç şey aldım."

|

Ona kişisel bir şey almadığımı eklemek için ağzımı açtım ama sonra tekrar kapattım.

Bana bakarken gözleri her zamanki şüpheli bakışlarıyla kısılmıştı. Geçenlerde onu Jamie ile sohbet ederken bulmuştum ve benden bir koku alana kadar yarı yarıya rahatlamış görünüyordu. Ama Jamie etrafta olmak için rahatlatıcı bir alfabdi. Garrett da öyleydi.

O ve ben farklı bir hayvan türüydük. Yırtıcılar. Ya da belki sadece o öyleydi.

"Yürüyüş mü?"

"Bloğun etrafında, eğer buna hazırsan," dedim, meydan okumaya kayarak.

"Sana çok güveniyorum," diye alay etti.

"Oh, seninle olacağım," diye cevap verdim, hırlamasının ilk gümbürtüsünden önce omuzlarımı dikleştirdim. "Bizim mahalleyi seviyorum ama buradaki herkes birbirini tanıyor. Bir arabaya düz kontak yapıp keyif için gezmeye çıkarsan, döndüğünde cevaplamamız gereken bir sürü soru olur. Yani evet, eğer dışarı çıkmak istiyorsan, yürüyüşle başlarız."

"Gözetim altında."

Başımı salladım. "Gözetim altında."

Eve giysi torbalarına tekrar baktı ve yanlarındaki markaları kontrol etti. Büyük bir mağaza yerine daha iyi yerlerden sipariş vermeyi düşündüğüm için memnundum. Eğer elim ağır olacaksa, iyi bir zevke sahip olduğumu da kanıtlayabilirdim.

"İç çamaşırları nerede?" Eve zehirli bir şekilde mırıldandı.

"Hak et," diye cevap verdim ve sonra kendi dilimde boğulmadan önce ifademi hemen çelikleştirdim. Umarım burası boğazıma hücum eden sıcaklığı gizleyecek kadar karanlıktır.

Şaşırtıcı bir şekilde, cevaben aldığım tek şey kısa bir eğlence homurtusu ve "Şimdi gidip üstümü değiştireceğim" şeklindeki basit bir cevap oldu.

Diğerlerini görmek için içeri girmeyi düşündüm ama bunun yerine dışarıda beklemeye karar verdim. Garrett Wes hakkında konuşmak isteyecekti, Jamie Eve ve tüm o çantalara karşı sezgisel bir tepki verecekti ve Adam... Adam benim yanımda gergin görünecekti, henüz düzeltmeyi öğrenemediğim bir şeydi bu.

Eve hızlıydı ve birkaç dakika sonra ön kapıdan çıkarken...

Düpedüz banliyö.

Şık ama evcil. Saçları yüksek ve kasıtlı olarak dağınık bir topuz yapılmıştı ve ince mavi bir kot pantolon ile onun için seçtiğim siyah koşu ayakkabılarını tercih etmişti. Hâlâ Jamie'nin düğmeli bluzunu giyiyordu ve içimdeki kaşıntıya karşı yutkundum.

boğazım. Sanki dünyanın bizim küçük köşemize aitmiş gibi görünüyordu, kapıyı arkasından kapatırken sürüden birine sesleniyordu.

Bana doğru yürürken resmi bir hikayeye dönüştürmek korkunç derecede kolaydı. İkimiz birlikte yürüyüşe çıkıyorduk. Ya da belki bir sabah koşusu, sadece ikimiz için bir rutin. Sessizliğin ve muhtemelen yarışın rekabetinin tadını çıkarırken, diğerleri biz dönene kadar akşam yemeğine ya da kahvaltıya başlamayı bekliyordu.

Kendimi gerçek kadını hatırlamaya zorladım, beni yere ya da elini isteksiz ereksiyonumun üzerine koyarak duvara yapıştıran kadını.

Aslında, bu hiç yardımcı olmadı. O kadından etkilenmişim. Ve onu benim günümde hayal etmek...

"Yürüyor muyuz yoksa-"

"Yürümek," dedim, kendimi pek de fantastik olmayan bir hayalden çıkarıp kaldırıma doğru yürüdüm.

Eve takip etti ama benim hızımda değil; yaralı olduğunu ve birkaç gün önce Jamie'nin dükkânına kadar yürüyüp döndüğü için yorgun göründüğünü hatırlamam bir anımı aldı. Yavaşladım ve bana yetişmesini bekledim. Hemen arkamda ve sağımda, neredeyse kör noktada yürüyordu ve kendimi bir şey söylemek için defalarca başımı çevirirken buldum, ancak fikrimi değiştirdim.

"Arabamı istiyorum. Hâlâ şehirde," dedi Eve.

"Bunun doğru olduğundan emin değilim-"

"Bunu bilmiyorlar." "Bunu bilemezsiniz."

"Bu benim için önemli."

Kaşlarımı çattım ve buna bir itirazım olmadığını fark ettim.

"Neden?"

Sessizdi ve yine yavaşlıyordu, ben de kendimi ona ayak uydurmaya zorladım. "Hiçbir şey bende kalmıyor. Her zaman her şey çevrilir, , edilir. Bunun aldığım son araba olmasını istedim."

"Neden o araba?"

Eve huffed. "Çünkü çok güzeldi, tamam mı? Hoşuma gitmişti. Eğer geri bir otoparka sürüklenecek 1968 model siyah kiraz rengi bir Dodge Charger. Neredeyse yepyeni."

Araba adamı değildim. Wes bunu anlayabilirdi ve ona bundan bahsetme riskini alıp alamayacağımı merak ettim.

"Onu geri almak için aptalca bir şey yaparım, eğer yaparsam-"

Döndüm ve Eve bana çarptı. Kafamın arkasına hançer gibi bakıyordu ve göz göze gelene kadar ben kambur dururken de bunu yapmaya devam etti.

"Sorununuzun ne olduğunu bilmiyorum. Ya da bunların kolektif birikimi. Ama madem kafanı kesme tahtasına vurdurmaya kararlısın, o zaman ofis binasından çıkmak için neden bu kadar mücadele ettin? Orada işini bitirmelerine izin verebilirdin. Adam'ı riske atıyorsun-"

"Rory, sen misin?"

Tiradım kısa kesildi ve Eve ve ben ikimiz de bu kesintiye için döndük.

"Oscar," dedim inlememi tutarak.

"Hey, dostum!" Oscar, şu anda çoban köpeğiyle dışarıda olan iki yüz altmış kiloluk alfa eski denizci komşumuzdu. Aslen Hawaii'liydi, sakız gibi kokuyordu ve benzer şekilde neşeli bir mizacı vardı. Onun da yanımdaki kadın kadar ölümcül olduğunu biliyordum. O ve devasa köpek Dobby kaldırırma yaklaşırken yavaşladılar ve Eve'in hafifçe arkama kayması beni hem şaşırttı hem de rahatlattı.

"Seni burada hiç görmedim," dedi Oscar gülümseyerek. Ve piç kurusu nadiren de olsa benden bir santim , bu yüzden omzumun üzerinden Eve'i dikizlemek için kendine yardım ediyordu.

"Evet, ben..." Ben, ne? "Güzel bir gece ve.."

İnce bir kol belime dolandığında ağızım aptal gibi açık kaldı.

"Selam. Eve."

Oscar, Eve'in uzattığı eli kocaman pençesiyle kavramadan önce ona baktı, ikimizin arasında sırttı ve bana bir kaşını kaldırdı.

O zaman ne kadar boka battığımı fark ama bunun yerine boş gözlerle komşuma bakmaya devam ettim.

"Yeni sürü arkadaşı," diye devam etti Eve, o yeni tatlı ve şurup gibi ses tonuyla.

Belimdeki eli aşığı doğru kayarak cebime uzandığında çenemi sıktım. Her nasılsa, kokusu bile daha tatlı, daha sıcak oldu. *İyi*, diye düşündüm. *Eğer rol yapmak istiyorsan...* Kolumu Eve'in omzunun üzerinden kıvırdım, bileğimi tutmasını ve eklem kırılana kadar bükmesini bekledim. Bunun yerine, ben boğazına bir koku izi sürerken başını göğsüme yasladı ve sonra rahatlayarak elimi kısa bir süre pazısının üzerinde gezdirdi.

"Yok artık," diye nefes aldı Oscar, yüzü bir an gevşedi, sonra devasa bir gülümseme yayıldı. "Sizi sinsi piçler. Yeni bir sürü arkadaşınız oldu ve tüm mahalle bunu duydu, öyle mi?"

"Aslında iki," dedi Eve. Jamie'nin gömleğini giymiş, bana karşı kıvrılmış ve şefkatliydi ve halüsinasyon görüp görmediğimi merak etmeye başlamıştım. "Bir tür paket anlaşıma olarak geldim-"

"Alex," diye ağızımdan kaçırdım.

Cebimin içinde Eve'in parmakları kalçamı sıktı.

Oscar'ın gözleri yüzümde kocaman açılmıştı. "An... Kahretsin, omega'nızı buldunuz mu?!"

Sürtük, diye düşündüm Eve'e. Ama bunun için ona hayranlık da duydum. Küçük bir kazayla Eve kendini ve Adam'ı bizim sürünün içine yerleştirmişti, en azından yerel konuşmalar açısından. Oscar dedikoducu bir ev kadını gibi görünmeyebilirdi - koyu renk saçları olan neşeli bir kas duvarı gibi görünüyordu - ama askeri kalabalık dev bir telefon oyunuydu. Ve mahallemizin neredeyse yüzde sekseni eski silahlı kuvvetler mensuplarından oluşuyordu.

"Her şey hâlâ ," dedim, daha sonrası için bize bir açık kapı bulmaya çalışarak.

Gerçek bu değil mi? Düşündüm. Eve, Adam için bir paket talep etmişti ve parkta ona kendisi için de bir tane alacağını söylemiştim. Adam'a korunması için sahte bir isim vermenin dışında, işleri yoluna koyma sürecindeydik.

Eve bana doğru dönerken Oscar bana şüpheli bir bakış attı, göğüsleri yan tarafıma bastırdı, kalçaları bana doğru sertçe eğildi, iki alfanın birlikte olabileceği kadar yerleşmiş görünüyordu. fazlası.

Oscar sırtıtarak, "Lanet olsun, bu barbeküyü çok daha ilginç hale getirecek," dedi.

Siktir, gerçekten.

"Barbekü mü?" Eve parlak bir şekilde cıvıladı.

"Koca adam sana söylemedi mi? Evet, bu hafta sonu barbekü partisi veriyoruz. Sen de geliyorsun."

"Kesinlikle öyleyiz," diye kabul etti Eve.

Ona ters ters bakmak için yere baktım ve birden Eve'in ısrarla sarılmasının buldum. Dobby tasmaını çekiştiriyor, merakla onun yanını kokluyordu. Eve -büyük, kötü, katil kraliçe alfa Eve- köpeklerden korkuyor muydu?

Eve'i de yanıma alarak döndüm, uzanıp çoban köpeğini okşadım, onu yaklaştırmaya teşvik ettim ve Eve yakınlığımızın görüntüsünden vazgeçmeyi reddederek kalçama tırmanırken kendi kendime sııttım.

"Alex ve diğerlerinin buna hazır olduğundan emin olacağız," dedim Oscar'a.

Homurdandı ve başını salladı. "Herkesi tanıştırmak için beklersen daha çok ilgi çekersin. İnsanlar pencerelerinizi dikizleyip güveçler getirecek," diye alay etti Oscar.

Dobby, Eve ve vazgeçti ve ben kendimi Eve'in sırtını okşarken buldum, o da hafifçe gevşedi.

Eve, Oscar'a geniş bir sırıtışla, "Onunla nasıl konuşacağımı biliyorum, ben hallederim," diye cevap verdi.

Ve hafızama kalıcı olarak kazındığı ve her saat benimle alay ettiği için, beni duvara yapıştırdığını, elini sikimin üzerine koyduğunu, hırıltısını yüzüme doğrulttuğunu düşündüm.

"İkna edici biri," dedim yüzümü hafifçe buruşturarak.

Oscar bir kahkaha attı. "Bildiğim iyi oldu. Belki de sürünüz için küçük bir yönetim değişikliği geliyordur, ha?"

"Ooh, ondan hoşlandım. Çok zeki biri," dedi Eve. Ve bir an için, bana gülümserken, gözleri gülerken, neredeyse bu illüzyona kapılacaktım.

"O zaman hepinizle Cumartesi görüşürüz. Sabırsızlanıyorum. Beklenti yüksek olacak!" dedi Oscar. "Hadi Dobby, geri dönelim ve haberi yayalım. Görüşürüz Stevens. Eve."

Oscar ve Dobby geri çekilirken Eve neşeyle el salladı, ta ki ben bizi kabaca çevirene kadar.

"Az önce yürüme ayrıcalığını kaybettin," diye homurdandım, kolumu omzunda sıkı sıkı tutarak.

"Ama sosyal barbekü ayrıcalıklarını kazandım," diye yanıtladı Eve, kendi kolu rahatça belime dolanırken. "Bu yüzden zaferin benim lehime olduğunu rahatlıkla söyleyebilirim."

"Bakalım diğerleri ne diyecek." Ama cevabı zaten bildiğime dair bir his vardı içimde ve Eve haklıydı. O kazanmıştı. Adam ve Garrett barbeküye gitmek istemeseler bile, mahalleli kapımıza gelmek için bir neden bulacaktı.

"Kendini silahsız mı hissediyorsun *koca adam*?" Eve mırıldandı.

Kısa yürüyüşte evden fazla uzaklaşmamıştık ve geri dönüş yolculuğumuz Eve'i sırtıma almamla başladı. Ön kapıya geri dönmek yerine Eve'i garaja götürdüm ve onu duvara yaslamadan önce kapının açılması için düğmeye bastım.

Eve kıkırdadı ve omuzlarını dikleştirdi, çenesini okurcasına kaldırdı. "Kızgınsın, değil mi?"

"Mahallenin önünde evcilik oynamak istiyorsan tek yapman gereken sormaktı," diye cevap verdim. Bir adım daha yaklaştım ve Eve'in gözleri , göğüslerimiz birbirine değerken gülümsemesi dondu. Yakında Eve'in iyileşeceğini ve ona ilaç verip baygın halde buraya sürüklediğim için hesap vermek zorunda kalacağımı biliyordum. Neden bunu da günahlarıma eklemeyeyim? "Ve eğer sırf alfa olduğum için beni parmağında gibi davranmaya istekli olmadığımı düşünüyorsan, beni tamamen yanlış okuyorsun demektir."

Eve . "Oh, mi?"

Ya beni kasten yanlış anlıyordu ya da bilmek istemiyordu. Bununla yüzleşmesini sağlayacaktım. Aramıza uzandım, bileğinin etrafından hafifçe kavradım, direnişini görmezden geldim ve elini boğazıma doğru kaldırdım. Parmakları açtı, başparmağı bir nabzın üzerinde, parmak uçları diğerinin üzerindeydi. Ağırlığımı ona verene kadar gevşedim, onu duvara sabitledim, o anda kontrol bendeydi ama bunun tek nedeni Eve'in izliyor, bekliyor, bir tuzak bekliyor olmasıydı.

"Yalancı," diye tısladı.

Ona bir kaşımı kaldırdım ve sonra yüzümü yaklaştırıp yanağımı onunkine değdirdim, eli sonunda refleks olarak sıkılınca homurdandım. "Daha sıkı," diye homurdandım kulağına.

Eve bir an için sessiz ve hareketsiz kaldı ve elimi çok erken mi oynadığımı yoksa beni gerçekten sadece yolundan çekmek mi istediğini, sadece ismen bir sürü üyesi mi olduğunu merak ettim. Sonra eli sıkılaştı, kalp atışlarım parmaklarında canlandı ve nefesim kesildi.

Mırıltım göğsümden fırladı, onun boğuculuğu yüzünden sustu ama istekliydi. Ona karşı sallandım ve büyüyen ereksiyonum karnına karşı yalvarırken Eve yumuşak bir kahkaha attı. Yüzümü geri itti, böylece bakışlarıma bakabildi.

"Yalvar," dedi.

Boğazımı sıkıdığı için konuşamıyordum ve kastettiğinin bu olmadığını biliyordum. Ellerim dikkatli ve saygılı bir şekilde yan tarafını okşadı, göğsünün kenarlarından, kışından geçerek yakalamak ve sahiplenmek istedi. O beni izlerken kalçalarımı ona doğru bastırdım, klinik ve meraklı. Serbest eli göğsümden kasıklarımın doğru kaydı, uzunluğunu kavradı ve sıkı ve gözlerim kapandı, ağzım bir nefesle açıldı, boğulmuş boğazımdan mırıltı tırmalandı ve ben onun eline doğru eğildim ve tekmeledim.

"Tuhaf," dedi Eve, yumuşak bir kahkaha çenemi okşadı.

"Ben-" Tutuşunu gevşetti ve tekrar konuşmadan önce bir nefes aldım. "Dövüşmeyeceğimi söylemiyorum."

"Öyle olsa iyi olur," diye cevap verdi usulca, belki de ilk ipucu, sadece *Belki* de bu savaşı o da benim kadar istiyordu.

Vücudu öne doğru eğildi ve ben inledim, gözlerim tekrar açıldı. Ama yanlış açıda duruyorduk, birbirimize uymuyorduk. Öfkesini göze alarak ellerim kalçalarının arkasından tuttu, onu kendime doğru çektim ve ağzım yapıştı.

Öpücük bir ısırdı, sert ve talepkâr, tam da hayal ettiğim gibi. Ona doğru hırladım, ama bana cevap veren ses düzensiz ve acılıydı.

Kalçasını.

Onu bıraktım, son saniyede onu sabitledim ve geriye doğru sıçradım. Kendimi onun elinden kurtarıırken tırnakları boğazımı tırmaladı, hareketlerimiz beynimi yakaladığında çenem şok içinde açıldı.

Eve'in dudakları sımsıkı kapalıydı, sağ bacağının üzerine yaslanmış bana sessizce bakarken bakışlarında bir çekingenlik vardı. O eller ki

Gözleri temkinli bir şekilde geri çekilirken beni bedenen iki yanına indirdi.

Hala yaralıydı, hala iyileşiyordu ve ben...

Birbirimize karşı her ne isek -düşman, sürü, nefret- henüz kararlaştırılmamıştı. davrandım.

"Arabamı geri istiyorum," dedi Eve.

Aniden sola döndüğümde şaşkınlıkla gözlerimi kırptım, aşırı ısınmış beynime soğuk bir su sıçramıştı.

"Bunun bırakmayacağım."

Başımı salladım ve o görmeden gözlerimi kapattım. "Eğer arabayı istiyorsan, onu sana geri getireceğim konusunda bana güvenmek zorundasın."

Eve doğruldu, acımasızca güzel ve pürüzsüz yüz hatlarının ardındaki her türlü acıyı maskeleydi. "İyi. Boya işini bozarsan seni çizmekle tehdit ederdim ama görünüşe bakılırsa bu hoşuna gidebilir."

Ofladım ve başka tarafa baktım. "Olabilir."

Eve'in eli uzandı ve beni bel kemerimden yakaladı, daha yakına çekti ve çenemi morartıcı bir şekilde kavradı. "O zaman uslu dur, bana lanet arabamı getir, ne kadar mücadele edersen et kıcını tekmeleyip yere sereceğim."

Dudaklarım kıvrıldı ve Eve'in gözleri parladı.

"Göreceğiz," dedim, geri çekildim ve Eve'in bakışları sırtımı tırmalarken içeri girerken sırtışıma ısirmaya çalıştım.

YİRMİ ALTI

Eve

"H

Bu nasıl bir his?" Jamie bana sordu.

Yüzümü , ayağım ağırlığın sapına takıldı, yavaşça kaldırdım ağırlıkları üzerinde zinciri tarafından ayağımı yere bastırdı. Kalçam yandı, çığlık attı, tekrar yarılmakla tehdit etti. Ama hayır, bu sadece kasların yeniden yapılanmasıydı.

"Cehennem gibi," diye nefes nefese kaldım, ağırlıkları kaldırırken bacağım titriyordu. Şakağımda ter vardı ama bu fizik tedavimde beklediğim işaretti.

Jamie, "Şimdi işin zor kısmı, *yavaşça* aşağı indir," dedi. "Sabit tutmak için bir el ister misin?"

Hemen başımı salladım ve topuğumu yerden kaldırarak kendimi test ettim. Bacağım itiraz etti ama itaat etti ve yavaşça ayağımı kaldırdım.

"Güzel. Yarın çok kötü olacak ve başınızda dikilip sakın olmanızı sağlamayacağımı sanmayın. Ama bu harika," dedi Jamie.

Bu tehdit karşısında gözlerimi devirmiştım ama sözünü tutmayacağını düşünmemem gerektiğini biliyordum. Jamie iyileşmemden kendisini sorumlu tutmuştu ve bu... en kötüsü değildi. Yavaş ama emin adımlarla, Jamie'nin gardımı düşürmek için sakın ve kararlı olmadığı fikrine alışmaya başlamıştım, o sadece böyleydi. Sabırlı, dikkatli, kızdırması zor biriydi, denemiştım.

Seanslarımızda bu alfada *bir ısıruk* olduğunu fark etmemiş olsaydım, onun atamasından şüphe ederdim. Sadece dişlerini köreltmeyi seçmişti. Kendimi çok hızlı zorlamak istediğimde beni bir kez uyarıyor, sonra ikinci kez havlıyordu. Beni ani bir duruşa çeken bir havlama.

Piç kurusu.

Ağırlıklar hafifçe aşağı inerken "Harika," dedi. İyileşen bacağım topallamaya başlarken o daha da yaklaştı, kolumu tutarak dengemi sağladı. "Rahatladın mı?"

Karşımızdaki aynalara baktım. Rory bitmiş bodrum katını iyi bir spor salonuna dönüştürmüştü, duvarlar aynalarla doluydu. Jamie orada yansımıştı, kolumu tutmuş, bana sertçe bakıyor ve sabırla cevabımı bekliyordu.

Alfa olan erkeklere karşı duyabileceğim olası bir çekimin büyürken içimden sökülüp atıldığını düşünmüştüm ama...

Bu sürü aklımı başımdan alıyordu. Garrett rahat ve eğlenceli akıcılığıyla. Jamie tehditkâr olmayan komutuyla.

Ugh. Rory bile. Bu öneriyi yaptığından beri, onunla mücadele etmek için can atıyordum, gerçekten tutku mu istiyordum yoksa sadece baskınlığımı kanıtlamak için mi emin değildim.

"Eve?" Jamie sordu.

"Sanırım," dedim, soruyu zar zor hatırlayarak başımı salladım.

Jamie kaşlarını çattı ve kafasını şaşkınlıkla yana yatırdı, ben de hatırlamaya çalıştım. Doğru ya. Rahatlamış mıydım?

"Hâlâ yüz değilim," diye isteksizce itiraf ettim. "Ölümcül olmadığını mı söylüyorsun?" Jamie alay etti.

Burnumu çektim. "Ben her zaman ölümcül oldum... Sepsis'i ver ya da al."

Jamie sırtıttı ve beni düzeltmeme nezaketini gösterdi. Geri çekildi ve yerden bir su şişesi aldı, bodrum kapısının açıldığı ve Adam'ın koşarak merdivenlerin yarısını indiği anda bana uzattı.

"Yemek hazır."

"Mükemmel zamanlama," dedi Jamie başını sallayarak ve beni bir kez daha kontrol etti. "İyi mi?"

"İyiyim," dedim kısa bir baş sallamayla, Adam sabırsızca bağda zıplayıp dikkatimi çekmek isterken. "Bir dakika içinde kalk."

Jamie başını merdivenlere yönelmeden önce aramızda sadece bir kez göz gezdirmek zorunda kaldı. "Orada görüşürüz."

Yukarı çıkarken Adam'ın omzunu dalgınca okşadı, rahattı ama yakın değildi. Aralarında hâlâ şeyler varmış gibi görünmüyordu -çalışmadığı zamanlarda Jamie'nin dikkatini az çok meşgul ediyordum- ve bu durumdan hâlâ sinir bozucu bir memnundum.

Duvarımı Adam'ın dikkatimi verdiğimi anlamasına yetecek kadar alçalttım ve bir sırtısla ödüllendirildim.

"Hey."

Ona bir kaşımı kaldırdım. "Hey?"

Gülümsemesi daha da genişledi ve kahkahalar atarak aceleyle merdivenlerden inip yanıma geldi, ben de yan tarafa katlanmış yeni bir gömlek bıraktığım yere doğru yürüdüm. Adam alt dudağını ısırarak terli egzersiz kıyafetlerimi çıkarışımı izledi.

"Garrett'in seni o kadar da tatminsiz bırakmadığını biliyorum," diye mırıldandım kabaca, Rory'den aldığım bir çift büzgülü pantolonun içine kayarak. Siyah ipekti ve zevklerimi bu kadar iyi değerlendirmiş olması beni tedirgin etmişti, kumaş ateşli tenimde serin bir rahatlama sağlıyordu.

Adam'ın yanakları kızardı ve kaçırıldı. "Şaşıracaksın. Ve o sen değilsin."

"Yani seni kilitleyemez mi?" dedim gülererek ve gömleğimi çekiştirerek.

Adam beni dirseğimden yakaladı, kaşlarını çattı ve beni daha yakına çekti. "Benim için değiştirilebilir değilsin ve bu senin kilidin ya da onun düğümü ile ilgili değil. Sen benim alfamsın."

Garrett'in da öyle olabileceğini söylemek için ağzımı açtım ama Adam ne diyeceğimi biliyor olmalıydı çünkü öne atılıp beni küstah bir öpücükle yakaladı, yüzümü ona teslim olmamı sağlayacak kadar uzun süre tuttu ve dişlerimi hafifçe alt dudağına geçirdi. Doğruyu söylemek gerekirse, Adam'ın yatağında olmasını özlüyordum. Bazen geceleri gizlice giriyor, Garrett'in nazik işaretleri ve öpücükleriyle tazeleniyordu ama eski güvenli ev dairesinden ayrılmadan önce seks yapmamıştık.

Adam hafifçe geri çekilerek, "Ama diğerleriyle sürü olma konusunda konuşmak istiyorum," diye mırıldandı.

Gözlerimi kırptım. "ne var?"

Adam'ın gülümsemesi çarpık ve biraz da bezgindi. "seninle zaten konuşmuştuk. Ama onlar da bilmeli. Ben... çocuk istemiyorum. *Sadece* omega olmak istemiyorum. Bir aile isteyebilirler, biliyorsun."

Elbette çocuk sahibi olamayacağım gerçeğini aşmanın yolları vardı ama Adam haklıydı. Ne o ne de ben ebeveyn olmak istiyorduk. Ve her ne kadar Adam'a güvenli ve koruyucu bir alfa sürüsü sağlama planında yeni bir sapkınlık istemesem de, belki de o haklıydı.

Ya Jamie çocuk bekliyorsa?

Çenemi gıcırdatmamak için dilimi dişlerimin arasına sıkıştırdım ve Adam'a başımı salladım. "Yeterince makul." Adam içini çekti ve merdivenlere yöneldi, elimi göğsüne koyarak onu durdurdum, keskin çenesine doğru kaydardım ve yüzünü tekrar bana çevirdim. "Onları istiyor *musun?*"

Adam tavana bakmadan önce bir an bana göz kırptı. "Oh, sürüyü mü kastediyorsun?"

Başımı salladım.

Adam gülümsedi ve kollarını belime dolayarak bana yaklaştı ve çeneme sokuldu. "Partiye geç kaldım ama sorduğun için teşekkür ederim. Hâlâ Jamie ve Rory'yi tanımaya çalışıyorum ama... Garrett'ı istiyorum ve... Bilmiyorum, bu fikirde beni etkileyen şeyler var."

Buna biyoloji deniyordu. Adam'ın omega arka beyin duyuları, biz alfalar tarafından çevrelendiğinde güvende olduğunu biliyordu. Ona bakılacaktı. Ona bakılacaktı. Tırnaklarımla sırtını kaşıdım, titredi ve bana karşı mutlu bir şekilde iç çekti.

Erkekler fikrini kabul etmesine sevindim. Onları onun için ben seçmiştim ve şimdi doğru seçimi yaptığımı bilmek beni rahatlatıyordu.

Adam'a bunu söylemek için ağzımı açtım ve sonra tekrar kapattım. Özür dilemek için artık çok geçti, sonunda kararını vermişti.

"Yukarı çıkmalıyız," dedim ve başını sallayıp geri çekilirken şakağına bir öpücük kondurmayı başardım. Yanakları pembeleşmişti ve gözleri parlıyordu, başıboş sevgiden gıdıklanmış ve mutlu olmuştu. "Sunucu arkadaşlarınla işler nasıl gidiyor?"

Bunun üzerine inledi ve beni merdivenlere doğru götürdü. "Pek verimli değil. Onlara bir şey söylememe izin verilmediği sürece birileriyle bilgi alışverişinde bulunmak zor. Ben onlardan daha şüpheli görünüyorum, anlıyor musun? Ama Garrett şu ana kadar öğrendiğimiz her şeyi kanıtlayabildi. Yalancının kim olduğunu bulmaya yaklaşamadık."

"Size ihanet etmeleri için yalancı olmaları gerekmiyor. Fiyatlarının ne olacağını bulmalısın. Kendi güvenlikleri mi? Başka birinin mi? Daha fazla bilgi mi? Para mı? Sonra da Omikron'un neyi ödeyecek gücü olduğunu bulmalıyız."

Adam'ın eli benimkini sıktı ve biz yemek odasına girerken omzunun üzerinden baktı. "Garrett ben seni bir günlüğüne kullanabiliriz, eğer istersen."

Garrett geldiğim ilk günkü konuşmasından beri benden uzak duruyordu. Adam'a karşı savunmacı bir tavır içindeydi, ki bu da benim onu istediğim roldü, ama şimdi birleşmiş ellerimize bakıp bana bir gülümseme sundu ve ben de bunu görünce rahatladım.

Omuz silktim. "Tabii ki."

Garrett Adam için bir sandalyeyi arkaya itti, Jamie de benim için diğerini açtı. Rory oturdu. Aile masası yuvarlaktı, gösterişli bir koltuğu yoktu ve belli ki Jamie tarafından yapılmıştı. Sağlam ve basitti, bu pakete hiç benzemiyordu.

Garrett kendisinin ve Adam'ın tabağını doldurmaya başlamıştı bile Jamie gözüme takıldı, ikiliye eğlenerek bakıyordu. Adam sinirli sinirli kıpırdanıyor, tırnaklarıyla Rory'nin uzattığı biranın etiketini karıştırıyordu.

"Üçünüz de çocuk istiyor musunuz?" Ben sordum.

Dört çift göz bana çevrildiğinde gümüş çatal bıçak porselene sürtündü ve Adam içkisini yudumlarken boğuldu.

Rory, bakışlarını kendisine çeviren Garrett ve Jamie'yi şaşırtarak, "Hayır," diye cevap verdi. "Ne? Çocuklar tuhaftır. Beni rahatsız ediyorlar."

"Ne-Neden sen-" Garrett kekeledi, tavuk tabağını dikkatlice masaya geri koydu.

Adam inledi ve elleriyle yüzünü kapattı, başı titriyordu. "Benim yüzümden, benim hatam. Bunun hakkında konuşmamız gerektiğini söyledim ve o da

-Sen-

"Kurnazlık sadece bir oyalama taktiğidir," dedim omuz silkerek. "Hamile kalamam ve kalmak da istemiyorum."

Jamie'nin tüm vücudu sarsıldı ve ardından dudaklarından keskin ve kısaltılmış bir kahkaha yükseldi. Sesini bastırmaya çalıştı ama yanakları sırtıyordu. "Özür dilerim. Aklıma garip bir görüntü geldi."

"Bir anne olarak ben mi?" Salata kâsesine uzanırken büzerek onun yerine ben bitirdim. "Hayır, teşekkür ederim."

"Ve ben çocuk istemiyorum. İstemem gerektiğini biliyorum ama..." Adam başını yavaşça salladı.

"Senin hiçbir şey yapman gerekmiyor." Adam'ın gözleri kucağından kalkıp masanın karşısındaki Rory'ye dikildi, Rory rahatsızlıkla kaskatı kesildi ve sonra silkelenerek devam etti, "Kimse sana sırf unvanın yüzünden herhangi bir rol biçmiyor."

Kusursuz alfadan beklediğim konuşma bu değildi. Jamie şarap ikram ettiğinde kadehimi ona uzattım ve Adam'ın başını Rory'ye doğru eğmesini izledim.

"Sanırım... Sanırım sürümüz bir omega bulduğunda ebeveyn rolünü üstlenebileceğimizi düşündük ama..." Jamie yavaşça konuştu ve grubun son sesinin gelmesini beklediğinden şüphelendim.

Garrett duyurudan beri sessiz ve tetikteydi. Bir babanın nasıl olabileceğine dair hiçbir örnek bilmiyordum ama Garrett'ın bu role uygun olduğundan şüpheleniyordum.

"Bu tartışmayı kalmak istediğin için mi yapıyoruz?" Garrett, Adam'a uzanıp bir elini kalçasına koyarak sordu.

Adam zorlukla yutkundu ve başını salladı. "Omegaların ne için olduğunu biliyorum ve-"

Garrett başını salladı. "Sen hiçbir şey *için* değilsin. Bizim için değilsin, söz veriyorum. Ben bir ortak, bir bağ arkadaşı istiyorum."

"Ama-"

Garrett, "Sürü sahibi olmak çocukları içermek zorunda değil," dedi.

"Ama sen istedin mi?" Üstüne gittim. Garrett önemliydi. Adam'ın benim sunamadığım boşlukları dolduracak başka bir bağlı alfaya ihtiyacı vardı. ne kadar ikisini birlikte olmaya zorlamak istesem de... Adam'ın mutluluğu benim için önemliydi. Eğer bu Garrett için şüphe uyandırırsa, aralarındaki bağ zarar görürdü.

Garrett sessiz ve düşünceliydi ama Adam'ı tutmaya devam etti. "Jamie'nin dediği gibi, sanırım öyle olacağını varsaydım. Ama bu varsayımsal bir gelecekti."

"Şu anda baktığınız tehlikeli," dedim bu kez hepsine birden. "Bu evde bile olmayabilir. Omikron bu iş bitmeden bizi bulursa olmaz. Bu sürünün omega'm için en iyisi olduğuna dair kararımın arkasındayım ama..."

"Ama belki de bu sürü için iyi olanın ben olup olmadığımı karar vermeleri gerekiyordur," dedi Adam, omuzları çökerek.

Endişesini görünce, dilimde hazır bir tehditle ağzımı açtım ama sonra tekrar kapatmaya zorladım. *Bu zorla olamaz*, fark ettim. Eğer gerçekten işe yarayacaksa olmazdı. Adam mutlu ve güvende olacaksa olmazdı. Eğer hepsi mutlu .

Rory çatalını bıçağını alıp yemeğini keserken, "Artık geri dönmek için çok geç," diye söylendi. "Toplanmışsın."

Bir hırıltı çıkardım ve Rory bana bir kaşını kaldırdı. "Onlar adına konuşamazsın."

Rory'nin çatalı tabağına çarptı. "İstedğin buydu! Bu senin fikrindi. Bir paket istedin ve bir tane aldın."

Jamie Garrett'a "Bu ilginç bir geri dönüş," dedi ama diğer alfanın odağı hâlâ Adam'daydı.

Garrett ve Adam birbirlerine doğru eğilmiş, nefeslerinin altında bir şeyler mırıldanıyorlardı.

"Fikrini değiştirdiğini mi söylüyorsun?" Rory Jamie'ye bağırdı.

Hırıltım yükseldi ama Jamie sadece güldü ve sandalyesinde geriye yaslandı, ellerini teslimiyetle kaldırdı. " de değil, ben ."

"Ama senin işin," diye hatırlattım ona.

Jamie omuz silkti ve başını salladı. "İşimi seviyorum. Ama seyahat etmeyi de seviyorum. Yeni şeyler öğrenmeyi. Gerekirse yoluma devam ederim. Kararlarımın yaşamak için ne yaptığımın tanımlanmasını istemiyorum."

Kadehini benimkine doğru eğdi, şarabı dudaklarına götürmeden önce aramızda bir hoş geldin notası çınladı. Hareketi izledim, karnımda bardaktan ondan gelen sıvıyı tatmak için meraklı bir açlık vardı.

Diğer tarafımdan yumuşak bir ses geldi ve Garrett'ı Adam'ın ağzına sert ve yavaş bir öpücük kondururken yakalamak için tam zamanında döndüm.

Adam aralarındaki bağdan dolayı rahatlamıştı, aralarına bir şeyler yerleşmişti.

Garrett basitçe, "Biz paketiz," dedi, dudaklarındaki küçük kıvrım gözlerindeki parlak ışığı ima ediyordu. "Geleceğin üstesinden birlikte geleceğiz."

Jamie bardağını masanın ortasına kaldırarak, "Toplanmaya," dedi.

Rory gözlerini devirdi ama birasını uzattı, Garrett ve Adam da hemen onu takip ettiler. Beni beklediklerini fark edene kadar onları izledim. Dövdüğüm şeyin gerçekliği, ani, soğuk ve şok edici bir şekilde kafama dank etti. Bir sürü. Bir aile. Bir bağ arkadaşı. Bardağımın etrafındaki elim sıkılaştı, kalbimin etrafında bir kafes oluştu.

Kaçmayı düşündüm. Adam'ın güvenini kırmayı unut. Garrett'in öfkesini, Rory'nin kızgınlığını ve Jamie'nin pasif hayal kırıklığını unutun. Onların duygularını yanımda taşımak zorunda değildim. Sadece masadan kalk ve evden çık-

Çok geç.

Bunu ben talep ettim, bu adamların etrafına örümcek ağı ördüm ve sonra kendimi kendi tuzağımın içinde buldum.

Kadehi yavaşça kaldırdım, onların dikkatli bakışlarının ve kendi isteksizliğimin farkındaydım.

"Toplanmak için," dedi Adam usulca.

"Bir dakikalığına kaçacakmış gibi ."

"Çıkmadığımdan emin olmak için çıktın sanırım," diye cevap verdim, arkama bakmadan.

Saat geç olmuştu, arka bahçedeki ateş böcekleri ışık ritüellerini neredeyse tamamlamışlardı. Akşam yemeğinden sonra evden kaçmışım ve ilk defa kimse bana nereye gittiğimi sormadı.

Garrett yanımdaki şezlonga kaydı ve bana bir kâse uzattı. Dondurma. Kaşığı dikkatle kaldırıp kepçeyi kaşımadan önce bir süre baktım.

Garrett yumuşak bir öfkeyle, "İlaçlı ya da zehirli değil," dedi.

Bitter ikolata ve bir çeşit meyveli girdap. Kendime büyük bir kaşık dolusu yardım .

"İyi olup olmadığını görmek için dışarı ıktım."

"Tavuk biraz kuruydu ama o kadar da kötü değildi."

Garrett iini çekti, elleri sandalyenin kollarını kavradı, tekrar ayağa kalkmak üzereydi.

"Bu benim fikrimdi. Benim zmm," dedim. "Neden iyi olmayayım ki?"

"nk alfaları sevmiyorsun. Adam için en iyisini istediğini biliyorum ama bir alfa sürüsüne katılmanın kendin için istediğin şey olduğunu sanmıyorum. Bize güvenmiyorsun."

"Sana güveniyorum," dedim i çekerek ve dondurmanın içindeki koyu vişne reçeli şeridinden biraz daha kopardım.

"Adam'la birlikte. Belki bir planla. Bilgi ile. Ama bir planla değil.

Sen. Bir sürü ya da bir ilişki olarak değil." "Sen zararsızsın," diye ısırdım.

"Bunu biliyorum, ama sen biliyor musun?" Garrett sordu. "Benimle dvşebileceğini ya da beni alt edebileceğini bildiğini kastetmiyorum. Demek istediğim, sana asla zarar *vermeye çalışmayacağımı* biliyor musun?"

Bir ateşböceği vızıldayarak yaklaştı, dizimin yanında parladı ve ona uzandım, tekrar gitmeden önce elimin tersiyle kısa bir süre yakaladım. Dondurmadan bir ısıruk daha almak için kaşığımı karıştırdım ama boş çıktı ve kaseyi güverte masasına koydum.

Garrett yanımda sessizce bekliyordu, alışılmadık derecede ciddiye.

"Jamie de yapmazdı ve Rory ile biliyorum ama o-"

Garrett daha fazla güvence veremeden sözünü keserek, "Ben omega olduğu varsayılan bir evde büyüdüm," dedim.

"Yetimhane gibi mi? Sadece omegalar için mi?"

Omuz silktim. "Yetim ya da terk edilmiş. Emin değilim. Genetiği alfa ya da omega olmaya uygun ocuklar. Büyümek için sıcak bir yer değildi ama sert de değildi. ocukluğun bekleme odası gibi. Ama ben alfa olmanın belirtilerini erken göstermeye başladım. Arkadaşlarıma karşı aşırı korumacıydım, otoriteye karşı agresiftim. Bu yüzden on üç yaşındayken beni alfa evine taşıdılar. Tek kız bendim."

"Bunu hiç duymadım. Yani, Omega Merkezi'ni duymuştum ama-"

Başımı salladım ve bahçeye dönmeden önce Garrett'a kısa bir bakış attım. "Burada değil, Amerika'da değil. Aslında nerede olduğumdan emin değilim. Bize İngilizce öğretiler ama... çocuklar başka diller konuşarak geldiler."

Garrett anlayışla sustu. Terk edilmiş omegaların beklediği bir ev. İhtiyacı olan alfalar için, omegaları koruma yetkisi dışında ahır. Bekleyişte insan ticareti.

"Alfalar için ev çok sertti. İlk başta sadece saldırganlığımızı ve enerjimizi atmaya çalıştıklarını ama geçmişe baktığımda formda tutulmamız gerektiğini düşünüyorum. Gözlemleniyorduk ama yakından . Sanki dövüşmemizi *istiyorlardı*. Kimin üste çıkacağını bilmek ."

Yavaş bir nefes aldım. "Alfaların doğasının tamamen farkındayım. Sürüler bizi evcilleştirebilir ama bir sürü, gerçekte ne kadar hayvan olduğumuzu kanıtlar."

"Sürü mü?"

Ona baktım ve omuz silktim. "Çok kalabalık olduğumuzda. Kontrol için, düzen için çok fazla olduğumuzda, geriye kalan tek şey en kötü özelliklerimiz olur."

Garrett ağzını kapattı, boğazında yumuşak bir hırıltı vardı, başı yavaşça sallanıyordu. "Bak, ben..."

"Öyle düşünmüyor musun?"

"Hayır! Katılmıyorum. Senin adına çok kızgınım." "Olma. Biraz zamanımı aldı ama sonunda üst," dedim, sırtmaya zorlayarak. Aslında bu benim üç yılımı almıştı. Üç yıllık cehennem, baskı altında tutulma, en zayıf, en kolay hedef olma, her işkence gününde dişlerimi yavaş yavaş bileme.

Garrett'ın gözleri gözlerime kaymadan önce dudaklarımda kısıldı. "Evet. Evet, eminim. Ve dürüst olmak gerekirse... iyi. Orada olsaydım senin kahramanın olurdu demeyeceğim-"

"İhtiyacım yoktu."

Garrett başını salladı ve elini çenesine götürdü. "Sadece... bu sürüdeki hiç kimse baskınlığını kanıtlamaya çalışmıyor. Yani, sanırım-" Garrett içini çekti ve eve baktı, mutfaktan gelen ışık

Endişeli yüz hatlarına bir parıltı yayıyordu. "Rory mi? herifin tekidir ama senin sınırlarına saygı duyacağını biliyorum -ve ben de sana engel olmayacağımdan eminim," dedi. Elini uzatıp benimkini kavradı ve durakladı, gözleri birbirine kenetlenmiş parmaklarımızdaydı, kendi hareketine şaşırmıştı. "Jamie de o tür bir adam değil. Rory ile konuşabiliriz-"

"Dur." Rory garajda kendi argümanını açıkça ortaya koymuştu, bu ilginç bir ayartmaydı.

Garrett yutkunarak durdu ve başını kaldırıp baktı, gözleri irkilmişti. "Bunun içinde büyüdüğün için üzgünüm. Ama sürü böyle şey değil. Bizimle değil, söz veriyorum."

Ellerimiz hâlâ birbirine bağlıydı, ikimiz de diğerini tutmuyorduk, öylece kalmıştık ve diğerinin çekip gitmesini bekliyorduk.

"Hâlâ , değil mi?"

Garrett'in dudakları seğirdi. "Yeterince şaşırtıcı."

Benimki de cevap niteliğinde bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Ve eğer mecbur kalırsam hepinizi dize getirebileceğimi biliyorum."

Garrett kızardı ve parmakları kısa bir süreliğine benimkilerin etrafında sıkıştı. "Sadece mecbur kalırsan mı?"

Bir kahkaha attım ama Garrett kıpırdamadan oturmuş beni izliyordu. Başımı eğdim ve dudaklarımı büzdüm. "Omega'mı daha sikmedin mi?"

Garrett boğazını temizledi ve başını salladı. "Bunun için çalıştım. Ben de seni bekliyordum."

"Bu sen değil temiz üzerinde ve Mekanik mi? I
Yapma. var için dahil olmak."

"Senin de dahil olmanı *istiyorum* Eve. Kalıyorsun, değil mi?"

Çoğunlukla kararlıydım ama kendimi emin olamayacak kadar iyi tanıyordum. Henüz kararımı vermediğimi , eğer onlardan biri beni yakalamadan ayrılma şansım olsun istiyorsam, bu yüzden başımı salladım.

"O zaman bu sadece Adam ve benimle ilgili değil. Bizimle ilgili. Eğer Adam ve ben bir bağ paylaşıyorsak, sen de bu yolculuğun bir parçasısın. Sen katılmazsan bu bağ zedelenir. Adam'ın mutlu olmasını istediğin için bu gece bize bir çıkış verdiğini biliyorum. Şimdi de ben sana bir çıkış veriyorum."

Aynı sebepten. Adam'ı gerçekten paylaşmak istiyor musun? Çünkü paylaşmazsan bu paket işe yaramaz."

Elimi Garrett'inkinden çektim ve sonra çenesine doğru kaldırarak sahiplenici bir şekilde tuttum. "Sana teslim oldum," dedim, kelimeleri bir gülümsemeyle yumuşatarak.

Ama Garrett'ın gözleri kapandı ve çekilmeye çalıştı.

"Ne? Dalga geçiyordum! Adam'ın alfası olmanı istiyorum. Seni kabul ediyorum," dedim. Garrett'ın çenesi parmaklarımın altında esnedi ve ben de ona ters ters bakarak elimi sıktım. "Ne söylememi istiyorsun?"

Dudakları bir hırıltıyla ayrıldı ve içerideki mutfak ışığı sönerek bizi gecenin saf mavi ışığında bıraktı. Garrett'ın nefesi kesildi, eli bileğimin etrafında kıvrılmak için kalktı, başparmağı nabzımın üzerinde okşadı.

Garrett, "Sanırım beni istediğini duymayı bekliyordum," diye fısıldadı.

Sözleri duyunca kaşlarımı çattım, içimdeki her kas gerildi, bir refleks olarak erkek alfaların ilgisinden kaçmak.

"Bunun neden çok şey istemek olduğunu şimdi anladım," dedi Garrett, parmakları çenesinde benimkini örtmek için yukarı kayarken, elimi nazikçe geri çekti.

Garajdaki Rory'yi düşündüm, elimi boğazına götürüp sıkmamı istiyordu. Jamie'nin sıcak gözlerle beni izlediğini, beklediğini. Panik, ciğerlerimi tırmalayan pençeler gibi yükseldi, uçmak için yalvaran bir kanat davulu ve onunla birlikte *savaşma* dürtüsü, Garrett'ı benden uzağa ve yere fırlatma, onu orada tutmak için ne gerekiyorsa yapma dürtüsü.

Avucumun ortasına bir öpücük kondu, sıcaklık koluma yayıldı ve dürtülerimin dikkatini dağıttı.

"Özür dilerim. Haklısın, ben de seni kabul ediyorum," dedi Garrett ve sonunda elimi bırakıp sandalyeden kalktı. "Adam'la acele etmek istemiyorum ama artık kendimi tutmayacağım."

Gözlerimi sıkıca kapattım. Kafam çok gürültülüydü, çok fazla eski anı paketinden çıkarılmış ve yeniden dikkat çekmek için yaygara koparıyordu. Garrett'ın parmakları kısa bir süreliğine omzuma dokundu, ben irkilince geri çekildi, adımları usulca geri çekildi ve arka kapı gıcırdadı.

Karanlıkta oturdum, ayaklarım koşmak için kaşınıyordu, ellerim sandalyenin kollarına yapışmıştı ve kendi güvenliğimi yeniden düzenlemeye çalıştım

Zihin. Omega evinin garip enerjisini, kızlara duyduğum sahiplenici sevgiyi ayıklamak. Alfa evine girmekten, avlanmaktan, köşeye sıkıştırılmaktan, neredeyse erkek olan çocuklara karşı savaşmaktan, kendi zayıflığının bana kanıtlanmasından duyduğum korku.

Kaldır şunu, diye hatırlattım kendime, hasır sandalyeyi sıkıca kavradığım için daha da kötüleşen bileklerimdeki hayali acının içinden nefes alarak.

Kanımda, beni yakalamaya çalışan başka bir alfanın kolunu kırmanın verdiği korkunç sevinç vardı. Çocuğun yerine Garrett'ın yüzünü hayal ettim ve bu sevinç midemi bulandırdı.

Garrett'ı incitmek istemedim. Söylediklerine ve kendi bildiklerime rağmen, onu onlar gibi hayal etmek zordu. Onu olduğu gibi hayal edemiyordum, iğrenç derecede nazik ve komik, yakışıklı ve tatlı, koruyucu.

Eski anıları karanlık köşelerine geri iterek kendime zayıf bir şekilde *Adam için iyi* olduğunu hatırlattım.

İçeri girdiğimde ev sessizdi ve kapıları arkamdan kilitledim, üst kata çıkarken her pencereyi ve kapıyı, güvenlik sistemini kontrol ettim. Jamie'nin kapısı açıktı ve ben geçerken bir adım daha yaklaştı.

"Kapıyı kilitledim."

Başını salladı, kaşları çatılmıştı. "İyi misin?"

Dalgınca bir el salladım ve onun yanından geçip yuvaya doğru kaydım. Adam içerideydi, banyonun ışığı yanıyordu ve çukurdan bana sırtıttı, saçları gözlerine düşüyordu ve bir eli kalçalarının üzerindeki çarşafı hışırdatıyordu.

"Yatağa gelmen çok uzun sürdü."

Göğsümü titreten mırıltıya şaşırarak iç çektim ve yuvaya daldım, omega gülüp bana sırtırken onu minderlere sıkıştırdım.

"Görünüşe göre bir sürüye girmeyi başardık," dedi.

Sürü düşünmek istediğim son şeydi ama Adam'ın dikkatini nasıl dağıtacağımı çok iyi biliyordum, ağzını kendi ağzımla kapattım ve çarşafı yırttım.

YİRMİ YEDİ

Jamie

I dikiz aynasına baktım, radyoya eşlik ederek şarkı söylüyordum, bilerek notaları kaçırıyor ve tutturma umudum olmayan notalara uzanıyordum. Tam bir saat olmuştu ve ben

Rory'nin istediği iş için şehrin yarısına kadar gelebildiğime şaşırmıştım.

SUV'u ofisine götür, Charger'ı al ve eve geri getir. "Eve için," diye mırıldandı Rory sözlerinin sonunda, bakışlarını benden .

Arkamda, arka koltuk hareketsiz ve boş duruyordu ve onun hangi saklanma yerini seçtiğini merak ederek biraz daha yüksek sesle şarkı söyledim. Bagajda içine sığması çok zor olacak bir lastik yuvası vardı, ama bunu ona yakıştıramadım. Eğer oradaysa, şimdiye kadar kramp girmiş olmalıydı.

"Adam'a Garrett'ın dikkatini dağıtmasını söyledin mi, söylemedin mi?" Bekleme oyunu için sabırsızlanarak seslendim.

Radyodan başka hiçbir ses bana cevap vermedi ve yavaşça şehre giden tünele doğru ilerlerken çatıldı. Elimi uzattım ve radyoyu kapattım.

Bir şekilde kokusunu hafifletmeyi başarmıştı, ama de hafif bir kokusu vardı ve ben artık bu kokuya düşkündüm, evde onun izlerine her rastladığımda seviniyordum. Merdiven boşluğunda bir tutam duman, uyarısı tekmesi önce o göründü etrafında bir köşesi,

Adam'ın tatlılığının neredeyse altına gömülmüş, yuvadan çıkmış tehlikeli çiçeklerin ara sıra ipucu.

"Sadece dışarı çık. Şimdi geri dönmeyeceğim ve diğerlerine alarm vermeyeceğime söz veriyorum," dedim sesimi yükselterek ve ona ulaşmasını umarak.

Tabii gerçekten evde kalmadıysa. Bir şekilde, hayal edemiyordum- Bir gümbürtü ve oflama sesi duyuldu, fermuar açıldı. Kaşlarım kalktı. Arkada bir spor çantasının içine mi saklanmıştı?

"Korkunç bir şarkıcısın." Eve'in yanakları ve saçları terden alnına yapışmış yüzü koltukların arkasında belirdi ve aynada bana kaşlarını çattı.

"Baptist koromda solisttim ve son sınıf müzikalinde başroldeydim," diye cevap verdim sırtarak. "Sadece seni delirtmek istedim."

Eve hırladı ve gülümsemekten yanaklarım acıdı. Daha önce de sesini ısırarak çıkardığını duymuştum ama bu seferki neredeyse bir mırıltı gibiydi. Önce koltukların arkasına, sonra da konsolun üzerine tırmanarak yolcu koltuğuna geçti. Yüzü bana dönük bir şekilde yan yatmış, kapüşonunu yüzüne doğru çekmiş bir şekilde oturuyordu.

"Mesaj atarlarsa onlara haber vermem gerekecek," dedim.

Eve, "Adam sadece Garrett bunu kendi başına çözene kadar gizlilik yemini etti," dedi ve ben de başımı salladım.

Garrett, Eve'in gizlice dışarı çıkmasına muhtemelen şaşırmayacaktı. Rory çok kızacaktı ama arabayı almak için çıktıkları yolculuk sorunsuz geçerse... belki de bu konuda bir şey bilmesine gerek kalmayacaktı.

"Peki ben içindeyim?" diye sordum.

Eve ön camdan dışarı bakmadan önce bir süre bana baktı. "Beni ofisten çok önce bırakmalısın."

Kaşlarımı çattım. Eve, sürünün bir parçası olduğu konusunda ne söylerse söylesin, bizimle çalışmak konusunda işbirliği yapmıyordu. Her ne kadar Rory ve Garrett'ı çılgına çevirse de, onun gerekçesini neredeyse anlıyordum. Kendi başının çaresine nasıl bakacağını biliyordu -Omikron'la ofis binasında yaptığı savaştan sonra başka hiç kimse onun kadar hayatta kalamazdı- ama güvenmediği tek şey *bizdik*. Tehlikeli bir durumda ona engel olur muyduk? Bizi korumak için kendi yeteneklerinden ve güvenliğinden ödün vermek zorunda kalır mıydı?

"Charger'ı tek mı almak istiyorsun?" Ben sordum.

"Ben... Rory'ye Omikron'un onu aramaya gitmeyi bilmesinin mümkün olmadığını söyledim ama bunu kesin olarak söyleyemem," diye yavaşça itiraf etti Eve, parmak uçları kova koltuğun kenarında geziniyordu.

Düz bir cevap değildi ve benim için bıraktığı boşluğa daldım. "Artık silahlı değil misin?"

"...Biraz biftek bıçağım var," dedi.

Güldüm ve dudaklarında gerçek bir gülümsemenin hızlı bir parıltısını görmek için zamanında baktım.

"Bak, seni destekleyebileceğimi kanıtlamanın tek bir gerçek yolu olduğunu biliyorum ve bu da denememe izin vermen. Seni söylediğin yere bırakacağım ve eğer benim SUV'u Rory'ye bırakmamı bekler seninle orada buluşmak için geri dönersen -eğer beni bekleyebilirsen- seninle birlikte Charger'ı almaya gitmeyi gerçekten çok isterim."

Eve teklifimin ardından sessizleşti ve ben de dilimi dişlerimin arasında tutarak bekledim, böylece davamı tekrar ileri sürmeden önce kelimeleri düşünmesi için ona bolca zaman tanımış oldum.

"Ordudan ayrılmadan önce iki gizli operasyonun ," diye ekledim, parmaklarım direksiyonda sıkılaşıarak. Çocuklar biliyordu elbette; hepimiz zamanında birkaç gizli projenin parçası olmuştuk. Birbirimizi bulmamızın bir parçasıydı bu.

Eve bunun üzerine irkildi ve beni daha yakından inceledi. Onun bakışları altında göğsümü kabartmamaya ya da gösteriş yapmamaya çalıştım.

"Ben liderim," dedi.

Başımı salladım, içime bir rahatlama ve biraz da zafer duygusu doldu. "Belli ki."

"Eğer... eğer beklemezsem, bunun tek nedeni kendimi güvende hissetmememdir," dedi. "Anlıyorum," dedim, kelimeleri oluşturmak dişlerimi rağmen. Eve giden bir trene binebilirdim ama bu arada Eve'e ne olduğunu merak etmek acı verici olurdu. Ve sürünün geri kalanı bunun için bana yeni bir göt deliği açardı.

Eve durmam için bir kavşak önerdi, günün her saatinde kalabalık olacağını bilecek kadar aşına olduğum bir kavşaktı ve Rory'nin ofisine yürüyerek ona yetişebileceğim kadar yakındı. Bütün şehri kafasında planlayıp planlamadığını merak ediyordum.

"Kokunu nasıl köreltiyorsun?" Cevabı muhtemelen bildiğimi düşünmeme rağmen sordum.

Eve bir an için bana göz kırptı ve orada ne bulabilirsem bulayım kafasının içine girmek istedim. "Ben sadece... her şeyi bir kenara bıraktım. Duyularım hariç her şeyi."

"Çok bölümlere ayırır mısın?" Ben sordum.

"Her şeyi."

Başımı salladım. "Bu bizim için yaygın bir durum." Yaşamları, meslekleri başkalarının bağlı olan bizler için.

"açıyor musun? Artık dışarıda olduğuna göre?"

Soru beni şaşırttı ve parmaklarımı direksiyona , sonunda tünelden çıkıp sokaklara girdik, etrafımızda binalar hızla yükseliyordu.

"Bir kısmı," dedim başımı sallayarak. "Eve döndüğümde biraz terapi gördüm; bu da ordudan ve sözleşmeli işlerden bir adım geri çekilmek istediğimi fark etmeme yardımcı oldu. O hayatın dışında kim olduğumu bulmaya çalıştım. Ama dürüst olmak gerekirse, bazı şeylerin kapalı kalması daha iyi."

Eve bunun üzerine başını salladı ve göğsüm ağrıdı.

"Bağları da böyle mi kapalı tutuyorsunuz?" diye sordum.

"Adam sürekli bir duygu saldırısı halinde. Dikkatimi dağıtıyor ve sonra..."

"Ve sonra işlevini yerine getirmek için ihtiyaç duyduğun tüm o organizasyon yerinden kaymaya başlıyor," dedim.

Eve cevap olarak hafif bir iç çekti.

"Yapmalısın-" Ona geçmişte Adam'la konuşmasını zaten söylemiştim ve ikinci kez araya girmem bana bir iyilik kazandırmayacaktı. Yine de... isteksizce de olsa sürü olmayı kabul etmişti. Artık vahşi bir alfa değildi, bizim onun yanında olmamızın ne anlama geldiğini anlaması yıllar alsa bile. Her zaman koruyuculuktan çok yırtıcı olsa bile.

Ve babam bana her zaman burnumu ait olmadığı yerlere sokmakta çok hızlı olduğumu söylerdi.

"Ona bu kadarını söylemelisin. Her şeyi bilmesine gerek yok. Kimsenin güvenli bir şekilde sıraladığınız her şeyi açmaya başlamanızı tavsiye edeceğini sanmıyorum. Eğer senin için en iyisi bir sınır koymaksa, buna saygı duyacaktır."

Bir cevap beklemiyordum ve Eve yolcu koltuğunda rahatlamış görünüyordu. "Arabayı nasıl ısıtacağıma dair bir fikrim var ama acısız olmayacak." Başımı salladım ve beni inceleyerek devam etti, "Yakın dövüşte mi yoksa uzun mesafeli hedeflemede mi daha iyisin?"

"Yakın çekim," dedim hemen, gözleri kısılrken gülmemeye çalışarak.

"Hemen sürü evine geri dönmeyeceğiz. Takip edilmediğimizden emin olana kadar olmaz. İçinden geçebileceğimiz bir garajım var, izleme, dinleme, patlayıcı olup olmadığını kontrol edecek," diye sıraladı Eve. "Eğer geri dönerek sürüyü tehlikeye atabileceğimizi hissedersen
_."

Elim kendi isteğiyle Eve'in dizine uzandı ve sözleri kısa kesildiğinde hırlamasına hazırlanmak için kendimi çeliklemek zorunda kaldım.

"Seni takip ediyorum," dedim.

"Bu seni rahatsız ediyor mu? Geri adım atmak mı?" diye sordu, dokunuşlarım altında hareketsiz durarak.

"Kimi takip ettiğime bağlı," diye itiraf ettim, şansımı zorlamaya devam edip edemeyeceğimi merak ediyordum, bacağı avucumun altında sıcak ve güçlüydü. "Orduda karışık bir durum vardı ama bu alfa kabuğuyla ilgili değildi. En iyi komutanlarımdan biri betaydı. Bir diğeri alfaydı. Sürü babalarım da beni kontrol altına alma konusunda aynı derecede tutarsızdı."

"Vahşi miydin?" Eve sırtarak sordu.

"Olmaya çalıştım. Beni askeri okula verdiler ama bu babamdan gelen bir aile geleneğiydi. Bir yıl sonra ayrıldım ama bu... köklerimin sökülmesi gibi bir şeydi. Sadece tek bir dünyaya ve diğerlerine hazır değildim," diye itiraf ettim.

Bir asi olduğumu sanıyordum ama sürü evinden ayrılıp kendi başıma çalışmaya başladıktan bir yıl sonra asiliğin de emirlere uymak kadar tuzakları olduğunu fark ettim.

"Geri döndüm, hizmet ettim ve sonra biraz daha. Dışarı çıkmaya hazır olduğumda, denizde ayaklarımı bulmama yardım eden kişi Rory oldu," dedim Eve'e bakarak ve o karanlık gözleri şimdiden benimkilerin üzerinde bularak.

"Peki ya marangozluk?" diye sordu kaşlarını çatarak.

Omuz silktim. "Atölye derslerinde iyiydim. Babamlardan biri çok fazla inşaat yapardı, çoğunlukla eğlence için. Şehirde yaşarken bu işe girmek garipti ama eski çatı katımız zaten berbattı ve bina sanatçılarıyla doluydu, bu yüzden gecenin bir yarısı şerit testere çalıştırmam kimsenin umurunda değildi."

"Ve yine de her şeyi, kazandığın her şeyi, kendin için elde ettiğin her şeyi bırakmaya istekli misin?" Eve sordu.

Şehrin kalabalık yüzeysel caddelerinde araba kullanırken bakışlarını tutamıyordum ama yanağımda hissediliyordu.

"Sürüyü yerleştirirken söylediklerimde ciddiydim," dedim ve bir kez başımı salladım. "Ben iyi bir marangozum. İyi bir asker ve operatördüm. İhtiyacım olursa eski bir şapkayı kaldırabilirim. Yeni bir tane de bulabilirim."

Sessizdi ve birlikte geçireceğimiz zaman tükeniyordu. Onu dışarı çıkarmayı kabul ederek neyi riske attığımın farkındaydım. Kaçabilir, arabayı alabilir, şehri terk edebilir ve başından beri istediği gibi uzaklaşabilirdi. Ama Eve'i bir kafeste tutamaz ve ona sürü arkadaşımız diyemezdik. kalmaya karar vereceğine inanmak zorundaydım.

"Risk almaya değersin ve ben değişimden korkmuyorum," dedim.

Eve'i iyi tanıımıyordum, hiçbirimiz tanıımıyorduk ama ilerleme kaydettiğimizi biliyordum. Sürümüze olasılıklar katıyordu, dinamiklerimiz hala zayıf ve geçici olsa da neye dönüşebileceğimizin bilinmeyen tohumunu. Eve güçlü ve . Belki de kendimiz için kurmaya başladığımız banliyö hayatına ait değildi. Belki biz de ait değildik.

Eve'in eli benimkini dizinin üzerine koydu ama sadece bir anlığına. ", ışık kırmızıya dönsün. Köşe burası."

Midem hafifçe çöktü ve planın ani reddi dilimin ucuna geldi. Hafifçe ısırdım, içimde tuttum ve kırmızı ışıktaki durdum.

"Seni izleyeceğim," dedi Eve, gözlerimin içine bakarak... her zamanki gibi nüfuz edilemez ama sakın görünüyordu - belki de dürüsttü, yoksa bu sadece benim hüsnükuruntum muydu?

"On beş dakika kadar sürer," dedim o cipin yolcu tarafından inip kaputu kaldırıp başını eğerek rölantideki arabaların arasından kaldırıma doğru ilerlerken.

"PEKİ YA O-"

"Garrett, biliyorum. Ama ya bir gün uyandığımızda o evde olmasaydı? Ya işe yarayacak ya da ."

"Adam..."

Şehrin sesini bastırmak için boştaki kulağımı kapattım ve Eve'i yerden hâlâ iki blok ötede olan kavşağı koşarak geçtim.

"Bu belki de benim hatam. Geçen gece onu çok zorladım."

Bunun üzerine kaşlarımı çattım ve sanki Eve büyük mağazalardan ya da dar pizzacılarından birinden çıkıverecekmiş gibi etrafımdaki kalabalığı inceledim. "Yanlış bir şey varsayıyorsun. Adam endişeli mi?"

"Hayır, ama o, yani en başta onun planına uyan kişi o."

"Ona güven," diye önerdim. "Bence aralarındaki bağ ikisinin de fark ettiğinden daha fazla."

İyimserlik belki ama sürümüzün bir süre daha bir arada kalabilmek için iyimserliğe ihtiyacı vardı.

Garrett telefonda iç geçirdi. "Umarım haklısındır. Peki ya Rory?"

Yüzümü buruşturdum ve yaklaşan kalabalığı yarmak için yana döndüm. "Sadece beni bekle-"

İnce, güçlü bir el benimkine kaydı, sıkıca kavradı ve kelimelerim kekeledi. Geri sıktım, havadar dumanı hızlıca ciğerlerime çektim ve taç yapraklarının yumuşaklığını yaladım. Göz ucuyla Eve'in burnu karanlık bir başlığın altından dışarı bakıyordu.

"Jamie?" Garrett aradı.

"Ona daha sonra geleceğimizi söyle," dedim, sesim gereğinden biraz daha neşeliydi.

"Bekle, o-?"

"Şimdi ayak işlerini halletmeye gidiyoruz," dedim, Eve'i durdurma, kolumu ona dolama ve onu yanıma çekme dürtüsüne karşı koydum, böylece ondan bir nefes daha alabilecektim, sigaradan bir nefes çeker gibi.

Garrett ofladı. "Tamam, tamam. Tamam, iyi şanslar."

Cep telefonumu cebime geri koydum, Eve'in adımları hızlıydı ve şehir trafiğinde bize daha açık bir yol açmak için benimkilerin önünde kayıyordu.

"Arabadalar," dedi Eve. "Onları uzaklaştırmamız gerekiyor ve bazı malzemeleri alabileceğimiz bir yer biliyorum. Biraz dağınık olacak."

"Onları bize doğru çekmek mi istiyorsun?" diye sordum. Son zamanlarda elim biraz paslanmıştı ama bazen Rory ve Garrett'la atış poligonuna gidiyorduk ve hâlâ ikisinden de daha iyi nişancıydım.

Eve yürürken sessizdi, elimi hafifçe çekiştirerek beni bir şarküteri ile bir bilgisayar tamir dükkânı arasındaki geniş bir sokağa götürdü.

"Planımız bu," dedi ve ilk kez bana baktı. Dikkatliydi, inceliyordu ama biz alfaların etrafında her zaman taşıdığı şüphenin şimdi eksik olduğunu fark ettim.

"O biftek bıçaklarından birini paylaşacak mısın?" Alay ettim.

Eve sırtı ve beni etrafımızda yükselen binaların gölgelediği daha ince bir sokaktan sağa doğru yönlendirdi. Karanlık bir hizmet kapısında kısa bir süre durana kadar onun bir kestirme yolundan gittiğimizi sanıyordum. Eve elini benimkinden çekip plastik bir kapağı çevirerek bir kod girdiğinde anladım.

Kapı hafifçe tıklatılarak açılırken, "Beni takip edin," dedi.

Merdivenler hemen yoğun gölgeli bir koridora iniyordu ve titrek bir ışık yolu aydınlatma işini zar zor . Eve yanımdan geçip koridorda koşmaya başladı, ben de hızla onu takip ettim, ağır kapı çarparak açıldı. Koridor daha fazla kapı, daha fazla tuş takımı ve ortada yanıp sönen sarımsı yeşil ampulle doluydu.

"Burası kasıtlı olarak mı uğursuz yoksa bir bakım sorunu mu var?" Fısıldadım.

Eve sessizdi, koridorun sonuna doğru hızla ilerliyordu ve ben de sorularımın geri kalanını sustum. Koridorda başka kimse yoktu, ancak koridorun yarısındaki bir kapının arkasında bazı şüpheli, muhtemelen cinsel, acı dolu inlemeler duyduğumu düşündüm. Eve bir kod daha girdi ve tekrar elimi tutarak kapıyı açtı.

Eve'in silahlarını ve malzemelerini sakladığı bir tür depo bekliyordum. Bunun yerine, kendimi rahat sandalyeler ve yan masada bir yığın eski dergiyle tamamlanmış, aydınlık bir bekleme odasında buldum. Kahretsin, bir su soğutucusu bile vardı.

Uzak duvarda kurşun geçirmez olduğundan şüphelendiğim cam bir pencere vardı ve diğer tarafında genç bir kadın telefonunu karıştırıyordu. Bizim girişimize baktı ve ıslıl ıslıl gülümsedi.

"Merhaba, hesap numarası?"

"Delilah," diye yanıtladı Eve ve genç kadın başını sallayarak ince bir bilgisayar ekranına döndü.

"Size yardımcı olabilirim?"

Eve bana bir bakış atarak, "İki ayrı güç paketi," dedi. "Tek kullanımlık."

Bu bir silah tüccarıydı. İzi sürülemeyen silahlarla çıkacağımızdan hiç şüphem yoktu. Ve burada, Rory'nin burnunun dibindeydi. Eve de ateşi bize çekmek istediğini söyledi.

Tezgâhın arkasındaki kız hızlıca klavyeye dokundu ve başını sallamadan önce bir süre ekranını inceledi. "Sorun değil, bize sadece birkaç dakika verin."

Eve beni köşedeki koltuklara çekti, gözleri cam pencere ile girdiğimiz kapı arasında gidip geliyordu. Oturduğumuz yerden her ikisini de görebiliyorduk ve ensemdeki tüyler diken oldu. Eve gergindi, beklenti içindeydi.

"Küçük bir ekip olmalı," diye fısıldadı.

"Sence buraya gelirler mi?" Dirseğimi kolçağa dayayıp eğilerek ve sesimi alçaltarak kulağına bir şeyler mırıldandım.

Eve yavaşça başını sallayarak, "Araba uzakta değil," dedi. "Ve bu arkadaşlar tarafından işletilmiyor mu?" diye sordum.

Eve'in bakışları benimkilerle kısa bir süreliğine buluştu, ender rastlanan bir endişe belirtisi vardı. "Etkilenmenin ötesinde değil. Botumda bir bıçak var." Ve sonra beni dürttü

Ayağını hafifçe benimkine dayadı. "Gerisini ben hallederim."

Kendimi silahlandırayım ama Eve bizi bulmaya gelen kişiyle tek başına mı uğraşsın?

"Lütfen," diye alay ettim. "Bana biraz kredi ver. Dikkatini dağıtmama izin verme. Ben kendi önceliğim olacağım."

Eve hâlâ iyileşiyordu ama Rory'nin onu sürü evine geri getirdiği zamana kıyasla çok daha iyi durumdaydı. Peşimizden gelen ilk serserinin önüne atlamamak benim için yeterince zor olacaktı ama bana güvenebileceğine inanmasını istiyordum. Kendi başının çaresine bakabileceğine güveniyordum. Aynı şeyi benimle yapabileceğini ona gösterecektim.

Botuna uzandığımda gözlerinin etrafındaki gerginlik biraz azaldı ve mısır gevreği kutusu kartonundan yapılmış derme çatma bir kılıfın içine dikkatlice sıkıştırılmış basit saplı mutfak bıçaklarımızdan birini bulduğumda gülmemeye çalıştım.

Cam pencereye bir vuruş oldu ve Eve'in dizi benimkini dürttü. "Burada bekle. Uslu dur."

Buna bir kahkaha attım -davranmak benim hızımdan çok Rory ya da Garrett'ın hızıydı- ve Eve'in dudakları seğirdi.

Sandalyede arkama yaslandım, Eve yavaşça pencereye doğru ilerlerken koridor kapısını izledim, omurgası dik ve omuzları biraz yüksekti, arkasındaki tehdidi kabul etmeyi reddeden bir kedi gibi.

Masanın arkasındaki kızın elinde ayakkabı kutusu büyüklüğünde iki plastik kap vardı, birinin kenarından bir parça siyah görünüyordu. Pencereyi yana kaydırıp kapları Eve'e uzatırken gözleri sağ tarafımdaki kapıdaydı.

"İyi şanslar," dedi kız, pencereyi hızla arkasından iterek kapattı ve arkasını döndü.

Eve bana döndü, yüz ifadesi gergin ve içine kapanıktı ve kalbim o kadar ağır atmaya başladı ki kulaklarımda duyabiliyordum.

Çatlak!

Kapı çarparak açıldı ve yan tarafımdaki duvara çarptı. Ben sandalyeden atlarken Eve yere düştü.

Silah sesleri duvara ve cam pencereye çarpıyordu. Oturduğum sandalyeyi aldım ve kapıdan giren adama doğru fırlattım, onu hazırlıksız yakaladım ve Eve'e bir saniye kazandırdım. O da

Kovalardan birinin içindeki duyulabilir bir sesle tabancaya doldurdu ve ateşle karşılık verirken diğer kovayı bana doğru tekmeledi. Ayakkabımla konteynerin ağzını yakaladım, içeri giren bir sonraki adama doğru alçaktan hamle yaptım, bıçak elimde sıkıca sarılmıştı. Bir kenara bıraktığım eski bir kas hafızasıyla hareket ettim, çömeldiğim yerden kalktım ve bıçağı adamın çenesinin altından kafatasına sapladım.

Silahlar ateşlendi ve sol tarafımda bir ceset yere yığıldı. Eve sandalyeyle vurduğum adamı öldürmüştü.

"Onlara kurusıkı vermediler!"

"Jamie, geri çekil!" Eve havladı.

Geri sıçradım, Eve'e Omikron'un kiraladıklarıyla tıkanmış kapı aralığına ateş etme özgürlüğü verdim, ben de eğilip kendi silahımı doldurdum, sahip olduğumu unuttuğum bir odaklanmayla yabancıya ateş ettim, bağımsız ve kesin.

Bu tanıdıktı. Hoş değildi ama şok edici de değildi. Kolaydı.

"Koridora doğru ilerliyorum," diye Eve'e seslendim, alçaldı ve beni ayakta tutarken bir adamı yere düşürdü.

Belki biraz da heyecan vericiydi. O eski şapkayı çıkarma zamanı.

YİRMİ SEKİZ

Eve

F temel taktik teçhizatli figürlerimiz salonun en ucundaki sokak kapisinin yanından çikişimizi engelledi, ilk fail grubu çoktan ayaklarımızın altında yere serilmişti.

Jamie'nin yanaklarında ve ellerinde parlayan bir kan lekesi vardı ve gözleri büyümüştü ama elleri sabitti. Sırtını dik tutarak kapının yanındaki duvara ve bana bakarak bekliyordu.

Durumu idare etmek için bana ihtiyaç kalmadı, aslında... işi önemli ölçüde kolaylaştırdı.

"Bize gelmelerini mi bekleyelim?" Jamie bana sordu.

Başımı salladım. "Diğerlerini çağırmaları için çok fazla zaman var."

Jamie benimle tartışmadı, gözleri odayı taradı, kulakları koridora eğildi ve değişiklikleri dinledi. Onları gelip bizi burada bulmaya zorlarsak ekip dezavantajlı duruma düşerdi ve üzerimizde sadece silahlar ve bıçaklar varken ve hiçbir koruyucu teçhizat olmadan onlarla salonda karşılaşırsak bizim için de tam tersi geçerli olurdu.

Ancak...

"Güç paketini sipariş ettim," dedim, çömelip Jamie'nin görmezden geldiği kutuyu aldım ve başını eğip bir kez salladı. "Cebimde bir tane daha var."

"Kurusıkıdan bahsettiklerini duydun mu?" Jamie sordu.

Sırıtarak başımı salladım. "Hesabımı kapatmak memura rüşvet vermektir."

Jamie sırtarak karşılık verdi. "Tanrı'ya şükür seksi ve zekisin."

Gözlerimi kırptırdım, ikimizin burada olmasına hâlâ biraz şaşırmıştım. Onu yanımda getirdiğim için. İşe yaramaz olmadığını. Hatta bundan da iyiydi, o...

Etkileyiciydi. Bu benim için onun yakışıklı yüz hatlarından daha da çekiciydi.

"Hazır mısın?" sordu Jamie.

Kendine gel lan, diye çıktım kendime. Bıçaklarımdan birinin yardımıyla ceketimin kapüşonunu yırttım, ortadan ikiye bölüp yarısını Jamie'ye verdim, diğer yarısını da ağzıma ve burnuma bastırdım.

Jamie gaz kutusunu benden aldı, ben de onun karşısındaki duvara geçtim, koridordan görünmüyordum ama harekete hazırdım. Yön sormasına gerek kalmadı, sadece cihaza bir göz attı, kilidini açtı ve kapıdan dışarı fırlayıp koridora fırlattı. Elim çoktan koluna dolanmıştı, onu sessiz silah sesleri ve fayans üzerinde seken gaz kutusunun donuk takırtısı eşliğinde içeri geri çektim.

Jamie bana bir kez sırttı, parlak bir gülümseme ve kirli bir yüz, eli sabit ve silahını tutuyordu ve sonra diğer eliyle benim yaptığım gibi ağzını burnunu kapattı.

"Hadi gidelim."

Zaten gaz maskesi takmadıkları için şanslıydık. Silahlarımızda kurusıkı olmadığı için de şanslıydık. Ama koridorun diğer ucundaki ajanların çelik yelek giydiğine şüphe yoktu ve bizim sadece duman ve gaz vardı.

Adam yine vurulursam *çok kızacak*, diye düşündüm dalgınca, koridorda garip ve dengesiz açılarla ilerlerken her şeyden çok şansa güveniyordum. Zıpladım, çürük bir tavan döşemesini yolumdan çektim ve kendimi bir süreliğine silah seslerinin üzerine kaldırdım, karın kaslarım ani kullanımdan dolayı ağrıyordu. Düşmanımızın nerede olduğunu öğrenene kadar mermileri boşa harcamanın bir anlamı yoktu ve Jamie arkamda alçakta, hızlı ve sessiz kalıyordu.

Koridordaki ışıklar söndü, ya patladı ya da kapatıldı, belki de bizi buradan çıkarması umuduyla küçük bir servet verdiğim masanın arkasındaki memur tarafından bile kapatılmış olabilir. Işıklar kapalı değildi.

çok yardımcı oldu ama acıtmadı. Kendimi koridorda biraz daha ilerlettim ve sonra yere düştüm. Koridorda ne kadar ilerlediğimi bile fark edemedim başka bir bedenle çarpıştım, hemen kolu kavrayıp büktüm, yüzümü örtmeyi bırakıp nefesimi tuttum.

Gözlerim sulanıyordu ama zaten burada kördük. İki elime de ihtiyacım vardı.

Çene kayışının altından ateş ettim ve adamı yere düşürdüm, arkamdaki homurtuların Jamie mi yoksa düşman mı olduğunu merak ediyordum. Başka bir kol kaburgalarımaya dolanarak beni yerden kaldırdı; kolun dokusu sert ve sentetikti. Karanlıkta bacaklarımı yukarı ve geriye doğru fırlatarak adamı yere düşürdüm ve sonra sırtüstü yuvarlandım. Belimdeki bıçağı çıkarıp ileri atıldım ve el yordamıyla adamın boğazını bulup . Ateş şimdi boğazımı yakıyordu.

"Jamie-" diye homurdandım.

Bana doğru bir el ateş edildi, beni ıskaladı ve ardından bir diğeri ilkinin kaynağına doğru yöneldi. Ayağı kalktım ve kapıya doğru ilerledim, merdivenleri beklediğimden daha yakın buldum, aceleyle yukarı çıktım ve metal kapı demirini sertçe .

Gün ışığı koridora doldu ve Jamie irkilerek bana , eliyle ağzını ve burnunu kumaşla korumaya çalışıyordu, arkasında yerde dört ceset . Ara sokak boştu, dumanın dönüp çökmesi dışında askıya alınmıştı ama kulaklarım görüldüğü kadar sessiz olup olmadığını anlayamayacak kadar çok çınılıyordu. Jamie peşimden koştu ve onu en üst basamakta durdurdum, yıkık kapüşonluyu çıkarıp ona uzatırken gözümü dışarıdan ayırmadım.

Bana bir kaşını kaldırdı.

"Sen kanlısın," dedim, kelimeler boğazımda düğümlendi ve bir kez öksürdüm. Duman ve gaz dağılmaya başlamıştı ama ciğerlerimi temizlemem biraz zaman alacaktı.

Jamie beyaz gömleğine baktı ve üzerindeki kan lekesine gözlerini kırıştırdı. Elinden kumaşı aldım ve yüzünü silmek için kullandım, o da kapüşonunu silktili, geniş bedenine göre çok küçüktü ama kan izlerinin bir kısmını gizleme işini görüyordu. Arkasına baktı

İlk kez yüzünde donuk bir ifade vardı ve sonra kaşlarını kaldırarak bana döndü.

"Bütün bunlar bir araba için, ha?"

Gülmek yerine öksürdüm. "Onu görene kadar bekle."

DOĞRU TAHMIN ETMİŞTİM. Omikron ya Charger'ın gözetim görevini bayide bizden sonra gelmek üzere boşaltmıştı ya da bizi takip etmenin daha ihtiyatlı olacağına karar vermişti. Gerisini garajın halledebileceğine karar vermeden önce kaportanın altındaki üç iz sürücüyü ve iç kısımdaki birkaç böceği temizledim.

Jamie koltukta sessizdi, ama ilk karşılaşmamızda Charger'ı takdir eden bir şekilde sevmişti.

"İyi misin?" Ben sordum.

Hâlâ dinliyor olabilirlerdi, bu yüzden mümkün olduğunca az şey söyledik. Söylenmesi gereken çok az şey vardı, muhtemelen bu soru bile. Fiziksel bir patikadan kaçınmak için şehir içinde garip bir rota izliyordum ve Jamie sadece sabırlı değil aynı zamanda rahat görünüyordu.

Başını koltuk başlığına yaslayıp bana baktı ve başını salladı. "Sen mi?"

Başımı salladım.

Bir köşeyi daha döndüğümde Jamie elini uzattı, bizi yavaşça şehrin dışına, sürü evinin ters yönüne götürdü. Başparmağı elimin arkasını sıyırarak kurumuş kanın ince temizledi.

"Yaralı mı?"

Başımı salladım ve Jamie'nin başparmağına baktım, hala okşuyordu, açıkça bir rahatlama teklifi değildi, ama beni gerçekten temizlemiyordu da. Elimi vites kolundan kaldırıp ters çevirdim ve üzerinde çok fazla düşünmeden avucumun içinde yakaladım. Fizik tedavi sırasında bazen onun elini tutmuştum ama bu göstermelik bir şeydi. Daha önce sokakta elini tutmuş, kalabalığın arasından onu bayiye götürmüş, bana yardım etmesi için ona güvenme kararına kendimi inandırmıştım.

Ama bu sadece... bunun iyiliği içindi. Elimin topuğunu onunkine bastırdım, bileklerimiz kısa bir süre sürtündü, koku izlerini değiş tokuş ettik ve Jamie'nin nefesi kesildi. Kalbim göğsümde sabitti, aramızdaki anın ender rastlanan bir rahatlığı, dövüşün, kaçışın telaşının yanında usulca akıyordu. Bu sefer ciddi bir yara almadan kaçmış olmamız, bu heyecanı daha da yoğun hale getirmişti. Yaralanma, sürü evine götürölme, beni rahatsız edici bir savunmasızlığı kabul etmeye zorlamıştı. Bugün kendi gücümün bir hatırlatıcısı ve Jamie'ninkinin çekici bir gösterisiydi.

Sevişmek istiyordum ama sürü evine dönmemiz saatler alacaktı. Jamie'nin kendi kokusu, serin ve keskin, baharatlı ve tatlı, arabada yoğundu, ama ona o kadar alışmıştım ki, sinir bozucu olmak yerine destekleyici buldum.

Ve biraz da ağız sulandırıcı.

Tekrar geri çekildim, vites değiştirdim, ışıktaki durmak için yavaşladım ama his devam etti, damarlarımda nazıkçe dönmeye devam etti. Açlık ve zafer, uyarılma ve sakinlik. Şimdi başlangıçta bulunduğumdan daha az dikkat dağıtıcıydı , Adam beni bir şekilde buna şartlandırmıştı...

Diğerleriyle gerçek bağlar kurmak için mi? Burnum kırıştı ve Jamie bana sorgulayıcı bir gülümseme gönderdi ama cevap olarak başımı salladım, yüksek adrenaline ve bunu biraz fiziksel sürtünmeyle ihtiyacına odaklandım.

Yolculuğun geri kalanı gergin ama rahat bir sessizlik içinde geçti. Jamie bir ara koltuğa yaklaştı, kolunu koltuğun arkasına uzattı, dizlerini yaydı, böylece biri ara sıra kolunu kavrayışına çarptı. konuşulmayan bir teklif yükseliyordu, esas olarak feromonlarımız tarafından yayınlanıyordu, Jamie'ninki her saniye daha sulu hale geliyor, benimki ısınıyordu.

Rahatlamak için can atıyorduk. Birbirimizi de özlüyorduk.

Tek soru teklifi kabul edip etmeyeceğimdi.

Şehrin kuzey banliyösündeki bir oto tamirhanesinin açık kapısına yanaştım ve ofisten çıkan tanıdık yüze bakarak iç çektim.

"Burada bekle," dedim Jamie'ye, o da başını sallayarak ellerini tulumunun ceplerine sokmuş zayıf genç adamı inceledi.

Ricky'nin minnettar ıslığını duymak için tam zamanında arabadan çıktım. Ricky şehirde bir gece tanıştığım bir betaydı, boş bir metro vagonuna binmeme izin vermiş ve bir şekilde ben fark etmeden silahımı çalmayı başarmıştı. Sonunda onun izini buldum ve ilginç hobileri ile beladan uzak durma konusundaki beceriksizliğini keşfettim. Bağımsız biriydi ve dünyada güvenilir bulduğum nadir insanlardan biriydi.

"Takip edilmiş olabilirim," diye uyardım onu. "Benzinimi alıp gidebilirim."

Ricky alay ederek sarı saçlarını yana savurdu ve başını salladı.

"O güzelliğe dokunmama izin vermekten kurtulamayacaksın," diye cevap verdi kolayca. "Bu gece burada sadece ben varım." Eğilip gözlerini kısarak arabanın camına baktı, bebek mavisi gözleri şaşkınlıkla parlıyordu. "Ama görüyorum ki bir arkadaşın var."

"Siz ona tüm detayları anlatırken biz de duş alabilir miyiz?" Şarj cihazına başımı sallayarak sordum.

"Duşlar, biralar, bir paket patlamış mısır. Kahretsin, ben kapatırım ve sen de biraz kestirirsin, umurumda değil. Sadece beni birkaç saat onunla yalnız bırak," dedi Ricky sırtarak.

Ricky'ye anahtarları attım ve arabanın ön tarafına geçtim. "Lastik sesi duyarsan bağır."

Ricky'nin araba üzerinde çalışmasına ihtiyacım vardı, ama kısa bir süre Jamie yerine cinsel hayal kırıklığımı gidermek için onu kullanma fikrini düşündüm. Şaşırtıcı bir şekilde, bu fikir içimde ani bir rahatsızlık hissi yarattı. Ricky bir arkadaş ve eğlenceli bir eski sikişti, ama o değildi...

bir Adam olmadığını söylemek istedim ama gerçek şu ki, kendimi içinde bulduğum sürünün *hiçbir* üyesi değildi.

Ricky aceleyle sürücü kapısına yönelirken Jamie yolcu koltuğundan indi. Tek kelime etmeden elini tuttum ve Ricky motoru çalıştırırken onu arkamdan garaja sürükledim.

"Önce çalış, sonra oyna," diye bağırarak omzumun üzerinden arabaya baktım ve ön camdan Ricky'nin manik sırtışını bir anlığına yakaladım.

"Burada bizimle iyi olacak mı?" Jamie bana sordu.

"Dirençli," dedim ve Jamie'nin eli bir tür uyarı olarak benimkinin etrafında sıkıştı. Onu Ricky'nin ofisinin arkasındaki, arabalar üzerinde çalıştıktan sonra hızlıca yıkanmak için tam donanımlı banyoya götürürken omzumun üzerinden ona baktım. "Evet. Garajda bazı frekans karıştırıcılar var ve Ricky kendini korumakta iyidir. Yakınında duracağız."

Jamie başını salladı ve rahatladı.

Banyo açık ve , duş için perde yoktu, sadece tuvaleti duşun görüntüsünden gizleyen kısa bir duvar vardı. Solumdaki köşede, içinde bir yığın havlu ve üstünde giysilerimiz için yer olan küçük bir dolap vardı. Soğuk ve sessizdi ve kulaklarım yine çınlıyor gibiydi, öğleden sonrasının tüm telaşı ve kovalamacası şimdi kararsız bir durgunluğa yerleşiyordu.

Arkamı döndüm ve Jamie'nin kapüşonunun fermuarına uzanıp kabaca aşağı çektim. Soyunacak, sevişecek ve duş alacaktık ve bu iş burada bitecekti. Tek ihtiyacım olan ve bu iş bitene kadar sakinleşebileceğimden emin değildim.

"Hey."

Jamie'nin elleri ellerime dolanıp onu soymamı engelleyince kaşlarımı çattım. Başparmakları ellerimin arkasını tekrar okşadı ve boğazımdan yumuşak bir hırıltı koptu, gözlerim ona dik dik bakmak için yukarı fırladı.

"Benim için hecele," dedi sakın ve odaklanmış bir şekilde.

Gözlerimi kırptım ve daha önceki sözlerini hatırladım. Oyun oynamamı istemiyordu. Ona becerilmek istediğimi söylemeliydim, bunu yoruma bırakmamalıydim.

"Sadece için," dedim ona göz kırparak. "Nasıl olduğunu biliyorsun. Çabuk olacak."

Jamie şimdi gerçekten kaşlarını çatmış, gözlerini bana dikmişti. "Merkeze mi ihtiyacın var?" diye sordu.

Bu terim kulağa çok aptalca geliyordu. Kavganın gerginliğini atmak için patlayıcı bir orgazma ihtiyacım vardı. Bu sadece bir başa çıkma mekanizmasıydı.

"Elbette," dedim omuz silkerek. Muhtemelen yeterince açık değildi ama-

Jamie bir adım öne çıktı, kolları sert omuzlarımı sararak beni göğsüne çekti. Dondum kaldım ve onu hemen üstümden atmamam bir mucizeydi.

Rory'ye yaptığım gibi. Jamie son birkaç haftadır üzerimde sihrini konuşturmuştu. İyileşmeme yardım ettiği için dokunuşuna, yakın olduğum için kokusuna alışmıştım.

"Buna sarılmak deniyor Eve. Ama nefes alırsan daha iyi olur," dedi kulağıma, sonra derin ve duyulabilir bir nefes alıp göğüslerimizi birbirine değdirdi, bir şekilde dışarı verdi ve saçlarımı hışırdattı.

Kollarında sımsıkı ve donmuş bir haldeydim, uzun bir süre nefes alıp verişini dinledim. Jamie sıcaktı. Tutuşu sıkı değildi, nefes alışının gürültüsü neredeyse dalgaların kırılması gibiydi. Ve sinsi piç her zaman çok sabırlıydı.

En az bir dakika daha sürdü ama rahatladım, kendi kollarım beline dolandı, yanağım omzuna yaslandı, şok edici derecede taze ve baskıcı olmayan kokusundan rahatsız oldum. Sarılırken yumuşadım ve nefes alışımın onunkini taklit etmesine izin verdim. Ağırılığı benimkine yaslanmaya başladı, mükemmel bir denge kurdu ve benim kadar onun da sakinleştiğini fark ettim. Elleri sırtımda aşağı yukarı hareket etti ve ben ayaklarımı yaklaştırdım, onun duruşu bana yer açmak için genişledi.

Yarı sert ve karnıma bastıran sikiğin dış hatlarını hissettiğimde, göğsümde ani ve neredeyse ürkütücü bir titreşimle mırıltı geldi. Hemen ardından Jamie'nin mırıltısı geldi, ilk başta benimkinden daha yumuşak ve eşitti ama ben kucakta kaldıkça sesi daha da yükseliyordu.

"Yorgun musun?" diye sordu.

Bu soru beni şaşırttı. Yorgun değildim, ancak böyle durdukça biraz gevşiyor ve halsizleşiyordum. Başımı salladım.

"Merkezlenmiş mi?"

Aslında, belki de aylardır olduğumdan daha fazlaydım, ya da belki Adam'ın ateşi sırasında bir çöküş anı.

"Evet."

Jamie'nin elleri kalçalarımın doğru kayd, orada durdu ve kaldı, dokunuşu genişti ama kavrayıcı değildi. "Hâlâ orgazm olmak istiyor musun?"

Açık gözlerimin önünde bir yutkunmayla boğazı düğümlendi, sanki soruyu zorla sormak zorunda kalmış ve sonra benim

Cevap ver. Beklediğimden daha yavaş geldi. Kırnak istediğim gerginlik çoktan gitmişti ve bu da eylemin daha az kişisel ve daha fazla açığa çıkma olasılığını artırdı. Yakınlık ve *birlikte* olmak dışında hiçbir şey için sevişmeyecektik.

Dudaklarımın kenarları hafifçe yukarı kıvrıldı.

Arkama yaslandım, ellerim Jamie'nin omuzlarındaydı. Daha önce hiç bir alfabla seks yapmamıştım ya da en azından benim kişisel tercihime göre yapmamıştım. Jamie'nin gücü yadsınamazdı; bazı açılardan onun da benim kadar ya da benden daha güçlü farkındaydım. Beni zorlayabileceğinin ya da kesinlikle deneyebileceğinin, en azından egemenlik savaşımızın inanılmaz derecede yakın ve zorlu ol.

Ama güç sorularla gelmedi.

Jamie'nin yüzündeki gerginliği okuyabildiğim nadir anlardan biriydi ama birbirimize baktığımız süre uzadıkça gerginlik azaldı.

"Evet."

Jamie'nin koyu renk gözleri ısındı, dudakları yavaş ve *neredeyse* yırtıcı bir gülümsemeye dönüştü. Kalçalarımındaki elleri yukarı kayd, gömleğimi de onlarla birlikte kaldırdı ve sonunda kapüşonluyu geniş omuzlarından geriye itebildim, pazularının genişliğini takdir etmek için bir an ayırdım ve onları kısaca esnetirken bir kahkaha attım.

İkimiz de gömleklerimizi çıkarma işini üstlendik ve Jamie'nin kolu belime dolanıp beni geniş, çıplak göğsüne çekmeden önce benimki ancak dolabın tepesine ulaşabildi. Refleks olarak kaskatı kesildim ve Jamie'nin diğer eli yavaşça kaburgalarımı okşadı, sırtım boyunca sütyenimin bağına doğru kayd ve orada bekledi. Kendimi rahatlamaya zorlamaya çalıştım ama Jamie eğildiğinde daha da gerildim, çenem boğazımı korumak için düştü.

Dolgun, sıcak dudaklar elmacık kemiğimi sıyırdı, öpücük kulağıma doğru kayarken ağır bir nefes çıplak omuzlarımın üzerinden aşağı doğru süzüldü. Ben de aynı şekilde dolu bir nefes verdim ve sarktım, ellerim aramızdan Jamie'nin pantolonuna doğru kayd.

"Şu duşa girebilsek ve senin için dizlerimin üzerine çöküp tatmin olana kadar seni dilimle becerebilsem gerçekten çok hoşuma giderdi," diye mırıldandı Jamie kulağıma.

Mırıltım bu teklif karşısında hırıltıyla karıştı, açlık karnımı ısıttı. Jamie'nin kot pantolonunun üst çitçitini kabaca çekerek

elimi boxer külotunun kemerine soktum. Sikini bulup yumruğuma sardığımda ve hafifçe pompalarken kolu sırtıma dolandı. Göz kapakları ağırlaştı, pelüş ve ayırık dudaklarından kalın bir inilti döküldü.

"Eve," diye soluk soluğa bağırdı.

Ayak parmaklarımın ucuna kadar yükseldim ve teklif üzerine alt dudağını ısırdım, emdim ve sonra onu düzgünce öptüm. Tadı biraz sabunluydu ama hoş olacak kadar tatlıydı ve bana karşı gerilme sırası ondaydı, onu test etmeme izin verirken kendini tutuyordu.

Diğer alfaların yanında korkumu görmezden geldim, reddettim ama onlarla etkileşimim agresif olduğunda bunu yapmak daha kolaydı. Sevgi, seks, Jamie'nin türden şeyler, saldırganlığı geçici olarak bir kenara bırakmamı gerektiriyordu. Rory gibi sevişmek için benimle kavga etmek istemiyordu, beni zorlamak ya da zorlanmak istemiyordu.

Jamie yavaşça yumruğuma doğru eğiliyordu ama baştan çıkarıcı bir şekilde amaçlı bir tempoyla, bir noktada zevk alabileceğim uzun ve dolu vuruşların bir göstergesiydi.

"Ya da sadece bunu yapabiliriz." Jamie kıkırdadı, onu biraz daha sıkıtığımda ses başka bir iniltiye dönüştü. Düğümü dibinde şişmeye başlamıştı, ama bunu görmezden geldim, sırtımı eline doğru salladım ve karşılık olarak gülümsemesini izledim.

"Oh, seni kesinlikle dizlerinin üzerinde istiyorum," diye itiraf ettim.

Bunun düşüncesi bile, Jamie'nin bana bakması, ağzı amımın etrafında ve gözleri karanlık, beni hiçbir şeye kenetlemedi. Sırtımdaki eli sütyenimi açma işini bitirdi ve kendi pantolonumu pantolonundan çıkardım, bir adım geri çekilirken omuzları düştü, sütyenimi bir kenara atmamı izledi ve sonra hızlı bir itme ile yere kendi pantolonumu ele geçirdi.

Jamie cevap mırıltısını bastırmaya çalıştı ama etrafımızdaki fayanslarda yankılandı ve ben yine donakaldım, kanım arzuyla ısındı ama kaslarım eski bir içgüdüsel uyarıyla gerildi.

"Bunun gerekmiyor," diye teklif etti Jamie, göğsündeki ılık çingırağı yutmaya çalışarak. "Ya da senin için hangi parçalar uygunsu-"

Duşa giderken yanından geçerken içgüdümlü bastırarak başımı salladım. Arkamdan gelen kumaş hışırtısı beni irkiltti.

duş kollarına uzandı, sıcak suyu açtı ve ilk soğuk üfleminin yolundan çekildi.

Jamie ve ben spreyin içinden birbirimize bakıyor, birbirimizin vücutlarını, tepkilerini inceliyorduk. Hız çok yavaştı. Harekete, isteğe, hızlı sevişmenin telaşına ve serbest bırakmaya alışmıştım. Bu, kendi tepkilerimi incelemek için çok fazla alan bıraktı.

Jamie'nin kalçaları zayıftı, uylukları ve baldırları kaslarla doluydu, sağlam ve güvenilirdi. Aleti kalındı ve çok uzun değildi, düğüm tabanda belirgindi ve yoğun siyah buklelerle çevriliydi. Beni bekliyordu. Sabırlı piç.

"Buraya gel," dedim, artık su buharlaşıyordu, akıntının altına girdim ve ona sırtımı döndüm.

Kaçtığımız şeyi hatırlatırcasına üzerimden kırmızı damlalar akıyordu ve gözlerimi kapattım. Jamie'nin sıcaklığı yanımda belirdi ve onu önümden engelleyerek sırtımda durmaya ittim, siki yarı sert bir şekilde kıcıma dayanmıştı. Kollarını kavradım ve belime doladım.

"Diğerlerine söyleme," dedim.

Bir an sessiz kaldı, sırtıma doğru eğildi, sık sakalları omzuma değiyordu. "Aramızda geçenler elbette özeldir."

Başımı salladım. "bahsetmiyorum, demek istediğim..."

Bunu çok zor bulduğumu kastetmiştim. Aynı anda hem çok cazip hem de çok rahatsız edici. O kadar savunmasızdım ki çığlık atmak istiyordum. İçimi çektim ve elleri karnımdan aşağıya, kalçalarımın üzerinden seksimi örtmek için yumuşatırken, parmakları sadece çekirdeğimin etrafında dolanırken ona doğru eğildim.

"mı?" Jamie sordu, sesinde bir eğlence tınısı vardı.

Hırladım ve başı döndü, diliyle dudaklarıyla çıplak omzumu emdi, dişlerinden tamamen kaçındı.

"ne koyacaksın?" Ben sordum.

Omuz silkti ve sonra parmakları dudaklarımın arasından kaydı, basitçe okşadı, neredeyse oynadı. "Bu konuda dedikodu yapmayacağım Eve. Sadece sana dokunmak, seni tatmak, seninle birlikte olmak istiyorum. Bu iyi mi?"

Konuşmasından mı yoksa parmaklarıyla ne yaptığından mı emin değildim, bu yüzden ayak parmaklarımın üzerine kalktım ve kalçalarımı eline doğru kaldırdım,

Kendimi oraya sürüyordum. Denge için omzunu kavramak üzere arkama uzandım, sırtımdaki mırıltısının titreşimine, göğsümde gidip gelen kendi titreşimime alışmaya başlamıştım.

"Daha iyi olabilirdi," diye mırıldandım.

Jamie güldü ve sonra iki parmağını açıklığıma götürdü, hemen içeri bastırdı, ve kas sıkışmasının etrafına bastırdı.

"Bunu söylemek zorunda mıyım?" Fısıldadım.

Jamie mırıldandı ve omzumu tekrar öptü. "Hayır, ama yaparsan çok sevinirim."

İçimi çektim ve başımı onunkine çarpıp sokulmak için çevirdim. "Evet. Bu iyi."

O baştan çıkarıcı, o tehlikeli ve o güvenli, diye karar verdim, kollarında döndüm, ellerimi yüzüne götürdüm ve kendime kaldırdım. Adam'ı öpmek için yeni bir sanat bulmuştum ve şimdi onu ödünç aldım, Jamie'nin hissinin, kokusunun, hatta dillerimiz birbirini okşarken birbirine karışan mırıltılarımızın gerginliğinin tadını çıkarıyordum.

"Sınırlar mı?" Jamie uzaklaşırken hırıldadı. "Dişler," diye cevap verdim hemen.

"Kim oralda diş kullanır ki? Hayır, hayır, anladım," diye atıldı Jamie, ben ona ters ters bakmak için arkama yaslanırken.

"Kendine gel ve sakın... sakın beni kavrama," diye ekledim, herhangi bir sınırı kabul ettiğim için biraz dehşete düşmüştüm ama talepte bulunduğum için de rahatlamıştım.

Jamie bir öpücük daha çaldı, parmakları hâlâ benimle alay ediyordu, başparmağı klitorisimi beni sıcak tutacak kadar yuvarlıyordu. başını salladı, kirpikleri duştan gelen su damlalarıyla kırılmıştı, göz kapakları ağılıktan düşüktü.

"Sınırlarınız nedir?" Kelimeleri durdurarak sordum. Bu, partnerim ve ben zaten çıplakken sormaya alışık olduğum bir soru değildi.

Jamie onaylayarak mırıldandı, gözleri kukuletalıydı. "Sadece beni öldürmeye çalışma, tamam mı?"

Ben de başımı salladım. "Yeterince kolay. Şimdi dizlerinin üzerine çök ve bu yolculuğa değsin."

Jamie sırtıtarak emretti ve sonra başını eğdi, boğazımı tamamen atlayarak köprücük kemiklerimi yalamaya ve emmeye devam etti. Elimi uzattım.

kalktı ve duş başlığını eğdi, Jamie hemen peşinden geri adım atıp gülümsedi, sıcak ağzı göğüslerime giden yolda her santimi yukarı aşağı, ileri geri öpüyordu.

Ağzı meme ucumu bulduğunda sırtım fayans duvara çarptı, ben inleyip ona doğru eğilirken dili etrafımda dönüyordu. Mırıltısı göğsümde ve amcığma kadar iniyordu, parmakları hala nazikçe okşuyor ve beni tatmin etmeden uyarılmamı sağlıyordu.

Müzik garajdan banyoya akıyor, nefeslerimizle ve odada yankılanan suyun gürültüsüyle koro oluşturuyordu. Jamie'nin sırtı suyun en ağır kısmını taşıyordu ve ben avuçlarımı teninde gezdirmek için uzandım, o göğüslerimin alt kısımlarına öpücükler kondururken mırıldandım. Bir dizinin üzerine eğildi ve başparmaklarını meme uçlarımin üzerinde onları işaret etti. Dili ıslak ve karnımdaki kaslara karşı sıcaktı, eski bir yara izini öpmek için durakladı.

"Bacaklarını kaldır," dedi, bir elini omzunu sıvazlamak için indirdi.

Düşünmeden itaat ettim, ama parmaklarının aniden amıma dalmasıyla kendimi azarlayamayacak kadar dikkatim dağılmıştı. Daha da iyisi, Jamie dediğimi yaptı ve diğer elini kendi sikine götürdü. Ellerim omuzlarında sıkılaştı, oradaki zengin kaslara gömüldüm, elini sürdüm ve tenimi öpücüklere boğmasını nadir bir sabırla izledim.

"Bu gece uzun bir yolculuk yapacağız. Dikkatli olmak istiyorum, bu yüzden eve dönerken oldukça saçma bir rota izlememiz gerekecek. Mmmm, güzel, iki kat geri," diye mırıldandım, kalça kemiğimi boynunun arkasını okşadım ve sonra karnıma doğru geri döndüm. Güldüm ve ona sıırıttım. "Hayır, araba kullanırken iki kat geri dönmemiz gerekecek demek istedim."

Gözleri bana dikilmişti, uyarılmanın verdiği ağır ve siyah bir ifadeyle. Ellerime karşı omuz silkti ve sonra başını çevirip yanağını sürttü. "İyi. Acelemiz yok, değil mi?"

Mırıldandım ve başımı salladım. Jamie sonunda tamamen diz çökmeden önce bir an için tembelce bana göz kırptı, kıcı topuklarının üzerinde duruyordu, horoz gururla dışarı çıkıyordu. Parmakları içimden çekildi ve hemen ağzına girdi, uyarılmamla kayganlaşmış görüntüsü beni bir şey gibi yakaladı

Göğsüne bir yumruk. Kaşları beni tadarken zıpladı, yanakları hafifçe karardı.

"Baharatlı," dedi sırtarak ve ben de kendimi duvara yaslanıp tam da dille sikişme sözünü yerine getirdiği anda gülerken buldum.

Ve bu bir abartı değildi. Jamie beni dudakları ve diliyle sarmak için hiç vakit kaybetmedi, dalmadan önce her hassas kıvrımı ve hassas siniri yaladı. Adam'ı kızdırmak, yatakta ona emirler yağdırmak kolaydı ama Jamie ile aramızda dilimi ağzıma bağlayan ham bir kalite vardı ve çıkan tek ses boğuk bir rahatlama çığlığıydı.

Jamie'nin eli dengemi sağlamama yardımcı olmak için nazikçe kıcımlı kavradı, dudakları beni yutarken gözleri yüzüme sabitlendi. Onu yavaşça test ettim, dudaklarına bastırdım, inlemem onun cevap veren inlemesini yankıladı, o araştıran dili içimde daha derine zorlamaya çalıştım.

Ve bu yeterli değildi.

Hayır, bu bir yalandı-çok iyiydi, Adam kadar aç ve çaresizdi, ama bir alfanın güven gücüne sahipti.

Beni yiyip bitirdiği bir başka muhteşem dakikanın ardından, "," diye soluk soluğa bağırdım.

Jamie beni görmezden gelerek kıcımdan klitorisine kadar yalamaya başladı, ta ki ben parmaklarımı omzunun çok derinlerine sokana kadar.

"Ayağa kalk Jamie," diye tersledim.

Kaşlarını çattı ve ayağa kalktı, şüphesiz iyi olup olmadığımı sormak için ağzını açtı. Kollarımı ona doladım ve bunun beni sert karo ile bir alfa arasına hapsettiği gerçeğini görmezden geldim.

Bir alfa değil. *Sadece* bir alfa değil.

"Düğüm yok," diye nefes aldım ve ağzımı onunkinin üzerine eğip hafifçe zıpladım. Ağzıma karşı şaşkınlıkla homurdandı, ama elleri uyluklarımın arkasını yakaladı, beni göğsüne karşı yerinde tuttu, sert horozu sıkıştı.

"Ne-"

"Düğüm yok. Ama sik beni..." Hafifçe hırladım ve ona ters ters bakmak için geri çekildim. "Lütfen."

Jamie bir kez gözlerini kırptırdı ve aramızda uzanıp onu girişime hizaladığımda aşağıya baktı. İkinci kez sormama gerek bırakmadı,

Bir santim batmadan önce açığı mükemmelleştirmek için beni tutuşunu ayarladı.

Adam kadar kalın, daha sert ve kilidim neredeyse anında onu sıkıştırmaya çalıştı, ikimiz de nefes nefese kaldık.

"Vay anasını," diye nefes aldı Jamie, kaşları çatılmıştı, bir an aramızda kaldı, sonra tekrar başını kaldırıp bakışlarıma baktı ve biraz daha derine .

Feromonlarından bir ciğer dolusu çekerken kendime bunun *alfayla ilgili olmadığını* hatırlattım. Kendimi ona doğru salladım ve mırıltısını hissetmek için bir elimi göğsüne koydum. Bunlar Jamie'nin nitelikleriydi, alfa nitelikleri değil. Jamie'den hoşlanmıştım. Bayideki kavgadan sonra bunu itiraf etmek zor bile değildi.

Yumuşak, seksi ve sabırlıydı ve benim yardımım olmadan kendi başının çaresine bakabiliyordu.

Jamie, alfa değil, diye mırıldandım kendi kendime o yavaş ve amaçlı itişlere devam ederken.

"Sikini seviyorum," dedim, gözlerimin kapanmasına izin verme dürtüsüyle savaşırken dudaklarımda basit bir gülümseme vardı.

Jamie içimde sallanırken iniltiye dönüşen bir kahkaha attı, tam düğümünün hafif şişmesine kadar, ama daha fazla bastırmadı. Onun düğümünün kalınlaşmasını ve sertleşmesini engelleyemediği kadar ben de kilidimin şişmesini ve sıkılaşmasını kontrol edemiyordum. Kilidim devreye girmediğinde bile düğümlemeyi son derece rahatsız edici bulmuştum ama kalçalarımı çevirerek ona sürtündüm ve karşılığında duyduğum baş döndürücü tatmin iniltisini umursamadığımı keşfettim. Benim dışımda, bir düğüm sadece sürtünmek için uygun bir yerdi.

Yüzünü ellerimle kavradım ve içeri çektim, sikinin ve kalçalarının dalma ve öğütme hareketleriyle aynı anda ağzını yaladım. Düğümü klitorisime baskı yapıyor, kendimi zorlamam için donuk ve kararlı bir baskı uyguluyordu. Tırnaklarım çenesine batıyor, nefeslerimiz ihtiyaç sesleriyle karışıyor, içimde neredeyse alkolik bir ısı parıltısı oluşuyordu. Patlayıcı bir coşku tehdidi değil, ama karanlık ve yoğun bir şey, nazikliğin hemen sağ tarafında.

Göğsü ile duvar arasına sıkıştığım anı fark etmedim, umursamadım. Jamie .

ve sert, asla çekilmiyor, düğümünü asla içeri sokmuyor, ama beni noktayı uyarmak için kullanıyor, klitorisimi zevkle cezalandırmak için kullanıyor.

Yumuşak sıcaklık çarpıcı bir ateşe dönüşürken ayak parmaklarım kıvrıldı, kollarım Jamie'nin omuzlarına sıkıca sarıldı, vücudu bana karşı sert ve yakın bir şekilde çalıştı. Dişlerim ağrıyordu ve öpücükten uzaklaştım, yüzümü Jamie'nin omzuna gömdüm, onu ısırma dürtüsüyle şaşkına döndüm ve o anda aynısını ondan alma fikrine ne kadar meraklı olduğumdan utandım.

bağırarak daha kolaydı, ses ince ve zayıf olana kadar rahatlama ve şok bir aradaydı. Jamie'nin kendi sesi, neredeyse acı çekerek haykırdı, ben onun etrafında sıkıca kenetlenirken, salıverilmesi içimde hızla ilerlerken neredeyse onu dışarı çıkmaya zorluyordu.

Bir nefes aldım, ani bir hırlama ve tekrar kavga etme dürtüsü buldum ve sonra beni etrafına sararak geri çekildi, suyun altına girerken sırtıma tekrar yer verdi. Ilık su sırtıma vururken iç çektim ve kollarına bıraktım kendimi.

"Bu kilidin şakası yok," hırıldadı Jamie.

Ofladım ve başımı kaldırıp göz ucuyla ona baktım. Nefesini tutuyormuş gibi görünüyordu ve ben de onun kollarında kıpırdandım, boğazındaki boğuk hırıltıya güldüm.

"Acıyor mu?"

"Sanki boşalmayı henüz bırakmamışım gibi geliyor," diye soluk soluğa bağırırdı. Sallanmaya başladık ve o dönüp sırtını duvara çarptı. "Ben , ben iyiyim."

"Bir dakika içinde rahatlayacağım," diye onu temin ettim.

Sertçe yutkundu ve başını salladı, gözleri şaşkın bir şekilde yüzümdeydi. Eğildim ve ağzımı bir kez onunkine bastırdım, tekrar salladığımda nefesini tuttu ve inledi.

"Lanet olsun. Bu... boğucu, orgazmımın etrafındaki bir mengene gibi, ama..." Sesi iniltiye dönüşmüştü, kalçalarını içimde döndürmeye çalışıyordu. "Ama hoşuma gidiyor."

Ki bu iyiydi. Çünkü Jamie'yi tekrar becermek istiyordum.

YİRMİ DOKUZ

Adam

Garrett'in eli dizimde duruyordu ama ben boş gözlerle televizyona bakarken ayağım gergin bir şekilde sallanmaya devam ediyordu. Ekranda saçma sapan bir plaj randevu programı oynuyordu ama Gözlerim hemen aşağıdaki dijital saate sabitlenmişti.

Birdenbire önümde bir kase tereyağlı patlamış mısır ve elma dilimlerinden oluşan bir tabak belirdi.

"Akşam yemeğinde yeterince yemedin," dedi Rory, kâseyi sallayıp tereyağı ve tuz kokusunu bana doğru üfleyerek.

"Uhhh." Uzanıp ikramları aldım, beynim kayıp alfama odaklanmakla meşguldü ve oturma odasına dönerken birkaç dolambaçlı yola sapmam gerekiyordu. Rory'ye tekrar baktım ve bana az önce atıştırmalık getirdiğini fark etmeden önce neredeyse yoğun bakışlarından irkiliyordum.

"Karnın gurulduyor," diye ekledi.

Garrett yanımda sessiz kahkahalarla sarsılırken, "Teşekkür ederim," dedim.

Rory kaşlarını çatarak başımda dikilmeye devam etti, ben de ipucunu aldım ve onun dikkatli bakışları altında bir dilim elma alıp ağzıma attım. Başını salladı ve kanepenin yanındaki koltuğa oturmak için hareket etti.

"Beni beklemenize gerek yok," dedim, ama Garrett'ın ben bekleyene kadar bir milim bile kıpırdamayacağını . "Onun iyi olduğunu biliyorum..."

Sadece kendim görmek istiyorum."

". Biz de endişeliyiz," cevap verdi Rory.

Buna gülümsedim ve alfalara da biraz ikram etmeden önce bir avuç patlamış mısır aldım. Rory düşündüğümün yarısı kadar bile pislik değilmiş. Hem onun hem de Jamie'nin benden çok Eve'le ilgilendiğinden oldukça emindim, bu da bana çok uyuyordu. Bir sürüye sahip olmaya alışmaya başlamıştım ama alfalarla hiçbir bağ kurmak istemezken, sahip olduğum bağın daha güçlü olmasını diliyor ve Garrett'la ikinci bir bağ kurmak için can atıyordum. Bu benim için yeterli bir değişimdi.

Ben daha farkına bile varmadan elma dilimleri tabağını temizlemiştim ve Garrett'la patlamış mısırla iyi iş çıkarıyorduk. Farlar ön pencerelerden oturma odasının duvarlarına vurduğunda yeni ve aynı derecede iğrenç bir realite şovu başlamıştı.

Kalbim göğsümde iki kat hızla çarpmaya başladı ve neredeyse kaseyi yere deviriyordum.

Garrett, "Garaj," diye tersledi ama Rory çoktan kalkmış, mutfağa doğru koşuyordu.

Boş tabağı ve patlamış mısır kasesini itip alfalarımın peşinden giderken garaj kapısının sesi duyuldu. Rory tüm kapı aralığını kapladı ve onu kenara ittiğimde homurdandı.

Garrett omzumun üzerinden, "Güzel bir araba," diye düşündü.

Charger, ışığın altında garaja girene kadar neredeyse siyah görünüyordu, o parlak kan kırmızısı havuz bize parlıyordu. Eve arabayı park etti ve ben onun özel bir selamlama gibi hafifçe dürtmesiyle sarsıldım. Yolcu koltuğundaki Jamie'ye baktı, kısa bir şey söyledi ve ikisi de dışarı çıkmadan önce Jamie başını salladı.

Sakin ol, diye düşündüm ama vücudumun umurunda değildi ve çoktan aceleyle merdivenlerden inip Eve'e doğru ilerlemeye başlamıştım.

Bir kolunu uzatarak ona çarpmama izin verdi, yanağı hemen benimkine sürtündü. Onun kokusuna Jamie'ninkinin de eşlik ettiğini fark edince donakaldım ve sonra sarkarak ona sarıldım ve onu sürücü tarafındaki kapıya doğru ittim.

"Yaralandın mı?" diye sordum. "Hayır."

Araba yolculuğu yüzünden Jamie gibi kokmuyordu. Kesinlikle bir şeyler olmuştu. İçimde tuhaf bir kıskançlık parıltısı belirdi ve ardından daha da sert bir ihtiyaç .

Eve omzumun üzerinden diğerlerine, "Charger'ın tam bir taraması ve ayarı yapıldı, ayrıca plakası da değiştirildi, ancak bir süre ortalıkta görünmemesi gerekecek," dedi, eli sırtımı aşağı yukarı ovuyordu, beni üzerinden itmek için mücadele etmiyordu.

"Bu gece ben üstte olabilir miyim?" Kulağına tısladım.

Eve yine mırıldandı, Rory'nin onu selamlayışını duyamayacağım kadar yüksek sesle. "Yorulmadın mı şekerim?"

Yorgundum, ama-

"Yuvaya gidip Garrett'ı yolda yakalamaya ne dersiniz?"

Küçük bir kucaklaşma yığını mı?"

Ses tonunda alaycı bir ton yoktu, baştan çıkarıcı bir hırıltı da yoktu. Gerçekten ciddiydi. Sadece o, ben ve Garrett, biraz uyumak için yuvaya sokulmuştuk. Beni saran enerji şimdi gitmiş, beni neredeyse gevşek bırakmıştı. Saat sabahın üçünü geçiyordu. Çok yorgundum ve kelimenin tam anlamıyla hiçbir şey onun ve Garrett'ın arasında orta kaşık olmaktan daha iyi gelmiyordu.

"Sen büyük kaşık mısın?" Arkama yaslanarak ona sordum. Eve sırtıttı. "Her zaman."

Geriye Garrett . Muhtemelen umurunda bile olmazdı. "Kulağa harika geliyor," dedim başımı sallayarak.

Eve yüzümü ellerinin arasına aldı ve beni yavaş ve derin bir öpücük için kendine çekti, tatlı ve talepkâr ama bir o kadar da sade. "Bugün seni özledim," dedi ve gözlerim büyüdü. Bana sırtıttı ve sonra burnumun ucunu ısırdı. "Hadi şekerim. Yatma vakti."

Eve etrafımda dolandı, elim onun elinde, üç sürü arkadaşımızın beklediği garaj kapısına doğru ilerledi. Onlara ulaştığımızda Jamie'nin eli Eve'in omzuna değdi ve Eve ne hırladı ne de irkildi. Rory kapıdan geri çekildi, gözleri alfamı sanki onu tüm ayrıntılarıyla yeniden hatırlıyormuş gibi süzüyordu.

Eve, Garrett'a, ", güzel çocuk," dedi.

Garrett'ın kaşları havalandı ve ben de zaten Eve'inkini tutmayan elimle onun kolunu kavradım. "Yatma vakti," diye açıkladım ona.

Bizi takip ederken Garrett'in ayağı takıldı.

"Yarın barbekü partimiz var-" Eve öyle dedi.

"Hayır," diye inledi Rory.

"-ve öldürülmediğimiz uzun bir gün oldu," diye ekledi Eve, Rory'nin hırıltısını daha da artırarak.

"*O kadar* da zor değildi," dedi Jamie.

"*Olağanüstü* yetenekliydin," diye mırıldandı Eve ona.

Buna sıırttım. Jamie belalı biriyse Eve'i eden de bu olmalı diye düşündüm. Kıskançlık onun alayları ve şefkati altında hızla kayboluyor, yerini kolayca takdire bırakıyordu. Jamie Eve'i güvende tutmuştu ya da tam tersi.

Eve beni ve Garrett'ı yuvaya götürürken Rory evi kilitlemekle meşguldü.

"Duş almak ister misin?" Ona sordum.

Başını iki yana salladı. "Jamie ve ben yolda duş aldık." Garrett'ın eli benimkini sıkıca kavradı, gözleri kocaman açılmıştı.

Eve'in sırtı. Acaba sürü arkadaşının izlerini onun teninde de kokladı mı?

"Atıştırmalık mı? Rory patlamış mısır mı yaptı?" Sonra ben sordum.

Eve omzunun üzerinden bana gülümsedi. "Sadece senin etrafında kıvrılıp uyumak istiyorum şekerim."

Vardığımızda yuva karanlık ve sıcaktı ve Eve hiç vakit kaybetmeden taytını ve gömleğini çıkarıp battaniyenin içine sadece bir çift iç çamaşırıyla süzüldü. Onu takip ettim, neredeyse kıyafetlerimden kurtuluyordum ve sonra sözünü yerine getirip sırtıma sarılıp yüzünü boğazıma yasladığında iç geçirdim.

"Yalamak ve emmek yok," diye uyardım onu. "Garrett muhtemelen aletimin bütün gece kışında olmasını istemiyordur."

"Bahse var mısın?" Eve alay etti.

Garrett'ın kahkahası biraz yüksek ve gergin bir şekilde patladı, ama ikimiz de izlerken silkti ve bir süre sonra kot pantolonunu çıkardı.

"Gerçekten iyi misin?" diye sordu Eve.

"Ben iyiyim," dedi, sesi şaşırtıcı derecede yumuşak ve sakindi.

Bağ gidip geliyordu, sanki paylaşmaya çalışıyordu ama kapalı tutmayı daha kolay buluyordu. Ve umurumda değildi, çünkü

Aldığım bakışlar tatlıydı. Yumuşak değil ama alaycı ve sevecendi.

"Kafa travması geçirmediğine emin misin?" diye sordum ve sonra misilleme olarak omzumu ısırp kalçamı çimdikleyince güldüm.

Garrett dolaptan daha fazla yastık ve battaniye aldı. Birinin daha fazla alıp tekrar doldurup doldurmadığını merak ediyordum, çünkü yuva her geçen gün daha da dolup taşıyor gibiydi. Akla ilk gelen Garrett'tı ama bu gecedен sonra stoklara göz kulak olanın Rory olabileceğini düşündüm.

Garrett, "Barbekü bir potluck," diye mırıldandı, önüme çöktü, elimi tuttu ve kolumu göğsüne çekti. "Ticari marka tarifi var mı Eve?"

"Marketten aldığım salataların tadını çok iyi bilirim."

Bunun üzerine homurdandım ve Eve tekrar boğazımı ısırdı ve sonra o ve Garrett mırlamaya başladı. Gecenin bir yarısıydı. Sürüm güvendedeydi. Alfalarım sarmıştı, mırlamaları baş döndürücü bir uyuşturucuydu.

Birkaç dakika içinde ışık gibi sönmüştüm.

"Alex, çocuklarla Omega Merkezi aracılığıyla tanıştın, peki sen ve Eve?"

Mahallede tanıştığım insanların çoğunun adını çoktan unutmuştum ve kafamda karşımdaki kadına Amber diyordum. Amber'e benziyordu; siyah saçlı, güzel bir beta ve cevaplarını ancak yarı yarıya önemseddiği bir sürü soru.

"Bir barda. Beni aşırı ilgili yalnız bir alfadan kurtardı," dedim omuz silkerek ve geniş arka bahçede Eve'i ararken.

Yakındı -tabii ki yakındı- ve bana o yeni ve yumuşak birini sundu. O da Jamie'yle birlikte ayakta duruyordu, kollarını birbirlerine dolamış, mahalledeki başka bir çiftle sohbet ediyorlardı. Ben de ona gülümsedim ve yanına gitmek için can attım.

Ama en azından Garrett yanımdaydı. Ve bizim kaynaşmamız gerekiyordu. Gerçek bir sürü gibi ya da en azından normal bir sürü gibi görünmek için.

"Uzun zamandır sürü hayatından kaçıyordum ama Eve'le tanıştıktan sonra bu çok doğal geldi," dedim ve tam zamanında Amber'a dönerek onu telefonuna bakarken yakaladım.

Otomatik bir şekilde bana gülümsedi. "Bu çok şirin," diye mırıldandı.

Aslında çok tatlıydı ve olayların benim yeniden şekillendirdiğim versiyonuna daha fazla dikkat etmemiş olmasına sinirlenmişim. En azından Garrett dikkat etmişti, gözleri eğlenceyle kıvrılmıştı ve kokusu tatlı ve suluydu.

"Rory nerede?" Amber Garrett'a sordu.

Amber'in beta kocasıyla kısaca tanıştırıldım, ondan on ya da fazla yaş büyük görünen ve diğer yerlilerden bazılarıyla puro içmeye giden eşit derecede ilgisiz bir adamdı.

Garrett bana dönmeden önce "Buralarda," dedi. "Gidip onu bulmak ister misin?"

Omuz silktim ve başımı salladım. Amber'ı geride bırakmak umurumda değildi.

"Sana bunun sıkıcı olacağını söylemişim," dedi Garrett kulağıma. "Ama seni omega oynarken izlemek eğlenceli."

"Ben bir omega'yım," hatırlattım kaşlarımı kaldırarak.

"Elbette ama genelde bunu kabul etmezsin. 'Oh, Eve beni bir barda kurtardı ve bir alfanın gücünü ve istikrarını takdir etmemi sağladı, bana bir sürü buldu,'" diye taklit etti Garrett, yüz ifademi yansıtarak. "Dolandırıcı."

Ona da söylemişim, tıpkı bana mahalledeki asker nüfusu ve Rory sabahları koşuya çıktığında bazı beta eşlerinin bahçe işlerini yapmak için bahaneler bulduğunu söylediği gibi. Rory gelir gelmez diğer iri yarı alfaların arasına dalmıştı ve bunun kendi savunma yöntemi olup olmadığını merak ettim.

Kalabalığın arasından geçerken Eve ve Jamie de bize katıldı, üç alfanın tanıdık varlığı yabancılarla çevrili olmanın verdiği rahatsızlığın bir kısmını engelledi. birkaç omega daha vardı, kendi alfalarının yanında güvenle yerlerini almışlardı. Bir omega kadınla kısa bir süre konuşmuş, bir sürü bulduğum için tebriklerini almıştım ama bu benim için uzun sürmemişti.

Kokusu dişlerimi geriyor ve Garrett'a doğru gönderdiği her bakışta beni rahatsız edici bir şekilde kışkırtıyordu. Ne zaman alfalarından biri benimle küçük bir konuşma yapsa onun da aynı şeyi hissettiğinden emindim.

İnsanlar alfaların bölgeci olduğunu düşünürdü ama biz omegalar karşısında hiçbir şey yapamazlardı.

Eve'in kolu omzumun üzerinden kaydı ve ben de boynumu bükerek iç çektim ve işaretlerinden birine bir öpücük kondururken rahatladım.

"Stresli misin, şekerim?"

"Sanırım bastırıcı ilaçlarımı biraz özlüyorum," diye itiraf ettim. Hem kendi kokumu hem de genel olarak koku alma duyumu köreltiyorlardı. Sadece alıştığım sürünün yanındayken o kadar da kötü değildi ama bu mahallede çok fazla alfa vardı ve bu kadar çok yabancıнын feromonlarıyla dolup taşmaya alışkın değildim.

Eve ve Garrett başımın üzerinden birbirlerine baktılar, Garrett sözsüz bir anlaşmayla başını salladı.

"Sana biraz getirebiliriz," dedi Eve.

"Uzun süreli kullanım etkileri konusunda endişeliyim, ama bunun gibi şeyler için? Eğer yardımcı olacaksa, neden olmasın?" Garrett söyledi.

"Ciddi misin?" Ben sordum. Bastırıcılar parfümümü köreltecek, bu da muhtemelen Eve'i ve muhtemelen Garrett'ı da rahatsız edecekti. Alfalar, omega'larının kokusunun akmasını, başarılarının bir işareti olarak işaretlenmesini isterlerdi ve her zaman kendi kokularının omega'ları üzerinde net olmasını isterlerdi, böylece iddia karışıklığı olmazdı.

Eve işaretini tekrar öptü, yazın beş eşarp takmak istemediğim sürece benim üzerimdeki iddiasının çok az karışıklık yaratacağını küçük bir hatırlatmaydı. "Eğer onları istiyorsan, evet."

Rory'nin aynı derecede iri ve dövmele alfalarla birlikte çim sandalyelerden oluşan bir çemberin içinde kamp kurduğu yere vardık ve Eve kulağıma eğildi. "Onu kıvrandırmamı izlemek ister misin?"

Güldüm. Çok uzun süreceğini sanmıyordum. Sürü evinden çıkarken Rory, Eve'in paçaları neredeyse kışına kadar kıvrılmış küçük kot şortuna bakıyordu.

Eve benden uzaklaşıp Rory'nin arkasına geçti, ellerini göğsünde gezdirerek onun sarsılmasına neden oldu. "Selam sevgilim," diye mırıldandı kulağına, diğer alfalardan birkaçı bilmiş bilmiş birbirlerine sırtıyordu. "Beni özledin mi?"

Rory Eve'in kollarından birini çekince Eve onun kucağına fırladı ve kollarını onun omuzlarına doladı. "Her zaman *bebeğim*," diye homurdandı ve sonra iri bir elini kalçasının arkasına vurarak Eve'in üzerine zıplamasını sağladı. Dişlerini kısa bir hırıltıyla parlattıktan sonra kendini gevşemeye ve daha sıkı sarılmaya zorladı.

Garrett başını sallayarak ve bana doğru sırtarak, "Bu garip bir ön sevişme," diye mırıldandı.

"Hayır," diye fısıldadı Jamie. "Bu onlar için mantıklı. Yolun her santiminde birbirlerine düşman olacaklar."

"Peki ya sen?" Eve'in dikkati yeni isimler öğrenmeye ve bir eliyle göğsünü okşayarak Rory'yle alay etmeye dağıldığı için ona sordum.

Jamie bana gülümsedi, her zamanki gibi rahat ve endişesizdi. "Şahsen ben daha yumuşak bir sürüşü severim. Herkesin iyi vakit geçirdiğinden emin olmak isterim."

Şimdiye kadar Eve'le birlikte sadece ufak tefek görüntülerini görmüştüm ve bu muğlak cevap beni her zamankinden daha çok meraklandırdı. Eve'i bir alfayla 'yumuşak bir yolculukta' hayal etmekte zorlanıyordum ama son zamanlarda Jamie'nin yanında alışılmadık derecede rahat görünüyordu.

Eve, diğer alfaları daha da eğlendirmek için Garrett'a, "Hey, güzel çocuk," diye seslendi. "Bana bir limonata alır mısın?"

Garrett gözlerini devirdi ama başını salladı ve bana baktı. "Bir şey ister misin?"

Reddetmek için ağzımı açtım ama sonra reddetmek zorunda olmadığımı fark ettim. Garrett'tan ya da diğerlerinden iyilik yapmam için hiçbir şart yoktu.

"Bira ve biraz da bufalo tavuk sosu," diye cevap verdim.

"Tamamdır." Sonra eğildi ve beni öptü, doğal ve kısa bir öpücüktü.

Tek düşünebildiğim, beni henüz düğümlememiş ve bağlamamış olmasının ne kadar büyük bir haksızlık olduğuydu.

"Hey çocuklar, yeni komşular geldi." Oscar - tüm bu karmaşa içinde bir başka büyük alfa ve Eve'in görünen yeni en iyi arkadaşı - bir çiftle birlikte çevremizde belirdi.

Oscar'ın yanındaki adam ve kadın barbeküdeki ailelerin çoğundan biraz daha yaşlıydı, en azından ellili yaşların başındaydılar.

betaların zayıf ve neredeyse tespit edilemeyen kokuları. Adam uzun boylu ve zayıftı, çilli bir teni ve seyrelmiş soluk kızıl saçları vardı. Alfalara nazıkçe el sallıyordu, omuzları gerçekten rahat olamayacak kadar sıkıydı. Yanındaki kadın bronz tenliydi, özenle boyanmış sarı saçları ve parlak mavi gözleri . Ufak tefek ve kıvrımlıydı, üzerinde güzel pembe bir sundress vardı ve dikkatler onun üzerinde toplandığında utangaç bir şekilde geri adım attı.

"Marc ve Hannah Graves," diye tanıttı Oscar. "Köşedeki çiftlik tarzı evde oturuyorlar. Sizden çok uzakta değiller," diye ekledi bana, Jamie'ye, Rory'ye ve Eve'e başıyla işaret ederek. "Eve ve Alex de bu mahallede yeniler."

"olmadığımıza sevindim," dedi Hannah ve el sıkışmak için kocasıyla birlikte öne çıktı.

Bana ulaşana kadar sentetik kokunun ilk gerçek kokusunu almadım, düz ve birazcık metalik.

Bastırıcılar. Hannah beta değildi, baskılayıcı kullanan bir omega idi. Kocasını Marc biraz çiçeksi kokuyordu, zar zor, ama baskılayıcıların tadını kendi doğal parfümünden daha iyi biliyordum. Sunucumdaki BetaThinkTwice gibiydi.

Bildiğim *kadarıyla* sohbet grubunun diğer ucundaki kadın da olabilirdi, ancak aldatmanın bu *kadar* nadir olduğundan şüpheliydim.

Her kimse, onunla garip bir yakınlık hissettim. Alfa'ların gözünden kaçmaya çalıştığımdan beri çok uzun zaman geçmemişti ve şimdi bile, bir sürüyle birlikte, bu partide etrafım onlarla çevriliyken kendimi hâlâ gergin hissediyordum. Böyle bir kalabalıkta ciğerleri yanana kadar nefesini tutuyor olmalıydı.

"Tanıştığımıza memnun oldum," diye teklif ettim. Merakla yanıp tutuşsam da basit ve iyi niyetliydim.

Elimi kısa bir süre sıktı, parmaklarını sadece koku izlerinden kaçınmak için dikkatli bir şekilde dokundu, gözleri boynumu süsleyen ısırtık izlerinde keskin.

"Ben de memnun oldum Alex."

Ayrıldık ama bir süre partide ilerleyişini izledim. Oscar bizim evden uzakta olmadıklarını söyledi. Belki de ben

onunla konuşmanın bir yolunu bulabilirdim. Alfalarım eninde sonunda evden çıkmama izin vermek zorundaydı, değil mi?

OTUZ

Eve

A Sa kremini saçlarından durulamayı bitirdiğimde Dam'ın midesi bana karşı homurdandı. Duşta birbirimize sarılmıştık, Adam zayıf bacaklıydı ve

Yuvada birlikte geçirdiğimiz zamandan sonra. Garrett'ı barbeküden sonra bize katılması için davet etmemiştim, havadaki tüm alfa kokularından biraz fazla rahatsız olmuştum, ama uyumak için bize katılıp katılmayacağını kontrol edebilirdim. Bunu yaptığımda Adam'ın sevinci çok barizdi.

"Sen yatağına dön, ben de gidip bize biraz su ve atıştırmalık ," diyerek suyu kapattım ve Adam'ı bir süre daha tuttum.

"Yapmak zorunda değilsin," dedi Adam omzuma sokularak. "Geç oldu. Uyuyabiliriz."

Karnı yine guruldadı ve bir tutam saçı parmaklarımın arasına alıp hafifçe çektim. "Hayır. Pratik yapıyorum, anlıyor musun? Büyük partilerde uslu duran omegalar şaşı sikilir. Ve a omegalar doyurulur. Kuralları öğreniyorum."

Adam buna güldü ve çekildi. "Göz göze ."

Bir avuç zahmetli orgazmdan sonra yüzünün en iyi taklidini yaptım ve o da oflayıp puflayarak büyük küvetten çıktı, havlulara doğru yürüdü.

"Pislik," diye mırıldandı ama bağın içinde baloncuklar ve şeker vardı.

Kurulandım ve esasen Jamie'den çaldığım bir gömleği kaptım, çıkarken Adam'ın ıslak saçlarını karıştırdım.

Aşağı inerken sesleri duydum, Rory'nin alçak hırıltılı gürültüsü ve tanıdık olmayan tenor bir ton. Gıcırdayan iki merdiveni atlayıp oturma odasında sessizce ilerledim, yeni yıkandığım ve az çok görünmez olduğum için mutluydum.

Rory, "Mahalleye haber versek mi vermesek mi diye kafamda tartışıp duruyordum," diye mırıldandı.

"Ben önce halkını koru derim," diye cevap verdi diğer adam. "Sadece hayal görüp görmediğimi bilmek istedim. Sana onun adını verdiğimde-"

"İnanın bana, Eve'in başına gelenleri duyduğumda aklıma gelen son şey buydu."

Yemek odasından geçip mutfağa girdim, kapının girişinde durup gözlerimi kısarak adama baktım. Uzun boylu ve zayıftı, benden ve Rory'den biraz daha yaşlıydı, açık sarı saçları kırışmış, kulaklarının arkasına gelecek kadar uzamıştı.

"Kulaklarım yanıyordu," dedim açıkça.

Rory içini çekti. "Eve, bu Nate. Oscar'la bir süre aynı birimde çalıştık. Wes sorun yaşadığında bana sizin hizmetlerinizi tavsiye etti."

Nate bana kısaca başını salladı, beni tepeden tırnağa inceledi ve arka kapının yanındaki tezgâha rahatça yaslandı.

"Beni tanıdın mı?" Ona sertçe sordum. Onu kesinlikle tanımamıştım ve hakkımda bu kadar çok bilginin ortalıkta dolaşıyor olması fikri hoşuma gitmemişti.

Başını salladı ve sonra durakladı. "Bir partide eğleniyormuş gibi yaparken sürekli etrafını değerlendiren birinin enerjisini ettim. Bu mahallede pek alışılmadık bir şey değil ama sonra adınız geldi."

"Yeni bir şey bulamadın mı?" Rory bana sordu.

Ben karşılık veremedim. Nate omuz silkti. "buraya çok fazla soru sormaya gelmedim. Sadece emin olmak ve... gardımı almam gerekmediğini bilmek istedim."

Rory bana bakarak, "Bizden değil," dedi. "Ama şu anda kötü bir fikir değil."

Nate beni izlemeye devam etti ve ben de içimi çektim. "Mahallede iş aramıyorum, sadece... omega'mı koruyorum," dedim ellerimi iki yana kaldırarak, neredeyse omega' yerine 'sürü' diyecekken kendi dilime takılıyordum.

"Sence mahalleli uyarılmalı mı?" Rory Nate'e sordu.

"Mahalle mi? Yoksa biraz sıkılmış ve boş vakti çok olan eski tayfadan bazıları mı?" Nate sırtarak sordu. "Önceden uyarılmış olan önceden silahlanmış olur. İnsanlar Alex'in risk altında olduğunu bilsinler bari."

Rory ve ben aynı anda birbirimize baktık, içimde bir minnettarlık titreşimi belirdi. O zaman bu yabancıya her şeyi teklif etmemişti. Hatta belki de Nate'in kendisi için ayarladıkları dışında hiçbir şey.

"Bizim için kulağını dört aç?" Rory sordu.

Nate başını salladı, kollarını göğsünde kavuşturdu ve sonunda tezgâhı iterek kapıya yöneldi. "Elbette. İşler sarpa sarmak üzereyse bana haber ver."

"Anlaştık."

Nate başka bir şey söylemeden arka kapıdan çıkarken Rory'yle ben susmuş, birbirimizi izliyorduk.

"O bir sorun olacak mı?" Rory'ye sordum.

"Evet dersem bu konuda ne yapacaksın?" Rory tersledi. Nefes nefese kalmadan önce bir süre bakiştık ve odayı duman ve baharatla kaynattık. Ellerini masadan çözdü ve aramızdaki karşılıklı öfkeyi uzaklaştırmaya çalışarak havada salladı. "Bekle, . Hayır, Nate iyi. Bizi için bir nedeni yok ve haklı. Bu mahallede birçoğumuzun geçmiş i çok eskilere dayanıyor ve çok renkli bir tarih var. Burada müteahhitlik geçmiş i olan tek kişi sen değilsin."

Bu cevabı düşündüm ve sonra başımı sallayıp dolaplara yöneldim, iki bardak su aldım ve atıştırma lık bir şeyler aradım. "Ben olsam Adam'la birlikte giderdim," dedim.

Belki önce Nate'i öldürürdüm. Ama Rory ve diğerlerinin bana güvenmesini istedim. Güvenilir olmak istedim. Bu muhtemelen arkadaşlarını öldürmemeyi de içeriyordu.

Rory ayağa kalkarken kahvaltı masasındaki sandalye gıcırdayarak yere çarptı, gölgesi önümdeki dolabın üzerinde geziniyordu. Kıpırdamadan durdum, kollarımı atıştırmalıkları karıştırmak için kaldırdım ve Rory'nin eli kalçamın arkasını okşayıp kıcımlı kavrıdığı anda kaşlarım havaya kalktı.

"Hepimizle birlikte giderdin," diye homurdandı Rory, parmaklarını hafifçe içeri sokarak.

Sırıttım ve bitter çikolata parçacıklı bir kutu çiğnenebilir granola bar çıkardım. "Sanırım yetişebilirdin. Göründüğün kadar aptal değilsin."

Döndüm ve Rory sadece bir adım daha yaklaşarak beni iri gövdesiyle tezgâhın arasına sığdırdı. "Sen ve ben pek çok oyun oynayabiliriz ama bu değil," dedi neredeyse fısıldayarak.

Gergindi, saldırıma hazırlanıyordu. Garrett'la aynı odada uyumaktan mı yoksa garajında Jamie'ye güvenmekten mi bilmiyorum ama nefesimi tuttum ve onu uzaklaştırma dürtüsüyle savaşmak zorunda kalmadan Rory'ye dik dik baktım. Ben hareket etmeyince Rory bir santim daha yaklaştı, kalçalarımız öpüştü ve eli kalçalarımın arasından kayarak seksime dokundu. Parmak uçları beni yakıyordu, ben de uzanıp tişörtünü bir avuç tuttum ve aşağı çektim.

Rory söylenmemiş bir emirle önümde dizlerinin üzerine ve sonunda derin bir nefes aldım, artık sıkışmamıştım.

Kendimi Adam'la tatmin etmişim ama Rory'nin diz çökmüş, yüzünü bana çevirmiş ve hâlâ kaşlarını çatan görüntüsü biraz baştan çıkarıcıydı. Onu becermek mi yoksa ona neler yaptırabileceğimi tam olarak anlamak mı istediğimi bilmiyordum.

"Gitmek istiyorsan . Ama kendinizin ya da Adam'ın güvenliği için kaçmanız gerekiyorsa, biz de sizinle geliyoruz," dedi Rory.

Sanki kelimeleri zorla söyletmek için kolunu büküyormuşum gibi, yemin sesini ne kadar sinirli çıkarmayı başardığını görünce seğirdi.

Topuğumu yerden kaldırdım, dizimi göğsüne bastırdım ve sonra biraz daha yukarı kaldırarak omzuna dayadım ve kendimi teşhir ettim

onun görüşüne. Gözleri hâlâ benimkilere sabitlenmiş, şımartmadığı bir bakış. İzin bekliyordu.

"Bir yalama hakkın var," dedim, nabzım uyarırcasına atıyordu, odanın sessizliği bir şekilde kulaklarımda gürültüyle çınlıyordu.

Rory'nin elleri kalçalarıma gitti, Jamie'nin gömleğinin kuyruklarını yukarı itti, bakışları sonunda düştü, her santimimi inceledi.

Lavabonun üstündeki saat her geçen saniye bir davul sesi gibi çalıyor; buzdolabının uğultusu bir kükremeye dönüşüyordu. Ocağın üzerinde sadece bir ışık yanıyor, bizi gölgeler içinde bırakıyordu. Adam kaybolup kaybolmadığımı merak ederek aşağı iner miydi? Hayır, uyuyordu.

Sadece Rory ve ben vardık, aramızdaki çekişme gergin ama sessiz bir şekilde durmuştu.

O eğildiğinde neredeyse onu geri itiyordum, elleri kalçalarımı ağızla buluşmak için öne doğru çekiyordu, vücudum kamburlaşıyordu.

Bir yalayışı birçok yalayışa bedeldi, dili kırımın kıvrımına kadar giriyor, açıklığımla alay ediyor, her kıvrımın etrafında dönüyor, yavaşça klitorisime doğru sürükleniyordu. Duraklayıp dilini klitorisimin üzerinde gezdirerek masaj yaparken bir hırıltı içimi gümbürdetti.

Hırlama ile inleme arasında bir şey olan kendi cevabımı yuttum ve gözleri tekrar benimkilere dikildi.

"Bir tane daha," diye mırıldandı ama bu bir yalvarıştan çok bir talep gibiydi. Yine de hareket etmedi, kabul etmemi beklemeden kendisi için almaya çalışmadı.

"Hayır," dedim, dizimi omzundan kaydırıp ellerini kalçalarımdan iterek. Suyu ve granola barları almak için tezgâha döndüğümde, Rory'nin ereksiyonu bol pamuklu eşofman altıyla kaplı baldırıma değdi.

"Yukarı çık ve kendini boşaltana kadar ağzını yıkama," dedim.

Ben uzaklaşırken Rory homurdandı ve kapıya doğru giderken arkama bir göz attım. Diz çökmüş, sırtı dik, başı yukarıda, göğsü kabarmış ve ereksiyonu eşofmanının kasıklarına kadar inmişti. İri, güçlü ve fethedilmişti.

Gülümsedim ve aceleyle üst kata, Adam'ın yanına çıktım.

Onların fısıltıları ve sırtımdaki çarşafların hafif hışırtısıyla . Adam'ın parfümü havada ağırdı, pudra şekeri bir buluta dönüşmüştü. Garrett'in kokusu da yükseliyordu, sulu ve yuvanın kenarlarından damlıyordu.

Garrett, "Uyuyor," diye nefes nefese .

Adam'dan bir höpürtü sesi ve ardından derin bir nefes geldi. "O da en az benim kadar Garrett-Adam takımında."

Duvara sırttım, gözlerim hâlâ kapalıydı, geveze küçük omega'mla gurur duyuyordum. Adam yine Garrett'a yardım etmiş olmalıydı, çünkü Garrett'tan bir ıslak ses ve boğuk bir inilti daha geldi.

Yuvarlandım ve yanağımı ellerimin üzerine koydum, gözlerim Adam'ın Garrett'ın çıplak göğsünü yalayıp öptüğünü görebilecek kadar açıktı. Garrett'in gözleri benimkilere dikilmişti, kaşları çatıktı ve parmakları Adam'ın saçlarına dolanmıştı. Ona gülümsedim ve tüm vücudu gevşer gibi oldu, Adam'ın ağzına bastırmak için sırtı yükseldi, omuzları yatağa doğru sarktı, boğazı bakışlarımın altında kamburlaştı.

"Omega'mızın seni kahvaltı yapar gibi emmesine gerçekten izin verecek misin?" Sesimi yumuşak tutarak, onları rahatsız etmek istemediğim için sordum. Manzara hoşuma gitmişti, Adam'ın sırtı Garrett'ın üzerine eğilmişti, Garrett'ın parlayan yelesi yastıkların üzerine yayılmıştı, yüksek pencereden içeri sızan sabah ışığına dokunuyordu.

"Planlarımı bölme, alfa," diye tersledi Adam, hem Garrett'ı hem de beni gülümseterek.

"Haklı," diye iç geçirdi Garrett, parmaklarını Adam'ın saçlarında dolaştırarak omega'mın sızlanmasına ve duraklamasına neden oldu.

Garrett'ın bir bakışıyla doğruldum ve o da Adam'ı yuvanın çukuruna yuvarladı. Adam çıplaktı ama Garrett'ın üzerinde bir çift ince boxer vardı. Kollarından pazularına kadar koyu bronzluk vardı ve sırtının genişliğinde birkaç çil vardı, birkaçı kıcının hemen üstünden bana göz kırptıyordu.

Adam sertti ve Garrett'in altında daha küçük görünüyordu, hâlâ güçlü ve yakışıklıydı ama aynı zamanda daha güzeldi, saklamaya çalıştığı omega'ya daha çok benziyordu.

"Kilit ya da düğüm olmadan dalga geçilecekse paramı geri istiyorum," dedi Adam, neredeyse suratını asarak.

"Dün gece kilitlenmiştin," dedim çabucak, Garrett'in Adam'ı içime sokması senaryosunu oynamaya pek hazır değildim. Çok fazla baskı olurdu, bedenim çok fazla sıkıştırdı.

Garrett Adam'ın üzerine eğildi, saçlarını diğer omzunun üzerinden atmaya dikkat etti, böylece Adam'ı öpüşünü izleyebildim, dilleri birbirlerine karşı aç. Garrett ikisinin arasına uzandı, Adam'ın meme uçlarını okşadı ve sonra büyük bir elini Adam'ın sikinin etrafına sardı. Garrett'in ne kadar çok şeyi tutabildiğine dair küçük, önemsiz bir kıskançlık hissettim ama takdir de vardı.

Adam bağın içinde vahşileşmişti, seks için neredeyse sıcakta olduğu kadar .

Çünkü Garrett'ı bir alfa olarak seçmişti ama henüz ondan zevk alma şansı olmamıştı.

"Sana ihtiyacı var," dedim.

Garrett aniden çekildi, ağzı açık, gözleri benimkilere dikilmişti ve Adam Garrett'in göğsünü ve omuzlarını okşadı.

"Gerçekten istiyorum, Gare."

Garrett bir an aramıza baktı ve sonra sırtarak bir kez daha eğilip Adam'dudaklarına şapırtılı bir öpücük kondurduktan o parlak yavru köpek heyecanıla bana döndü.

"Sol taraftaki masamın alt çekmecesini. Kayganlaştırıcı ve büyük bir kutu. İkisini de alır mısın?"

Ayağa kalktım ve iki adam da hevesle bana baktı. "Bensiz çok eğlenceli bir şey yapmayın."

Garrett sırttı ve Adam'ın gözleri kısıldı, dudakları hafifçe sırttı. Diğer alfanın başını belaya sokmaya çalışırdı ve ben onun bu aceleci şakacılığını bulaşıcı bulurdum.

Garrett'in odasına gitmek üzere yuvadan ayrılırken Adam'la aramızdaki bağı açık tuttum. Saat daha erkendi, sabah 7 bile değildi ve Jamie'nin kapısı hâlâ kapalıydı. Garrett'in odasına gizlice girdim, bir an durakladım ve

Ağır koku katmanlarının farkına varmak zaten omega'larımlla o kadar harmanlanmıştı ki beni rahatsız etmedi.

Adam ani bir uyarılma patlamasıyla öyle güçlü bir şekilde parladı ki durup nefes almak zorunda kaldım. Aceleyle ilerledim ve Garrett'in yan alt çekmecesini açtım, içini düzenli ve temiz bulunca rahatladım. Garrett'in yatağında kenara atılmış daha küçük bir kutu vardı, suni kadifede tanıdık bir ampul ve sap şeklinde bir oyuk. Fişi şimdi Adam'ın üzerinde mi kullanıyordu?

Kendi kendime homurdandım, kayganlaştırıcıyı ve kutuyu aldım ve sonra yuvaya geri döndüm.

Garrett ben yokken boxer'ını bir kenara atmıştı ve Adam'la tamamen çıplaktılar, kolları birbirine dolanmıştı, ağızları açık çığlıklarıyla birbirine bağılıydı, sikleri aralarında sürtünüyordu. Garrett yana doğru yuvarlandı ve bir bacağını Adam'ın kalçalarına doladı. Garrett'in kış yanakları arasından görünen siyah yuvarlak plastiğı takdir etmek için durakladım.

O zaman fiş Adam için değildi.

Heyecanlı bir şüpheyle kutuya baktım ve sonra yuvaya doğru ilerledim.

Garrett geldiğimde şaha kalktı, altında nefes nefese kalmış bir Adam bıraktı, her ikisinin de midesi yapışkan pre-cum ile işaretlenmişti.

"Önce böyle başlayacağız," diye mırıldandı Garrett, Adam'ın sızlanmasını bastırmak için iki parmağını Adam'ın ağzına bastırarak.

Adam hevesle emdi, gözleri onlara katılmak için ilerleyişimi takip ediyordu. "Onu yüzüstü mü yoksa sırtüstü mü istiyorsun?" Garrett bana sordu.

Bu onlara kalmış olmalıydı ama Adam'ın sevinci bağıın içinde sıcaktı ve Garrett'in cevabıma olan ilgisini yansıtıyordu.

"Sırtı. Yüzünü izlemek istiyorum," dedim ve Garrett'a kayganlaştırıcıyı uzattım.

"İçine baktın mı?" Garrett diğer elimdeki kutuyu başıyla işaret ederek sordu. Başımı salladım ve o da kızardı. "Bakmalısın. O kısım senin için."

O zaman bakacaktım ama Garrett o anda parmaklarını Adam'ın ağzından çekti ve bir elinin üzerinde dengede durarak tekrar onun üzerine uzandı. Başka bir derin öpücük için kendini alçalttı ve bu sefer ben uzandım, saçlarını bir tarafa doğru taradım ve sonra

sırtını yavaşça okşuyordum. Aynı anda birden fazla seks partneriyle birlikte olmayalı uzun zaman olmuştu, hatta onların etkileşimlerini izleme havasına girmeyeli daha da uzun zaman olmuştu ve görülecek ne kadar çok şey olduğunu unutmuştum.

Garrett'in eli Adam'ın kalçasının altına kaydı, Adam'ın hıçkırık seslerini yutarken Garrett deliğinin etrafında dolaştı. Benim dokunuşum Garrett'in sırtından aşağıya doğru devam etti ve iki parmak ucumla kıcının dikişinden aşağıya, siyah plastik yuvarlağa doğru daraldı. Plastiğin içine bastırdım ve Garrett'in başı yüksek bir iniltiyle öpücükten kalktı, Adam'ın kıcındaki parmağı içeri girmeye zorladı. Adam nefes nefese kaldı ve inledi; parmağın Adam'ın girişinde yakalandığını gördüm.

Garrett ve ben aynı anda "Daha fazla kayganlaştırıcı," dedik, sıvıyı parmağına damlatmasına yardım etmeden önce hızlıca gülümsedik. Garrett'in odaklanmasına izin vermek için arkama . Bu kez işaret parmağı kıvranan Adam'ın içine ve dışına sorunsuzca pompalandı.

Sonunda kutuya döndüm, Garrett'in benim için ne sakladığını merak ediyordum. İlk bulduğum şey deri kayışlardı ve kaşlarımı çattım. Kısıtlama gerçekten ilgi alanlarımdan biri değildi. Kesinlikle kendimi buna maruz bırakmam. Ama kayışları kaldırıp altında ne görür görmez neye baktığımı anladım.

"Evet, bir tane daha," diye Adam.

Şöyle bir baktım ve Adam'ı Garrett'in iki parmağıyla kendini becerirken buldum. Garrett beni izliyordu ve ben de kutuya uzanıp mütevazı ama hoş, karmaşık dokulu mavi dildoyu çıkardım. Biraz esnekti ve şu anda Garrett'in kıcında duran tıkaçın dış hatlarından daha kalındı. O bana sırtı ve Adam elimdeki sentetik alete bakakaldı.

"Bunu kıcında mı istiyorsun?" Garrett'a sordum, boğazımdan zengin bir mırıltı yükseliyordu.

Sesini yuttu ve hafifçe omuz silkti. "Yani... bu ilk kez olmazdı. Ama daha önce hiç kimse, bilirsiniz, giymemişti."

"Lanet olsun," diye güldü Adam, hâlâ ayaklarını yere dayamış, Garrett'in parmaklarına boş boş bakıyordu. "Kahretsin, sen çok, çok-Fuck!" Üçüncü bir parmak içinde kıpırdandığında . Garrett'in siki rahatça

büyüktü ama Adam'a ne kadar esnetebilirse düğümün o kadar kolay .
"Bizim için çok mükemmel," diye Adam.

Nefesim göğsümde sıkıştı. Şaşırdığım için değil, kafamda aynı düşünceler dolaştığı için. Garrett çok itaatkâr bir alfabeydi. Adam'a neler sunabileceğini görmüştüm -şımartma, ilgi ve duygusal açıklık- ama bana kontrolü de aynı kolaylıkla sunmuştu. Beni evcilleştirebileceğini kanıtlamak için sikine istemiyordu. Tam tersi.

"Kayganlaştırıcıyı bana ver, tatlı çocuk," diye mırıldandım.
"Omega'mızda düğümlenene kadar bir inç bile alamazsın."

Garrett bunun üzerine nefesi kesildi, doğrulup kayganlaştırıcıyı bana uzattı. Adam'ın ihmal edilmiş sikini sıkamak için uzandı ve Adam uluyarak Garrett'in yumruğuna sarıldı, tiz bir çığlık atarak boşalana kadar siki kavradı. Avucuma sıvıyı döktüm ve aralarına uzandım, Garrett'in zengin ve tatlı feromonu beni çevreliyordu, kendi sikini kaygan elime alırken nefesi yanağıma değişiyordu. Adam'ın salgısıyla kaplı eliyle bana katıldı ve birlikte, düğümün kabarmasının başlangıcına özel bir özen göstererek uzunluğunu bu pisliğe buladık.

Eğilip Garrett'in sakallı yanağını öptüm ve kulağına fısıldadım, "Ona iyi davranırsan seni öyle bir boşaltırım ki cümle kuramazsın."

Garrett mırıldandı ve geri çekilip yüzüme bakmadan önce yanağını belli belirsiz yanağıma yaklaştırdı. "Öpmek mi?" diye sordu.

Tereddüt ettim ama az önce benden güzel mavi bir dildoyla kıcını sikhemi isteyen bir adam için bu çok küçük bir istek görünüyordu.

Ağzım onun dudaklarının üzerinde kaydı, dudaklarındaki Adam'ın tadından memnun kaldım ve daha fazlasını istedim. Parmaklarımı ensesindeki saçlara soktum ve kabaca çekiştirdim, dilimi onunkine değdirirken onu yerinde tuttum. Yavaşça geri çekildim ve Adam'a da aynı muameleyi yapmak için dönüp eğildim. Adam öpücüğün içine eğildi, bir eli yanağıma avuçlamak ve daha fazlası için yalvarmak için uzandı, aniden bir çığlıkla geri çekildi.

Arkama yaslandım ve Garrett'in sikinin ucunun Adam'ın kık yanakları arasında kaybolmasına sııttım.

"mu?" Adam'a sordum.

"Bu lanet olası bir yangın."

"Rahatla bebeğim," dedi Garrett, kırırdamadan durarak ve kaygan yumruğunu Adam'ın sikinin etrafında üstünkörü sallayarak. "Çok iyi gidiyorsun. Benim için mükemmel bir muamele - Siktir, işte bu!"

İşe yaradı, Adam hemen Garrett'in eli ve onun boyu arasında zıplamaya başladı. Garrett Adam'ın sırtının altına uzandı, onu daha yakına çekti ve yerçekimi ile Adam'ın kendi heyecanının işi yapmasına izin verdi. Adam'ın yanakları kızarmış, elleri başının üstündeki yastıkları kavramış, siki Garrett'in avuçlarının içine doğru uyarılmışlık ağlaması yapıyordu.

Garrett bana, "Ona bir oyuncak kilit almalıyız," diye mırıldandı.

Bir kaşımı kaldırdım. "Gerçek bir tane var. Seninle işim bittiğinde ona da ikram etmeyi planlıyorum."

Garrett bunun üzerine kızardı ve inledi ya da Adam'ın sızlanmasına ve Garrett'in horozunun iki inç daha aşağıya sığmasına. Garrett, "Yeterince adil," diye homurdandı ve Adam'ın içine yavaşça girip çıkmaya başladı. "Tanrım, Adam, bebeğim, inanılmaz hissediyorsun. Çok sıkı."

Jamie'nin bunun nasıl bir his olduğunu, bitirmesine izin verilmemesi gibi bir şey olduğunu söylediğini hatırladım ve bunun Garrett'in hoşuna gidebilecek bir şey olup olmadığını merak ettim. Hatta düğümüne ne yapacağını bile merak ettim. Zevk alamayacak kadar acıtacak mıydı, yoksa yeni ve güçlü bir mi sağlayacaktı?

Adam, Garrett'in düğümünün ilk dürtüşünde "Siktir," diye soludu. "Hayır, hayır, yapamam!"

Garrett hemen geri çekildi ve ben öne eğilerek Adam'ın sikinin etrafındaki eline vurdum. ", kaldırabilir."

"Ama-"

Garrett'in elini Adam'ın sikinden çektim ve ucunu emmek için öne doğru eğildim. Adam'ın nefesi kesildi ve dudaklarıma yapıştı, dilimi dürttü ve sonra daha derine girdi. İstesem onu dibine kadar sokabilirdim ama bunun yerine emişin baskısına odaklandım.

"Eve, ihtiyacım var-" diye tısladı Garrett.

Göğsüne vurdum, o da bir kıkırdama çıkardı. Bekleyebilirdi. Adam bu düğümü istiyordu, biliyordum, sadece ikna edilmesi gerekiyordu. Adam mızızlanıyor ve ağzımı kovalıyordu, elimi kalçasına dayayıp onu aşağı iterken iç geçiriyor ve derinlemesine yutmadan önce dilimi başının etrafında döndürerek takip ediyordum. İnledi ve sonra Garrett da ona katıldı.

Adam'ın ucuna doğru geri , orada bulduğum sıvıyı yaladım, kendimi tekrar etmeden önce Adam'ı yuttum ve aynı zamanda onu Garrett'in horozuna doğru ittim.

Mükemmel bir zamanda doğruldum, düğüm içeride kaldı ve Adam ani bir çığlıkla boşaldı, Garrett'in göğsünü saliverilmesiyle boyadı. Gözleri birbirine kilitlendi ve ben soyunup kendimi belden bağlamalıya bağlarken onları yalnız bırakmak için uzaklaştım. Garrett yavaşça sallanıyor, Adam'ın göğsünü okşuyor ve ağır ağır mırıldanıyordu.

"Mükemmelsin," diye inledi Garrett. "Tanrım, iyi hissediyor musun bebeğim?" "Evet, evet, evet! Hnnnng, yine geleceğim, kutsal lanet!"

Sırıtarak Garrett'in omzunun üzerinden baktım ve Adam'ın terden sıırıslıklam olduğunu ve Garrett'in düğümünün kığında ezilmesiyle titrediğini gördüm. Parmağımı Garrett'in kındaki tıkaçın halkasına soktum, kayganlaştırıcıyı aldım ve tıkaçı içeri ve dışarı çalıştırırken uyguladım, onu kullanımım için yeniden açtım. Garrett tısladı, gözleri kapandı ve başı geriye doğru savruldu.

"Kahretsin, belki-"

"Bu beni durdurmuyacak," diye uyardım onu. "Sikilmeyi sen istedin ve bu her halükarda olacak."

Garrett nefesini tuttu, hareket etmesini engellemek için Adam'ın kalçalarına tutundu ve ben de fişi çektim. Muhtemelen tehdidi yerine getirmektense hızlı hareket etmek daha iyiydi. Garrett'i daha boşalmadan aşırı uyarmak daha eğlenceli olurdu.

Uzunluğunu kayganlaştırıcıyla kaplarken kalçalarımın önüne doğru uzanan siki görüntüsüne hayranlıkla bakmak için aşağıya baktım, parlak mavi komik ama bir o kadar da heyecan vericiydi. Vücudumu seviyordum, kadın olmayı seviyordum, ama arada bir alete sahip olmak eğlenceliydi, onu kullanmak üzere olduğum kişinin kendini memnuniyetle benim gücüne teslim ettiğini bilmek. Kıçtan iyi bir sikişin yorucu zevkiyle bana güveniyordu.

Garrett'a "Öne eğil," dedim.

Biraz manevra yapmak gerekti ve sikişin başı Garrett'in göğsüne çarptıkça Adam ve tekrar sallanmaya başladı. Garrett arkasına geçebilmem için Adam'ın kalçalarını daha da yukarı kaldırmak zorunda kaldı ama Adam umursamayacak kadar ileri gitmişti, yeni kaldıracı kullanarak kendini Garrett'in düğümüne sürttü. aşağıya doğru okşadım

Bir elimle Adam'ın sallanan bacağına tutarken diğer elimle de Garrett'in kığını hizaladım.

Yol pürüzsüzdü -Garrett bu siki tanıdığı konusunda yalan söylememişti- ve nefesi rahatlamıştı.

"Hızlı mı?" Ben sordum.

Garrett, "Ve sert, asla istediğim gibi sertleştiremiyorum," diye soluk soluğa bağırdı.

Bir an durdum, kas halkasını geren mavi penis başının kamasına, Garrett'in kaslı kığının dolgun kalçalarına, kaburgalarından geniş omuzlarına doğru yayılan çillere hayranlıkla baktım. Çok güzeldi. Onun ve Adam'ın kokuları, Garrett'in başka bir omega olduğunu neredeyse hayal edebileceğim noktaya kadar sorunsuz bir şekilde karıştı.

Benimkini.

Güzel, büyük ve onu paramparça etmem için çaresiz.

İlk vuruşum yavaştı, kalçalarım kığını öpene kadar birkaç sabit ve sallantılı itme hareketiyle onu gerdim. Ondan sonra, yalvarışını takip ettim, bir içeri girmeden önce eşit bir akışkan çekildim. Kalçalarımın buluşması, dildonun tabanını klitorisime sürttü, donuk ama eylemi tekrar tekrar tekrarlamak için can atacak kadar lezzetli.

"Siktir!" Garrett bağırdı ve Adam onun altında yüksek sesle inledi. "Tekrar, tekrar. Siktir, evet."

Kendi uyarılmışlığımın farkına bile varmamıştım ama Garrett'a çarpmaya başladığımda kalçalarımın arası kayganlaşmıştı, ellerimi omuzlarına dolayarak beni kaldırması için onu destekledim. Adam ve Garrett birlikte haykırdılar, özensiz bir şekilde öpüşmek için kendilerini büktiler ve büktiler, dişleri benim sikişimin gücü altında duyulabilir bir şekilde çarptı.

"Aman Tanrım," diye haykırdı Garrett, başı Adam'ın omzuna düşmüştü, kığı kalkmıştı ve kalçalarımın her vuruşunda zar zor zıplıyordu.

Seksime karşı yeterli sürtünme yoktu, ama vücutlarımızın birlikte sürekli *güm güm* gümlemesiyle ilgili bir şey beni sıcak ve nefessiz bıraktı, amım sıkıştı ve Adam'ın mükemmel horozu için istekli oldu.

Adam Garrett'in altında eğilmiş, boğazını açmıştı ve Garrett nazikçe o noktayı yalarken, Adam daha çok sallanmaya odaklanmıştı

Adam ve benim aramda. Aptal soylu piç, Adam'ı ilk düğümünü ısırmazdı. Tabii ki ısırmaz. Önce onları konuşturun, aynı şeye tekrar karar verirdi.

Adam bizimdi. Garrett...

Adam, Garrett'in ısırması için boğazını gererek, "Lütfen," diye sızlandı. ", evet," diye soludu Garrett.

Boktan bir insandım. Berbat bir alfa örneğiydim. Ama ben *Adam'ın* alfasıydım ve onun ne istediğini ve bunu ona nasıl sunabileceğimi biliyordum.

Garrett titreyen kollarını yukarı kaldırarak . "Siktir, geliyorum! Hadi, bebeğim."

Garrett'in eli Adam'ın sikinin etrafına dolanıp kabaca sıkıldığında, uzanıp saçlarını tuttum ve onu güzel ve gergin bir kavisle geriye çektim.

Adam kendi midesini boyayarak soluk soluğa kaldı ve Garrett inleyerek kabaca debelendi.

Garrett'in saçlarını tekrar çekiştirdim ve boğazını ağzıma doğru çektim.

"Eve, bekle!" Adem nefes nefese kaldı, gözleri .

Ama artık çok geçti. Çoktan dişlerimi . Garrett *benimdi*.

OTUZ BİR

Garrett

A boğazımda kavurucu, kör edici bir acıyla çırpınırken ve bağırırken göğsümün etrafına sarıldı.

Altımdan gelen bir vınlama sesi beni dondurdu.

Adam hala düğümümde sıkışıp kalmıştı. Ve lanet olsun. O dildo hala kıkımda .

Eve beni ısırdı.

Tabii ki öyle düşünmüştüm. Ve daha da kötüsü, içimde küçük bir parça çok sevinmişti. Belki de küçükten de öte. Beni seçtiği, beni sahiplendiği için hatırı sayılır büyüklükte bir rahatlama ve gurur külçesi.

Yerleştim, Adam'ı kucağımda kaydurdum, böylece düğümüm onun içinde daha rahat durdu ve sonra eline uzandım, parmaklarımı onunkinin etrafında sıktım. Eve'in ısırığı yavaşça çekildi ve aletimin dibinde gözlerin kapanmasına ve aletimin sertleşmesine neden olan bir cevap çekişi vardı. Dili iz üzerinde gezindiğinde, düğümüm zonkladı ve mırıltım titredi.

"Ne oluyor lan?" Öfkemle Adam'ı rahatlatmak isteyen yanımda bir denge kurmaya çalışarak homurdandım.

Eve ısırığımı tekrar yaladı ve ben ürperdim.

"Eve, öylece-" diye başladı Adam.

Ama sonra içimde bir şey değişti, *açıldı* ve birdenbire- arasında doğrudan bir çizgi oluştu.

Eve değildi. Hayır, bu hoppa, gergin tatlılık alfa değildi. Adam'dı. Havva benimle Âdem arasında bir bağ oluşturmıştu. O da en az benim kadar gizliden gizliye, endişeyle sevinmiş ve biraz da korkmuştu. Kendi kızgınlığımı hemen bir kenara bıraktım ve ona doğru uzandım. Aramızdaki boşluk bir dalga gibi doldu, parlak, muhtaç ve tatlı.

Eve, "Adam'la bir şeyler geliştirmek için benim bağlılığımı ve zamanımı istedin," dedi ve Adam'la aramızdaki bu yeni bağlantıda onun eksik olduğunu fark ettim.

"Yalan söyleme, bunu bu yüzden yapmadın," dedi Adam ona.

Bağı incelemekle çok meşguldüm. Adam bir esinti gibiydi, sürekli yanımdan geçip gidiyor ve beni okşuyordu. Eve geri çekildi, dildo dışarı kaydı ve ben inledim, aniden boşaldım, ama bu bana yerleşmek için yer açtı. Arkama yaslandım ve kollarımı Adam'a dolayarak onu kucağıma çektim, böylece öpüşebilecektik. Dudaklarıma mırıldandı, kendi kolları omuzlarıma dolandı, vücutlarımız garip bir şekilde kamburlaştı. Bir dahaki sefere onu düğümlediğimde arkadan yapacaktım ki sonrasında daha iyi sarılabilelim.

Aramızdaki bağda bir kayma oldu, Âdem'le benim aramdaki gidip gelmelerde bir kesinti oldu, neredeyse utangaç bir gözetleme hissi. Eve soğukkanlıydı, çekingendi, hâlâ bağlıydı ve korunuyordu ama Adam bile öpücükten uzaklaştı, gözleri genişti ve onu arıyordu. Kendini çözüyordu, başı eğikti ve dudakları kanımla kızarmıştı.

"Eve?" Adam seslendi, sanki bağda bize katıldığının farkında değilmiş ve onu uyarmaktan korkuyormuş gibi.

Koşum takımını bir kenara fırlattı ve sonunda bana baktı. "Seni tutmak istiyorum. Adam için... ve kendim için."

Sormadan beni ısırdığı için bir özür değildi. Bir mazeret girişimi bile değildi. Bir gerekçe olarak, aslında oldukça boktan bir şeydi. Ama kalbimin göğsümde sıkışmasına neden oldu, içimde gururlu bir sıcaklık parıltısı oluştu. Ve cevabı bağda hissedebilmesi umurumda bile değildi. Bize doğru ilerledi, yanımda kısa bir süre durup beni öptü, istediğim kadar uzun sürmedi, sonra Adam'ın arkasına kıvrıldı, kollarımız onu birleştirdi.

"Bağı bir süre daha açık tutacak mısın?" Adam başını geriye yatırıp yanağını onunkine dayayarak sordu. Adamın boğazı ,

ve onu ısırma ne kadar yaklaştığını söylemenin iyi bir zaman mı yoksa kötü bir zaman mı olduğunu merak ettim.

Eve başını salladı. "Yapabildiğim kadarıyla. Bazen kendi başımın çaresine bakmak için boşluğa ihtiyacım oluyor," diye itiraf etti dişlerini sıkarak. "Ama evet, ikiniz için de açık tutmaya çalışacağım."

Adam'a, "Seni bağlamak için bekleyerek tekerleklerimi döndürmeyeceğim," dedim. "Ama bu bizi acelele de getirmeyecek," diye Havva'yı uyardım.

Omuz silkti, dudaklarındaki kendini beğenmiş gülümseme bunun artık tartışmaya açık bir konu olduğunu kanıtlıyordu. Adam ve ben bağlanmıştık, sadece onun aracılığıyla. Zaten bu sadece bir zaman meselesiydi.

Kızmak, ona bir ders daha vermek istiyordum ama bir dakika önce sadece etkileşimimizi izlediği yerde şimdi bir oyunculuk vardı ve bu ana tutunmak istedim. Eve, Adam'ın izlerinden birini öptü ve sonra bana sırtarak gözlerini boğazıma dikti.

"Onu emzirmem gerek."

Adam güldü. "Tanrım, hepimiz sonunda yine sevişeceğiz, değil mi?"

"Ne-?" Başladım ama sonra Eve kıpırdandı, ağzı aç bir şekilde yaraya yapıştı ve sarkan düğümüm yeniden şişip sıkılaştı, kalçalarım Adam'a doğru kalktı ve onun sızlanmasına neden oldu.

"Yaptığı en kötü numara bu," dedi Adam, nefesi kesilerek, vücudu kucağımda hevesle zıplayarak. "Sırada benimki var Eve. Lütfen."

Eve başka bir yalamayla uzaklaştığında nefesim kesildi ve sonra Adam'ın üzerindeki birçok izinden birini kemiriyordu ve inledi, düğümümün etrafında sıkıştı.

Oh. Sonunda hepimiz tekrar sikişecektik.

Sırıttım ve itmeye başladım.

Adam uyurken ona bakmak istememiştim, sadece ondan önce uyandım ve o... yanımda yumuşacıktı, dudakları zar zor ayrılmıştı ve gözleri kapaklarının altında seğiriyordu. Yüzünün açılırı

O kadar keskin ve netti ki, yüz ifadesindeki tüm kasların tamamen gevşemiş olduğunu görmek nadir rastlanan bir durumdu. Sadece kaşlarının kısa süreli çatılışını, çenesinin kilitlenişini, dilini oynatışını gözlemliyordum ki birden yeşil gözleri uykulu bir şekilde bana doğru kırışmaya başladı.

Bakışları odaklanırken söyleyecek bir şey bulmaya çalıştım ve ortaya sadece en aptalca sonuç çıktı. "Kıçın nasıl?"

Adam homurdandı ve daha da yaklaştı, omzuma doğru gülerken kollarım otomatik olarak ona . "İyiyim. Seninki nasıl?"

"Fena değil," dedim başımı sallayarak, kendi kıkırdamalarım göğsümde yükseliyordu. "Eve nerede?"

"Spor salonunda Jamie'yle birlikte, sanırım."

Adam kollarını göğsüme dayayarak çalıştı ve kaşlarını çatarak boğazıma baktı. "Peki ısırık nasıl?"

Boğazımı gerdim, bir sancı ve ağrı cevap verdi, ama Adam'dan bana ulaşan küçük bir sempati ipliği de vardı. Sempati ve endişe.

"Ona iyi baktı," dedim.

Adam biraz fazla sert bir sesle, "Eh, bol bol pratik yaptı," dedi.

Ellerimi çıplak sırtında aşağı yukarı gezdirdim, ama o kaskatı kesilmişti, gözleri ısırıktaıydı ve ilk kez Adam'ın sadece benim için değil, kendi iyiliği için de üzgün olabileceğini fark ettim.

"Alfa'nın başka birini ısırması seni rahatsız ediyor mu?" Nazikçe sordum.

Adam irkildi ve gözlerini kırıştırdı ama bakışları başımın üzerinden duvara kaydı, parmak uçları köprücük kemiğimin üzerinde geziniyordu.

"Bunu senin için yaptı," dedim yavaşça. "Yani, umarım bunu kendisi için de yapmıştır. Ama senin-"

Adam başıyla onayladı ve sözümü kesti. "Biliyorum, ." Dudaklarına yavaş bir gülümseme yayıldı. "Ve bu... bu bağda bir kez olsun yalnız olmamak gerçekten çok güzel."

Uzandım ve Adam uzun bir öpücük için benimle yarı yolda buluştu. Eve mesafesini , ama buradaydı, bağın içinde bizi izliyordu, Adam'ı yatıştırdığım için benimle paylaştığı yumuşak bir onay darbesi vardı. Gereksiz yere soğuk davrandığını düşünmüştüm ama şimdi anlıyordum.

biraz daha iyi. Adam'dan bazı yönlerini saklıyordu, evet ama bunu sadece kendinden de saklamak zorunda olduğu için yapıyordu. Onunla kurduğum bu bağda, başka bir alfa tarafından bağlandığımı unutmamı kolaylaştıran temiz bir kalite vardı. O vardı ama müdahaleci değildi.

Bizim için yarattığı yolu Adam'a bir sevgi ve istikrar patlaması göndermek için kullandım. Mırıldandı ve sonra bir bacağını kalçama attı, göğsümün üzerine çöktü ve yüzünü boğazıma gömdü, tam ısırığın üzerine.

Ofladı. "Burası onun gibi kokuyor," diye mırıldandı.

Geçici bir dil işaretin üzerinde gezindi ve tısladım, daha fazlası için eğildim, Adam'ın kıkırdamasına neden oldum.

"O olduğu zamanki kadar iyi değil, değil mi?" Adam izi tekrar yalamadan önce sordu.

"Bu...bu oldukça iyi," diye inledim.

Havva'da olduğu gibi doğrudan sikime doğru bir hat olmayabilirdi, ama yine de *Adem'in* ağzı üzerimdeydi, bir ısırık üzerindeydi, sanki tam değil de beni sahiplenen oymuş gibi.

"Seni istediğimi biliyorsun, değil mi?" Nefeslerim ağır ve hızlı geliyordu, kalçalarım Adam'ın kucağımdaki kalçasına doğru yuvarlanmaya başlamıştı.

"Mhm."

"Omega'm olarak."

Bunun üzerine Adem'den parlak sevinç dalgaları, Havva'dan da yine onay. "Mhm."

"Sen-ungh." Adam üstüme tırmanırken homurdandım, neredeyse düz bir şekilde uzandım ve siklerimizi birlikte salladık. Eğlenceli ve basitti ve bir şekilde iğrençti de, sadece en iyi kaşıntıyı kaşıma ve boşalmaya yönelik temel dürtüye dayanıyordu. "Hazır olduğunda bana söyleyecek misin?"

Adam'ın ağzı Eve'in ısırığından ayrıldı ve dudaklarını yaladı, avuçlarını yukarı kaldırarak bana baktı. Bakışlarındaki yeşil canlıydı, koyu renk saçları gözlerine doğru sarkıyordu. Aramıza uzandım, göğsünü okşadım ve sonra meme uçlarını okşadım. Bütün gün yatakta çıplak kalmıştık ve hâlâ daha fazlasını istiyor olmak biraz saçma geliyordu,

Ama tüm bedenlerimizi birbirine sürterek gittiğimiz yönü inkar etmek mümkün değildi.

"Ya şimdi hazır olsaydım?" Adam sordu ama bağıın içinde hafif bir şüphe titreşimi vardı.

Bir kaşımı kaldırdım ve ellerimi kaburgalarının etrafında dolaştırarak kışına doğru , onu daha da yaklaştırdım ve onu kendi seçtiğim ritme zorlarken çıkardığı iniltinin tadını çıkardım.

"Öyle söyle."

Adam yutkundu, yanakları kızarmıştı, ağzından tek bir ses bile çıkmıyordu.

"Ya da yapma, çünkü şu anda acelemiz yok, değil mi?" Ona hatırlattım.

Acelemiz yoktu ama bir araya gelip her tarafımızı darmadağın edecektik. Onu duşa götürürdüm ve sonrasında benimle birlikte temizlenirdi.

"Acelem yok," diye kabul etti Adam, iç geçirdi ve sonra ayak parmaklarını yatağa gömüp üzerimde umutsuzca tepinmeye başladı.

"BU DA NE BÖYLE?"

Rory'nin sesindeki havlamayla omuzlarım geçici olarak kulaklarıma doğru yükselirken irkildim, sonra onları tekrar indirmeye zorladım. Eve yukarıda Adam'la birlikteydi, Jamie ise lavaboda patates yıkıyor ve omzunun üzerinden bana bakıyordu. Boğazımdaki ısırığa şaşırılmış gibi görünmüyordu ve Eve'in bundan ona daha önce bahsedip bahsetmediğini merak ettim.

"Bu bir ısırık," dedim sesimi eşit tutarak.

Rory işarete bakakaldı, çizgiler alına batıyor, sonra düzeliyor, sonra tekrar batıyordu. "Seni ısırdı mı?" Bu kez hırıltı yoktu, sadece sesinin gerçek bir ucu, saf bir şaşkınlık vardı.

Yavaşça başımı salladım.

"Kavga mı ediyordunuz?" Rory bir adım daha yaklaşarak, sahte olup olmadığını anlamaya çalışır gibi gözlerini kısarak işarete baktı.

"Sevişiyorduk," dedim, gözlerim destek için Jamie'ye dikilmişti. Gerçi o ne yapacağını pek bilmezdi.

"Eve'i becerdin mi?" Nedenini bilmesem de Rory'nin kızmasını bekliyordum. Onun kendi tarzında bir paket olmasını destekliyordu.

"O... beni becerdi mi?"

"Bu bir soru mu?"

"Play-by-play ister misin?"

Rory bana ters ters baktı ama boğazından renk yükseliyordu. Hah. Belki de play-by-play istiyordu.

"Adam ve ben, ikimiz de zamanlamanın doğru olduğunu hissettiğimizde bağ kuracağız. Bu arada... bu bizim de bir bağ kurmamızı sağlıyor," dedim ve Eve dişlerini bana geçirmeden *önce* bunun tek bir kelimesinin bile konuşulmadığı kısmı kasıtlı olarak atlادم.

"Pastırmanın yanmasına izin veriyorsun," dedi Jamie nazikçe.

Rory ona ters ters baktı ama tekrar cızırdayan tavaya döndü. "Sen... Bu konuda soruların yok mu?"

Jamie omuz silkti. "İyi misin?" diye sordu bana.

Ben başımı salladım, o da aynısını yaptı. Rory bize ofladı. "Acıyor mu?" Rory sordu.

"Isırıyor ama aralarındaki bağ şaşırtıcı derecede soğuk. Ve ısırık hemşireliği *çok* ödüllendirici," diye cevap verdim.

Rory'nin elleri sıkı yumruklar halindeydi ama havadaki kokusu sıcak ve şaşırtıcı derecede yumuşaktı. "Kilidi kastetmiştim."

"Bilmiyorum," dedim omuz silkerek.

"Evet, ama bu iyi bir acı," dedi Jamie, çenem düşerken bana sırtarak.

Rory kendi etrafında döndü, kırmızı yüzü bir ileri bir geri iki yöne savruluyordu ve patlamaya hazır görünüyordu.

Çok geç fark ettim. *Kıskanmış.*

"Biramız bitmiş," diye Rory. "Ben kaçıyorum."

Rory tezgâhtan arabanın anahtarlarını kaptığı gibi arka kapıya doğru koşarken Jamie'nin eli sırtışını örttü, gözleri hafifçe döndü. Kapı arkasından çarparak kapandı ve ben kaşlarımı kaldırdım.

"Vay canına."

Jamie el salladı, "Merak etme. Onlara bir hafta veriyorum. Max'e iki. Her geçtiğinde kıcını kontrol ediyor. O ısırıkta gerçekten iyi misin?"

Rory evden çıkınca, bunun nasıl itiraf etmek daha az riskliydi, ama sorunun yanıtı yeterince basitti.

"Evet, öyleyim. O bir sürü. Adam'ın iyiliği için bağ üzerinde çalışıyor. Bu iyi bir ilerleme gibi geliyor. Seninle daha önce de söylediğimiz gibi, bir bağ arkadaşı istiyordum ve onunla ve Adam'la tanıştığımda..." İki tane istedim.

Jamie başını salladı ve gülümseyerek lavabodan bir kevgir dolusu yeni fırçalanmış patates çıkardı. "Akşam yemeği için bana yardım et. Hâlâ fırına koymamız gereken tavuk var."

"Bana kilitten bahseder misin?" Ben sordum.

Jamie'nin dudakları kısa bir süre için düzleşti ve sessizleşerek patatesleri pişirmek üzere paketlemeye koyuldu. Jamie hiçbir zaman öpüşüp konuşmayı seven olmamıştı ve aklıma, paketlenmiş ya da , Eve'le geçirdiği zamanın bana yasak olabileceği geldi.

"Ya da değil," teklif ettim.

Mırıldandı ve omuz silkti. "Ondan hoşlanıyorum. Olanların tek seferlik olup olmadığını bilmiyorum. Umarım değildir. Aranızda bir bağ olmasına sevindim."

Bu, cinsel detaylardan çok daha samimi bir itiraftı ve ben de konuyu kapattım, giydirilmiş tavuğu buzdolabından çıkarıp fırına girmeye hazır hale getirdim. Eve bağda canlandı, beni kontrol etti ve Adam ona katıldığında kendimi gülümserken buldum, daha doğrudan ve sıcak. Bir bağ arkadaşım vardı.

Dikenli, baştan çıkarıcı, manipülatif, koruyucu, agresif ve gözlemciydi. Bir alfanın en iyi ve en kötü yönleri. Yakında benim de Adam'ım olacaktı.

Bu da hepimizi güvende tutmak için risklerin her zamankinden daha yüksek olduğu anlamına geliyordu.

OTUZ İKİ

Rory

E ve sen iyileştin ve etrafta dolaşıp sürümü ısıırıyorsun ve bence bu kavgayı yapmamızın zamanı geldi çünkü-
Homurdandım ve başımı salladım.

Eve, bitmemiş bir işimiz var. Hayır, hayır, hayır.

Hangi alfanın daha büyük havladığını görme zamanı.

İnledim ve başımı boynumun üzerinde döndürerek önümdeki trafik lambasına baktım.

Eve, yatak başıma vurarak beynime hasar verirsen, kilidinle aletimi koparırsan ve sonra ısırığınla benden büyük bir parça koparırsan çok sevinirim.

Homurdandım ve sola, mahalleye döndüm. *Evet, bu kesinlikle kazanan.*

Garrett ve Jamie'yle yaptığım tartışmadan sonra kafamı toparlamak için kırk dakika boyunca titizlikle markete göz atmam gerekmişti. Eve'e kızgın değildim; sürü arkadaşlarımı kıskanıyordum. Bir gece önce onu bir güzel yalamıştım -tadıyla boğulana kadar tatmin olmayacağımı bilecek kadar- ve sonra o gidip Garrett'ı sikmiş ve ona bağlanmıştı.

Ve Jamie'yi kilitledi.

Tekrar hırladım ve sesi bastırdım. Kızgın değildim. Kıskandım. Kızgın değil. Kıskandım.

Kıskanç ve azgın.

Telefonum çaldı ve sokağımıza dönerek elimi telefona attım.

"Hey, neredeyse döndüm. Mağazada biraz delirdim ama iyiyim."

"Rory? Ben Nate."

Telefonumun ekranına bakarken yüzümü buruşturdum, keşke önce arayanın kimliğini kontrol etseydim diye düşündüm. D n gecedен sonra, ondan bu kadar erken haber almanın iyi bir haber olup olmadığından emin değildim.

"Bakın, hepimiz benim biraz paranoyak olduğumu biliyoruz," dedi Nate benim konuşmamı beklemeden. "Uzun zamandır mahalleye bir güvenlik sistemi kurdurdum. Sadece kendi iyiliğim için dinliyorum. Bize doğru gelen bazı konuşmalar var."

"Gevezelik mi?" Tekrar ettim.

"Yeni alfanızdan bahsettiklerine eminim."

Dişlerim enemde gıcırdadı ve garajın önünde durarak arabayı garaj yolumuza çektim. "Tamam, ne duyuyorsun?"

"Sanırım gelen var. Bu gece, güneyden geliyor." Banliy lerimizin güneyinde sadece tarım arazileri vardı. "Emin misiniz?"

"Yüzde doksan."

"Bunu bizim için daraltabilir misin?"

"Zaten üzerinde çalışıyorum."

"Teşekk rl r. Mahalleye ulaşmadan  n n  keseceğiz," dedim.

"Bir tavsiyede bulunabilir miyim?" Nate sordu ama yine bekleme zahmetine girmedi. "Burada desteğiniz var arkadaşlar. Bizi kullanın. Yine de gerekli uyarıyı yapmak en iyisi."

Otomatik olarak reddetmek dilimdeydi, ama Nate haklıydı - eğer belayı mahalleden uzak tutmakta başarılı olamazsak, herkesin haberdar olması daha iyi olurdu. Etrafımızda yaşayan ailelerin çoğu kendi başlarının çaresine bakabilirdi. Ve eğer biri yardım etmek isterse... bunun bir zararı olmazdı. Nate'e neler bildiği için bile teşekkür etmeliydik.

"Haklısın. Bir işaret fişeği gönderebilir misin? Sürüye neler olduğunu haber vermeliyim."

"Yapabilirim. Gönüllülerin size doğru gelmesini ister misiniz?" "Evet, bu iyi olur. Tekrar teşekk rl r, Nate."

"."

Telefonu kapattım ve uzun bir nefes , ellerimin topuklarını direksiyona dayadım ve yavaşça iterek gerginliğimi attım. "Kahretsin," diye bağırdım, havlamam içeride sürüyle olmaksansa yalnızken daha iyi serbest kalmıştı.

Bunun bir olasılık olduğunu biliyorduk. Eve bizi başından beri uyarmıştı. Omikron'un fedailerinden herhangi birinin mahalleye girmesini engelleyebilirsek bu bir , ancak nereye bakacaklarını zaten biliyor olmaları uzun vadede iyiye işaret değildi. Yerel halktan yardım almak bir gece için harikaydı ama er ya da geç diğer aileler üzerinde bir baskıya dönüşecekti ve ben bundan faydalanmak istemiyordum.

Kendimi silkeledim ve arabadan indim, topladığım saçma sapan yiyecekleri kaptığım gibi tek içeri taşıdım.

"İşte buradasın, bira içmeye gittiğini sanıyordum?" Garrett gülerek sordu.

Eve ve Adam alt kattaydı ve mütevazı mutfağımız artık kalabalıktı. Sürüyle. Ne kadar sıra dışı bir şekilde bir araya gelmiş olursak olalım, bunlar benim halkımdı. Benim halkım bu gece risk altında.

"Ne oldu?" Eve gözlerini yüzüme dikerek sordu.

"Nate sinyaller aldı. Omikron'un bu gece bize doğru geldiğini ve şehre girmeden önlerini kesebileceğimizi düşünüyor," dedim hızla. Plastik torbalar parmaklarıma batıyordu ve önce onlara sonra da Adam'a baktım. "Sana bir şeyler getirdim. Atıştırmalıklar."

Bana boş boş bakarken ona bir avuç dolusu poşet uzattım.

"Dondurma ve çikolata gibi şeyler," diye ekledim kaşlarımı çatarak. Adam ve ben bağ arkadaşı olmayacaktık ama arkadaş olmak, ona iyi bir sürü alfası olmak istiyordum.

Omikron'un ona bir daha dokunmayacağından emin olmak için bir sebep daha.

Garrett ellerini salladı ama sonra daha fazla yiyecek aldı. "Bekle, bekle, Omikron *buraya mı* geliyor? Ama biz

."

"Nate insanları uyarıyor. Diğerlerinden bazılarının da yardım etmek isteyebileceğini düşünüyor," dedim.

"Silahımız var mı?" Eve bana sordu.

"Bazıları, ama onlarla akıllıca davranmamız gerekecek," diye cevap verdim.

Başını salladı. "Onları şaşırtmak iyi bir başlangıç olacaktır. Tek bir giriş yolu seçmeyeceklerdir. Dağılmamız gerekecek. Ya da ben görünür olup bir yer seçmelerini sağlamaya çalışabilirim."

Kalbim boğazıma fırladı ve başım sallandı. "Hayır. Burada kalmalısın. Adam'la birlikte. Bununla başa çıkabiliriz."

Eve elini küstahça sallayarak, "Rory, saçmalama," dedi.

"Bizi koruma için tuttunuz."

"Seni Adam'ın alfası olman için tuttum ki ben de çekip gidebileyim," diye tersledi Eve ama elini hafifçe Adam'ın omzuna koyarak sözlerini yatıştırdı. "Ve sen beni geri sürüklemekte ısrar ettin ve şimdi sürüyoruz ve bunların hepsi *benim suçum* zaten."

"Eğer hedefledikleri şey sensen, seni ateş etmeleri için bir hedef olarak koymayız!" diye bağırdım.

"Ben olmadan gelen herhangi birine karşı başarı şansınız önemli ölçüde azalıyor!" Eve hırlayarak karşılık verdi. "Bazıları gibi evde kalmayacağım-"

"İ"

İrkildim ve gözlerimi kırıştırdım, başımı çevirdiğimde Jamie'nin yaslandığını, kollarını göğsünde kavuşturduğunu ve yüzünde derin bir çatıklık olduğunu gördüm. Havlamıştı ve Jamie'nin tam havlamasını daha önce hiç duyup duymadığımı merak ettim. Her iki durumda da Eve'in de benim de kapatmamızı sağladı.

"Bence Rory seni hedef olarak göstermeme konusunda haklı. Kurşun geçirmez değilsin ve çelik yeleğimiz de yok," dedi Jamie Eve'e, sözümü kesmemem için elini bana doğru kaldırarak. Sonra bana döndü ve devam etti, "Ve bence Eve seninle birlikte yerde olması gerektiği konusunda haklı. İyileşti ve savaşta inanılmaz," dedi Jamie omuz silkerek.

Ona ters ters baktım ama önce Eve konuştu. "Benim için Adem'le kalır mısın?"

Jamie tezgahı itti. "Seninle birlikte yerde yatmamı istemiyor musun?"

Eve'in gülümsemesi nazikti, başı eğildi ve kolu Adam'ın omzuna dolandı. "İstiyorum ama Adam benim için daha önemli."

Garrett ve ben şaşkınlıkla birbirimize bakarken Adam'ın gözleri irileşti, Garrett'in gülümsemesi hafifçe kendini beğenmiş bir ifadeydi. Jamie ciddiyetle Eve'e başını salladı.

"Sanırım kimse yardım etmeme izin vermeyecek-?" Adam başladı.

Dördümüz de neredeyse havlayarak "Hayır," diye cevap verdik ve Adam olduğu yerde zıpladı ve sonra başını salladı.

"Garrett, bu sana bağlı. Burada Adam'la mı yoksa dışarıda bizimle mi?" Ben teklif ettim.

Garrett kaşlarını çatarak ve düşünerek hepimize baktı. "Sen ve Jamie en iyilerimizsiniz. Adam burada onunla güvende. Ama ya Nate'e koşarsam? Eminim onun aldığından daha net sinyaller alabilirim."

Eve ve ben başımızı salladık. "Akıllıca, devam et."

Ama geriye sadece ben ve Eve kaldık. Omikron küçük bir grup gönderirse sorun olmazdı ama Eve'in elli paralı askerle daha tek başına mücadele etmesini istemiyordum.

Kanaması varsa beni beceremez diye düşündüm.

"O kadar korkmuş görünme, koca adam. Sana zarar vermelerine izin vermeyeceğim," diye mırıldandı Eve.

Alay etmesi hoş karşılanıyordu ama endişelere yol açıyordu. O ve ben sürekli diğerini tehlikeden uzak tutmak için yarışıyorduk.

Ağzım açıldı, burada kalmasını tekrar talep etmek için korkunç bir dürtü dudaklarımdan kaçmak üzereydi ki kapı çaldı.

Eve bir an bile tereddüt etmeden dolaptan bir bıçak aldı ve kapıya yöneldi.

"Bekle," diye bağırdım ama işe yaramadı ve dolaptan tahta sopayı kaptığım gibi onu kapıya kadar kovaladım.

"Sadece kontrol ediyorum."

"Kesinlikle o olacak-" Kapı zili tekrar çaldı ve Eve kapıyı açmadan önce delikten dışarı baktı, "Komşular."

Oscar çerçevenin çoğunu dolduruyordu ama arkasında Dan'i, Mikey'i, Pete'i ve... ve eski birlikteki tüm adamları görebiliyordum. Diğerleri de, arkadaşların arkadaşları, emekliliğimizde tanıdığım gaziler.

"Mahalle nöbeti," diye neşeyle selamladı Oscar, kazağı gizli silahlarla şüpheli bir şekilde topaklanmıştı.

Eve parlak bir sırıtışla elindeki bıçağı salladı. "Hey, çocuklar. Akşam yemeğine kim kalıyor?"

Dişlerimi sıktım ve sopayı duvara dayadım. "İçeri gel. Konuşuruz."

"Yine de çabuk olalım. Nate zamanımızın az olduğunu söylüyor," dedi Oscar.

Onları sadece sürünün kanepede toplandığı oturma odasına kadar götürdüm.

"Sanırım konuşmamız gereken ilk şey kalmamızı mı yoksa kaçmamızı mı istediğiniz," dedi Jamie, Eve'in yanına geçerek. Destekleyici bir jestle onun elini tuttu ama bıçağı parmaklarından çekerken sırıtışımı gizledim.

Mikey hemen, "Kal," dedi. "Şimdi gidersen, bu serserilerin ortaya çıkmasıyla adamlarımız azalır ve kim bilir sana ne tür mesaj bırakmaya çalışırlar."

Başımı yavaşça salladım. Şimdi ayrılmak, eğer Omikron'dan kaçmayı başarabilirsek, onların mahalleye ulaşmasını engellemeyecekti.

"Birlikten kuvvet doğar," dedi Oscar bana. "Tıpkı senin geçmişte bize destek olduğun gibi, biz de sana destek olmak için buradayız."

Eve, önünde duran adamların bakışlarıyla karşılaştığında alışılmadık bir ciddiyetle, "Mahallenin sınırına bile ulaşamayacaklar," dedi.

Sözlerinde ciddiydi. Her Omikron kiralamasını kendisi üstlenmek zorunda kalsa bile sözlerinde ciddiydi.

Ama şimdi değil. Artık biz vardık, onun sürüsü.

"Biliyor musun, Eve'le aranızda tuhaf bir enerji olduğunu düşünmüştüm," diye fısıldadı Oscar. Birlikte bir ağaca tünemiştik, elimizde uzun menzilli tüfekler, gözümüz Garrett'ın Omikron'un rotalarından biri için belirlediği yolda.

Homurdandım ve Oscar bana sırtarak, "Sadece çok fazla seviştiğini varsayıyorum," diye ekledi.

Gerçeği söylememek için dilimi ısırdım, zavallı bir şekilde yatmamıştım.

"A-Alex'i geri getirdiğimiz anda sizinle konuşmalıydım," dedim. Artık adını gizli tutmaya değip değmeyeceğinden emin değildim ama diğerlerine danışmadan bir şey yapmak da istemiyordum.

Oscar omuz silkerek, "Hiçbirimizin önceliklerin yüzünden seni suçlayacağını sanmıyorum," dedi. "Eğer bir zaman seçecek olsaydım, bu kiralık katili geri getirdiğin zaman olurdu."

Dudaklarım düzleşti ve silahın dürbününü yukarı kaldırarak yolun ufkunu iki kez kontrol ettim. Hiçbir şey yoktu.

"Şu anda ona itiraz ettiğimi söylemiyorum. Ama bu genellikle birbirimizi haberdar ettiğimiz türden bir şey."

Başımı salladım. "Özür dilerim," dedim otomatik olarak.

Sonuç olarak herkes durumu anlayışla karşılamıştı. Eve, Dan ve Pete'i diğer muhtemel rotaya götürmüş, Mikey de diğer birkaç kişiyle birlikte mahalleye göz kulak olmak için geride kalmıştı.

"Belki, ama yine yaparsın," dedi Oscar usulca, bakışına omuz silkerek. "Sürü hayatı böyledir. Sürü arkadaşları için her şeyi yaparsın. Dünyanın geri kalanı ikinci planda."

Aslında 'dünyanın geri kalanını' öncelik listemde oldukça üst sıralara koyduğum için kendimle her zaman gurur duymuşumdur. Garrett ve Jamie'nin benim sürüm olmasında işe yarayan şeylerden biri de buydu. Hepimiz kendi kendimize yeterdik. Bağımsızdık. Garrett ve ben işlerimizde Jamie'yi sık sık devre dışı bırakmak zorunda kalıyorduk ama onun başka türlü davranmamıza ihtiyacı yoktu.

Ama Oscar haklıydı ve bu Eve'e olan ilgimle ilgili bile değildi. Adam'ın bana alfası olarak, herhangi bir işin bana güvenlik olarak ihtiyaç daha fazla ihtiyacı vardı. Eve'in de sürüsü olarak bize ihtiyacı vardı - bu konuda ne hissettiğine . Bizi *istememiş* olabilirdi ama bize ihtiyacı vardı.

Dünyanın geri kalanı ikinci sırada, diye karar verdim. Şu andan itibaren sürüm adına bencil davranacaktım. Ve şaşırtıcı bir şekilde, bununla birlikte hiçbir pişmanlık gelmedi.

Oscar'a, "Eğer bu bir sorun haline gelirse, yolumuza devam ederiz," dedim.

Öfkelendi. "Eğer bir sorun olursa, nakliye kamyonunu ben yüklerim. Çantam için de her şeyi yaparım dostum. Ama bu gece bu piçlerle uğraşmak da buna dahil. Hiç şikâyetim yok."

Cebimdeki kullan-at telefon titredi ve Oscar'a bir bakış atarak telefonu çıkardım.

"Rotanızdan yaklaşık iki dakika uzaktayım," diye selamladı Garrett. "Hans'la birlikte kuzeye gidiyorum. Nate üssü devralıyor."

"Kuzey mi?" Tüfeği geri koydum, dürbünden yolu tekrar izlemeye hazırdım.

"Evet, görünüşe göre oradan sadece bir araba geliyor, biraz yedek süpürücü."

"ne var?"

"Senin güzergâhında iki, Eve'inkinde dört araba var ama Eve daha avantajlı. Sen ve Oscar, sizi fark atlayıp kaçmaya hazır olmalısınız."

"Biz hazırız," dedim.

"Farlar," diye mırıldandı Oscar.

"İyi şanslar. Sessiz ol," dedim Garrett'a telefonu kapatmadan önce. Hans, ününü hatırladığım kadarıyla oldukça düzenli biriydi. Garrett onunla her şeyden çok destek olarak birlikte olacaktı.

"Ne kadar beklemek istiyorsun?" Oscar alçak sesle sordu.

Koltuğuma yerleştim, yoldaki iki cipin yaklaşmasını izliyordum. "Bir lastiğe çarpacağınızdan kesinlikle emin olana kadar."

Sürüş hızları, mesafe, yol ve açımız göz önüne alındığında... Kafamda zihinsel hesaplamalar yaptım.

"Sola döneceğim," diye fısıldadı Oscar.

"Sağ ön," diye cevap verdim, oraya odaklandım ve yavaşça nefes vererek takip ettim. Eğer lastiklere aynı anda vurursak, arkadan çok yakından takip eden arabalar yüzünden bir çarpışmaya neden olabilirdik.

"Ben hazırım."

"İki deyince hazır. Bir. İki."

Tetiği çektim, Oscar'ın yavaşça kulağıma verdiği nefesi duydum ve bir an sonra ikiz patlama sesi ve metalin yoldaki çığılı geldi.

Oscar, "İkinci aracın benzin deposu bende," dedi.

"Al şunu." Arabaların zırhlı olma ihtimali oldukça yüksekti ama asfaltın üzerinde topallayarak ilerleyen üçüncü lastiğe odaklandım.

Nefes ver, sık. *Pop!* Çıktı.

Güneş ufukta batmak üzereydi ve siyah cipleri yansıtıcı renk şeritlerine dönüştürüyordu. Arka kapıları izledim, paralı askerlerin ortaya çıkmasını bekledim ve dikkatimin bir kısmını Oscar'ın ilerleyişine verdim.

"Zırhlı. Arka sol lastik dışarıda."

"Üç nokta dışarıda, içeride yaşam belirtisi yok," diye cevap verdim. "Yere inmek ister misin?" Oscar bana sordu.

Gerçek şu ki, hayır, göğüs göğüse çarpışmak istemiyordum ama muhtemelen işi bitirmek için tek seçeneğimiz buydu.

"Koru beni," dedim Oscar'a, tünediğimiz ağacın dalından aşağı atlamadan önce tüfeğimin emniyetini başparmağımla .

Yere iner inmez bir arabanın kapısı çarptı. Omikron bana nişan almıştı. Eğildim ve Oscar ciplerden gelen ilk yaşam belirtisine ateş etti. Bulduğum yer gün batımıyla arkadan aydınlatıldığı için avantajlıydı ama ışık bize sadece birkaç dakika daha yetecekti. Yüksek buğday tarlasında çömeldim, bir pencere açılana kadar bekledim ve sonra boşluğa dikkatlice ateş ederek camın küçük bir köşesini parçaladım.

İkinci cipten başka bir adam atladı, silahını ağaçtaki Oscar'a doğrultmuştu ve silahın hızlı ateşine karşı kendimi yere bırakmadan önce dikkatlice hedeflenmiş bir kafa atışıyla onu indirdim. Telefonum cebimde tekrar titredi ve ben onu görmezden geldim, nabzım kulaklarımda ağır ve yüksek, gözlerim tüm sahneyi almak için odaklarını geri çekiyor.

Omikron'un adamlarına siper aldıkları taraftaki ciplerden inmeleri için zaman tanırsak, uzun süreli bir duraklama yaşayabilirdik. Yanımdaki kılıftan bir tabanca çıkardım ve üç derin nefes aldım, duraklamayı bekledim, yolu, arabaları, güneşin batışını izledim. Keskin nişancı tüfeği yakın dövüş için ideal değildi ama zararı da olmazdı.

Aniden ayağa kalktım, yolun diğer tarafına doğru hücum ettim, Oscar hemen beni bir ateş yağmuruna tuttu ve ajanları araçların içinde tuttu.

Arabaların sağ tarafında zaten iki adam vardı ve kendimi yüksek otların arasına bırakmadan önce hızla ateş ettim ve dikkatlice hendekteki baldır yüksekliğindeki suya yuvarlandım. Arabalardan birinin kapısı açılmıştı ve bana arka koltukta iki ajanın eğilmiş, yüzlerini birbirlerine dönmüş olduklarını gösteriyordu. Eğer içeri girebilirim, Oscar ve ben olacaktık.

Bir mermi yanımdan hızla geçerken irkildim, rahat edemeyeceğim kadar yakındı ve sonra daha isabetli bir şekilde ateşe karşılık verdim. Kesintiden önce belki on dakikamız vardı ve bu sadece hüsnükuruntudan ibaretti. Nabzım boğazımda sertçe çarpıyor, çenem tıkrıyordu.

"Biraz ilerleme kaydedebiliriz!" Oscar , şimdi tünediğimiz ağacın arkasında siper almıştı.

Tüfeği bir kenara bıraktım ve açık cipte şansımı denedim, hendekten geri atladım ve karşımdaki ajana doğru daldım. Beni yarı yolda karşıladı, dişlerini gösteriyordu, ikimizin de elleri silahlarımızı engellemek için uzanıyordu ve atışlarımızı çılgınca gönderiyordu. Arabadaki ortağı benimle ilgilenmek için döndü ve ben de vücut ağırlığımı kullanarak adamı bana doğru yönelen kurşunun önüne attım. Çöktüm rakibimi kaburgalarından yakaladım, ikincisine ateş ettim -camların iç tarafına kan omzumdaki adamı yere fırlatmadan önce zar zor arabanın içine girdim, arkamdaki araba ateş etmeden önce kapıları kapattım.

Telefonum cebimde tekrar titredi ve dişlerimi sıktım. Kimse bizi aramamalıydı, şimdi değil. Bir şeyler ters gidiyordu, muhtemelen mahallede bile. Ama Oscar ve ben ölürsek oraya geri dönemezdik. Arabanın etrafını saran kurşun seslerine aldırmandan ön koltuğa tırmandım.

Anahtar hâlâ kontaklıydı, E-fren çekili durumdaydı. Freni indirdim ve arabayı geri vitese taktım, gaza bastım, parçalanmış lastiklerin çıkardığı çığlıklara, metalin asfalta sürtünmesine, arabanın ikinci SUV ile çarpışma hissine ve yoldaki polisler aldırmadım. Direksiyonu sola kırdım ve arabayı ileri doğru sürdüm.

Güm, güm, güm.

Oscar ağacın arkasından koşarak çıktı ve ben de Omikron'un sürücü tarafına ateş eden görmezden gelmeye çalışarak kilitleri iki kez kontrol ettim.

"Neden en berbat lastikleri olan arabayı seçtin?" Oscar hırlayarak kendini ön yolcu koltuğuna attı.

Kolunda biraz kan vardı ama çok ciddi görünmüyordu.

"Neden lanet olası bir ağacın arkasına saklandın?" Çılgınca bir gülümsemeyle savaşıyor verdim. Sadece adrenalin, o kadar da tetikte , değil mi? Ama savaşmayı her zaman biraz fazla eğlenceli bulmuştumdur. İş geride bırakmamın nedenlerinden biri de buydu.

Oscar, "Sıçmam gerekiyordu," diye şaka yaptı, ben de .

"Oraya geri dönüp bunların bazılarına cevap verebilir misin?" Sol kulağım sesinden sağır olmaya başlamışken sordum.

"Bu koltukların arasına sığabilecek gibi mi görünüyorum?" Oscar homurdandı ama koltuğu neredeyse dümdüz olana kadar geriye attı ve üzerine tırmanırken homurdandı.

"Kıçını kolla, o pencereyi vurdum ve mükemmel bir siper değil," diye uyardım onu.

"Evet, ne kadar da iyisin," homurdandı Oscar, arka koltuğa doğru kıvrılarak ilerlerken kıcı havadaydı.

Kullan-at telefon titredi ve bu sefer eğildim, cevap vermek için bir dakikamı ayırdım ve Oscar'ın SUV'un boyasını mahveden paralı askerlerle ilgilenmesine izin verdim.

"Eve," diye bağırdı Garrett telefonda. "Başı belada. Bağları çekiştiriyor."

"Yaralandı mı?" Bu düşünceyle tüm vücudum gerildi, tüylerim diken diken oldu.

"Bilmiyorum, acı hissetmiyorum. Hans ve ben burayı yeni bitirdik ama sen daha yakınsın."

"Yaklaştım ama sıfır lastikle," diye tersledim, dördüncüsü patladığında. ", bu sıçanlarla işim neredeyse bitti. Onları bırakmanın yolu

Tüfeğinin hediyesi, sık kafalı," diye mırıldandı Oscar bana. Dikiz aynasından baktım ve camda açtığım kısa delikten dışarı ateş ettiğini gördüm.

Sürücü tarafındaki aynadan Oscar'a arabanın arkasından sinsice yaklaşmaya çalışan başka bir adam gördüm ve homurdanıp doğruldum, bagajı açar açmaz ona nişan alıp ateş ettim.

Oscar sırtarak, "Tamam, seni affediyorum," dedi ve son kadehi aldı. "Sanırım sorun yok."

"Garrett, sanırım alabileceğim başka bir araba var," dedim telefonda, dinlediğinden tam olarak emin değildim.

"Orada buluşuruz," diye cevap verdi Garrett, ciddi ve sessiz.

"Arabayı boşaltacağım ve desteğe ihtiyaç duydukları yere gideceğim. Sen burayı temizletir misin?" Oscar'a sordum.

Oscar, "Tabii, beni o boktan sıkıcı işle baş başa bırak," dedi. "Hey! Dikkatli ol. İyi şanslar."

Cipin koltuğunda döndüm ve Oscar'ın gözleriyle karşılaştım. "Teşekkür ederim."

Başını salladı ve bu iki kelimenin söylenmesi gereken birçok nedeni örtmeye yeteceğini düşünerek rahatlardım.

Yoldaki manzaradan hem etkilenmiş hem de rahatsız olmuş bir şekilde arabadan çıktım. O kadar da uzun sürmemişti. Ve Oscar'ın rahatsız edilmeden önce ne kadar zamanı olduğunu kim bilebilirdi ki?

"Endişelenme koca adam. Yardım zaten yolda. Onlar gelene kadar bunu doldurup tarlalara doğru süreceğim," diye garanti verdi Oscar.

Başımı salladım ve cipe doğru ilerlerken gözlerimi yukarıda, silahımı da yukarıda tuttum. Elbette boştu, hâlâ çalışıyordu ve park halindeydi. Ve üç tekerleği vardı.

Ön koltuğa atladım ve Garrett'in paniklemiş ses tonundan ziyade aklımdaki görevleri sıralamaya çalıştım. Eve'e gitmek, Omikron saldırısını yönetmeyi bitirmek, temizlik yapmak ve eve gitmek. Bu bir görev listesi, acil bir durum değil.

Yine de SUV'u tarla yollarından birine çevirdim ve mısır saplarının arasından arabanın dayanabildiği kadar hızlı .

OTUZ ÜÇ

Eve

DAn ve Pete beceriksiz değillerdi ama Jamie de değillerdi. "Geri çekil," diye Pete'e bağırdım ve neredeyse suratından vurulmadan önce onu omuzlayarak yere yatırdım.

Sorunlar neredeyse hemen başlamıştı. Dan, ben lastikleri patlatır patlatmaz ve bana diğerlerini bitirme şansı vermeden önce ilk SUV'a koşmuştu. Üç cipin arasında sıkışıp kalmıştı ve el ele tutuşması etkileyici olsa da, Pete kulağımda işe yaramaz talimatlar bağırırken hala on ikiye birdi.

Her iki adamı da kurtarma zahmetine girmiş olmam, sürü için ne kadar çaba harcadığımın somut bir kanıtıydı.

"Arkadan geliyorlar!" Dan bağırdı.

saran serserilere önce kısa bir süre omzumun üzerinden baktım. "Ateş etmeyin. Dost canlısı olabilirler."

Araç, karşı karşıya olduğumuz araçlarla aynıydı ama ön camdaki figürün tanıdık geldiğini ve Garrett'ın kararlı ve aceleci olduğunu düşündüm. Yardım geliyordu. Şükürler olsun.

Elbette, yeni SUV yavaşlamak için hiçbir çaba sarf etmedi, sadece etrafımızdan dolanarak Omikron'un adamlarını koruyan diğer araçlardan birine çarptı. Geri geri , sadece

tekrar ileri atıldı. Bir an sonra sürücü kapısı açıldı ve Rory'nin geniş, uzun gövdesi göründü.

"Burada kal, ateşi bizden uzak tut," diye bağırdım Dan'e, hâlâ yerde yatan Pete'e bir bakış bile atmadan.

Ben bir aracı kendi korumamız altına almayı başarmıştım, Rory de diğerini hızla güvence altına alıyordu.

Hiç de fena değil, değil mi? Rory'nin her ajanı etkisiz hale getirmek için yaptığı etkili tek atışlara hayran kaldığımı fark ettim. Onu yolda karşılamak için aceleyle dışarı çıktım, silah seslerine karşı kalkan olarak kullanmak için arkasına doğru koştum ve daha zayıf açısını kapatmak için soluna kaçtım.

Rory bana bakmadan, "G yolda," dedi.

"Burada işimiz neredeyse bitti." Ya da , artık Rory de .

"Yaralandın mı?"

"Hayır, sadece çalışırken bebek bakıcılığı yapmak zorunda kalmanın dezavantajıyla," diye cevap verdim.

Rory'yi gömleğinden tutup kendime doğru çektim ve sırtına doğru savurdum. Elinde bıçakla bize saldıran paralı askeri yakaladım, bir bıçak darbesinden kaçarken bileğimi dizine doladım, dengesini bozdum ve yere düşürdüm. Ben adamla boğuşurken Rory başımın üzerinde durup ateş ediyordu.

"İşte Garrett geliyor," diye uyardı Rory, büyük bir çığlık ve çarpışmadan hemen önce.

"Kaç tane kaldı?" Homurdandım. Bir el boğazımı kavrayıp sıkarken, ben de bıçağı tutan ön kolu büktüm, ta ki altımdaki adamdan bir çatırtı ve çığlık gelene kadar. Bir el ateş ederek işini bitirdim ve Rory beni yerden kaldırıp ikinci cipin arkasına sürükleyerek geri çekildi.

"Sadece üç, bir ," dedi Rory.

Beni kendi vücudu ile aracın parlak, ezik arka kısmı arasına sıkıştırdı, kırmızı arka farlar hala parlıyordu, ikimizi de canlı ve kanlı hale getiriyordu. Eğildi, boğazıma bakıyordu. Arkamızdan ateş edilmeye devam ediyordu ama Dan, Pete ve Garrett arasındaki konuşmaları duyabiliyordum.

Rory'nin ellerini omuzlarımdan silkerek, "İyiyim," dedim. Dik durdu, bana ters ters baktı ve sonra tekrar öne doğru atıldı. Ağzı sert ve sıcaktı, burnu benimkine sürtünüyordu, elleri çenemi boğulduğum yerin hemen üstünden kavrıyordu.

Öpüşürken inledi, ağzımı yaladı ve ben bu saldırı karşısında donup kaldım. Hayır, saldırı değil. Bir öpücüktü. İyi bir öpücüktü aslında, çılgınca ama kendinden emin. İhtiyacı olan bir öpücüktü ve kendimi buna katılmaya ikna edemesem bile bunu ona sunabilirdim. Dişleri üst dudağımı hafifçe ısırды, dilini gezdirdi ve sonra nefes nefese geri çekildi, gözleri büyüdü.

"Kanaman var," dedi, başparmağını sol burun deliğimin hemen altına doğru kaydırarak.

"Yüzüme yumruk yedim," diye açıkladım.

Rory rahatladı ve omzumun üzerinden baktı. "Sadece bir kaldı. üzereler."

"Hiç sorun yaşamadın mı?"

Rory dudaklarında ender rastlanan bir sırıtışla, "Çok," diye cevap verdi. "Ama Oscar temizlik yapıyor."

Dilimde hâlâ Rory'nin tadı vardı, kremesi, cevizli ve koyu, şaşırtıcı derecede lezzetli ve hoş, çok tatlı değil. başımla onayladım ve iki parmağımı siyah tişörtünün yakasına geçirerek onu kendime doğru çektim.

Gözleri kapalıydı, dudakları davetkâr bir ifadeyle aralanmıştı. *Bir alfa değil Rory*, diye kendime söylemeye çalıştım ama Rory'yi başka bir şey olarak görmek imkânsızdı. İri yarı, huysuz ve korumacıydı ve kokusu üzerimde büyürken, inkar edilemeyecek kadar ağırды.

"Zamanımız olsaydı, beni arka koltuğa atıp aptal gibi becermen için yalvarırdım," diye homurdandı Rory, gözbebekleri gözlerindeki rengi karartıyordu, dudakları biraz benim kanım ve arka lambanın parıltısıyla yakut kırmızısıydı.

Boğazımdan şaşkın bir kahkaha yükseldi ve eğildim, başımı eğdim ve nabzını ısırдыm. Onu işaretlemek için değil, sadece hâkimiyetimi ilan etmek için. Rory ağır bir şekilde eğilerek beni cipin arkasına sabitledi, ama bu bir tuzak değildi, sadece kalçama sürtünmeye ve omzuma doğru solumaya başladığında, dişlerim derisini sıkıştırırken onun üzerindeki gücümün bir kanıtıydı.

"Eve!" Garrett'in çağrısı bağı içinde dudaklarından döküldüğünden daha da çaresizdi ve Rory'yi geri ittim, kısa bir süreliğine boğazına takıldı, onu iterken ayakları altında tökezledi.

Köşeden, içinde kavga ettiğimiz asfaltın kare şeklindeki çukuruna doğru adım attım ve Garrett'i karşımda dururken buldum. Yüzü bana doğru döndü ve omuzları çöktü, rahatlama devasa bir dalga gibi bağımıza çarptı. Adam'ınki hemen ikinci ve daha hafif bir dalgayla yankılandı. İleriye doğru yürüdü, Pete ve Dan çoktan Omikron fedailerini araçlara yüklemekle meşguldü. Rory cipin arkasından çıktı ve Garrett ona rahatlamış bir bakış daha atıp başını salladıktan sonra kaşları çatık ve bakışları yalvarırcasına tam durdu.

Parmak uçlarıma kadar yükselip onu kısaca öpmeden önce uzanıp temiz bir parmağımı burnundan aşağı indirdim. Bir kaşı hala Rory ile dolu olan tadıma kalktı.

"zamanı, sonra eve gideriz," dedim.

Garrett içini çekti ve başını salladı ama tekrar geri çekilmeden önce kısa ve nazik bir öpücük için yüzünü benimkine yaklaştırdı.

"Çabuk olalım o zaman," dedi. "Yarı finaller neredeyse ."

GARRETT'İN BAŞI kucağımdaydı, vücudu arka koltuğun çoğunu kaplıyordu ve parmaklarımı gevşekçe saçlarına dolamıştım. Gözleri kapalıydı, ama geceyi geçirmekten daha fazla uyuduğunu sanmıyordum, kaşları ara sıra karışıyor ve sonra tekrar düzeliyordu.

Fazladan ellerle bile olay yerinden kanıtları kaldırmak oldukça zor bir işti. Çağrılabilir temizlikçiler tanıyordum ama onlar zaten Omikron'un kayıtlarındaydı ve onun yerine ne alacağımızdan emin . Meseleyi kendimiz halletmek daha iyiydi. SUV'leri ve cesetleri taşımamız için iki TIR malzeme getirmişti. Yolu yıkadık, etrafta herhangi bir kanıt var mı diye taradık, bir yandan da birileri bir şey gördüğünde kaçmak zorunda kaldık.

Araba. Yollar sessiz ve çoğunlukla boştu, ancak iş gergindi.

Garrett'tan başımı kaldırıp dikiz aynasına baktım, bakışlarım Rory'ninkilerle çarpıştı, ta ki o tekrar başını çevirene kadar. Tadı dudaklarımda kaybolmuştu ve kafamda daha önceki öpüşmemizi inceleyemeyecek kadar çok şey dönüyordu. Birbirimizle tuhaf bir cinsel ilişkiye girdiğimizin farkındaydım ama öpüşmemiz beklediğimden hem daha samimi hem de daha güven vericiydi.

Garaj yolumuza girdiğimizde arabanın gösterge panelindeki saat dar ve imkânsız derecede geç bir rakamı yanıp sönüyordu. Kirliydim, ağrılıydim, yorgundum ve açtım ve tüm bunlar genellikle paketleyip kendi zihnimden saklayacağım bir şekilde üzerime geliyordu. Ama bağ açıktı. Garrett ve Adam için, onlarla olan kendi bağlantılarım için.

Hem kendi sessiz duygularımla hem de onların daha yüksek sesle dile *getirdikleri* duygularla baş başa kalmıştım. Aradaki fark çok yorucuydu.

Rory arabayı park ettikten bir saniye sonra garajın kapısı açıldı ve Adam ile Jamie göründüler; Adam yeni ve daha ani bir rahatlama ve gurur dalgasıyla ve bu sorunların bir kısmı bizi yeniden evde ağırlamaktan duyduğu heyecanın altında kalmış gibiydi. Ayağa kalkan Garrett'ı nazikçe dürterek arka koltuktan kaydı.

Adam beni arabanın kapısında karşıladı, gergindi ama kendini bana atmıyordu. Bir kolumu kaldırdım ve o yanağıma bastırdı, yanak yanağa, kolları belime dolandı. Ben de kendi kollarımı Adam'ın omuzlarına doladım ve sırtını okşadım.

"Burada ilginç bir şey olmadı, değil mi?"

Adam başını salladı. "Jamie ve ben *Jeopardy*'nin tekrarlarını izledik ve şekerleme kızarttık."

Jamie, "Yeni komşularımız Hannah ve Marc bizi kapının üzerinde görünce yürümekten vazgeçtiler, ama ben geri dışarıda olduğunu söyleyerek onları geçiştirdim," dedi.

Adam'ın başının üzerinden Rory'ye baktım, ama bu sözden hiç etkilenmemiş gibiydi.

"Bağı açık tuttun," diye mırıldandı Adam bana.

"Denedim," dedim, başımı salladım, geri çekildim ve Garrett'ın da dışarı çıkması için yer açtım.

O ve Adam hemen birbirlerine sarıldılar, Garrett başını eğerek Adam'ın kulağına fısıldadı. Onları kendi hallerine bıraktım, kurduğum bağlantıda hala birbirlerini nasıl tırmaladıklarının tamamen farkındaydım. Kötü planlanmış ama onlara bir bağın tadına baktırmanın sadece gerçeğini arzulamalarını sağlayacağı konusunda haklıydım.

"Yorgun musun?" Rory'nin peşinden mutfak kapısına giden merdivenleri tırmanırken Jamie mırıldandı.

Başımı salladım, elim Jamie'nin kolunu bulmak için kendiliğinden uzandı, sanki bir çapaymış gibi çıplak tenini aradı. "Bu gece onları biraz yalnız bırakmak istiyorum," dedim usulca, Garrett ve Adam'ın hâlâ kucaklaştıkları yere bakarak.

"Bu gece biraz yalnız kalmak ister misin?" Jamie sordu. "Biraz. Çok değil," diye itiraf ettim.

Rory buzdolabından bir bira çıkarıp bana doğru uzatırken başımı salladım.

Jamie yumuşak bir sesle, "Duş al ve istersen odama gel," dedi.

Biz mutfakta ağır ağır ilerlerken Rory'nin sırtı bize dönüktü, başını hafifçe eğmiş dinliyordu. Dün gece mutfakta, bu gece de kavganın sonunda Rory ile aramızda neler düşündüm. Ağzının benimkinin üzerindeki krem si koyu tadını hatırladım, ama aynı zamanda beni sıkıştırırken omuzlarımin nasıl gerildiğini, dişlerime otomatik olarak nasıl karşılık verdiğini de.

Bu gece kavga etmek istemiyordum, eğlence olsun ya da olmasın. Garrett ve Adam birbirlerine karşı yumuşak ve şefkatliydi, sesi kısma avantajım olmadan vücudum ağrıyordu. Dinlenmeye ve rahatlamaya ihtiyacım vardı.

Jamie'nin bileğini elimle sıktım ve başımı salladım. "Orada buluşuruz."

Bunun Rory'yi dışarıda bıraktığını bilmek neredeyse utanç vericiydi.

GARRETT VE ADAM, ben duş alırken bağa küçük bir gizlilik bariyeri koymuşlardı ve benim de dışarı çıkmama izin verdiler. Yuvaya kapanmışlardı ve onlara katılmamın hoş karşılanacağından şüpheleniyordum, ancak dışarı çıkarsam kaırılmayacaktım. Akşamki çalışmadan sonra molaya ihtiyaım vardı ve onların da bağı kendi başlarına kurmak için bir odayı hak ettiklerini düşündüm.

Jamie yatağında doğrulup oturmuş, gitarını kollarına almış, amaçsızca ve zaman zaman da akortsuz bir şekilde tıngırdatıyordu.

"zerinde çalıştığın bu değil," dedim.

Jamie almaya ara verip başını salladı ve gitarı yatağın yanındaki sehpaşına bıraktı. "Geri kalan işlerimi bitirmek için bu uzun bir çalışma gerektiriyor."

Yatak odasına girdim, elim kapı kolundaydı, Jamie'ye kapıyı açık mı yoksa kapalı mı bırakacağını soruyordum.

"Size kalmış."

Kapıyı arkamdan kapattım ve kocaman yatağa doğru ilerledim, şiltenin üzerine tırmandım ama yüzüm yatak başlığına dönüktü. "Hl iş başa düşerse işinden vazgeçebileceğini düşünüyor musun?" diye sordum.

Jamie bana gülümsedi ve başını salladı. "Bitirme işleri dedim. Bir süre yeni iş almayacağım. Işlerin nasıl şekilleneceğini öğrenene kadar."

Yatağa daha da yaklaştım, o da bana doğru dönerek yan yattı ve bir elini uzatıp çıplak dizimin parmak boğumunu sıyırdı. Üzerimde Rory'nin eve getirdiği ipek, kısa ve hareket kolaylığı sağlaması için yanları kısa yırtmaçlı bir gece elbisesi vardı. Son derece yumuşaktı ve tenimin sıcak tonuna çok yakıştığını düşündüğüm pas kırmızısının koyu bir tonundaydı. Rory iyi bir zevke sahipti.

"şehirde seninle çok eğlendim, bunu söylemek ne kadar tuhaf olsa da," dedi Jamie, düşünce trenimi yarıda keserek.

Gözlerimi kırptım ve dudaklarım yukarı kıvrıldı.

"Ben de eğlendim." "Bu gece nasıldı?"

Yüzümü buruşturdum. "Rory benimle buluştuktan sonra daha iyi oldu. nz de gerçekten... tercihen yetkinsiniz."

Jamie parlak bir kahkaha attı ve bana sırtıttı. "Büyük övgü, Eve. Teşekkür ederim. Demek istediğim... organizasyon nasıl?"

Dizimdeki eli kendi başına vurmak için çekildi.

"İdeal değil," diye itiraf ettim. Onu inceledim. Üzerinde eşofman ve tişört vardı. Tüm bu kıyafetlerle mi uyuyordu yoksa benim hatırım için mi mütevazıydı? Onu soyunmaya ikna etmek ne kadar çaba gerektirecekti?

"En az ağır yükler nelerdir?" Jamie sordu.

"Eylemin teknik sonuçları," diye yanıtladım hemen. "Yasal yansımaları olacak mı? Üçünüze mahalleden tepki gelir mi? Omikron'dan ne gelecek? Ayrıca, Adam ve Garrett için bağı açık tutmanın bedeli. Rory beni öptü."

Gerisi, ahlak ve suçluluk *duygusu* ve silahımın diğer ucundaki kadın ve erkeklerin kim olduğuna dair *sorular*, bu konular paketlenmiş olarak bırakılsa daha iyiydi, yoksa kiralık katil olarak yaptığım işin tüm geçmişini açma riskiyle karşı karşıya kalırdım.

"Bunun için taşaklarına diz mi vurdun?" Jamie sordu.

"Son kaygının üzerine gitmek zorunda mıydın?"

Jamie omuz silkti. "Benim için en ilginç olanı bu."

"Ben yapmadım. Seks yapmak konusunda ne hissediyorsun?" "Konseptin hayranıyım. Öpüşme nasıldı?"

Jamie'ye ters ters baktım, o da bana sırtıtarak karşılık verdi. "Teknik sonuçları beni de endişelendiriyor ama Omikron'un da bizim kadar sessizlik inanıyorum. Senden ya da Adam'dan herhangi bir suçla bağlantılı olarak bahsedilmedi, bu da kolluk kuvvetlerinin iplerini çekmedikleri anlamına geliyor," dedi Jamie, sırt üstü dönerek ellerini başının üzerine koydu ve ayak bileklerini çaprazladı. "Mahalleye gelince, bizden ayrılmamızı isteyebilirler ve bunu yaparız. Uyum sağlayacağız. Bunu zaten konuşmuştuk. Omikron'u şu anda tahmin edemiyoruz ama Garrett şimdiden işlerinden kaçma konusunda tartışmalar olduğunu söylüyor. Çok yüksek bir risk."

Buna sevinmişim. Diğer müteahhitleri Omikron'dan uzak tutmak için elimizden geleni yapmıştık, en azından maaşlarından ziyade kendi insanlıklarıyla ilgilenenleri. Ancak etiğin başarısız olabileceği yerde, kendini koruma kesinlikle kazanacaktır. Benim sicilim

, diğerlerinin uzak durması için ikna edici bir argüman oldu.

"Bağ sorusuna cevap veremem sanırım," diye itiraf etti Jamie, bana dönmeden önce kaşlarını çatarak tavana baktı. "Ama sanırım yakında kendi bağlarını kuracaklar ve sen de onlarla ne zaman ne kadar paylaşacağını ayarlayabilirsin. Öpücük nasıldı?"

Kaşlarımı çattım ve kapalı yatak odasının kapısına baktım.

Jamie daha dikkatli bir şekilde, "İstersen bu gece onu görmene izin vereceğinden eminim," dedi.

Bunun doğru olduğundan oldukça emindim. "Konuşmak yerine sevişsek olmaz mı?"

Jamie'nin gülümsemesi sakindi ama gözleri hafifçe kısılmıştı. "Bir başa çıkma mekanizması olarak mı yoksa eğlence için mi?"

İniltimi bastırdım ve dizlerimin üzerinde doğruldum. Jamie'nin tüm dolambaçlı konuşmalarına rağmen, yatağın ortasında bir davet gibi . Bu konuda doğrudan ve açık bir anlaşmadan hoşlandığını biliyordum ama biraz baştan çıkarmaya da izin vardı. Bir dizimi kaldırıp kalçalarının üzerine yerleştim, geceliğin yırtmaçları kalçalarımın üstüne kadar çıkıyordu.

"Senden hoşlanıyorum. Zihinsel olarak yıprandım ve fiziksel olarak tükendim. Biraz dopamine ve uykuya ihtiyacım var, ama aynı zamanda sana da..." Ellerimi uzatıp Jamie'nin tişörtünün altından geçirerek karnına dayadım ve pamuğun bileklerimde toplandığı noktaya baktım. "Senin yanında rahatlıyorum. Tehditkâr değilsin." *Beni güvende hissettiriyorsun*, itirafın başka bir versiyonuydu ama çok fazla ağırlık taşıyordu.

Jamie'nin elleri bileklerimin etrafında dolaşarak onları göğsünün daha doğru sürükledi ve otururken gömleği de beraberinde götürdü.

"Çok fazla soru sormadığın zaman hoş bir arkadaş oluyorsun," diye ekledim, gözlerimi onunkilere diktim, alay etmeye çalıştım ama onun karanlık bakışlarını niyetli ve güçlü buldum.

"Teşekkür ederim. Bunu bilmek benim için çok önemliydi," dedi Jamie ve tişörtünü başından çekip çıkarmam için kollarını kaldırdı. "Söyle bana, kendini güvende hissetmeni sağlayan başka ne var?"

Kaşlarımı çattım. "Adam'ın yuvası. Charger, araba kullanırken. Elimde bir silah olması. İyi koşu ayakkabıları-"

Jamie güldü başını salladı, elleri kalçalarını aşağı yukarı okşuyordu. "Üzgünüm, hayır, bu da iyi bir bilgi ama ben seks sırasında demek istedim. Benimle sevişirken. Garajda gergindin."

Oh.

"Nefes alma odası. üstte olmak," dedim Jamie'nin kucağında hafifçe sallanarak. Kollarım boynuna dolanmıştı, yüzlerimiz birbirine yakındı ama değmiyordu. "Ben de karşımdakini bağlamayı seviyorum."

Jamie başıyla onayladı ve kapiya baktı. "Belki bunu Rory'ye saklamalısın, ama tabii, mantıklı. Peki ya kıyafetler?"

"Çıplak olmayı tercih ederim."

Elleri kalçalarımın yukarı doğru kalktı, ipeği sürükledi ve yol boyunca göğüslerimin üzerinden bana sürttü. Gecelikten ve dizlerimin üzerinde yükseldim.

"Sen de," dedim, eşofmanının kalçalarına uzanarak. "Nelerden hoşlanırsın?"

Jamie gülerek pantolonunu sıyırdı ve yatağın ayak ucuna doğru tekmeledi. "Konuşuyorum. Bunun açık olduğunu sanıyordum."

"Pis pis konuşmak mı? Kötü, pis bir alfa olmak ister misin? Taş gibi sertliğine amımı sik-"

"Eve!" Jamie güldü, altımda sarsıldı ve yatağa geri düştü. "Tanrım, dur!"

Kendimi sırtırken buldum. Adam müstehcen konuşmalardan hoşlanırdı; ben bunu ona ve Garrett'a saklayacaktım.

"Birlikte olduğum kişiyle *bağ* kurmayı seviyorum," dedi Jamie, kaşlarını kaldırıp bana bakarak, çarşaf ve yastıklarının arasında çökmüş, karanlık ve melek gibi. Omuz silkti. "Biraz sıkıcı, değil mi?"

"Bana düpedüz sapkınca geliyor," dedim gülümseyerek. "Benim ilgi alanımın çok dışında."

"Bu pratik gerektirir."

"Yeni beceriler edinmeyi seviyorum." "Öpüşmek iyi bir başlangıç," dedi.

Burnumu kırıştırdım ve dizlerimi daha da , cinsel organımı sikinin üzerine yerleştirdim ve klitorisimi ucuyla uyararak kendimi o noktaya sürtmeye başladım. "Burayıöp."

Jamie'nin dudakları aralandı ve düşünceli bir şekilde dokunduğumuz yere baktı. "Aklımdaki şey bu değildi ama iyi bir yorum aslında."

Konuşma fikrinin çekiciliğini anlamaya başlıyordum, eğlenceli ve sakin, seksin tüm vitrin süslerini - baştan çıkarma ve saldırganlık, çılgınca ihtiyaç duyulan enerji - çıkarıyor ve bunu dostça ve dürüst bir şeye dönüştürüyordu.

"Otur," dedim, seksimin dudaklarını aralamak için aşağı uzandım, daha fazla uyarıldığım ve kayganlaştığım için yol şimdi biraz daha pürüzsüzdü.

Jamie ellerinin topuklarını yukarı itti ve ben de eğildim, yüzünü ellerimle kavradım ve başımı ona doğru eğdim, dudaklarını ısırdım, iç çekişini içime çektim ve daha fazlası için geri döndüm.

"Çok yaklaşırsam bana haber ver," diye nefes Jamie, kollarını gevşekçe etrafıma doladı, bir eli göğsümün üzerinde ve klitorisime çarpmak için aramızda aşağı doğru okşadı.

Odanın havası sırtımda serindi, Jamie bana karşı sıcaktı, siki sertleşip kalkmaya ve içime girmeye çalışıyordu. Yatağın yanındaki lamba yanıyordu, gölgelerimiz sağımdaki duvarın üzerindeydi. Şimdi oraya baktım, garip kıvrımımıza, göğüslerimizin arasından sızan ışık şeridine. Jamie'ye doğru eğildim, duvarda birbirimize karışmamızı izledim ve o da bana karşı mırıldandı, omuzlarıma ve köprücük kemiğime ıslak öpücükler kondurdu.

Belki de Jamie'nin yakınlığına bir istisna yaptım çünkü onun göğüslerime ve karnıma olan sıcaklığı harika bir şekilde rahatlatıcıydı. Dizlerimin üzerine çöktüm ve Jamie hemen kendini açıklığıma yasladı. Duvardaki gölgeleri bırakıp ona döndüm, yüzünü geriye yatırdım ve ağzını benimkiyle kapattım, kalçalarımın sığ itiş ve dalışlarıyla aşağıya doğru batarken iniltisini yuttum. İçimde sıcak, sert ve kalındı, yanlarıma yumuşak dokunuşlarla baskıyı dağıtıyordu.

"Arkana yaslan," diye mırıldandım Jamie'ye.

İç çekerek yastıklara gömüldü, ben üzerine eğilip o güzel uzunluğuna binerken, kendimi o düğüme sürterken elleri belimdeydi. Acaba dayanabilecek miydim, onunla ne kadar rahat olduğum için farklı olacak mıydı?

"Ben de göz temasını severim," dedi Jamie bana gülümseyerek, göğsü kabarmış ve topuklarını yatağa dayayarak ritmime katılmıştı.

Bakışlarımı birleştığımız yere dikmiş, onun düğümünü inceliyordum ama şimdi bakışlarımı onunkine çevirdim. Göğsüm acıyla daraldı, nefesim kesildi ama ağrıyla birlikte içimde tatlı sızı oluştu.

"Ben de senden hoşlanıyorum bu arada," dedi Jamie, yanaklarıma şaşırtıcı bir sıcaklık . "Fırtına geliyor gibi hissediyorsun." Cevap veren kaşlarımı öpmek için yukarı kalktı ve dudaklarıma fısıldadı. "Kırda durup şimşek çakmasını beklemek, o an için beni de elektriklendirmek istiyorum."

Onu yok edebilecek güce sahip olduğumu ima eden güzel ve tehlikeli bir düşünce. Ağzımı onunkinin üzerine eğdim, kollarımı omuzlarına doladım ve teninin alabildiğim her santimini kavradım. Jamie'nin öpücüğüme verdiği cevap benim açlığım kadar durgundu, sanki kendini bana bir ziyafet olarak sunuyordu. Sunakta bir kurban.

Bu düşünceyle homurdandım ve geri çekildim, artık tanıdık olan *ısıрма* dürtüsü ona bakarken tekrar yükseldi, bedenlerimiz çarpıştı ve çarpıştı.

"Beni ısıırırsan ben de seni ısıırım," diye alaycı bir uyarıda bulundu Jamie, ben alt dudağımı yalarken bana sırılarak.

Sertçe yutkundum ve başımı salladım. Jamie'yi anlık bir dürtüyle sahiplenmek istemiyordum ve sahiplenilmek istediğimden de emin değildim.

"Nefes alabiliyor musun?" diye sordu ve nefesimi tuttuğumu fark ettim.

Nefesimi tuttum ve içimdeki davul sesi düzensizleşip beni aşağı atmakla tehdit ederken bir inilti çıkardım. "Zar zor," diye itiraf ettim ama o geri çekilmeyi teklif etmeden önce ona daha da sıkı sarıldım.

Ağzı nabzımın üzerinde gezindi ve ben ürperdim, kilidim onun etrafında kapanmaya başladı. O noktayı yaladı, öptü, boğazımda yukarı ve aşağı hareket ederken ben onun uzunluğunda zıplamayı bıraktım ve kendimi sadece onun düğümüne sürtmeye geçtim.

"Siktir, siktir, Eve, ben-"

Uyarıya ihtiyacım yoktu, onunla birlikteydim, boğazımı sıkıyor ve onu içimde kavriyordum, yavaş bir tekrarla kenardan düşüyordum,

Sürekli geri sarma ve tekrarda asılı kalmış bir an gibi. Jamie'nin teri ellerimin altındaydı, omzum ağzındaydı - ısırmıyordu, sadece iniltisini gömüyordu - ve bir anlığına, tasarım, paket ve Omikron aklımdan çıktı. Tüm kutular, tüm gizli bölmeler ve uzun, gizli, yalnız bir tarih yok oldu.

Yıldırım düşmüştü ve Jamie ile ben elektriklenmiştik.

OTUZ DÖRT

Garrett

Abaraj inledi ve düğümümün etrafını sıktı ve omzuna doğru inledim, ona doğru sallanma içgüdüsüne çalıştım ve başaramadım. Karanlık yuvada yan yatmıştık.

Duştan sonra banyonun ışığı hâlâ açıktı, Adam'ın üzerine yayılan parıltı onu terli, yalvaran bir karmaşa haline getirirken yaptığım işi hayranlıkla izlememe izin veriyordu.

"Hangisi daha iyi? Düğüm mü, kilit mi?" Alay ettim.

Erkek omegalar gerçekten kilit için yaratılmışlardı, ama Adam ve benim şansımıza, onun da düğümümün baskısından kaçamayan bir prostatı vardı.

Adam nefes nefese kaldı, kendini bana daha sert sürüyor, başka bir orgazm . "Kapa çeneni. İkiniz de."

Sorunun Havva'ya karşı Ben meselesi olmasını istememiştim ama Adam'ın cevabı her iki durumda da tatmin ediciydi. Kalçasına uzandım, elimi gevşekçe sikinin etrafına sardım ve bir kızgınlık tıslaması bekledim. Onun yerine Adam rahatlamış bir iniltiyle sarsıldı. Parmaklarımı daha sıkı sıktım, uzunluğundaki salınımının fazlalığından memnun oldum, elimin hareketini kaygan ve kolay hale getirdim.

"Tanrım, Garrett, saat sabahın beşi," diye sızlandı Adam, ama şimdi tüm işi o yapıyordu, elime sokuluyor, düğümüne bastırıyordu.

"Yorgun musun?" Kıkırdayarak sordum. Biraz öyleydim ama Adam'ın beni ne kadar çok *istediğini* anlayamıyordum. O zamandan beri bana dokunmayı bırakmamıştı.

Eve geri dönmüştük, hatta birlikte biraz kanlı bir duş alırken bile. Dürüst olmak gerekirse, ben de ona dokunmayı bırakmamıştım. Elemeler eğlenceli olacaktı.

"Uh-huh," dedi Adam, bana karşı daha da sert davranarak, ben hareket etmeyi reddetmeye devam ettikçe oflayarak. "Sanırım Eve uyuyor. Seni hissedemiyorum."

Omzunu öptüm, parmaklarımın halkasını sıkılaştırdım. "Beni burada hissedebilirsin."

"Ben bir bağ istiyorum Garrett. Beklemek sanıyordum ama istemiyorum," diye mırıldandı Adam, başı benimkine çarpacak şekilde döndü ve ağzımı aradı.

Onu öpmek için ve öpücüğün içinde inledi, titredi ve boşaldı, bitirirken kışının düğümümün etrafındaki mengenesiyle beni de aynısını yapmaya zorladı. Nefes nefese hareketsizliğe gömüldük, elim onun boşalmasıyla boyanmıştı. Parmağımı Adam'ın dudaklarına götürdüm, geri kalanını kendim emmeden önce bir parmağını temizlemesi için onu zorladım.

Saf şeker. Bir kutu krema gibi. Birden ağzıma girmesini istedim. Düğümümün çözülmesini beklemem gerekecekti.

"Söylediklerimde ciddiymdim," diye fısıldadı Adam, biraz da endişeyle.

Orgazmın ani kırbacıyla dikkatim dağılmıştı ve geri dönüp hafızamı yoklamam gerekti.

Oh.

Burnumu yanağına dayadım, çenesini öptüm. "Emin misin? Yarın olabilir. Gelecek hafta."

Adam uzun bir sessiz kaldı, kollarımda yumuşacıktı ama daha keskin bir koku yükseliyordu. "Emin misin?"

Göz kırptım.

"Bekleyebiliriz," dedi Adam. Düğümüm çözülene kadar gidebileceği bir yer yoktu ama de uzaklaşmayı başardı.

"Hey, bekle, ben sadece..." Hafifçe değiştirdim, ön koluma yaslandım ve ona bakarken dizlerimi onunkilerin arkasına sıkıştırdım. "Sadece avantaj elde etmediğimden emin olmaya çalışıyorum."

Adam başını salladı. "Ve başka bir alfayı istemedikleri bir bağın içine çekmek istemiyorum-"

Ah, lanet olsun! "Adam," diye inledim, başımı boğazına dayadım ve salladım, kokusu onu yeniden işaretliyordu. "Tamam, bekle. Dürüst olmak gerekirse... bunu unutmuşum. Beni hiçbir şeye zorlamıyorsun ve ben de aynısını yapmaktan endişeleniyordum."

Adam'ın yanağı alnıma çarptı ve ben tekrar doğruldum. Geniş gri-yeşil gözler bana baktı, beni inceledi. "Aramızdaki bu vekalet bağıni seviyorum, ama bu sadece gerçek olanı istememe neden oluyor. Özellikle de bu geceki gibi bir durumda. Eve elinden geleni yaptı ama bazen sadece susuyordu ve ikinizden birinin ya da her ikinizin de başının belada olup olmadığını asla bilemedim."

Başımı salladım. Bütün gece aynı sorun yüzünden dikkatim yarı yarıya dağılmıştı. Adam, "Bu sadece tehlikeyle ilgili değil," dedi. pozisyonu yanlış yöne çektikçe bükülüyor ve tıslıyordu. "Senin gibi alfaların var olduğuna gerçekten inanmıyordum. Ve şimdi bir tane buldum... Elimde olsa seni kendim ısıırırdım."

O kadar sert mırıldandım ki bu öneri karşısında göğsüm titredi. Eve bu işi onun için yapmıştı. Kendisi için de, inanmak istedim.

"Ama ben biraz... ideal bir omega *değilim*," dedi Adam yavaşça, kaşlarını çatarak. "Yani, Omikron olayı. Ve çocuk istememek. Ve... sadece ben olmak, sanırım."

Kalbim acıyla çarptı, boğazım sıkıldı. Eğer Âdem bu kadar ileri gittiye bu işi gerçekten berbat etmiştim. Havva'nın tam tersi olmaya çalışıyordum ama tüm hatalarına rağmen Havva ve Âdem'in birlikte *çalıştığını* unutmuştum. Benim kendim olmama ihtiyacı vardı ama aynı zamanda onun alfası olmama da ihtiyacı vardı.

"Omikron senin hatan değil ve bunu tek başına üstlenmiş olman da sana saygı duymamın bir başka nedeni," dedim çabucak. "Çocukları düşünüyordum, hayal kırıklığına uğramayı bekliyordum ama açıkçası uğramadım. Geleceğimi hayal ediyorum ve hayal ettiğim şey... yani bir sürü sorun. Ve beşimiz birlikte bununla yüzleşiyoruz. Ve bu garip ve beklenmedik bir şekilde heyecan verici bir vizyon. Kurnaz olman ve dünyanın sana bulman gerektiğini söylediği şey bu olduğu için şimdiye kadar bir sürüye razı olmaman hoşuma gidiyor."

Adam, "Şu anda yerleşmiyorum," diye belirtti. "Sizler büyüleyici tiptersiniz. Bilirsiniz, banliyöde yaşayan üç alfa için."

Ben güldüm ve Adam da bana gülümsedi. Birden kafamda gergin bir endişe belirdi.

"Birbirimize aşık oluyoruz, değil mi?" Adam'a ağzım açık bir şekilde sordum.

Yani, . Onunlaydım. İmkânsız bağ arkadaşımızla. Ama eğer ben onun Eve ile olan bağına duygusal destek oluyorsam-

Adam'ın gözleri parladı, yanakları yeniden kızardı ve yüzüne çarpık bir sırıtış yayıldı. "Umarım öyledir."

İçimdeki hava rahatlamış bir şekilde vınlayarak dışarı çıktı ve kollarım Adam'ın etrafında dönerek onu kucağımda yuvaya diz çökerken benimle birlikte yukarı çekti.

"Lanet olsun, bu çok derin!" Adam bana doğru eğilerek bağırdı. Düğümümün üzerine daha da batmıştı ve kıcının uzunluğumdaki ani sıkışması, uyarılmamı tekrar çevrimiçi hale getirdi. "Oh *kahretsin*."

"Pozisyonun iyi mi?" Alay ettim, kendi sesim biraz boğuk çıkıyordu.

"Aletin beynime kadar ulaşmışken bana soru sorma Garrett," diye inledi Adam.

Cüssemle ilgili bu iyimser tahminden gurur duyarak, sırf bağırdığını duymak için kalçalarımı Adam'ın kıcına doğru ittim. "Hâlâ ısırmamı istiyor musun?" Boğazını öperek sordum.

"Unnnnghh." Güldüm ve Adam'ı ürküten noktayı ısırdım. "Evet, evet, evet, evet."

Bu çılgınca cevap onu tekrar ayıltmak istememe neden oldu, emin olun, ama konuşmayı zaten yapmıştık ve onun kafasını karıştırmak ya da daha fazla şüphe duyduğum izlenimini vermek istemedim. Her neyse, içinde bulunduğu bu kafa, ben emzirmeye başlayana kadar ısırığın yanığını yumuşatmaya yardımcı olacaktı.

Kahretsin, bu gece hiç uyuyamayacaktık. *Tekrar*.

İtişlerim sığıdı, kalçalarım çabayla yanıyordu, ama Adam kucağımda o kadar güzel gevşemiş ve çaresizdi ki, durmak imkansızdı.

"Eğer bir sandalyemiz olsaydı, Eve seni aynı ," diye düşündüm, biraz nefessiz kalarak.

Adam, "*Ölürüm*," diye inledi ve sonra, "Sıcakta denemeliyiz," diye düzeltti.

Güldüm ve mesele çözüldü. Mükemmel derecede kusurlu, komik, zeki ve garip bir şekilde utangaç olan Adam benim omega'mdı. Bir elimle göğsünü okşadım, onu omzuma doğru yatırdım ve başını yana eğerek ona sundum.

Sadece bir sorun vardı.

Eve ısırtığım için hiç yer bırakmamıştı. İzleri Adam'ın boğazını ve omzunu bir zırh gibi süslüyordu. Onun izlerinden birini ısırmaya çalıştığımda ne yapacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama benimkinin o kadar iyi olmayacağından şüpheleniyordum. Neyse ki doğaçlama yapmaktan hoşlanıyordum.

Adam'ın omuzlarını tuttum ve onu ileri doğru ittim, hoşuna gidiyor gibi görüldüğü için kendimi kıçına sıkıca bağladığımdan emin oldum. Yüzüstü yuvaya düştü, kıcı havadaydı ve uzun sırtı benim için sergileniyordu.

"Benim için otuz bir çek," dedim, kelimelere biraz havlama ekledim ve Adam uluyup eğilirken sırttım, emirleri yerine kolu titriyordu. Başını çevirdi, yanağı yatağa yaslanmıştı ve ağzı sürekli bir iniltiyle açıktı. "Isırmamı ister misin, Adam?"

"Tanrım, evet, Garrett, lütfen."

Eğildim ve ağırlığım kıçındaki düğümün baskısına eklenince Adam'ın nefesi . Dirseğini yanından iterek ve kaburgalarını ortaya çıkararak üzerine doğru eğildim. Sol tarafına doğru yumuşak bir itme ve sağa doğru bir bükülme ile aşağıya daldım.

Dişlerim sertti, deriye ve kaslara saplanıyordu, ağzım olabildiğince açıktı, ısırtıklarım ile Âdem'in kaburgasının olabildiğince büyük bir kısmını kaplamak istiyordum. İzim yan tarafına dolandı, kanı dilimde sıcaktı ve sonra ateş geldi, çılgın ve çaresiz. Homurdandım ve kalçalarım Adam'ın kıçına aceleyle vurdu, onun ihtiyacı ihtiyacım haline geldi, onun uyarılması gücüyle ezici, tüketiyor. Ve daha derinde, sadece cinsel dürtünün altında, kararsız ve heyecanlı bir şey vardı, beni ihtiyatla selamlıyor, utangaç ısıırıyordu.

Bağ. Uzandım ve tutundum, güvenimi Adam'la paylaştım. Bağ ikimizin de etrafında yükseldi, sıcak ve hoş bir şekilde boğucu, dünyanın geri kalanı sadece bizi bırakmak için engellendi, karışık ve alaycı ve birbirimizi arzuluyor.

Adam gömülü bir feryatla boşaldı, düğümümü sıktı ve ben dudaklarımda kan, nefese bağdan yeniden çıktım.

Dilim yaranın üzerinde gezindi ve Adam ile ben iç çektik, ipliklerimiz birbirine dolandı.

Öğleden sonraya kadar yuvada güneş ışığı yoktu, bu yüzden uyandığımda tek bildiğim saatin öğleden sonra 3'ten önce olduğu, Adem ve benim dağınık olduğumuz ve Havva'nın Adem'in diğer tarafına uzandığı, kokusunun garip bir şekilde tatlılaştığı, neredeyse havadar olduğuydu.

"Çok güzel," diye fısıldadı, Adam'ın yan tarafındaki izlere hafifçe dokunarak. "Bir dahaki sefere onu buradan ısır," diye ekledi, Adam'ın sikinin yanındaki uyluğunun içini göstererek.

Bir dahaki seferin olmayacağını söylemek için ağzımı açtım; işi çoktan yapmıştım. Ama sonra biri bana göz kırpar gibi oldu ve göğsümde bir sahiplenme duygusu yükseldi. Adam'ı en az bir düzine kez sahiplenmişti. Benden bir ısırık daha almasının zararı olmazdı.

"Gecen nasıl geçti?" Sırıtmamaya çalışarak sordum. Adam ve ben meşguldük ama Eve sessizleşmeden önce ondan gelen belirgin *aşk* titreşimlerini fark etmeyecek kadar değil.

"Peki," dedi hiç ima etmeden.

"Sürü arkadaşlarımızda yeni delikler var mı?" Ben sordum.

"Sadece Adam'ın," dedi, kaburgalarındaki izimi göstererek. "Tabs'i Faith'in peşine taktım," diye ekledi Eve .

Oturmadan önce Adamdan uzaklaştım. Yuvada basit bir çamaşır yıkama zamanı gelmişti -Adem'in yaptığı tüm kokuları mahvedecek kadar değil, ama sıhhi amaçlar için yeterli.

"Adam'ın beklemeliyiz," dedim.

"Bu iyi bir haber değil," diye fısıldadı Havva, kaşlarını çatarak Âdem'e baktı.

Aramızdaki bağda endişe iki katına çıktı ve sonra beni dışladı. Yeterince makul, bu muhtemelen stereo olarak uğraşmak istediği bir duygu değildi.

"Yine de onu beklemeliyiz," dedim.

"Bilmek zorunda mı?" Eve bana bakarak sordu.

Ağzımı açtım ve sonra tekrar kapattım. Utangaç ya da aldatıcı değildi, soruyu içtenlikle sormuştu. Bu haber canımı yakacaktı.

Adam ve onun bağ arkadaşı olarak, mecbur kalmadıkça bunu paylaşmak istemedi.

"Evet," dedim, cevabı basit tutarak. Eve'in bir gün benden yine ders alacağından hiç şüphem yoktu ama öğrenmeye çalışıyordu ve şu anda bu yeterliydi.

Eve'in dudakları düzleşti ama başını salladı. Buna izin vereceğini düşünmüştüm ama bunun yerine uzanıp Adam'ın yeni izini okşadı ve eğilip onu uyanıkken öptü.

"Mmm, günaydın alfa," diye mırıldandı Adem, Havva'ya uzanarak.

"Adam-"

"Eve, bekle!" Amacını fark ederek

bağırdım. "-Faith açık artırmaya çıkarıldı."

Adam bir anda ayağa kalkarken ve ellerimle yüzümü kapattım. Belki de her şeye rağmen bir ders vermek yerinde olurdu.

"Bekle, *ne?! Nereden biliyorsun? Kime? Ne zaman?*" Adam'ın parmakları saçlarına daldı, telleri sertçe çekiştirdi, bakışları çılgınca Eve'in üzerindeydi.

"Teklifi kimin verdiğini bilmiyorum ama araştırıyorum," dedi Eve, adamın parmaklarını çözüp ellerini onunkilerin arasına sıkıştırarak. "Geçen hafta. Batı kıyısı açıklarında uluslararası sularda bir yat. Böyle bir şey arıyorduk ama neredeyse tamamen sessiz kaldılar. Tabs'e ulaşan bir söylentiydi ve Faith olduğundan sadece yüzde yetmiş beş eminiz."

"Bu önemli bir marj," ısırdım.

Eve sonunda ses tonunu yumuşatarak, "Ama eğer oysa, kızgınlık öncesi olarak açık artırmaya çıkarıldı," dedi.

Bunun üzerine kaşlarım havaya kalktı. Faith, Adam'dan sadece birkaç yaş küçüktü, bu yüzden hâlâ ilk kızgınlığını yaşamamış olması nadir görülen bir durumdu.

"Ben-" Adam'ın gözleri yaşardı ve ben de sırtına sarılmak için yanaştım, omzunun üzerinden bana göz kırpan Eve'e baktım, o da her zamanki gibi vurdumduymazdı. "Bunun iyi mi yoksa kötü bir şey mi olduğunu bilmiyorum."

Eve, "Sanırım alıcı bulamadıkları için açık artırmaya kadar onu ellerinde tuttular," dedi. "Isı olmadan kızgınlık olmaz;

aynı çekiciliğe sahip olmazdı."

"Daha az açık sözlü!" Onu tersledim.

"Hayır," diye nefes aldı Adam, kolumu zayıfça okşayarak. "Hayır, doğrusu daha iyi aslında. O olduğundan emin olabilir miyiz?"

"İzleri takip ediyoruz," dedi Eve. "Onu görmenin bir yolunu bulmak dışında, olumlu olmak için ne gerektiğini bilmiyorum, ama yapılması gereken buysa, ."

Adam kollarımın arasına yığılırken öfkem sönüp gitti. "hâlâ ülkede olabilir mi?"

Eve bunun üzerine yüzünü buruşturdu. "Bunu söyleyemem."

"Biliyorum, ama bana ne *düşündüğünü* söyle," diye itti Adam.

"Hayır. Biz Omikron'un belasıyız. Onu aradığımızı biliyorlar. Eğer onu bulursak, bu onlar için büyük sorunlara neden olabilir. Hâlâ hayatta olduğuna inandığımız için şanslıyız."

Eve'e ters ters baktım ama Adam başını salladı. "Haklısın. Bunun pek mümkün olmadığına dair kendimi rahatlatıyordum. Lanet olsun."

"Onu bulacağız. Omikron'un profiline uymayan bazı müşterilere ulaşabilirim," dedi Eve. "Bakalım olayı araştırıp daha fazlasını öğrenebilecekler mi?"

"Bu sunucuda sorabileceğimiz bir şey mi?" Adam'a sordum.

Nefesini içine çekti, kollarımın arasında doğruldu ve başını salladı. "Evet. Evet, bu iyi bir fikir."

"Bir şey bildiklerinden emin değilim, biz de yeni öğrendik.

Eve kaşlarını çatarak, "Gerçeklerden *sonra*," dedi.

"Belki ihtiyacımız olan alarm budur. Sunucudan biri bize müzayede ve Faith hakkında bilgi vermeye hazırsa-"

"O zaman bizi en yakalatan sunucudaki bitki onlar olabilir," dedi Adam, kollarımdan sıyrılıp küçük giysi koleksiyonunu saklamaya başladığı şifonyere doğru ilerlerken.

Eve bana, "Sen yarayı sarmak için buradayken oku çıkarabilirim," diye mırıldandı.

Ona kısa bir süre baktım ve başımı salladım. "Yara *bandını* çıkar. Yara bandı. Tanrım, bütün bir ok mu? Kimse bir oku söküp atamaz Eve." "Bıçak," diye denedi.

"Hayır! Peki ya *arterler*?!"

"Buz kıracağı mı?"

Ağzım açık kaldı ve Eve'in dudakları köşelerinden kıvrıldı. Ben karşılık olarak yükselen mırıltıyı bastırmaya çalışırken o eğildi ve boğazımdaki işaretine bir öpücük kondurdu.

"Onun için birbirimizi dengelediğimizi söylüyorum," dedi uzaklaşarak.

Uzanıp dirseğinden tuttum ve onu kendime çektim, onu sıkıca öperken hırıltısını duymazdan geldim. "Pislik olmak için bahanen ben değilim," diye bağırdım ona.

O da ters baktı ama bağın içinde açlık vardı.

"Daha dikkatli ol," diye uyardım onu, çoğunlukla teorimi test etmek için.

Hırliyordu, gözlerini bana dikmişti ama bağ çok farklı bir hikâye anlatıyordu ve kokusu ağırlaşmıştı ama eskisi sert değildi.

"Siz ikiniz gözünüzü birbirinizden ayırmayacak mısınız yoksa bir casusu ortadan kaldırmama yardım mı edeceksiniz?" Adam kapıdan seslendi.

"Şu anda sana haddini bildirmek için zamanımız yok," diye hırladı Eve yataktan kalkarken. "Ama bil ki bu anın tadını daha sonra çıkaracağım."

Kahretsin. Şimdi tahrik olan *bendim*. Hiç adil değil. Eğlenceliydi. Ama adil değil.

OTUZ BEŞ

Adam

G Arrett çoğu gün erken uyanırdı ama Eve onu yorduktan sonra değil. Ki, yeterince adil, aynı. Hepimiz kazanmıştık, ben de dahil olmak üzere, onu yüzüstü yatırıp

Kıçına dokunulamayacak kadar sıcak olana kadar şaplak attıktan sonra bir saat boyunca onu emdim ve düğümüyle oynadım.

Çıplak kıçında hâlâ duran kırmızı el izlerine hayranlıkla baktım. Saat erkendi, Eve yuvadan ayrılmıştı ve ben sabırsızlanıyordum.

Faith açık artırmaya çıkarılmıştı. Belki de. Hâlâ ilk kızgınlığına girmemişti ve kayıptı. Yaşıyordu. *Belki de.*

Bir çift eşofman altı ve Garrett'in kapüşonlarından biriyle yuvadan çıktım ve dikkatimi dağıtacak bir şeyler aramaya başladım.

Rory mutfakta ayakta mısır gevreği yiyordu ve ben içeri girdiğimde kaskatı kesildi. "Günaydın."

"Yürüyüşe çıkabilir miyim?" "Tek başına olmaz."

Cevap karşısında irkildim ve sonra silkindim. "Biliyorum. Bunu anlıyorum. Omikron nerede olduğumu biliyor. Burada daha güvende olduğumu düşündüğünüzü biliyorum, hepinize güveniyorum ve işinizi kolaylaştırmak için ne gerekiyorsa yapacağım. Ama burada biraz deliriyorum."

"Ah." Rory daha dik durdu, kaşları birbirine yaklaştı. "Evet, yapabiliriz... Seninle yürüyebilirim. Önce bir silah almak istiyorum. Ateş etmeyi biliyor musun?"

"Kabaca, evet."

Rory omuz silkerek, "Yakın mesafeden yeterince iyi," dedi ve ben bir kahkaha attım.

Bana bir kase mısır gevreği uzattı ve ben de boş gözlerle ona baktım.

"Yani, bunun sadece bir yürüyüş olduğunu biliyorum, ama... biraz kahvaltı et," dedi Rory, sert ve kaşlarını çatarak, mutfaktan çıkmadan önce.

Elimdeki baktım ve sonra tezgâha geçip biraz daha mısır gevreği ekledim ve hırçın alfanın emirlerini yerine getirdim. Otoriter komutlar söz konusu olduğunda, kahvaltı o kadar da kötü değildi.

Rory birkaç dakika sonra geri geldi, kapüşonunun altında bir koşum takımı vardı ve elinde benim için bir tane daha vardı. "Bu Jamie'nin. Ona ve Eve'e dışarıda olacağını haber ," diye mırıldandı Rory, kaşları gergindi.

Garrett, Eve'in kiminle seks yaptığını duyduktan sonra Rory'nin patlamasının ipuçlarını vermişti ve ben de onun tehlikeli alfama karşı hissettiklerini sonsuz bir merak ve eğlence içindeydim.

"Soğuk bir salatalık gibi, değil mi?" Önümdeki ayıyı geçici dürterek sordum.

Rory gözlerini kırıştırdı, kaşlarını çattı ve sonra başını salladı. "Evet. Sanırım öyle."

"Garrett da tam bir flört yumağı," diye ekledim. Rory'nin kaşları daha da ciddileşti. "Ben de nevrotik bir dolandırıcıdan muhtaç bir omega'ya dönüştüm. Ve sen de..."

Rory dudakları seğirerek, "Çıtır çıtır bir tarçınlı rulo," tamamladı. "Eve'in gerçekten de bir tipi yok, değil mi?" Ben önerdim.

Rory bana göz kırptı ve sonra omuz silkti. "Kapüşonunu çıkar ki koşum takımını takabilelim."

İyi, sakın ol koca adam, diye düşündüm, gülümseyerek ödünç aldığım kahvaltıyı bir kenara bıraktım. Rory'nin Eve'e olan aşkı gün geçtikçe daha da belirginleşiyordu ve bu onu tuhaf bir şekilde çekici kılıyordu. Hiçbir şey olmasa bile, Eve tarafından uzak tutulmayı anlayabilirdim.

"Er ya da geç çatlayacak. Hep öyle olur," dedim ona.

Rory homurdandı ve bana koşum takımını taktı. Kapüşonumu tekrar giydim ve Rory'nin denediğim sohbet konusunu görmezden geleceğini varsayarak birkaç mısır gevreği ısırdığı daha aldım. Ancak ön kapıdan çıkarken nihayet konuştu.

"İlgileniyor. Sadece bir meydan okumayı kazanmayı gerçekten istemediğime güvenmesi gerekiyor," dedi Rory.

Başımı salladım ve gözlerimi kısarak ona baktım. "İsteseydin yapabileceğini düşünüyor musun?"

Omuz silkti. "Mesele bu değil. Belki. Muhtemelen değil. tehdit karşısında rahatlayamayacak kadar zeki, o yüzden sadece benim tehdit olmadığımı bilmesi gerekiyor. Tıpkı sen ve diğerleri gibi."

Rory beni evden çıkıp kaldırıma kadar takip ederken mırıldandım ve gerindim. "Omega biyolojisi sana bu kadarını bile vermiyor. Tehditlere cinsel ihtiyaçla karşılık veririz."

"Hayır, omegalar tehditlere tıpkı herkes gibi adrenalinle karşılık verir. Uyarılmayı sağlayan feromonlardır. Adrenalin sadece karışıma katkıda bulunur. Ayırt etmeyi öğrenebilirsin," dedi Rory gerçekçi bir ifadeyle.

"Nasıl?"

"Adrenalini karşılaşmanın başka yollarını öğrenmek, vücudunuzu rahat ve zihninizi enerjik tutmak. Bu savaş eğitiminin bir parçası," dedi Rory ve elini kaldırıp sokağın karşısındaki tanıdık bir yüze, birkaç gece önce Omikron'a yardım etmek için paket evine gelenlerden birine el salladı. "Denizaşırı ülkelerde düşman askerlerini etkisiz hale getirmek için omegaları ve parfümlerini kullanan askeri bir hücre vardı. Alfaları parfüme karşı arka beyin tepkisini nasıl görmezden gelecekleri konusunda eğitiyorlardı."

"Sen de onlardan biri miydin?" Ben sordum.

Rory başını salladı. "Bunu duymuştum ama uygulamaya çalışacak bir omega tanıımıyordum. Parfümün ise... açıklaması zor. Arka beyin tepkisi var ama aynı zamanda ev gibi de kokuyorsun. Yani bir alfa reaksiyonum var ama özellikle *size* karşı değil."

Rory yürüyüşünü benim tarafıma kaydırmış, benimle yol arasında duruyor, arada sırada omzunun üzerinden kontrol ediyordu. Onunla daha önce hiç bu kadar çok konuşmamıştık ve başından beri ne kadar agresif olduğunu düşündüğüm için onu şaşırtıcı derecede rahatlatıcı buluyordum. Kokusu da bu sabah Eve ile tartışıkları daha yumuşaktı.

"Hiç savaş eğitimin var mı?"

Gözlerimi kırıştırdım ve dönüp Rory'ye baktım. Gözleri dışarıya odaklanmış, etrafımızdaki mahalleyi izliyordu.

"Hayır, kesinlikle değil," diye güldüm. "Büyürken bazı kavgalara karıştım ve formda kalmaya çalışıyorum-"

Rory omuz silkti. "Yumruk atmaya istekli olmak iyidir, ama *nasıl* yapılacağını bilmek başka bir şeydir. Bazı temel bilgileri öğrenmeliyiz. Kaçış manevraları, savunma taktikleri, geri yeterince hızlı olmaması ihtimaline karşı."

O benim alfam, diye düşündüm, şaşırdım ve beklenmedik bir şekilde memnun oldum. Garrett ve Eve gibi beni düğümle, ısır, bağla tarzında değil. Alfa'ların bir omega'yı sahiplendiğini varsaydığım şekilde değil. Rory ev gibi koktuğumu söyledi ve sonra bana kendimi nasıl savunacağımı öğretmeyi teklif etti. Bana kıyafet getirdi ve kahvaltı yapmamı söyledi. Beni koruyordu ve çocuk sahibi olmanın aile olmak için belirleyici bir faktör olmadığını söyleyen ilk kişi .

"yok, seni güvende tutacağız," diye ekledi Rory, sözcükler daha hızlı, hatta belki de gergin bir şekilde dökülüyordu.

"Hayır, üzgünüm! İstiyorum, evet. Bunu takdir ediyorum. Teklifiniz için minnettarım ve kabul ediyorum," dedim.

Rory başını salladı, hâlâ dünyanın geri kalanına dik dik bakıyor kaşlarını çatarak bana doğru bir hamle yapması için meydan okuyordu.

"ADAM, SOLA! DUCK. TAMAM, ŞİMDİ-HAYIR!"

Ofladım ve tökezleyerek geri çekildim, terli saç tellerimi tekrar yüzümden geriye doğru süpürdüm. Karşımda, Jamie çömeldiği yerden kalktı ve silkinerek kendine geldi. Benim kadar bitkin görünmüyordu ama Eve onun etkileyici bir şekilde formda olduğunu söylemişti, bu da onun için çok şey ifade ediyordu.

"Özür dilerim, Jamie, Eğer sen bitmiş Bu, sen olabilirBir yerini burkmuş. Adam, odaklanman gerek," dedi

Rory, elleri belinde. Üzerinde bir çift spor şortu vardı, elleri ve ön kolları atletik bantla bağlıydı, bana kum torbası üzerinde tüm vücudumu jöle gibi gevşek ve şekilsiz bırakan bir 'ısınma' yaptırdıktan sonra. Gömleksizdi ve oldukça güzel bir kutsal geometri tasarımları koleksiyonu sergiliyordu

Kollarına ve göğsüne dövme yaptırmış, alfada beklenmedik şekilde düşünceli bir süsleme.

Parmaklarım gözlerimin önünde şakladı ve başımı sallayarak zihnimi temizledim.

"Bir molaya ihtiyacım var," diye sızlandım.

Rory gözlerini devirdi, ben de onun önünde sesimi çıkardığım için utanarak boğazımı temizledim. "Formunu koruduğunu söylemiştin," diye hatırlattı bana.

"Yani, yaptım! Bir süreliğine. Ve sonra, bilirsiniz, hayatım için kaçıyordum, sonra bir apartman dairesinde kilitli kaldım ve şimdi... buradayım."

"Meh, meh, meh," diye alay etti Jamie, ben ona doğru hamle yaparken yoldan kaçarak. "Şaka yapıyorum! Rory, muhtemelen haklı. Isınma hareketlerin harika."

Rory kuşkulu görünüyordu, ama o da 1.85 boyundaydı ve tuğla duvar gibi yapıydı. Muhtemelen kahvaltıda mısır gevreğinin yanında halter de yiyordu. Konuyu tartışmak için ağzını açtı ve bodrumun kapısı açıldı.

"Omega'ma işkence mi ediyorsun?" Eve merdivenlerden aşağı doğru hafifçe inerken kendini duyurarak .

Rory'nin anlatmaya hazırlandığı şey boğazında kurumuş gibiydi. Eve'in saçları tepesinde toplanmıştı ve ölümcül bir tayt giymişti, her kası ve kıvrımı , beni sıkıştırmaya bayıldığım kolları çıplak ve zarifti, yanlarında gevşekti.

"Benden onu eğitmemi istedi," dedi Rory, biraz da savunmacı bir tavırla.

"Teklif etti ve ben de kabul ettim, ama onun eğitim versiyonunun *cinayete* teşebbüs olduğunu bilmiyordum," diye düzelttim.

Eve bana yaklaştı ve ben de ona doğru eğildim. Bir zamanlar onun kokusunu bunaltıcı ve sert bulmuştum. Değişip değişmediğini ya da bağıın koku alma duyumu değiştirip değiştirmediğini bilmiyordum. Belki de alfa nikotin gibi bağımlılık yapıcı bir bileşeni vardı.

Eve burnunu bana doğru kırıştırarak, "Berbat durumdasın şekerim," diye mırıldandı. Gerçekten terlemiştim ama seks sırasında benimle eğlendiği zamankinden daha fazla terlememiştim. "Şu kaba alfanın beni rahat bırakmasını sağla,"

Surat asıyormuş gibi yaparak söyledim.

Rory homurdandı ama sesi artık daha tanıdıktı; kızgın ve hatta belki biraz da eğlenmişti. "Kendini nasıl savunacağını bildiğinden emin olmaya *çalışıyorum*. Eğer mecbur kalırsa."

Eve mırıldandı ve parmaklarını ağrıyan omuzlarıma geçirerek göğsümden bir inilti çıkardı. "Çok iyisin ama yarın da ayakta kalmasını istiyorum. Hadi koca adam, kendi boyunda birini seçmenin zamanı geldi," dedi Eve.

Rory'nin gülmesini beklerdim. Eve muhtemelen onun yarı ağırlığındaydı. Onun yerine bakışları keskinleşti ve aç bir şekilde ona odaklandı. Jamie aralarından çıktı ve beni bodrumdaki spor salonunun uzak duvarına doğru götürdü.

"Ortalık karışabilir, güvenli bir mesafeden izleyelim," diye önerdi.

Eve yanağını öptü ve sonra kıcımlı okşayarak beni Jamie'nin peşinden yönlendirdi. "Su iç ve gerin."

Rory'nin Eve'e az önce ayrıntılı bir ön sevişme teklif gibi baktığını düşününce, kalıp izlememiz için davet edilmemize şaşırdım ama yine de hayır demeyecektim. Bu ikisi büyüleyici ve biraz da gülünçtü.

"Garrett'a mesaj atalım mı?" Jamie'ye sordum.

Güldü ve başını sallayarak bana su şişemi uzattı. "Garrett Rory'yi utandıracak. En iyisi aramızda kalsın ve bir izleyicisi olduğunu fark etmemesini umalım."

Rory Eve'e, "Onunla birlikte kaçınma manevraları yapıyordum," dedi. "İyi."

"İstiyor musun-"

"Koreografiye ihtiyacımız yok. Sadece ne yapabileceğinizi görün," diye meydan okudu Eve.

Bu mesafeden çok daha küçük görünüyordu ama Rory'nin kendi üzerine çöktüğü yerde o rahat ve açık duruyordu. Sonra gerildi, dizleri hafifçe büküldü ve ona doğru atıldı.

Eve onun yanından geçti, sırtından yakaladı ve sonra kendini geriye doğru iterek Rory'nin takla atmasına ve sırt üstü yere düşmesine neden oldu. Eve yuvarlandı ve tekrar ayağa fırladı, bir nefes aldıktan sonra başladığı pozisyonun neredeyse aynısına geri döndü.

"Daha iyisini yapabilirsin," dedi.

Jamie başını sallayarak, "Bunu sinir bozucu derecede kolaymış gibi gösteriyor," diye mırıldandı.

"İyileşmesi bitti mi?"

Rory ayağa kalktı, sırtı Eve'e dönüktü ve aksi dudaklarında yumuşak bir kıvrım olduğunu düşündüm ama emin olamadım.

"Sanmıyorum, ama telafi edebiliyor," dedi Jamie. "Çoğunlukla iyileşmiş."

Başımı salladım ve Rory'nin dönüp bir saldırı daha başlatmasını izledim, bu kez boyunu avantaj olarak kullanıp Eve'i arkadan yakaladı, kollarını kısırdı ve tekrar dengesini bozmaya çalışırken yerini korudu.

Jamie öne doğru oturdu, Eve debelenirken gözleri kısılmıştı. Ağzı açıldı ama aynı hızla kapandı. Aynı anda Eve, Rory'nin dizlerinden birinin iç tarafına tekme attı ve Rory homurdanarak dengesini kaybetti ve ikisini de mindere fırlatmasına izin verdi. Yine de onu kollarında sıkıca tutuyordu.

"Endişeli misin?" Jamie'ye fısıldadım.

"Sadece rekabetçi olacak ve unutacak-"

Eve'in topukları yere değdi, onu yukarı ve geriye doğru tekmeleyerek Rory'nin kollarını gevşetmeye zorladı. Eve hızla ayağa kalktı ama Rory hazırды, yuvarlanıp Eve'in ayak bileklerinden birini yakaladı ve onu yere geri çekti. Yere düştüğünde nefesim kesildi ama Eve neredeyse hiç ses çıkarmadı, ayakları destekliyor ve baldırları Rory'nin başını aralarına alıp şiddetle sıkıyordu. Gergin bir sessizlik oldu, Rory'nin eli hâlâ onun bileğini kavıyordu ve sonra aniden serbest kalarak yere çarptı. Eve onu sıkıca tuttu, Rory'nin yüzü kızarmış ve yere bakıyordu, Jamie ve ben gerildik.

Rory boğuk bir homurtu çıkardı ve Eve onu serbest bıraktı. Rory yere yığıldı, soluk soluğa kalmıştı ki, Eve oradan uzaklaşıp ayağa kalktı ve tereddüt ederek ona baktı. Bir homurtu daha çıkardı, ofladı ve sonra güldüğünü fark ettim, sırtı titriyordu. Dizlerinin üzerinde doğruldu ve Eve'e saygı dolu bir ifadeyle baktı.

Jamie homurdandı, bana baktı ve sonra başıyla Rory'nin kucağını işaret etti, orada spor şortunun ince kumaşını saran bariz bir şişkinlik vardı.

"Tanrım," diye fısıldadım.

"Evet. Bu ikisinin ona ihtiyacı var," diye onayladı Jamie sırtarak. "Yine mi," diye alay etti Eve.

Rory yerden kalktı, omuzları geniş ve dizleri hafifçe bükülmüştü, boğulmaktan boğazı kızarmıştı. "Yine," diye başını salladı.

Son birkaç gündür yapılan antrenman ve idmanların bir yan etkisi vardı.

Dövüşmek bir alfa için afrodizyaktı.

Garrett yuvanın çukurunda çırpınıyordu, elleri başının arkasında gerilmişti ve bileklerini birbirine bağlayan ipekten güzel bir yay vardı.

Eve'in tırnakları göğsüne saplanmıştı, nefesleri sert ve düzensizdi, kaşları çatıktı. Garrett uludu ve Eve durakladı, beni köşede bulmadan önce onun düğümüne sürtündü, Garrett ona doğru eğilmeye çalışırken başı şakacı bir şekilde eğildi. "Bize katılmayacak mısınız?" Eve mırıldandı, kalçalarındaki kaslar gerildi

Garrett'ı aşağıda tutarken.

Sırıttım ve başımı salladım, kendi elim çıplak sikimin etrafına gevşekçe sarılmıştı, alfalarımı izlerken kendimi uyarmak için sadece birkaç saniyede bir sıkıyordum.

"Bunu istediğini biliyorsun," diye homurdandı Eve, Garrett'ın üzerinde sallanırken dudaklarından uzun ve iniltili bir inilti çıkardı.

Kilidi sikinin etrafında olmalıydı; o noktada her zaman tamamen gevşerdi.

"Bildiğim tek şey, Rory'yle antrenman yaptığımız her gece, beni ve Garrett'ı yatağa sürüklediğin ve seğiremeyecek hale gelene kadar bizi becerdiğin. Bu yüzden Garrett'ı yıprattıktan sonra sıranın bana gelmesini bekleyeceğim, lütfen ve teşekkürler."

"Eve," diye Garrett, kolları gerilmiş, gözleri irileşmişti.

Alfa'm bana dik dik bakıyordu, gözleri kısılmıştı. Bağımı iğneledi ve ben de kaşlarımı ona doğru kaldırdım.

"Onu becerebilirsin, biliyorsun," dedim ama sesim titriyordu, biraz tehlikeli bir zeminde yürüdüğümün farkındaydım

Şimdi.

"Şekerim," dedi Eve, ama kelimeye havlama karışmıştı ve elim sikimin etrafında kenetlenerek nefes nefese kalmama neden oldu. "Buraya gel."

Yumuşak bir inilti ve Garrett tekrar itmeye başladı. Kendimi sıkıştırdığım köşeden zoraki bir şekilde kalktım ve dizlerimin üzerinde alfalarımı doğru süründüm.

"Çözün onu," dedi Eve, sesi karanlıktı.

Günlerdir tatlı tatlı oynuyordu ve ben onun beni, hatta kendi irademi bile tamamen ele geçiren yanını ortaya çıkarmanın nasıl bir şey olduğunu unutmuştum. Belki de onu *bilerek* kışkırtıyordum.

Garrett'in bileklerini başının üstünden çözmek için acele ettim, bundan sonra ne olacağından emin değildim. Garrett'in elleri Eve'in kalçalarına gitti, gözleri geniş ve biraz da vahşiydi ve onları Eve sırt üstü yatacak şekilde döndürdüğünde nefesim kesildi. Ama başına gelecekleri biliyor olmalıydı çünkü Garrett onu çılgınca sismeye başladığında, dizlerini göğsüne doğru iterken ve kendi kafasını geriye atarken hala bana bakıyordu.

"Kıcını sikeyim," dedi Eve bana.

Emir üzerine sikim zonkladı ve Garrett ürperdi. Kendi pozisyonunun farkında olup olmadığından ya da sadece kendi rahatlamasının peşinde olup olmadığından bile emin değildim. Görünüşe göre, Eve'in kilidi yeterince erken sıkılırsa, üzerinde bir horoz halkası gibi bir şey çalıştı, onu orgazmını reddetti ve onu biraz çıldırttı.

"Sen-?"

Eve, Garrett'in kalçalarının etrafına uzandı ve benim için kıcını açtı. "Dediğimi yap," dedi usulca.

Heyecan boyumdan aşağı akıyordu ve itaat etmek için acele ettim. Asıl istediğim onların arasında olmak olsa bile, alfamı becermek bir tür *zorluk* değildi.

Fişi Garrett'in kıcından çıkardım, dikkatini kısa süreliğine dağıttım ve sikimi deliğine bastırıp uzunluğumu pompalarken ve aşırı ön spermimle onu yağlarken inlemesini sağladım.

"Şimdi," diye bağırdı Eve, yüksek sesle değil ama de keskin bir sesle.

Kalçalarım emre uyarak kasıldı ve Garrett'la birlikte inledik.

"İyi çocuklar," diye mırıldandı Eve, Garrett ve ben birlikte itmeye başladığımızda övgü biraz sertti. "Alfanızı onun sevdiği şekilde becerin."

Kendimi sabitlemek için kollarımı Garrett'ın göğsüne doladım, dudaklarımı omzuna bastırdım ve o ve ben birlikte sallanırken Eve'e baktım. Terlemişti, nefes nefese kalmıştı, gözleri kapalıydı ve bana açıklıkla parlıyordu. Bakışlarında bir uyarı vardı ama aynı zamanda keyifle eğleniyordu.

Er ya da geç kırılacak ve Rory'yi alacaktı, bundan emindim. Ama bu arada onun bu neredeyse saplantılı arzusunun tadını çıkarmak benim için en iyisiydi.

Garrett boyumu sıkmaya başladığında nefesim kesildi, tam olarak kilitlenmedi ama yakındı ve alfamın bana söylediği gibi yaptım.

OTUZ ALTI

Eve

"Hey. Yemeğe yardım etmek için yukarı çıkıyoruz."

Cevap olarak homurdandım, Rory ile boğuşurken ayaklarım mindere sürtünüyordu, yarı yarıya pazusunu ısırmak istiyordum

Sadece beni için onu şok etmek için.

"İkinize de iyi eğlenceler," diye ekledi Adam, Jamie'yi merdivenlerden çıkarken takip ederek.

Aslında Adam'ın son alaylarına rağmen eğleniyordum. Adam'ın antrenmanını bitirdikten sonra Rory'yle son birkaç gündür idman yapıyordum. Aynı şey hepimiz için söylenemezdi.

"Seni bu kadar heyecanlandıran ne?" Bodrum kapısı diğerlerinin arkasından kapanır kapanmaz Rory'ye çıktım. Ayağımı bileğinin arkasına geçirmeye çalıştım ama bir adım kaydı. "Biliyor musun, omega'ma böyle hırlamanla ilgili bir sorunum var."

Adam eğitiminde ilerleme kaydediyordu ama ara sıra insanları okuma yeteneğini ikinci bir silah olarak kullanıyordu. Rory'nin elinden kurtulmaya çalışırken nefesinin altından, benim duyamadığım bir yorum yapmış ve Rory boğazını temizleyip seansın bittiğini söylemeden önce tam bir alfa hırlamasıyla karşılık almıştı.

Rory'nin elleri bana karşı esneyip sıkılaştı ve sonra kolları belime dolanarak ayaklarımdan kaldırıp geriye savurdu. Nefesim kesildi, birkaç sıçrayışta dengemi buldum ve Rory geri çekilip benden aynalara doğru dönerken ona ters ters baktım.

Onu uyarmak için bir hırıltı çıkardım ve sonra kendimi sırtına doğru fırlattım, kollarımı omuzlarına doladım, ayağımı sırtının dibine dayadım.

Rory hızlı bir hırıltıyla bir koluyla arkaya uzandı ve beni omzunun etrafında döndürerek tekrar kenara fırlattı. Bu sefer ayaklarımı altına alma şansım yoktu ve sol kalçamın ve omzumun üzerine düştüm, gülerek yuvarlandım.

"Biri kendini mi tutuyordu?" Yerden kalkıp dönerek tekrar Rory'nin yüzüne baktım.

Gözleri zaten bana kilitlenmişti, geniş ve endişeliydi, ama sorum üzerine öfkeyle daraldılar. "Geri mi duruyorsun?" diye tükürdü, bir kaşını kaldırarak. Dövüşmeye hazırdı ama bana saldırmıyordu ve kokusunda sert, neredeyse kimyasal bir nota vardı. Ağzı açıldı ve sonra gözlerini kırıştırdı, durakladı ve başka tarafa baktı. çekti, vücudu yavaşça gevşedi, gözle görülür bir şekilde gerginliğini dışarı attı.

Rory başını salladı ve öne doğru bir adım atarak beni geçmeyi hedefledi. "Bunun için havamda değilim. Ben gidiyorum-"

"Üst kata mı?" Önüne geçerek sordum.

Bana göz ve bakışları tekrar uzaklaşmadan önce her santimime dokunuyor gibiydi. Rory homurdandı ve sağa doğru adım attı. "Evet."

Ona ayna tuttum ve bakışları sinirli ve daralmış bir şekilde geri döndüğünde sııttım. "Duş almak için mi?"

Rory'nin çenesi sıkıştı. "Eve-"

"Dürüst ol. Her antrenmandan sonra duşa girip mastürbasyon yapıyorsun," dedim.

Rory'yi bu şekilde kışkırtarak ne yaptığımı ama onun bildiğinden emin değildim. Gerildi ve yanakları kızardı ama elleri yumruk olmuştu ve bakışları başımın üzerinde, merdivenlerdeydi, sanki benden ısınlanmaya çalışıyordu. Öne doğru bir adım attım ve çıplak ve karmaşık dövmeleriyle güzelce süslenmiş göğsünün esnemesini ve desteklenmesini izledim.

"Şimdi sertleştin mi?" Ben sordum.

"Islak mısın?" Rory hırladı, dişlerini aniden göstererek ileri atıldı, gözleri benimkilere dikilmişti. Aynı hızla, gözlerinin rengi

İfadesi değişti ve nefesini içine çekti, titreyen eli gözlerini kapatmak için uzandı. "Kahretsin, deniyorum-"

"Neden ?"

Rory sessizleşti, yüzü hl kapalıydı. o sert hava hl devam ediyordu. Doğruldu ve elini yavaşça bıraktı, birdenbire bu kadar okunmaz hale gelmesi beni hayal kırıklığına uğrattı. Aramıza uzandım, elim kalçalarının hemen önünde duruyordu, sıcaklık avucumu öpüyordu. Kazara ya da bilinçsizce olmuş olabilir, ama Rory sallanarak dokunuşuma hafifçe bastırdı. Daha yeni sertleşmeye başlamıştı ve aleti elime doğru zıpladı, göğsünden endişeli bir mırıltı yükselirken bile kaşları derin ve işkenceliydi.

Ben geri çekildiğimde kendi eli uzandı, egzersiz taytımın bel bandına hafifçe sürtündü.

"Eğer yapabilirsen," diye meydan okudum.

Yüz ifadesi yine değişti ve beklenmedik bir hayal kırıklığıyla, geçen hafta ya da ayın bir noktasında Rory'yle biraz fazla oynamış olabileceğimi fark ettim. Kedi ve fare, fare ölene kadar iyi ve güzeldi ve Rory'nin kaynamakta olan uyarılma hissini kaynatmak yerine soğumasına izin verip vermediğimden emin değildim.

Bu bir kayıp değil, kendime söylemeye çalıştım, ama kafamın içindeki ses inandırıcı değil.

Sonra Rory hırlayarak üzerime atladı ve bir kolunu belime dolayarak beni yerden kaldırmayı başardı. Hırlamam igdseldi ama dudaklarımı geren bir sırtış vardı ve Rory bizi yere fırlatarak havamı söndürdü. Bacaklarından biri arasına girdi ve ben onun kalçasındaki kaslara sürtünerek doğruldum, siki kalçama sürtünüyordu. Rory'nin gözleri kapandı, dudakları aralandı ve sonra döndüm, kalçasını benimkinin arasına sıkıştırdım ve onu kabaca ittim. Belime doladığı kolu beni de kendisiyle birlikte sürükledi ve hızla kalınlaşan sikinin tam üzerine oturarak kalçalarına sarıldım.

Olduğum yerde sallandım ve Rory'nin yüzü gevşedi, ağzı bir iniltiyle açıldı.

"Eve, ben-" diye soluk soluğa bağırdı, ama kolunu belime dolamak için arkaya uzanarak sözünü kestim ve beni tutuşunu kaybetmesine yetecek kadar kabaca bücktüm. Kahkahaya dönüşen bir ulumayla altıma doğru eğildi. "Siktir!"

Bileğini zedelemekten başka bir şey yapamadan bırakarak üzerine çıktım. Rory doğrulup kalçalarımın arkasına uzandı, parmakları kaslara gömülüp beni yerimde tuttu. Onu kolayca silkeleyebilirdim ama ne yapacağını görmek için bekledim. Dizlerinin üzerine çöktü, hemen yüzünü bacalarımın arasına bastırdı ve taytımın kumaşına doğru mırıldandı.

"Islak kokuyorsun," diye hırladı.

Başının üstündeki kısa saç tellerini yakaladım ve gözleri benimkilerle buluşana kadar çektim. Ağzını açtı, dişlerini gösterdi ve taytımın üzerinden cinsel organımın etrafını nazikçe ısırdı, klitorisimin üzerinde sürükledi ve ısırdı. Amcığımın sıkılması beni o kadar ki, Rory'nin ellerinin uyluklarımın arkasından yavaşça kayışını neredeyse kaçıırıyordum, ama sonra parmakları taytımın kemerine takıldı ve meydan okumamı hatırladım.

Rory'nin omuzlarını kavrayarak kendimi çektim ve onu yere fırlattım, yüzünün paspasa çarpması tatmin edici bir *tokattı* ve cevap olarak ondan sinirli bir homurtu geldi. Sırtına atladım, kolumu boğazına doladım ve ayağa kalkarken onu sıktım. Ayağa kalkarken Rory'nin mırıltısı göğsünde gümbürdüyor, ses nabzının atışıyla birlikte pazumda titreşiyordu.

Aynada yansıyorduk, ben onun sırtına yapışmıştım, tenimiz parlıyordu ve ter içindeydik. Rory'nin yüzü kızarmaya başlamıştı ve tam onu serbest bırakmak üzereydim ki dizlerinin üzerine kalktı, spor şortunun bol kemerine uzanıp sertleşmiş sikini yumruklarken aynadaki bakışlarımı tuttu.

"Onları aşağı it," diye tısladım, kulağını ısırdım.

Boştaki eliyle şortunu indirdi ve yumruğunun içindeki, yüzü kadar karanlık sikinin öfkeli uzunluğunu ortaya çıkardı. Kasılıp bıraktım ve Rory bana karşı ürperdi. Kendini kabaca pompalıyor, parmaklarını başının üzerinde gezdiriyor ve sonra ön spermini kalın shaftının etrafına yayıyordu.

Bu şekilde kendini tatmin edecek, diye fark ettim, tekrar sıkıp bırakarak Rory'nin bir nefes almasına izin verdim, sonra tekrar sıktım, mırıltısı artık her yüzeyde yankılanan bir kükreme haline gelmişti.

Tabii Rory'ye bunu yapmasını emretmemiştim.

Boştaki eli omzuma uzandı ve kendini öne doğru attı. Beni üzerinden atlatıp sırt üstü yere yatırırken boğazını serbest bıraktım paspası sert bir şekilde omuzlarıma vurdu. İnledim ve Rory sırtarak üzerime çıktı, yüzü hâlâ kıpkırmızıydı ve terliyordu.

Şortu hâlâ kalçalarından aşağıya doğru iniyordu ve eğilip spor sütyeninin üzerinden sol göğsümü ısırırken aleti sadece bir adım kadar ötede sertleşmişti. Ellerinden biri yakadan içeri uzandı, eti kavradı ve meme ucunu sıkıştırdı. Bu, devam etmesine izin vermemek için aynı anda hem çok fazla işkence hem de rahatlamaydı.

"Çıkar şunu," dedim ve elleri çok hızlıydı, elastik bandı göğüslerimin üzerinden yukarı doğru çekti, sütyenin geri kalanını çıkarmak için güreşmek zorunda kaldığımda ağzı hemen bir meme ucuna yapıştı.

"Kahretsin, tadın çok güzel," diye homurdandı Rory.

Bu o kadar nadir duyduğum bir şeydi ki onu sırtımın bir kavisıyla ödüllendirdim, ellerim omuzlarını okşamak için uzandı. Normalde kokum, tadım rahatsız edici bulunurdu. Rory şimdi tamamen derinlik, zenginlik ve tatlıydı ve ben ona kıyasla hâlâ kaba bir dumandım, ama o göğüslerimin her santimini bir tatlıymışım gibi yalayıp emiyordu.

Ellerinden biri karnımı düzleştirdi ve onu üzerimden atmayı düşündüm, ama dokunulma vaadi verdiğim oyundan daha iyiydi. Parmakları taytımın içine girdi ve kıpırdanarak sikine yaklaştım, ellerimi etrafına dolamak için başımın üstüne uzandım. Adam kadar kalındı ama yumuşaklığı yoktu.

Meydan okumayı seviyorsun, diye kendime hatırlattım.

Rory'nin eli seksimin etrafında sahiplenici bir şekilde kavrandı, parmakları kıvrımlarıma doğru biriken cömert uyarılmayı ovuşturdu ve topladı.

"Siktir. Sikeyim. *Eve*."

İsmimdeki ağrı fazlaydı. Bacaklarımı havaya geriye attım, Rory'nin omuzlarına doladım ve bizi tekrar yuvarladım.

Ben ayağa kalkarken Rory yerden bana doğru hırladı. "Eğer buradan çıkıp gidersen-"

Durakladım. Altımda yere yayılmıştı, yüzü tam bacaklarımın arasından bana bakıyordu. "Ne yapacaksın?" Çoğunlukla sadece merak ettiğim için sordum.

Bir an şaşkın ve sinirli göründü, sonra içini çekti ve gevşedi. "Yukarı çıkıp duş alacağım ve mastürbasyon yapacağım sanırım," diye alçak sesle itiraf etti. "Gerçekten zorlamayacağımı biliyorsun-"

Parmaklarımı tozluklarıma geçirdim ve onları dizlerime kadar çekerek Rory'nin itirafını kestim.

Evet, Rory'nin beni zorlamayacağını, onunla yatma konusundaki isteksizliğimi bana karşı kullanmayacağını ya da burada başladığımız işi bitirmem için beni tehdit etmeyeceğini biliyordum. Bu yüzden henüz gitmemiştim. İri yarı, hırıltılı ve otoriter olmasına rağmen, boğazımda hissedene kadar o koca yarağın üzerine oturmak istememin nedeni buydu.

Rory bacaklarımdan aşağı inen tozlukları izlemekle amıma bakmak arasında kalmıştı.

"Seni kırmanın bu kadar kolay olduğunu söyleme bana," dedim bir bacağımı tekmeleyerek.

Rory oflayıp pufladı, başını salladı ve sonra doğrulup oturdu. O yerden sıçradığında ben hâlâ diğer bacağımdan dışarı adım atıyordum ve beni kollarının arasına alıp aynaya doğru fırlatmadan önce ona ancak bakabilmişim. Kalçaları benimkilere yaslanmıştı, koyu renk gözleri bana dik dik bakıyordu ve yerinde sallanarak sikini seksimin dudaklarına sürüyordu.

"Sakın bana seni yakalamanın bu kadar kolay olduğunu söyleme," dedi, o ukala küçük kaşları yine kalkmıştı.

Genelde hayır. Ama gerçek şu ki, Rory bana karşı ateşli, sert ve iriydi ve bu genellikle benim *tipim* olmasa da, anlık bir çekiciliği .

Tamam, belki bir anlıktan daha fazlası. Kollarının arasında gerindim, yanağımı bir kez onunkine sürttüğümde gözleri şaşkınlıkla açıldı ve sonra başımı eğip ağzımı onunkinin üzerine eğerek öptü. İnledi

Öpüşürken, dillerimiz onun sikinin seksime doğru hafifçe inip kalkmasıyla aynı anda okşuyordu. Göğüslerimiz birbirine yapışmıştı, meme uçlarım sertleşmişti ve mırıltılarımın gücüyle titreşiyordu.

Rory'yi ezmek istiyordum. Bir gün onun da *beni* ezmesini isteyebileceğimden şüpheleniyordum. İkimize de baskın alfa olduğumu kanıtlamak, onun da bir zamanlar benim olduğum gibi fethedileceğini göstermek istiyordum. İkimizin de savaştan zevk alıyor olması onu çok daha çekici kılıyordu.

Onu ısırarak istedim. Sıkarak.

Kilitlemek.

Acımasız, sert ve muhtemelen acı verici olacaktı ama... ama ikimiz de bundan hoşlanıyorduk.

Tırnaklarımı sırtının derinliklerine geçirdim ve Rory'nin ağzı acı içinde ulumak için çekildi. Yukarı uzandım ve diğer elimi boğazına doladım. Kalçaları benimkilere vuruyor, sikini içime sokmaya çalışıyordu. Onu kabaca ittim ve Rory tökezleyerek geri çekildi, ağzı bir soruyla açık kalmıştı.

Ayağımı bacaklarının arkasına vurdum ve nefessiz bir homurtuyla sertçe mindere düştü.

"Yerde kal," diye bağırdım, tam alfa, Rory'nin yumruk yaptığı elleri emrime itaat etmek için mindere doğru düzleşti.

Topuğumu onun sarkan şortuna geçirdim ve yolun geri kalanını sürükleyerek çıkardım. Artık ikimiz de tamamen çıplaktık, eşit derecede ve ayrı ayrı güçlüydük. Ama ona yıllar önce alfa olduğumu söylemişim ve bu iddiamda ciddiydim. İkimiz de bunun doğru olduğunu biliyorduk. Rory bunun doğru olmasını *istiyordu*, tıpkı benim Jamie'yle birlikteyken omuzlarımdan attığım gibi, o da benimleyken omuzlarından bir güç yükünün kalkmasını *istiyordu*.

"Bana meydan okuma," diye uyardım Rory'yi.

Dudaklarını yalıyordu, dolgun ve şaşırtıcı derecede nazik bir öpücüktü ve şimdi onları kullanmayı düşündüm. Geçen gece mutfakta o dille çok titiz davranmıştı. Ama siki ağlıyor ve bana doğru uzanarak yalvarıyordu.

"Evet, alfa," diye fısıldadı Rory.

Bu kelime karşısında titreme isteğime karşı koydum. Belki başka bir zaman Rory'ye teslimiyetinin bana ne yaptığını gösterecektim, ama şimdi dizginleri sıkıca tutmak istiyordum.

Kucağında diz çöktüm, bir an için sikinin ucunu seksimle ovuşturdum, parmaklarının minderde kenetlenmesini izledim.

"Kendini sok," dedim, bir elimle karnına bastırarak kabarmasını engelledim.

Rory kaşlarını neredeyse tamamen birbirine yaklaştırarak, "Önce sana dokunmama izin ver," diye . "Seni yalayayım, tadına bakayım."

"Hayır."

Rory kısa bir süre inledi, elini sikinin etrafına sardı ve tam açıklığımda sabit tuttu, parmak uçları yukarı kayarak kısa bir süre içime bastırdı. İçimde bir santim bile kalmamıştı, göğsü nefesiyle kabarıyor, bakışları yalvarıyordu.

"İçimde dedim."

Rory'nin hırıltısı biraz kesildi, kalçaları yerden kalktı, siki gerginlikten hafif bir yanma ile içime bastırdı, ama onun da baskısından yoğun bir rahatlama. Kendimi yere yarısına kadar girmişti, ikimiz de tavana doğru sözsüzce bağırıyorduk.

"Tanrım, evet Eve. Alfa, lütfen."

Bu kelime onun dudaklarında Adam'inkinden farklıydı. Hem kazandığım hem *de sunduğum* egemenliğimin sürekli bir hatırlatıcısıydı. Bunun ağzımda acı bir tat bırakmasını bekliyordum ama şu anda tek tadabildiğim Rory'nin havadaki kremsi, karanlık ve çaresiz ihtiyacıydı.

"Eve," diye boğuk bir sesle konuştu.

Kilidim sıkılaşılmaya başlamıştı bile. "Hoşuna gitti mi?" Gülümseyerek sordum.

Rory bir inilti çıkardı, gözleri hafifçe açıldı ve kalçaları zıplamaya başladı. Ahhhh, hareket etmemi istiyordu. Öne doğru ve bir elim göğsünde, diğeri boğazında, dikkatli ama sert bir şekilde onu sıkıştırdım.

"Sana beni becermeni söyledim mi?"

"Hayır, alfa," diye homurdandı Rory, gevşeyerek.

"Sana daha önce bir soru sormuştum," diye hatırlattım.

"Evet, hoşuma gidiyor, sanki sikimi koparacakmışsın gibi geliyor. Düğümümün etrafında olmasını istiyorum ama sanırım bu beni öldürebilir," diye hırladı Rory, bana ters ters bakarak.

Meme ucunu çimdikledim ve kalçaları havaya kalktı ve sonra hemen tekrar mindere , yanakları kızardı.

"Özür dilerim," dedi, sanki bunu gerçekten söylüyormuş gibi.

Mırıldandım ve ben yavaşça onun boyuna yükselip sonra tekrar yavaşça aşağı kayarken Rory ürperdi. Bu da güzeldi. Kalın ve kaya gibi sertti ve düğümü Jamie'ninki kadar belirgin değildi, ama artık bu hisse alıştığım için açıklığıma karşı yine de iyi hissettiriyordu. Ama yavaş ve istikrarlı olmak bizim hızımız değildi.

"Ellerimi kalçalarımaya koy," diye fısıldadım.

Rory'nin elleri kalçalarımaya sıkıca duruyordu ama başka bir şey yapmadı.

"Aferin oğlum," diye mırıldandım ve Rory bana ters ters baktı ama kendi mırıltısı daha da yükseldi.

Tekrar ayağa kalktım ve hemen yere çöktüm. Rory'yi yere yatırdım ve sanki ikimizi de öldürmeye çalışıyormuşum gibi kendimi onun boyuna doğru becerdim. Altımda çırpınıyor ve çırpınıyordu, avucumun altında boğazı esniyordu ve siki zonkluyordu.

"Boşalmadan önce bana söyle yoksa bu amcığı bir daha asla alamazsın," diye çıkıştım ona.

Hevesle başını salladı, tüm vücudu uzun bir gerginlik çizgisi halinde gerilmişti. Kendini tuttuğunu fark ettim.

"Yardım edecek misin, etmeyecek misin?" Sırıtarak ve nefes nefese sert tempomu sürdürerek sordum.

Rory bir rahatlama çığı attı, kıcı kendi hamleleri ve sert sikişleriyle yere vuruyordu. Düğümü amıma doğru gerilmiş ve çekiştiriyordu ama gömmemeye dikkat ediyordu. Başparmağı kalçamın üzerinden uzanıp klitorisime sürtünüp bastırdı ve kilidim sıkılaşımaya başladığında uludu.

Biraz daha yaklaşırsam, Rory'nin düğümünü alamayacaktım.

O çok şişmiş olacaktı ve ben de çok dar olacaktım.

Şimdi içimde olsaydı, kilidime sürtünüp kazsaydı nasıl hissederdim?

Öğren, diye fısıldadı bir ses kafamın içinde.

Ve bu adamlar söz konusu olduğunda her zaman dürtülerimin esiri olmuşumdur.

"Eve, lanet olsun, çok yaklaştım, yapmalıyız-"

Bu fikirden daha fazlası gerekiyordu. , Rory ve benim uyumlu olmamamız gerekiyordu. İlk başta anlamadı.

düğümüne bastırmaya ani gücüyle geri çekildi.

Parmaklarımı boğazına doladım ve bakışları benimkilere kayana, gözleri açılana kadar sıktım.

"Sen benimsin," diye .

İşlerin nasıl yarım yamalak yapılacağını öğrenmemiştim. Eğer Adam'ı, bu sürüyü koruyacaksam, onları tamamen ele *geçirecektim*. Rory'ye bile.

Özellikle de sürünün bir parçası olmaktan gerçekten zevk almak için diğerleri hakkında endişelenmekle çok fazla zaman harcayan *Rory*.

Rory kalçalarını yukarı itti ve bir patlama hissi oldu, acı verici, ama damarlarımdaki kanla birlikte çarpan o alçak ve ağırlı şekilde ve sonra ikimiz de birbirimizden uzaklaşamadık. Bir çığlık attım, hemen kalçalarımı döndürdüm ve boşalmam için düğümünün ön duvarlarıma bir kez çarpması yetti, zevkten çok patlayıcı olan şiddetli bir his çarpması.

Rory uludu ve ben de boğazını serbest bırakarak titremesine ve çırpınmasına izin verdim. Sıcaktı ve akıyordu, parmakları kabaca kalçalarımı kazıyor, birleştiğimiz yerin eziyetinden beni topraklıyordu. Omuzlarından birini çektim ve doğrulup kollarını belime dolayarak beni kalçalarına doğru çekti.

"Sen benimsin," diye nefes aldım ve Rory gevşekçe başını salladı.

Başı geriye düştü ve gözleri uyarılmışlıktan simsiyah oldu. Titredi ve düğümün baskısı ikimizi de soluk soluğa bıraktı. İlk heyecanın etkisinden kurtulamamıştım ve gidecek bir yerim kalmamıştı ama düğümün ezici gücü anı askıya almıştı.

Rory başını eğip boğazını ortaya çıkararak, "Eve," diye tısladı. Tek bir doğal sonuç vardı.

"Senin," diye inledi.

Hırladım ve aşağıya daldım, onu çenemi acıtacak kadar derinden ısırdım, acısının bağı yayılan yankısına hırladım. Rahatlama da. Diğerlerine karşı beslediği kıskançlığın eski izleri. Bu şefkatle yıkıcı fiziksel rahatlamanın verdiği tatmin.

Rory inledi ve tekrar boşaldı, birbirimize kenetlenmemiz biraz daha az keskin hale geldi. Sallandım ve gözlerimin arkasında yıldızlar patladı, mırıltım

Rory'nin boğazına gömüldü.

Rory içini çekti ve kasları dişlerimin arasında gerildi. Çok derinden ısırıştım. Onu temizlemeye ve iyileştirmeye başlamanın zamanı gelmişti ama çenem ağrırken yerimde kaldım.

"Pişman olacağından korkuyordum," diye mırıldandı Rory.

Yaranın etrafını yaladım, yavaşça ayrıldım. "Bu beni tatlı yapmayacak," dedim ve homurdandı. "Ama hayır, pişman değilim."

"Ne zaman gevşeyecek kadar sakın olacağımı bilmiyorum. Cehennem gibi acıyor."

"Ve sen bunu seviyorsun."

Rory arkasına yaslandı ve gözlerime baktı. Bağın içinde şaşırtıcı derecede sakindi, merkezi ve rahattı ve... yanında oturmak kolaydı. "Evet, öyle."

Yutkundum ve başımı eğdim, izimi yaladım ve Rory'nin içimde zonkladığını hissettim. Canım çok yanıyordu. Şimdi tehlikeli derecede iyi hissettirmeye başlamıştı. Acı verici ama güçlü. Yer değiştirdim ve Rory inleyerek altımda hafifçe hareket etti.

Rory, "Adam bize gülüyor," diye fısıldadı.

Bu doğruydı ama Adam da memnundu. Bağın içinde hoş, sıcak, destekleyici bir güneş ışığı huzmesi.

"Mm, bunun için ona daha sonra şaplak atacağım." Rory'nin uyarılması bağda karşılık buldu ve ben de sııttım. "Oh. İzlemek ister misin, yoksa-"

Rory kulağıma, "Sana bir kürek getirsek iyi olur, yoksa elin ağrıyacak," diye fısıldadı.

OTUZ YEDİ

Eve

ROry bir gecede hırlayan devasa bir ayıdan gülünç bir kedi yavrusuna dönüşmüştü, kendine bir fincan doldurmak için yanımdan geçerken bana sürtünmeyi de ihmal etmiyordu.

Sabahları kahve içiyor ve kanepeye uzanıp başını kucağıma koyarak mırıldanıyordu. Eğer yeni ve aşırı derecede tatmin olmuş hayat arkadaşım tarafından memnuniyet bombardımanına tutulmasaydım sinirlenirdim.

Öte yandan Adam ve Garrett, Adam kanepenin önünde volta atarken ve Garrett alnında endişeli bir çatıkla onu izlerken bana bolca endişe veriyorlardı.

"*Dikkatim dağılmaya* devam ediyor," diye tısladı Adam, ellerini iki yanında kenetleyerek. "Faith dışarıdayken lanet olası bir barbeküye gittim-"

"Nerede?" Adam'ın tiradını keserek sordum.

Bana göz kırptı, ayak sesleri döşeme tahtalarına çarpıp duruyordu. "Ne? Bilmiyorum ki! Sorun da bu zaten!"

"Öyle," dedim başımı sallayarak. "Çözmek için elimizden geleni yapıyoruz ama
-"

"O benim kız kardeşim!"

"Ve o var olmuştur içinde Tehlike için
haftalar," I dedi Açıkça,

Rory'nin rahatlatıcı mırıltısını böldüm. Gözlerinden biri açılıp bana dik dik baktı, bağıın içinde ondan gelen bir kızgınlık vardı.

Garrett hayal kırıklığıyla beni hırpalarken Adam yüzü kızarmış ve gözleri bir şekilde bana bakıyordu.

"Bu senin hatan değildi Adam," dedim ve Rory oflayıp puflayarak mırıldanmaya devam etti. "Sunucudaki diğer omegalardan bilgi alamaman da senin suçun değil."

"Haklı," diye söze girdi Garrett, hayal kırıklığı yerini minnettarlığa bırakmıştı. "Ya hiçbir şey bilmiyorlar ya da sana söylemeyi reddediyorlar. Sadece denemeye devam etmeliyiz."

Adam'ın kolları iki yana açıldı. "Ama-"

"Ama ne? Ne yapmak istiyorsun? Charger' atlayıp, kız kardeşini saklayıp saklamadıklarını görmek için dünyadaki tüm şüpheli ahlaklı alfaların kapısını mı çalacaksın?" diye sordum. Garrett bana hırladı ve ben de gözlerimi devirdim. "O yetişkin bir adam, onu şımartmayı bırak."

Garrett, "O *üzgün*," tısladı.

"Elbette öyle, ama biz onun etrafında dolanırsak ve o da Faith'i aramaya kalkışırса çok daha kötü bir duruma düşer," diye cevap verdim.

Garrett Adam'a dönmeden önce bir süre bana baktı. "Sen yapmaz mıydın?"

Adam bana dik dik baktı, keskin elmacık kemikleri ifadesindeki gerginlikle da belirginleşmişti. Güzel gözlerini yaşlardan biri döküldüğünde göğsümdeki sancıya aldırmandan başımı eğdim, çatlamasını bekledim.

Oflayıp pufladı ve bir yığın halinde büyük taburenin üzerine düştü. "Hiçbir şey *yapmadığıma* inanamıyorum."

İçimi çektim ve Rory'nin omzunu dürttüm. "Çekil," mırıldandım ona. Başını çevirdi ve oturmadan önce yanağını kalçama sürterek Adam'ın yanına geçmeme izin verdi. Adam'ın önünde dizlerimin üzerine çöktüm, böylece yüzünü görebiliyordum ve ellerimi baldırlarına doladım. "Omikron'a karşı inanılmaz miktarda bilgi sağladın. Beni, bu sürüyü sen buldun. Faith'in nerede olduğuna dair bilgi arıyordun. de öyle," diye hatırlattım ona. Bilgiyi çok geç bulmuştum.

"Ama-"

"Adam, nerede olduğuna dair en ufak bir fikrim olsaydı, yola çıkmış olurduk," dedim.

Adam'ın çenesi kalktı, gözleri bana dikildi ve ondan gelen şüphe notası beni . "Yapar mıydık? Yoksa senin olduğum için beni güvende tutmakla mı daha çok ilgilenirsin-"

Ayağa kalktım, yüzünü ellerimle kavradım ve onu sert ve derin bir öpücük için kendime çektim, sızlanması neredeyse dilime boğuluyordu. Bana karşı koymaya çalıştığında onu bıraktım ve çenesini sıkıca kavrayıp alev alev yanan bakışlarını tuttum. "Benim için önemlisin, seni küçük pislik." Adam'ın gözleri büyüdü ve hıçkırdı, dudakları aralandı ama ses çıkmadı. "Acı çekiyorsun ve aramızdaki bu... pek de korkunç olmayan bağ yüzünden ben de acı çekiyorum," dedim dişlerimi sıkarak.

Adam'ın gülümsemesi titredi. "Romantik olmaya mı çalışıyorsun?"

"Faith'in nerede hakkında bilgi aldığımızda, onu geri getirmek benim ilk önceliğim olacak-"

"Kurtarma," diye düzeltti Adam.

"-onu ve sana geri getireceğim. Ancak, bilginin ne kadar şüpheli olduğuna bağlı olarak, nerede en güvende olacağınızı tartışmamız gerekebilir."

Adam yutkundu ve başını sallamadan önce uzun bir sessizlik boyunca bana baktı, yüzü hâlâ elimdeydi. "Sana güveniyorum. Ama ona karşı nazik olmalısın ve hırlamamalısın ve eğer bir sorun olursa-"

"Söz veriyorum," dedim başımı sallayarak.

Adam nefesini tuttu ve sonra kollarını bana dolayarak omzuma doğru inledi. Adam'ın yanına taşındığımdan beri ilk kez diğerlerine kulak kabarttım ve sonra burnumu kırıştırdım.

"Oh, sakın ol. Bunda heyecanlanacak bir şey yok," diye ısıltılı parlayan Garrett'ı.

Güldü ve başını salladı, ellerini iki yanına kaldırdı. "Elimde değil. Ama tabii, istediğin zaman tatlı olabildiğini fark etmemiş gibi yapacağım."

Rory alçak sesle, "Yapmayacağım," dedi.

Gözlerimi devirdim ama ellerim çoktan Adam'ın sırtını aşağı okşamaya başlamıştı. İyiydi. Omega'mı ve sürümü önemsiyordum. Beni bombaladıkları bu sevinç seviyesine değmezdi.

Mutfak kapısı açıldığında kaskatı kesildim ve sonra Jamie'nin dükkânından geldiğini fark ettim. Sürünün bağ kurmadığım tek üyesi oydu ve aslında bir bağ daha *kurmak istediğimi* fark edince irkildim. Artık etrafımdaki sürü arkadaşlarımı, onların duygularını ve varlıklarını hissetmeye alışmışken, Jamie'yi kaçırmak beklenmedik bir şekilde rahatsız ediciydi.

"Hey, hey, bu çok şirin ama arabamız yola doğru geliyor."

Adam arkasına yaslandı ve ben de diğerleriyle aynı anda ayağa kalktım, Rory aceleyle pencereye doğru koşuyordu.

"Kahretsin," diye bağırdı.

"Omikron," diye tahmin ettim ve birkaç silah sakladığım şömineye doğru ilerledim.

"Hayır," dedi Rory çabucak, ilk şokun ardından bir tür temkinli istifa .
"Hayır, o bizim patronumuz."

Bilgiyi tam olarak sindirmem biraz zaman aldı, ayağa kalkıp pencereden dışarı bakarken omuzlarım çöktü. Oh, Wes Pike. Bu, Rory'nin suçluluk duygusunu ve Garrett'in yeni sinirlerini gerektirecek kadar endişe verici değildi.

"Oh," dedim, aklıma geldikçe sırtarak. "Ona hiç söylemedin."

"Belki de yukarı çıkmalılar?" Garrett, Rory'ye başını bana ve Adam'a sallayarak öneride bulundu.

"Eminim burada olduğumuzu hâlâ biliyordur," diye takıldım.
"Hiçbiriniz etrafta yokken Adam'ı kanepede becerdim."

"Havva," diye tısladı Adem.

"İnan bana, zaten biliyorduk," dedi Jamie bana, Garrett ve Rory gergin, konuşulmayan bir sohbeti paylaşırken çarpık gülümsemesi rahattı.

Rory'nin boyu uzamış gibiydi, pencereden dışarıyı izliyordu ve başını hafifçe salladı. "Neden yalan söyleyeyim? Nasıl olsa her şey değişecek."

Garrett içini çekti ve başını salladı. "Hayal kırıklığına uğramış baba yüzü beni öldürüyor."

Rory ve Garrett kapıda Wes'le buluşmak üzere hareket ettiler, ben de Adam'ı kanepeye , Jamie de onun diğer tarafındaydı. Adam bana doğru kıvrıldı, elleri kucağında kıpırdanıyordu ve ön kapı açılırken kolum onu daha da yakınlaştırmak için omuzlarına dolandı.

"Ne oluyor çocuklar?" Wes Pike grup arkadaşlarımı selamladı. "Biri bana ne zaman güvenli evi kullanmadığınızı söyleyecekti? Ve siz ne sanıyorsunuz Tanrı aşkına Stevens, o bir *ısırık izi* mi?!"

Adam'ın dirseği yan tarafımı dürttü. "Kendinden bu kadar memnun görünme," diye fısıldadı bana. "Ya kovulurlarsa?"

Arkamdan Garrett'in Wes'i evin içine çağırdığını duyduğumda, "Yapmayacaklar," diye cevap verdim.

"Muhtemelen haklı," diye fısıldadı Jamie Adam'a. "Wes yumuşak başlı biri."

Wes Pike, Garrett'in peşinden evin içinde tepinirken, önümde durup mavi gözleri alev alev yanarken ve saçma sapan kare çenesi takırdayarak aşağı bakarken pek de yumuşak görünmüyordu.

"*Güvenliğe* ihtiyacın vardı, ha?" Wes bana hırladı.

Adam yanımda sertleşti ve ben de karşılık vermek için ağzımı açtım ama fırsat bulamadım.

"Sürüme havlama," dedi Rory. Ondan da bir havlama ya da hırlama gelmedi, ama kelimeler sertti ve sıcaklığı arkamda belirdi, elleri omuzlarımı kanepenin arkasına çerçeveledi, dokunmuyordu ama desteğinin nerede olduğunu açıkça gösteriyordu.

Minnettarlığımın bir göstergesi olarak daha sonra yürüyemez hale gelene kadar ona binecektim. Belki de düğüm değildi; o deneyimden dolayı hâlâ şaşırtıcı derecede ağırım vardı.

"Rory, Garrett, bu-"

Wes'e, "Adam'ı alfa bulmak için sana başvurdum," dedim. "Adam'ı gerçekten güvende tutacak ve onu mutsuz etmeyecek bazılarını bildiğine güvendim. Bu ikisi hakkında içimde iyi bir his vardı."

Wes'in çenesi bu açıklama karşısında gevşedi, gözleri çalışanlarının arasında başımın üzerinde gezindi.

"Kalmak gibi bir niyetim yoktu," diye omuz silkerek ekledim.

"Bu seçimi biz yaptık," dedi Rory Wes'e. "Isırıklar-" "Taze," dedi Wes, gözlerini kısarak Rory'ninkilere bakarak.

Garrett, "Eve ve Adam'ı sürüye dahil etme kararını çoktan vermiştik," dedi. "Bak, sana güvenli bir yer olduğunu söylemeliydik."

yıllar önceydi, haklısın. Ve belki sürü kararımız konusunda da, ama... ama bu kesinlikle sizi ilgilendirmes.

Wes yine ters ters bakarak bana döndü ve Rory'nin elleri omuzlarımı örtmek için kaydı. Bir yanımda bu dokunuşa omuz silmek istiyordu ama bunu sadece Wes'e benim sürü olmam konusunda ciddi olduğunun bir işareti olarak yaptığını biliyordum. Diğer alfaya dişlerimi göstermek istedim ama onun saygısının Garrett ve Rory için bir anlam ifade ettiğini anladım. *Ve onların da benim için bir anlam ifade ediyordu*, kendime isteksizce itiraf ettim.

Adam Wes'e, "Rahatsız olman gereken biri varsa o da benim," dedi. "Sürünün sırtına hedef tahtası koyan benim. Eve'in de."

Garrett aceleyle koltuğun etrafından dolanıp Adam'ın önünde durarak, "Canını sıkma," dedi. "Tamamdır. Bağlandık. Güvenli ev hazır."

Wes, Garrett'a kaşlarını kaldırdı ama omuzları yumuşadı ve yavaş bir nefes alarak önümüzde duran ve gıcırdayarak bizi uyaran tabureye uzandı. "Aslında güvenli eve size iyi haberler vermek için gittim."

Adam bunun üzerine doğruldu ve Garrett kenara çekilirken omzunu nazikçe sıktım. Wes'in Faith hakkında bir şey duyduğundan ama Omikron'a karşı açılan davada kaydedilecek herhangi bir ilerleme uzun vadede iyi olacaktı.

Wes, "FBI'daki liderimiz, Omikron'un beş üst düzey yatırımcısına karşı suç faaliyetinde bulunduğuna dair ellerinde kanıt olduğunu söyledi" dedi.

"Omikron'la bağlantılı olarak mı?" Garrett sordu.

Wes başını salladı, avuçlarını bize doğru açtı. "Hayır, ama Omikron'un üst düzey yöneticilerine karşı bir bilgi anlaşmasına aracılık edeceklerini umuyoruz."

"Peki ya verecekleri bir bilgi yoksa?" Adam sesini yükselterek sordu, Wes'in önerdiği şey karşısında hayal kırıklığına uğradığı belliydi.

Garrett, "Birileri bir şeyler biliyordur," diye Adam'a güvence verdi. "O adamların yerine başkalarını koyarlar," diye karşılık verdi Adam.

Wes ve ben birbirimize uzun uzun baktık ve ben konuştum: "Bu, daha fazla bilgi edinmek için ihtiyaç duyduğumuz kaos anı olabilir. Bu duvardaki bir çatlak ve belki de tek gereken bu."

Garrett Adam'a, "Bu aynı zamanda dikkatleri bir süreliğine üzerimizden çekmeye yetecek bir kargaşa da olabilir," dedi.

"Sorun mu yaşıadınız? Burada mı?" Wes kaşlarını çatarak sordu. "Tanrım, neden hiçbir şey söylemediniz? Siz benim en iyi çalışanlarımsınız, şirketin bazı avantajları olabileceğini düşünmediniz mi?"

"Silahlar mı?" sordum.

Wes oflayıp pufladı ve beni görmezden gelerek Rory'ye ters ters baktı. "Ne istiyorsun?"

Rory, "Gözetim için yerel bir arkadaşımız var, ama biraz desteğe ihtiyacı olabilir ve mahalle için fazladan el yardımcı olur," dedi. Aramızdaki bağdan çekıştirdim ve o da yumuşak bir kahkaha attı. "Ve silahlar."

Sert Rory'yi kızdırmak ve güreşmek ne kadar eğlenceliyse, yumuşak, hoşgörölü Rory'yi o kadar umursamıyordum. Özellikle de onu dışarı çıkarmak için sadece sert bir sikiş yeterli olduğu için. Onu şımarttığım için çok mutluydum.

"Her türlü kaynak için ödeme yapacağım," dedim.

Wes hırlamaya başladı ama Garrett ve Jamie beni savunmak için öne doğru kayınca sesi hemen bastırdı. "Buna gerek yok, bunlar benim-"

"Onlar benim sürüm ve kendi sürünün iyiliğı için kendini ancak bu kadar dahil edebilirsin," dedim.

Wes'in bakışları düştü ve çenesi düştü ama bir süre sonra başını salladı. "Peki. İzi sürülemeyen silahlar konusunda sana bir bağlantı bulabilirim. Bu ay ofiste kolay işlerimiz var, bu yüzden mahallede tanidik, güvenilir yüzler olduğundan emin olabilirim. Ben de FBI'ın peşini ."

Garrett, "Teşekkür Wes," dedi.

Wes tekrar başını salladı ve tabureden kalktı. "Bakın, işler sarpa sardığında bana gelebilirsiniz, tamam mı? Aptalca davrandığınızda bile," diye ekledi bana bir bakış atarak. "Ama bana yalan . Ben size yardım etmek için buradayım."

Jamie ilk kez konuşarak, "Size mantıklı gelmeyebilir ama Eve ve Adam Omikron ya da içinde bulundukları tehlike yüzünden artık bizim sürümüz değil," dedi.

"Biz sürüyüz çünkü onlarla birbirimize daha iyi uyuyoruz," dedi Rory, eli omzumu hafifçe kavrayıp köprücük kemiğimi okşayarak.

Wes'in dudakları bu açıklamalar karşısında kıpırdadı ve gözlerim, sürü arkadaşlarımızın açıklamalarına benim kadar şaşırان ve gururlanan Adam'a kaydı.

Garrett gözüme takılıp sırtarak, "Tahviller kolay elde edilmiyor," dedi.

Belki de onu yeterince uyarmamıştım ama ; artık sürülerinde olduğum için bu adamlara karşı derin bir sahiplenme duygusu besliyordum. Beni yavaşlatmalarını ya da yoluma çıkmalarını bekliyordum ve benim kadar güçlü olmasalar bile kendi gücümnden bir şey eksiltmediklerini görmek şaşırtıcı bir keşif oldu. Aslında gücümne güç katıyorlardı ama mecbur kalmadıkça bunu onlara açıkça söylemiyordum.

"Hayır, öyle değil," diye onayladı Wes. Öfkesi geçtiğine göre, şaşırtıcı derecede tatlı ve taze bir kokusu olduğunu fark ettim, benim için biraz fazla yapışkan ve şurup gibiydi ama daha önce ondan aldığım kadar ekşi değildi. ". İşe gitmem gerekiyor gibi görünüyor."

"Seni geçireyim," dedim, ayağa kalktım ve sürümden gelen sivri bakışları görmezden geldim.

O kelimeleri düşünüp durdum. *Çantam*. Artık neredeyse normal hissediyordum.

Wes homurdanarak arkamdan ön salona doğru yürüdü, ben dönüp ona başımı sallamadan önce Rory de bizi yarı yolda takip etti. Wes, söyleyeceğini bildiğim şeyi söylemek için kapıya varana kadar bekledi.

Wes alçak bir alfa hırıltısıyla, "Onlardan birine bile zarar verirsen, seni öldürmesi için başka bir müteahhit tutarım," diye uyardı.

Söylemesi kolay diye düşündüm, ama bu onu sadece kızdırırdı ve şimdi adamlarım için neredeyse babacan koruyucu içgüdülerini takdir ettiğim için, "Yeterince adil," dedim.

Bana göz kırptı, başını eğdi ve gözleri kısıldı. "Ve bir daha evimize gizlice girme. Lola bana bundan bahsetmişti."

Gülümsedim. Yeterince uzun sürmüştü. Bu bir yılı aşkın bir süre önceydi. "Yapmayacağım."

Gözlerini kısıtı. Onu daha fazla ama nezaketimi az çok tüketmişim. Umarım Rory ya da Garrett, Wes gittikten sonra öyle ya da böyle dayak yeme havasına girerlerdi

Wes başını sallayarak, "İyi," diye mırıldandı. Onun için kapıyı açtım ve eşiğin hemen üzerinde duraklamadan önce dışarı çıktı. "Umarım sana da iyi davranırlar."

Bu ondan duymayı beklediğim en son şeydi, bu yüzden onun yerine sadece arabasına doğru yürümesini izledim.

Öyle, diye düşündüm, dışarıdaki motor çalışınca kapıyı kapattım.

OTUZ SEKİZ

Adam

Jabroni oturumu kapattı.
İnledim ve ellerimi yüzüme bastırdım, avuçlarımın içine sertçe nefes aldım ve yorgun gözlerimi ovuşturdum. Arkamdaki döşeme tahtalarının üzerinden yumuşak ayak sesleri geliyordu.

Omuzları gerildi.

"Çok zorluyorum," diye inledim ellerime doğru.

Eve hiçbir şey söylemedi, sadece sandalyenin kolunun üzerinden kayarak sırtıma sarıldı, bir bacağını kucağıma atarak beni kollarına çekti. İçimi çektim ve ellerimi yüzümden uzaklaştırmasına izin verdim, başım omzuna düştü. Benim için mırıldandı, sesi hala büyüleyici bir şekilde kırık ve yine de rahatlamaya karşı koymak imkansızdı.

"Hiçbir şey bilmiyor olabilirler," diye hatırlattı Eve. Homurdandım ve o da şakağıma bir öpücük kondurdu.

Dudaklarının tenimdeki izine doğru eğildim, tekrar uzaklaşmasını bekliyordum ama burnu saçlarıma dolandı. "Sen çok..." Sözlerimi yarıda kestim, aniden kelimeleri söylemekten korktum.

"Hm?"

Tereddüt ettim. Eve'in geçen gün onun için *önemli* olduğumu söylemesi sürpriz olmamıştı ama bu kadarını söylemesi beni hazırlıksız yakalamıştı.

"Artık farklı olduğundan değil," dedim yavaşça, o gerilim anını bekliyordum, aramızdaki bağı izliyor ve bekliyordum

tekrar yukarı çıkmak için duvara
yaslandı. "Öyle değil miyim?"
Eve sordu.

"Hayır, ama sanırım... Artık sana daha fazla sahip olabileceğimi
hissediyorum..."

Eve'in elleri göğsümde bir aşağı bir yukarı gidip geliyordu. Beni bu kadar kolay sakinleştirdiği için ona kızmak istiyordum. Bazen Eve ve Garrett'a aşık olmakla bu kadar meşgul Faith'i çoktan bulmuş olurdum diye düşünürdüm. Ama gerçek şu ki -her ne kadar kendime itiraf etmekten nefret de- Omikron'dan kaçmakla ve çarklarımı döndürmekle o kadar meşguldüm ki dönüp onlarla yüzleşemiyor ve Faith'i bulamıyordum. Kumarhanedeki o geceye kadar. Eve'e kadar.

"Artık benden daha fazlasına sahipsin," dedi Eve, birbirimize bakabilmek için dönerek. Gözleri kısa süreliğine kısıldı. "Hoşuna gitse iyi olur."

Buna güldüm ve başımı salladım. "."

Eve'in gülümsemesi pürüzsüz ve sakindi, ne vahşi bir alay ne de saklanan bir sır vardı. Eğildi ve ağzı benimkiyle buluştuğunda iç çektim. Eve her zaman beni tekrar ısıracak, bana küçük bir pislik diyecek ve benden *hoşlandığını* söyleyecek bir alfa olabilirdi. Ama o benimdi ve bir kez olsun bu gerçekten şüphe etmedim. Öpücüğün içine gömüldüm, bedenlerimiz büyük koltukta birbirine yaklaşmak için büküldü. Garrett ve Rory dışarıda patronlarından yeni işe alınanlara brifing veriyorlardı ve Jamie de son komisyonlarından birini bitirmek üzereydi, bu yüzden Eve ve ben evde yalnızdık.

İki dakikadan kısa bir süre kalçalarımı onunkilere doğru itiyordum, dili benimkileri yalıyordu ve beni tamamen mi yoksa sadece sevişmemize yetecek kadar mı soyacağını merak ediyordum.

İşte bu yüzden Faith kayıp - umutsuz bir omega olmakla çok meşgulsün, diye keskin bir ses kafamın içinde hırladı.

Önce Eve çekildi, bana bakarken güçlü parmaklarıyla saçlarımı geriye taradı. "Adam, sen-"

Bilgisayardan gelen bir zil sesi dikkatimizi çekti, Eve ayağa kalktı ve beni de kendisiyle birlikte sürükledi.

SubnBreed69'dan özel mesaj.

"Onlara güveniyor musun?" Eve, yan masadan dizüstü bilgisayarını kaptığım gibi ileri atıldığında bana sordu.

"Hayır... Bilmiyorum, gerçekten," diye itiraf ettim, onunla ekran arasında gidip geldim.

Başını salladı. "Pekâlâ. Bakalım ne söyleyecekler. Bu da bir şeydir, değil mi?"

Belki de, diye düşündüm. Ama bu, bilgi aramaya başladığımdan beri sunucudaki herhangi birinden aldığım ilk özel mesajdı.

SubnBreed69: Herkesin Omikron'un seni ele geçirdiğini düşündüğünü biliyorsun, değil mi?

Ofladım ve cevap yazdım. *Ben de öyle düşünmüştüm. Deniyorlar ama ben güvendeyim.*

SubnBreed69: Buna inanmanın neden zor olduğunu anlıyorsun.

"Onlara bizden bahsetmedin mi?" Eve sordu, ben de başımı salladım. "Neden şimdi endişeleneyim ki? Belli ki Omikron zaten biliyor."

"Haklısın aslında," diye mırıldandım *ve toparlandım.*

SubnBreed69: Asla olmaz.

Yıllardır sunucuda bir sürüyü birleştirme fikrinden ne kadar nefret ettiğimi haykırıyordum. İnanmadıkları için onları suçlamadım.

Eve eğildi, dudaklarını kulağımın lobuna ve beni ürpertti. "Benim hakkımda övün."

Homurdandım ve yazmaya devam ettim.

DontGiveADam: İşimi bitirmek için gönderdikleri alfanın beni bağlamasını sağlamak için kurnazlığımı kullandım.

"Akıllı çocuk," diye mırıldandı Eve.

SubnBreed69: LMAO! Siktiğimin dahisi. Neredesiniz beyler?

"Şüpheli," dedim. "Çok,"

diye onayladı Eve.

Oraya gitmiyorum bile. Alınmak yok.

SubnBreed69: Yeterince adil. Bak, sanırım Faith'le ilgili bir ipucum var. Nasıl? Nereden?

SubnBreed69: Oraya gitmiyorum bile.

Hırladım ama Eve'in elleri omuzlarımı sardı, parmakları yakamdan içeri kayarak bir ısırık izini okşadı. "Onları suçlayabilir misin?" diye sordu.

"Evet. Yapabilirim," ısırdım.

Yeterince adil. En azından ulaştığın için teşekkür ederim. İnsanların neden şüphelendiğini anlıyorum ama bu lanet olası Faith. Baş beladayken herkesin kıcını korumasından daha iyisini hak ediyor.

SubnBreed69: Katılıyorum. İşte temel bilgiler. Montreal'de bir kulüp var, sadece alfalara hitap etmesi dışında temel striptizci boku. Ve bir de "yönetici" paketi var.

"Adını söyle, sik kafalı," diye hırladı Eve, ama SubnBreed69 yazmaya devam ederken o çoktan bir telefon çıkarmış ve hızla yazmaya başlamıştı.

SubnBreed69: Omega ticareti yapan bir şirket olduğuna eminim. Yeni bir "Gerçek İnananlar" özelliğini duyurdular.

"Faith," diye nefes nefese kaldım.

"Belki de. Bu kişiye güvenip güvenmediğinizi bile bilmediğinizi unutmayın," dedi Eve.

"Ama-"

"Şimdi kulübü doğruluyorum. Sana söz vermiştim, unutma," dedi. "İpucunu takip edeceğim. Ama beklentilerini gerçekçi tut, şekerim."

Derin bir nefes aldım ama Eve dudaklarını büzdü ve ikimiz de gerçeği biliyorduk. Umutlarım zaten çok yüksekti; aylardır edindiğim tek bilgi buydu. Bunun gerçek olduğuna inanmam gerekiyordu. Kız kardeşim ölürken bunca zamanı boşa geçirmediğime-

"Dur," diye tersledi Eve çenemi tutarak. ". Type, başını dik tut."

Kendimi silkeledim ve konuşmaya geri döndüm.

Olabilir gibi görünüyor. Kulübün adı? SubnBreed69: La Mousure Rouge. Gidecek misin?

"Evet de," dedi Eve, ben çoktan hayır yazmaya başlamıştım. "Ne, neden?"

Eve omuz silkerek, "Çünkü eğer bu bir , yanlış bir şey için hazırlıklı olmalarını istiyoruz," dedi.

Tabii ki, o benim kız kardeşim, yazdım. "Ama ya bu sadece Omikron'un ekstra hazırlıklı olduğu anlamına geliyorsa?"

Eve, "Şekerim, ben ayrıldığımda burada olmalarındansa, hepsinin Montreal'e koşup benimle uğraşmalarını tercih ederim," dedi.

Ki bu çok tatlıydı. "Öp," diye emrettim.

Eve bana meydan okuyan bir bakış attı ama sonra eğilip alt dudağımı kısa bir süre emdi. "İşinin başına dön."

Başka bir mesaj bulmak için bilgisayara tekrar baktım.

SubnBreed69: Bu kadar ukala olmayı bırakmanın zamanı gelmedi mi?

Homurdandım ve başımı salladım.

Belki, ama henüz ölmedim. Ben gidiyorum. SubnBreed69: Lanet olsun. İyi şanslar dostum.

Bilgisayarı bir kenara fırlatmadan önce hızlıca teşekkür ettim ve Eve ile yüzleşmek için döndüm. "Bu yasal mı?"

"Kulüp var ve iddialar yakın gibi görünüyor. Hâlâ kaçakçılık konusunu araştırıyoruz," dedi Eve.

"Sence omegalar alfalar tarafından mıncıklanmak için gönüllü mü oluyorlar?" "Belki de, bir sürü ya da bağ istemeyenler," dedi Eve.

Omuz silkti, kaşlarını çatarak bana baktı. "Bunun mümkün olmadığını mı düşünüyorsun?"

"Şey... tamam, evet, bu mümkün," diye itiraf ettim, kaşlarımı çatarak. Zengin omegaların, bir sürüye yerleşmeden önce onları ısıtmak için alfa eskortlar kiraladıklarını duymuştum. Ağız koruyucuları alfaların davetsiz bir ısırık almasını engelliyordu. Muhtemelen bunun tersi bir alternatif de olabilirdi. "İçeri nasıl gireceksin?"

Eve ofladı. "Sanki beni dışarıda tutabilirlermiş gibi."

Plan hakkında düşündükçe göğsümde endişe yuvarlanıyordu. Aptal değildim, eğer ipucu gerçekse Eve'e çok yardımcı olacağımı düşünmüyordum. Ve eğer bu bir tuzaksa, onunla birlikte olmam daha da kötü olurdu. *Yine de* onun gitmesi, bir grup meçhul paralı askerle *tekrar* karşı karşıya gelmesi fikri hoşuma gitmiyordu.

"Artık iyileştin, değil mi?"

"Yağmur gibi, şekerim."

Dudağımı çiğnedim. "Ve onlardan birini yanına alacak ?" Sürü arkadaşlarımızdan birini kast ederek sordum.

Eve'in ifadesi sertleşti, bakışları omzumun üzerinden geçti. "Sence onlardan birini almadan kurtulabilir miyim?"

Rory'nin haberi duyduğunda yüzünün alacağı şekli hayal ettiğimde içimden ani bir kahkaha patladı. "Hayır, muhtemelen değil."

Eve homurdandı ve zar zor bilgi paylaşmasını sağlayabildiğim sihirli kişisine mesaj atmaya devam etti. Tabby, tek bildiğim buydu. "Çocuklara mesaj at," diye emretti Eve. "Hiç vakit kaybetmemeliyiz."

RORY'NİN İFADESİ beklentilerimin ötesindeydi, kaşları düğümlenmiş ve dişlerini göstermişti, geniş omuzları neredeyse kulaklarına kadar kamburlaşmıştı, oturma odasında her zamankinden daha uzun ve daha geniş "Bu saçmalık," diye homurdandı.

"Her ipucunu takip edeceğimizi söylediğimizi biliyorum ama bu ipucu... özellikle de sahte görünüyor, değil mi?" Jamie kollarını göğsünde kavuşturmuş kaşlarını çatarak Eve'e sordu.

Garrett yavaşça, dizüstü bilgisayarını kucağında açık bir şekilde, "Kulübün Omikron'la finansal bağlantıları var, o yüzden özellikle diyemem," dedi ama o da en az diğer alfalar kadar . "Bu bir risk, ama biz... Yani, ne olursa olsun bir risk olurdu, değil mi?"

Eve omuz silkerek, "Ben gidiyorum, bu gerçekten tartışmaya açık bir konu değil," dedi. "Eve-" Rory tersledi.

"Tartışmaya açık olan şey, hanginizin benimle birlikte yardıma geleceği," dedi Eve. "Adam'ın burada kalması gerekiyor, ona verebileceğimiz en iyi güvenlik bu, özellikle de Wes'in takviyeleriyle. Ama fazladan bir çift yetkili el işime yarayabilir."

Kanepeye kıvrılmış, kollarımı dizlerime dolamış, dört alfamın kapışmasını izliyordum.

Garrett sessizce, "Gitmek istiyorum," dedi.

Bunun üzerine midem bulandı ve o da Eve de bana bakmak için döndüler. "Özür dilerim, ben-" Ağzımı kapattım ve sonra başımı sallayarak tekrar kapattım. "Sorun değil. Eğer oradaysa Faith'i geri getirmenizi istiyorum ve kelimenin tam anlamıyla hepsi bu-"

Ama cümleyi bitiremedim.

Garrett ve Eve benim kader arkadaşlarımdı. Eve'in Omikron'la uğraşması fikri hoşuma gitmemişti ama Dodge Charger'daki lekeli şövalye rolü zaten kafamda az çok oturmuştu. O

Beni terk etti, sorunlarla ilgilendi ve geri geldi. Her zaman geri geldi. Garrett... Garrett rahatlık, arkadaşlık ve dokunuştı; her zaman yanımda olan kişiydi. Eve de artık bunları olmayı öğreniyordu ama-

"Hey," dedi Garrett, aceleyle kanepeye doğru ilerledi ve yanıma yerleşti. "Benden istediğin her şeyi istiyorum, bunu biliyorsun."

İçimi çektim ve kelimeleri aceleyle ağzımdan çıkardım, "İki bağ arkadaşımın da aynı anda gitmesini istemiyorum. Biliyorum! *Hepinize* gitmenizi söylemem gerektiğini biliyorum."

Eve ve Rory aynı anda, "Hiç şansı yok," dediler.

"-ama eğer bir şey olur ve ikiniz de tehlikede olursanız, burada tam bir karmaşa içinde olacağım ve... ve eğer-"

"Ben iyi olacağım," dedi Eve bana, basit ve düz bir sesle. "Ama Garrett, Adam'a katılıyorum. Burada onunla birlikte olmalısın. Omikron, Adam'la ikimizin kuzeye gittiğimizi düşünürken oradan geçmemeli ama yerimizi bildiklerini biliyoruz ve gözlerinin üzerimizde olduğunu varsayarak tedbirli olmak daha iyi olur."

"Anlaştık," dedi Garrett, bir kez başını salladı ve bir kolunu omzuma dolayarak şakağıma hızlı bir öpücük kondurmak için beni kendine çekti.

Jamie ve Rory aynı anda Eve'e, "Ben de sizinle geliyorum," dediler.

Garrett kulağıma alçak sesle, "Gördün mü, şimdi sen ve ben sadece onların tartışmalarını izleyeceğiz," dedi ve dudaklarımdan yarım ağız bir gülümseme çıkardı.

"İkisi de gidemez mi?" Eve'e sordum.

Rory, kendisine ters ters bakan Jamie'ye, "Sahada paslanmışsın," dedi kesin bir tavırla.

Eve elini sallayarak, "O değil," dedi.

"Rory'yle kıyaslandığımda öyleyim," diye itiraf etti Jamie, sanki itiraf etmek zorunda kaldığı için içerlemiş gibi kelimeleri ağır ağır söyledi. "Eğer benimle çalışmaktan rahatsız olmadıysan... ondan daha da memnun olacaksın."

Eve, Rory ikisine de ters ters bakarken yumuşak bir kahkaha atan Jamie'ye, "Oh, ben olsam *daha* memnun olurdum," diye mırıldandı.

"Bir süreliğine uzaklaşırsam buralarda doğal görünecektir. Ve Adam'ı korumak bizim için Faith'i kurtarmak kadar önemli olmalı," dedi Rory, sözleri keskin ve kararlıydı. "O bir sürü. Kız da onun

Aile. Montreal'e giden daha küçük bir ekip Omikron'a gizlice yaklaşmak için ihtiyacımız olan şey olabilir ve-"

Eve, Rory'nin konuşmasını kesmek için elini kaldırarak, "Dinle," dedi. "Bunların hepsi doğru olabilir, ama sırf sen bir görevin başında olmaya alışkınsın diye ödün verecek ya da emirlere uyacak değilim. Ya *beni* takip edersin ya da burada kalırsın."

Rory, Eve'e ters ters baktı ve reddetmek üzere olduğundan emin oldum.

"Belli ki," diye hırladı onun yerine.

Eve ona gülümsedi - çok aşına olduğum vahşi ve alaycı bir gülümseme - ve yanakları kızardı. "Aferin oğlum," diye mırıldandı, ayak parmaklarının üzerine yükseldi ve adam kaskatı, sinirli ve belli ki utanmış bir halde dururken ağzının üzerine bir öpücük kondurdu.

Jamie arkasını döndü ve ilk kez yüzünde olarak oturmayan bir gülümseme gördüm, sanki ayakta durmaya zorluyordu. "İlginç bir yolculuk olacak," dedi bana omuz silkerek.

"Merak etme. Rory ona bir şey olmasına izin vermez," dedi Garrett, sonra gözleri büyüdü. "Yani, de."

Ama gerçekte ne demek istediğini biliyordum. Faith'i bulmak uzak bir ihtimaldi.

Gerçekten alfalarınızı boşa kürek çekmeye mi göndermek istiyorsunuz? Merak ettim.

"Bu da bir şeydir, Adam," dedi Eve, gözümü yakalayarak, onunkine çok az erişimim varken bir şekilde zihnimi okuyarak. "Ve neyse, paralı askerlerin canına okuyarak biraz stres atmayı hiç umursamıyorum. Bu noktada hâlâ Omikron'dan iş alıyorlarsa, bu onların suçu."

Yarım ağız bir kahkaha attım ve midemdeki yeni bulantıyı görmezden çalışarak başımı salladım. Sorun olmazdı. Eve düzinelerce işi tek başına , Rory'nin yanında olması kesinlikle zarar vermezdi.

"Uçuşunuzu ayarlayacağım," dedi Garrett. "Ve her ihtimale karşı geri dönerken araba kullanmak isteyebilirsiniz."

Faith'i bulmaları ihtimaline karşı. Faith risk almaya değerdi, en azından bu kadarından emindim.

OTUZ DOKUZ

Jamie

Iduman ve tuhaf tatlılığın ilk burnuma ulaştığında son tabağı mutfaktaki rafa yerleştirdim.

"Kurutacak birine ihtiyacım olduğunda ortaya çıkamazdım, huh?" diye sordum. Dalga geçmeye, kolay ve çekici olmaya çalışıyordum ama sözcüklerin arasından keskin bir acı sızdı. Cam dolaptaki kendi yansımama bakarak yüzümü buruşturdum.

"Gecenin bir yarısı neden burada gümüşleri parlatıyorsun?" Eve hafifçe tezgâhın üzerine sıçrayarak sordu. Saçları arkadan örgülü, gevşek ve gürdü ve üzerinde haftalar önce ona ödünç verdiğim düğmeli bluzu vardı.

"Senin yukarıda omega'nla olman gerekmiyor mu?" Karşı çıktım ama bu da ilk sorum kadar acıydı ve bakışlarımı yere indirdim, parmak uçlarım tezgahın kenarına sıkıca yapıştı.

Önemli değildi, Eve'in bakışları elle tutulur bir alaydı, hoş bir şekilde kaşınıyor ve gözlerimi tekrar yukarı yönlendirmeye çalışıyordu.

"Adam duygusal ve endişeli hissediyor. Garrett benim açık sözlülüğümden rahatsız oluyordu. Birlikte sakinleşiyorlar," dedi Eve.

"Ben de kendimi biraz duygusal ve endişeli hissediyorum. Belki de gidip Rory'yi bulsan iyi olur," diyerek tezgâhtan uzaklaştım.

Yine de yeterince hızlı değildi. Eve'in bacakları kalçalarıma dolandı, beni kavradı ve oturduğu yere geri çekti, sıktı

Belime sarılmıştı, kendimi içinde bulduğum en güzel tuzaktı. Yine de verdiğim tek tepki boğazımda giderek büyüyen bir yumru oldu.

"Sakin bana kıskandığını söyleme," diye mırıldandı Eve, alnını benimkine çarparak.

Bunun üzerine gülümsedim ve yüzünü her incelediğimde bana sürpriz gibi gelen belli belirsiz çilleri inceledim. "Hayır, . Belki biraz. Rory'nin seninle Montreal'e gelmesinin daha mantıklı olmasını kıskanıyorum. Senin için endişeleniyorum."

"Oh, beni tanıyorsun, ben-"

"Yapma," diye bağırdım, ona ters ters bakarak. "Sadece... Bana güven vermek zorunda değilsin. Neler biliyorum. Her halükarda endişeleneceğim. Seninle birlikte olsaydım ben de endişelenirdim."

"Bu durumda belki de Rory'yi benim götürmem daha iyi olur," diye mırıldandı Eve, kolları omuzlarımdan üzerinden kayarak.

"Rory *çok* ," dedim sırtarak, sonunda o yumruyu yutabilmişim. "En endişelisi."

"En endişeli?"

"Mhm, endişeli-kötü."

Eve kalçalarını kalçalarımın etrafında sıkarak, "Ah canım, Jamie, sayıklıyorsun," diye alay etti.

Eğildim ve o da benimle öpüştü, yakınlaştı, dudakları ayrıldı ve dilime karşı yumuşak bir uğultu yükseldi. Kalçalarına uzandım, onu tezgahdan kolayca kaldırdım ve bizi kapıya doğru döndürdüm.

"Bu gece Adam ve Garrett'la birlikte gizlice içeri mi gireceksin?" Ben sordum.

"Beni meşgul etmeyi planlıyorsan hayır," dedi Eve, çenemde öpücükler gezdirdikten sonra köşesinden şakacı bir şekilde ısırdı.

Belki de onu bağ arkadaşlarıyla, omega'sıyla vakit geçirmesi için teşvik etmeliydim ama ağgözlü hissediyordum. Ve evet, kıskanıyordum da. Onunla Montreal'e giden kişi olmak istiyordum çünkü bağ olmadan, nasıl olduğunu, güvende olup olmadığını bana söylemeleri için Garrett ve Adam'a güveniyor olacaktım.

Ya da onu ısırabilirsin, diye ekledi arka beynim. Ama ona haftalar önce beni sahiplenirse, benim de onu sahipleneceğimi söylemişim ve o bunu kabul etmemiştii. Ve ben bunu istiyordum, onun üzerindeki izimi.

bağlanmak istediğim kadar. Beni ısıtırırsa karşı koyabileceğimi .

Onu evin içinde, üst kattaki yatak odama taşırken dikkat dağıtıcı öpücüklerini görmezden gelmeye çalıştım. Eve ve Adam yuvaya birlikte yerleşmişlerdi, görünüşe göre kalıcı olarak ve Eve kendine bir yer kapmaya karar vermedikçe misafir odası öylece kalacak gibi görünüyordu. Ben onun odalarımız arasında dolaşmasını, o an için kendisine kim uygunsa onunla yer kaplamasını tercih ederdim. Geçen gece Rory'yle birlikte neredeyse duvarda bir delik açıp yatak odama giriyorlardı.

"Aynı anda iki alfabla birlikte olabileceğini düşünüyor ?" Dalgınca sordum.

Eve kaskatı kesildi ve sonra hemen gevşedi, yüzü düşünceliydi. "Emin değilim. Kulağa kalabalık geliyor. Ama belki bir gün. Garrett-"

"Sanırım Rory'yi düşünüyordum," dedim kırışmış burnuna gülerek. "Ne?"

"Ben sadece... Rory ve ben hâlâ her şeyden çok kavga ediyoruz. Eğlenceli ama ... seninle aramızdaki ilişkiyi seviyorum," dedi, diğerlerinin duymasını istemiyormuş gibi sesini alçaltarak. Sıcak tonu içime işledi ve kaslarımda kalan gerginliği hafifletti.

"Adam ve Garrett'la böyle değil misin?" Ben sordum.

Eve'in dudakları kıvrıldı, başını sallarken kalın siyah kirpikleri bana çarptı. "Pek sayılmaz. Onların yanında alfa benim. Rory ile de öyle. *Genelde* bunu tercih ederim."

Aradaki farkı anlamak için onu hepsiyle birlikte izlemek istedim ama bana meydan okuyan biri olarak değil de eşit biri olarak gelmesi hoşuma gitti. Teslim olmak gibi bir sorunum olmazdı.

Eve'in ayağı yatak odanın kapısını dürttü ve sonra kıpırdanarak kollarımdan kurtuldu ve geri çekildi. Elleri giydiği gömleğin düğmelerine gitti ve onları yakasından göğüslerine kadar .

"Hâlâ benim gibi kokuyor mu?" Kendi gömleğimi başımın üzerinden çıkararak sordum.

Eve tasmayı burnuna götürmek için durakladı, başını salladı ve kaşlarını çattı. "Artık değil."

"Açık kalsın," dedim.

Eve bana gülümsedi, göz ucuyla beni izliyordu. "Senin için mi benim için mi?"

"İkisi de," dedim omuz silkerek. Eğer gittiğinde onu burada bırakırsa... evet, onu koku işareti için yakınımda tutarak utanç verici bir şekilde muhtaç bir şey yapardım. Ve eğer yanında götürürse, izimin bir şekilde onun üzerinde olduğunu bilmenin sahiplenici alfa zevkini yaşardım.

Kot pantolonumu ve iç çamaşırlarımı çıkardım, Eve gömleğin düğmeleriyle oynayıp birbiri ardına açarken yatağa doğru ilerledim. Arkama yaslanıp sikimi okşamak için uzandığımda gözleri beni takip etti, göğüslerinin altında hala bağlı olan tek bir düğme kalana kadar onu izledi.

Bir diziyle yatağın üzerine kaydı, kumaş kayarak açıldı ve çıplak amcığı ortaya çıktı. Dilim dudağımın üzerinden dışarı fırladı ve Eve kıkırdadı, dizleri baldırlarımın üzerindeydi. Ayaklarından biri yatağın üzerine dikilmişti, bacağı ona açıkça hayran kalmam için dışarıya doğru eğilmişti.

"Yaklaşacak mısın?" Diye sordum, mırıltılarım kelimeleri kalınlaştırmaya başlamıştı bile.

"Mm, bunu düşünüyorum," dedi Eve, ayağa kalkarak, ileriye doğru attığı her hafif adımda şiltenin üzerinde dikkatlice dengede durarak.

Kalçalarımdaya duraklayıp ayağının yumuşak iç kısmıyla kısa bir süre sikimi okşarken, ayaklarım kenardan sarkarak yatakta daha da aşağıya indim.

"Benim için endişelenmene gerek yok Jamie," dedi Eve.

Mırıldandım ve Eve'in karanlık seksinin yüzümün üzerinde gezinmeye yaklaştığı resme odaklanmaya çalıştım. "Korkarım paketin bir parçası. Pozisyonlar tersine dönseydi benim için endişelenir miydin?"

Eve homurdandı ve sesi . İkimizin de cevabı bildiğinden şüpheleniyordum, eğer roller tersine dönseydi Eve evde kalıp benim dönmemi beklemezdi. Bu da beni bu fikirden tekrar rahatsız etti.

Sonra diz çöktü ve tek soluyabildiğim onun sert kokusuydu. Dilimi onun tadında yakmak istiyordum. , ellerimi sıcak kalçalarının etrafında birleştirdim ve

onu ağızıma doğru indirdim, bakışlarımı onun uzunluğuna doğru kaydırdım ve koyu renk gözlerini benimkilerde buldum.

Dudaklarımı ona doğru açarken bakışlarını tuttum, dilimle deliğinden klitorisine kadar okşadım. Ağızıma doğru yumuşakça yuvarlanmadan önce derin bir nefesle göğüsleri yükseldi, kirpikleri memnuniyetle çırpındı. Bir elimi kalçasından çekip onunkini kavradım, avuçlarımızı sıkıca birbirine bastırdım ve seksine karşı mırıldandım, o inleyip bana karşı sallanırken dilimi içine soktum.

Beni boğabilirdi, umurumda bile değildi. Duman, baharat ve am içinde boğulup mutlu ölebilirdim.

"Senin için endişelenirdim, evet," diye fısıldadı Eve, kelimeler bir inilti ve kalçalarının sert bir tekmesine dönüştü, burnum yanlışıyla ve sonra daha kasıtlı olarak klitorisini dürttü. "Yine de senin için endişeleneceğim."

Başımı çevirip dişlerimi kalçasının etine geçirmek, o yokken güvende olduğuna dair bana biraz güvence verecek bir bağ kurmak istedim. Ya da her acı kıpırtısında beni çıldırtacaktı. Eve'e sormadan bir bağ talep etmek doğru olurdu ama bunu Garrett'tan daha az zarafetle karşılayacağından şüpheleniyordum.

Birden yarağımı sokmak, onu elimden gelen tek şekilde tutmak, nefesini uzunluğuma binerken yüzünde şok olmuş bir teslimiyet ifadesiyle içine gömülmek için çaresizce onu yaladım.

"Siktir, Jamie," diye nefes aldı Eve, kalçaları kulaklarımın etrafında gerilmişti. Klitorisine sokuldum, dilimle onu becerdim, bir nefesle yukarı kaymadan ve dudaklarımı klitorisinin etrafına kilitlemeden önce onun her küçük tadını emdim.

Parmakları benimkilere kenetlendi, elim kalçasını sıkıca tutuyordu, o çalışsa bile. Dilimin ucuyla klitorisini okşadım, dudaklarımla endişelendim ve o haykırana, üzerimde eğilene, uzun örgüsünün kuyruğu karnıma yumuşakça çarpına kadar ona karşı mırıldandım. Boşalırken titredi, çenem onun saliverilmesiyle kayganlaştı.

Kolumu Eve'in beline doladım ve ayağa kalktım, küçük şaşkınlık çığılı karşıısında ona sıırttım. Bacakları omuzlarıma dolandı, boşdaki eliyle başımın arkasını tuttu.

"Sen nesin-Oof!" Eve benden hızlı bir dönüşle yatağı geri indi, onu hevesli bir dille temizlerken aynı anda hem hırılıyor hem de gülüyordu, tadı boğazımı kavuruyor, kanımı ısıtıyor ve aletimi sertleştiriyordu.

Dilimi klitorisinin üzerinde bir kez daha döndürdüm, onaylayan homurtusuna gülümsedim ve sonra geri çektim. Başı yatağımanın ayak ucundaydı, bir eli hala benimkine yapışmıştı, yanakları zevkten pembeleşmişti. Eve inkar edilemeyecek kadar güzel, seksi ve bozulmamıştı ama nadiren yumuşaktı.

"Güzel olduğundan bahsetmiş ?" Ona göz kırparak .

"İltifatlarını çok ihmal ettin," dedi Eve sırtarak, ama bakışları sıcaktı.

Başımı ve kulağımanın yanındaki dizi öptüm, başparmağımla yumuşak alt kısmını okşadım, gözlerini bana çevirmesine neden olmayacak kelimeleri düşünmeye çalıştım.

"Eğer ısırırsan, ben ısırırım."

Başparmağıım durdu ve gözlerim büyüdü. Eve'in eli bir kez sıkılarak dikkatimi tekrar yüzüne çekti. Rahatlamıştı, gülümsüyordu ve beni öne çekmek için bacağını omzumdan kaydırıp dizlerini kaburgalarımın etrafına sıkıştırdı. Diğer eli benimkine uzandı ve ben onun üzerinde uzanırken, kalçalarına sarılıp karnımızı birbirine bastırarak başının üzerinden geçirip yatağıın kenarına yasladı.

Üstüne uzanmıştım, düğümüm açıklığına yaslanmıştı ve sikim kıvrımlarına bastırılmıştı ve Eve altımda rahatça nefes alıyordu.

"Emin misin?" diye sordum. Çenesini, boğazını ve köprücük kemiğini öpmek için başımı eğdim, sırtımı kamburlaştırdım ve hâlâ giydiğı gömleğın sarkık kumaşına sokuldum, böylece göğsünü ağzıma alabildim.

"Mhm. Buralarda alfaların hat trick'i olsa iyi olur," dedi.

Ona ters ters bakmak için doğrudum ve o da güldü, bir elini çekip yüzümü kendi yüzüne doğru çekti. "Eminim, Jamie. Mmm, senin üzerinde tadım güzel."

"Öyle," diye kabul ettim, mırıltısı öpücüğe karışırken iç geçirdim.

Eli yüzümden ayrılıp uzandı ve sikimin başını seksine doğru yönlendirdi. Hemen içine girdim, yüzündeki ince değişimi, dudaklarının gevşemesini ve gözlerinin açılmasını izledim.

"Çok mu fazla ?" Kalçalarımı yavaşça öne doğru yuvarlayarak sordum, amının sikimin etrafındaki yakıcı kavrayışından ziyade ona odaklanmaya çalıştım, omurgamın dibindeki kaşıntıyı savurma ve sürme dürtüsü.

Eve gömleğinin son düğmesini açtı ve sonra kavis çizerek tenini benimkine bastırdı, mırıltılarımız odayı doldurdu. "Çok fazla değil," dedi, başka bir öpücük için uzanarak.

Gerginleşmesini bekledim ama aramızdaki tek gerginlik sikimin onun içine girip çıkmasıydı. Bacakları kalçalarıma beni tahrik etti ve eli tekrar benimkini buldu. Onu aşağıda tutmuyordum, daha çok o beni üstünde tutuyordu ve bu dişlerimin ağrımına neden oldu, vücudum onun içinde pistonlamaya olan çılgınca ihtiyaca karşı savaşıyordu.

"Seni bekletecektim. Seni o kadar sinirli ve sabırsız yapacaktım ki bir gün koşup beni ısıracaktın," dedim ona sırtarak.

Eve güldü. "Uzun sürmezdi," diye itiraf etti, sırtını kaldırdı ve göğüsleri göğsüme sürtünürken inledi. "Jamie, yalvarmayacağım."

Belki de değil, ama başını çevirdi ve bakışlarımın altında boğazını kamburlaştırdı. Bir yanımda bu görüntüyü sürü arkadaşlarımla paylaşmak istiyordu ama diğer yanımda bunun çok değerli olduğunu biliyordu. Yine de onun üzerindeki işareti göreceklerdi. O sadece ve sadece . Onun bu halinin, yayılmış ve teslim olmuş halinin de sadece bana ait olduğunu hissediyordum. O ve Rory hırslarını birbirlerinden çıkaracaklardı - Rory'ye odadaki en güçlü kişi olmak zorunda olmadığını hatırlatacak, Eve'e de *öyle olduğunu* hatırlatacaktı. O ve Garrett birlikte Adam'a bakacak, onu sürümüzde güvende, tatmin olmuş ve mutlu kılacak şeyin iki yarısı olacaklardı.

Ve Havva'nın alfa olmaya ihtiyaç duymayan, başka birine tamamen güvenen bu parçasına sahip olurdum.

Başımı eğdim ve omzunun üstündeki bir şeridi yaladım. Gerildi ama sadece bir anlığına, iç çekerek ve başını benimkine yaslayarak. Nabzını emdim, içindeki itişlerim yavaş ve derindi, sonuna kadar çıktım ve sonra onu düğümlemeden itebildiğim kadar içeri girdim. Rory'nin Eve'i düğümlemek olarak tarif ettiği, sakin ezici acısından ziyade sikişmenin sürtünmesini istiyordum.

"Jamie," diye tısladı Eve, daha da gerinerek.

Sırıttım, boğazındaki kaslardan çenesine kadar kemirdim ve bunun sonucunda çıkardığı hırıltı titreşti.

"Tanrı aşkına, Jamie." Kulak memesini emerken Eve tekrar eğildi. "Sadece ısır-Ah!"

Bir daha sert, yumuşak ve dikkatliydi. Sadece deriyi kırmam gerekiyordu, bir parça koparmam değil. Eve'in kanı dilimde keskin ve metalikti, ısırığım dişlerimin arasına sıkışan loba zar zor giriyordu. Ama yeterliydi. Sürpriz ve mizah ve... ve beklenmedik derinlikte bir sevgi ve güven, kendi duygularımla mükemmel bir şekilde harmanlanarak bağa damladı.

Bir de kızgınlığı vardı. Kıkırdadım ve minik bağ izini emmeye geri döndüm. Eve nadir bir inilti çıkardı ve keskin ve hızlı hareketlerle kalçalarımı karşılamak için sallandı, düğümüm klitorisine baskı yapıyordu. Elleri benimkilere sıkıca yapışmıştı, sanki yüksekten düşmemek için bana tutunuyordu. Onu yerinde tutmak ve aynı anda oraya itmek istedim. Hedefime dönmeden önce boğazını kısa bir süre öpmek için geri çekildim.

Eve bağlantıyla birlikte nefesini tuttu ve bağda açlık yükseldi.

"Benim için gel, ben seninim," diye fısıldadım kulağına.

Bu emre sinirlenerek ofladı, ama ben işaretimi daha da sertleştirdikçe kilidi sıkılaşıyordu; amcığı şişiyor ve beni içine alıyor, sıkıca tutturuyordu. Çok az kan vardı, sabah ilk iş Rory'yle birlikte gideceğini düşünürsek bu iyi bir şeydi.

Eve'in nefes alışları her itişte daha da sabitleşirken ve kilidi sikimin etrafında kenetlenmeye başladığında, ellerimizi yüzüne yaklaştırdı. Yumruğumun arkasını öptü ve ben de işaretime karşı mırıldandım,

kendimi onun derinliklerinde tutuyor ve onu bitirmek için düğümümü klitorisine sürüyordum.

Kilit etrafımı sıkıca sardı, sanki biri aletimin etrafına bir ip sarmış ve sonra her iki ucundan çekmiş gibi, aynı anda hem boğucu hem de harika. Eve parlak bir çığlık attı ve sonra bileğim ağzına geldi. Isırdı, dişleri sol bileğimin iç kısmına çarptı, içimden geçen bir mermiye benzer bir his, ama şok ve pound doğrudan horozuma koşuyor.

Aramızdaki bağ güçlendi, Eve'in hoş ve kendini beğenmiş memnuniyeti, kafamın içinde patlayan orgazmı, onun kilidiyle gök gürültülü bir sürtünme çatışmasıyla buluşan benimkini tetikledi. Eve'in boğazına doğru böğürdüm, kalçalarımın etrafındaki uylukları beni sıkıyor ve içinde tutuyordu, kalçalarımız daha da yakınlaşıyordu.

"Lanet olası küpeleri nasıl takacağım Jamie?" Eve ısırığını yalamadan önce bileğime doğru homurdandı ve beni ikinci bir salınımla titretti, eğer ilkinden hala çökmemiş olsaydım daha net olurdu. "Bir dahaki sefere lanet parmağını ısırıp koparacağım."

Güldüm, onun üstünde titriyordum. "Memeni ısıracağım." "Taşaklarını ısıracağım."

Bu kadın için yaratılmış olmalıydım, çünkü tek düşünebildiğim Eve'in ağzının taşaklarımın üzerinde olmasıydı.

"Hayır, yapmayacağım," diye iç çekerek düzeltti, yumuşadı ve kollarını sırtıma dolamak için ellerini benden kurtardı. "Burnunu belki. Rory'nin taşaklarını ısırdım."

"Bu muhtemelen hoşuna giderdi."

Homurdandı, yüzünü bana çevirdi, dudakları kırmızıydı ve gülümseyerek gerildi. Aramızdaki bağ sıcacıktı, Eve'in sisinin ardında diğerlerinin dikkatli ve memnun bakışları vardı, etrafımı hoşnut ve tatmin olmuş bir sis sarmıştı.

"Beni özleyeceksin," dedi.

Gözlerimi kırıştırdım ve bir kez başımı salladım. "Evet, öyleyim," dedim, bu konuda çok yorgun görünmemeye . Bizi yanlarımıza kaydırdım ve Eve'in kilidi bir ısırık gibi boyumdan aşağı sürüklenerek dudaklarımdan bir inilti çıkardı.

Beni öpmek için eğildi. "Uzun sürmeyecek. Güvende olacağım."

"Öyle olsa iyi olur," dedim.

Yatağın ters tarafındaydık ama Eve kollarıma sarılmış, bacağını kalçama ve ısırtığı bileğimde zonkluyordu. Sabah olup da onun gitme vakti gelene kadar hareket etmeyi .

"Sen de güvende ol," diye fısıldadı Eve ve kendi endişesini benden saklamaya çalışarak başa geri dönüyordu.

Burnuna ve ağzına bir öpücük kondurdum. "Söz veriyorum."

Mırıldandı ve bileğimi tekrar dudaklarına götürdü. Üzerime örtülmesi için bizi tekrar döndürdüm ve bıraktığım küçük kırmızı izlere sırtarak lobundaki işaretle ilgilendim.

"Seni ayağından ısırırım, böylece yürüyemezsin," diye mırıldandı Eve.

Güldüm ve tekrar bana hazır olmasının ne kadar süreceğini merak ederek kendimi onun içinde tutmak için doğruldum.

KIRK

Eve

■ Böyle anlarda bağı tekrar kapatabilmeyi diliyordum. Rory gergin ve sabırsızdı ve diğer üç bağ arkadaşım da *-dört lanet bağ arkadaşım mı Eve? Gerçekten mi?*

Sürü evinin garajında kontrol altına alınamayan bir endişeyle kaynıyorlardı.

Jamie'nin gözleri kulağımdaki işarete sabitlenmişti, kaşları çatıktı ve dudaklarında hafif bir gülümseme vardı. Gece boyunca, göğsü sırtıma yaslanmış ve dudakları hâlâ kulağımın lobunda kenetlenmiş bir şekilde uyuyakalana kadar bu işarete dikkatle bakmıştı. Bu sabah cipi küçük çantalarımızla doldururken kimse izi gördüğüne şaşırmamış ya da rahatsız olmamıştı. Kullanmak için yeni bir pasaportum vardı ve eski bir arkadaşımın beni ve Rory'yi havaalanında karşılamasını ayarlamıştım, yani tek ihtiyacımız olan şüpheli görünmemektir.

"Bundan sonra saklanmak zorunda kalacağını mı düşünüyorsun?" Adam parmak ucunda yaklaşarak sordu.

"En iyi planımız mümkün olduğunca çabuk buraya geri dönmek olacak," dedim ve uzanıp onu kendime doğru çektim. Boğazındaki izlerimden bir avuç öperken sarktı ve iç çekti.

"Bunun bir hata olduğunu düşünüp duruyorum," diye fısıldadı. "Faith'in orada olma ihtimali-"

"Bu bir şans," dedim basitçe, "ve bu da onu yolculuğa değer kılıyor."

Adam'ın içinde yükselen yoğun, tatlı dalgayla gözlerimin kapanmasına izin verdim. Minnettarlık ve sevgi, sıcak, şefkatli ve saran.

Ve aşk olduğundan şüphelendiğim ama henüz ele almak için zaman ayırmadığım daha derin, daha ağır bir duygu. Bir an için ona doğru eğildim, şaşırtıcı derecede nazik buldum ve hiç de direnmeyi beklediğim gibi bir tutuş ve çekiş değildi.

"Teşekkür ," diye fısıldadı Adam.

Onu kısa ve sert bir şekilde öptüm ve sonra garajın dışından gelen ayak sesleriyle kaskatı kesildim. Saat sabahın altısı bile değildi. Adam'dan ayrıldım ve hepimiz dönüp kaldırımda koşan komşumuz Hannah'yı izledik. Elini kaldırıp bize gülümsedi ama egzersizine devam etti.

"O bir omega," diye fısıldadı Adam, aralarındaki bağı merak ederek. "Ne?" Garrett kaşlarını kaldırarak sordu.

Adam başını salladı ve omuz silkti. "Bastırıcı kullanıyor. Barbeküde fark ettim. Bir ara, ortalık yatıştığında, onunla tanışmak isterim."

Bunun üzerine dudaklarımı büzdüm. Adam da ben onunla tanışmadan önce baskılayıcı kullanan bir omega olmuştu ve yaşlı kadınla bir akrabalığı olduğundan şüpheleniyordum. Adam'ın onunla yalnız görüşmesine izin vermeden önce onu araştıracaktım.

Rory, "çıkmanız gerek," diye hatırlattı.

Adam geri çekildi ve ben Garrett'a doğru kaydım, yüzünü ellerimin aldım ve benimkiyle buluşması için aşağı çektim. "dur," diye mırıldandım ve Garrett sırttı.

"Her zaman," diye cevap verdi, omzumun üzerinden Rory'ye bakarak. "Lütfen Rory'yi Kanada'da bırakma, ne kadar sinir bozucu olsun."

İçimi çektim ve başımı salladım. "Elimden geleni yapacağım. Omega'mı memnun edeceğim."

Garrett buna karşılık olarak , ama neşesi bağı doldurdu. Döndüm ve Jamie elimi tutarak aracın etrafında dolaşıp bana kapıyı açtı.

"Dikkatli ol," dedi, sözlerini alçak sesle ve gizli tutarak.

"İnanılmaz olacağım," dedim ona gülümseyerek. "Onları güvende tut."

Ciddiyetle başını salladı, ben de yavaş ve derin bir öpücük için onunla yarı yolda buluştum. Garrett ve Adam kendi endişelerini yatıştırmak için birbirlerine sarılmış, Rory sabit ve sabırlı bir şekilde çabılıyor, Jamie ise beni yanında tutabilecekmiş gibi bana sarılıyordu. Jamie'nin dudakları açgözlüydü ve öpücüğü küçük ısırlıklarla hafiflettim,

Ön koltuğa kaymadan önce bileğindeki izi son bir kez yalamak için elini aramızda kaldırdı.

Rory garajdan çıkarken Jamie cipin etrafından dolaşıp diğerlerine katıldı, diğerlerinin küçük endişe dalgalarının aksine bağında sinirli ve keskin bir nota vardı.

"Heyecanlandın," diye fark ettim.

Rory'nin kaşları çatılmıştı ama bu, aralarındaki bağı gizleyemiyordu; tende parazitin eğlenceli çıtırtısı gibi bir şeydi bu.

"Benimle yalnız kalma zamanı mı?" Mırıldandım.

Elleri direksiyonun etrafında kenetlenirken gözleri bana doğru kaydı ve ben de güldüm.

"Öyle değil," dedim, biraz da alaycı bir şekilde.

"Yani... bu bariz bir artı," dedi Rory, yüz ifadesi hafifçe gevşeyerek. "Ben... sahada olmayı özledim."

"Omikron'la dövüşmekten keyif aldın." Bu bir soru değildi. Rory'nin o gece kafası iyiydi, heyecanlı ve güçlüydü ve buna hakkı vardı.

"," dedi usulca, bir omzunu silkerek. "Ben de öyle."

Rory kısa bir süre başını çevirip tekrar yola baktı ve her ne düşünüyorsa, bağa tercüme edemeyeceğim kadar hızlı ve incelikliydi. "Sen ve Adam için doğru sürü olduğumuza inanmak istemiyordum. Şimdi öyle olduğumuzu umuyorum. Ama senin bizim için doğru alfa olduğunu biliyorum."

Rory'nin ağzından bu sözleri duymak çok beklenmedikti, bu yüzden uzanıp elimi kasıklarının üzerine koydum, kabaca sıktım ve sonra araba yoldan çıkıp neredeyse bir posta kutusunu devirirken güldüm.

"Eve!" Rory havladı.

Dengemi yeniden sağladığımda koltuğuna doğru eğildim ve arkama yaslanıp emniyet kemerimi bağlamadan önce boğazındaki izimi öptüm.

ESKİ MONTREAL ıslak ve ışıltılıydı, kaldırım taşları her kapıda parlayan sıcak ışıklarla ışıldıyordu.

Rory nefesinin altından, "Burası keyifsiz bir gece kulübünü tercih edeceğin türden bir yere benzemiyor," dedi.

Kolunu omzuma atmış, gecenin soğüğundan hafif bir koruma sağlıyordu ve arada bir eli uzanıp sarı peruğumun köşesine dokunuyordu. Başında geniş kenarlı siyah bir fötr şapka vardı, yüzünü geçen gözlerden saklıyordu ve çenesindeki belirgin gri çizgiye biraz koyu renkli geçici boya sürmüştüm. Hâlâ iri yarı ve inkar edilemez bir alfaydı ve kılık değiştirmemizin büyük kısmını peruk, mavi lensler ve yüz hatlarımı düzeltmek ve cildimi solgunlaştırmak için ağır bir makyajla kendim üzerinde çalışmıştım.

"Zengin, eski paralı, şehirdeki en iyi otellerden bazıları," diye belirttim. "Tam da güçlü alfaların iş için kalmaya geldikleri bir yer. Bu da bu işin korunacağı türden bir yer olduğu anlamına geliyor."

Rory etrafımda gerildi ama hafifçe başını salladı, tekrar aşağı baktı ve sırtıttı. "Bunlarla nasıl yürüyebiliyorsun? Hem de kaldırım taşlarının üzerinde."

Stilettolar benim tercih ettiğim ayakkabılar değildi, özellikle de böyle bir gecede yapılması gereken işler varken, ama onlar gerekli bir kötülük ve sıkışık durumda bir son dakika silahıydı.

"Antrenman," diye yumuşak bir şekilde cevap verdim. "Neredeyse geldik. Bir suça tanık olmayı bekliyormuş gibi bakarak içeri girmeyin. Paltolarımızı kontrol edeceğiz-"

"Silahlarınızı nereye saklamayı başardınız?" Rory sordu, iri eli çıplak kolumdan aşağı kayarak kalçamı kavradı ve kısa bir süre kılıf kayışını .

"-Kendimize içki ısmarlarız, sakın beni burada birayla utandırmaya ," dedim Rory homurdanırken. "Kızları takdir ediyoruz. Parayı bırak. Ve-"

Rory başını eğerek kulağıma doğru hırladı. "Eve, planı *biliyorum*. Kızı senin seçmene bile izin vereceğim. Yetki sende. Ben yedeğim."

"Benimle *flört* mü ediyorsun?" Rory'nin sırtışını görmek için yan tarafa bakarak mırıldandım.

"Biraz. Boynuzlama şeyini yapabilirim, değil mi? Sadece birlikte izleyebilir miyim?"

Gözlerimi devirmiştım. Plan, güvenliği çok erken kızdırmadan ana pistten çıkmanın bir yolu olarak özel bir dans için kadınlardan birini seçmekti.

"Onu bizim için dans ettirmeyeceğim, Rory," diye homurdandım. "Bunu Garrett'a sakla."

Rory'nin sırtışı parladı. "Dürüst olmak gerekirse aynı çekicilikte değil. Ama muhtemelen haklısın-Adam başka bir omega'yı baştan çıkarmana izin verirsem çok kıskanır."

"Faith'in burada olacağını sanmıyorum," dedim sessizce.

"Ben de öyle," diye kabul etti Rory. "Ama Adam bizim omega'mız, yani kontrol etmeye değer."

Rory'nin ısırma değeri bir alfa olmasının nedeni bu tür bir ifade olduğu için sokağın ortasında durdum, ellerimi Rory'nin arka ceplerine sokarken -bir sustalının dikkatle saklandığı bel kılıfını fark etmeden- yerlilerin ve turistlerin yanımdan izin verdim ve kalçalarını kendime çektim. Topuklu ayakkabılarımla onun boyundan sadece birkaç santim uzaktım ve başımı eğdiğimde dudakları hevesle benimkilerle buluştuğunda birbirimize hoş bir şekilde oturduk. Rory'nin elleri sırtımı kavradı, çıplak tenimin üzerinden geçen ince kayışların altından kayarak eski yara izlerinin üzerinde dikkatle gezindi ve onları saklayan makyajı bulaştırmamaya dikkat etti.

"Burayı ne kadar sessiz terk etmek istiyorsun?" Dudaklarına karşı fısıldadım. "Omikron bağlantıları var, ama eğer o burada değilse-"

Rory, "Eğer o burada değilse, burası bir tuzak," diye mırıldandı. "Bunun bir önemi yok. Hadi yakıp yıkalım."

İkimiz de sırtırken dişlerimiz hafifçe çarpıştı. Hayatlarındaki kesintilere hazır olmayan bir sürüye sorun ve şiddet fırtınası getireceğimden endişelenmiştim. Şimdi ise -en azından Rory'yle ve Jamie'yle- onları can sıkıntısından kurtarıp kurtarmadığımı merak ediyordum.

", koca adam. İşe gidelim."

Rory sevecenliğime sinirlenerek oflasa da beni kırmızı ışıklarla süslenmiş küçük ara sokağa kadar takip etti. "Güvenlik konusunda emin misin?"

Başımı salladım ve kolunun altından omuzlarımı silktim. "Hayır, ama eğer yanılırsam ve bizi yakalarlarsa, iş geçmiş olur."

Rory'nin gülümsemesi düzleşti ve bana dik dik baktı, şapkasının gölgesinin altından bakışları görünüyordu, gözleri kıpkırmızı parlıyordu ama aramızdaki bağdan keyif aldığını hissediyordum.

La Moursure Rouge'un kapısına bir alfa yerleştirileceğini biliyordum ve oldukça etkileyici bir cüsseye ve güzel korkutucu bir bakışa sahip olmasına rağmen, Rory'ye veya bana gerçekten karşı koymadı, ellerini neredeyse tembelce görünen üstünkörü bir taramayla üzerimizden geçirdi. Kulübün girişi tatlı yeşilliklerle doluydu ve siyah duvarlara gölgeler halinde şehvetli şekiller düşürüyordu. İçerideki parlak tezgâhta neredeyse boş bakışlı, kızıl saçlı, güzel bir kadın vardı ve paralarımızı ve Rory'nin ceketini aldı. Göz ucuyla hem onu hem de kapıcıyı izledim, ama ikisi de varlığımızı fark edecek bir hareket yapmadı.

Güvenlik kameraları gizlice aynaların, bitkilerin ve kollarında, gırtlakları kesilmiş ve ısırılmış fildişi kadın heykellerinin arkasına saklanmıştı. Karanlık bir köşeden müzik ve ışıklar birbiriyle uyumlu bir şekilde çalışıyordu ve kasıtlı olarak aç verilmiş bir ayna, zarif bir bedenın puslu bir spot ışığı altında altın bir direğin etrafında döndüğü sahneyi bir anlığına gözler önüne seriyordu.

Rory'nin sırtındaki eli beni salona götürdü, soluk mavi neon ışıklı uzun bir ampul ana kata giden yolu gösteriyordu. Bar hemen önümüzdeydi, en uçta küçük bir grup adam bir araya toplanmış, birkaçı da boylu boyunca dağılmıştı.

Rory'ye "Buzlu Mamont" dedim.

Başını salladı ve barın köşesine doğru adım attı. Sırtına yaslandım, bana bakan ilk adama gülümsedim, o da bana sırtarak karşılık verdi. Daha yaşlıydı, solgun ve yırtıcı bakışlarıyla beni hevesle inceliyordu

-Yakışıklı değil ama ceketinin altında kaslı.

Paralı asker, diye karar verdim. Barın sonunda ve sahnedeki inanılmaz dansçıyı sadece yarı yarıya izleyen grup da bu profile uyuyordu. Gözlerimin ucuyla daha fazla adamın bulanık gölgelerini saydım. Rory'nin heyecanı ve endişesi bağda yükseliyordu ve onun da benimle aynı sonuca varmış olması gerektiğini düşündüm.

La Mousure Rouge'daki herkes bizim için buradaydı. Gecenin bir tuzak olduğuna şaşırmamıştım ve Faith'in meşru bir yem olarak kullanılmadığından emin olmanın tek bir yolu vardı.

Hâlâ bana bakan adamın greyfurt kabuğu kokusunun yükselen acı kenarına karşı nefesimi tutarak sahnedeki dansçıyı izledim. Ufak tefekti, kalçaları kasla kalınlaşmıştı ama aynı zamanda zengin yiyeceklerle yumuşamıştı, karnı güzelce yuvarlaklaşmıştı. Kalp şeklinde bir yüzü vardı ve çıplak ayakla dans ediyordu. Ayrıca yüzünde ilginç bir şekilde mutsuz bir ifade vardı, biraz boştu, sanki başka bir yerde olmayı hayal ediyordu ve bu fantezi bile tatmin edici değildi.

Bu kadar uzaktan bunu söylemenin bir yolu yoktu ama barda ilan edildiği gibi onun bir omega olduğundan şüpheleniyordum. Sahnenin etrafında, olabildiğince yakın olmasalar da, yalnız ya da küçük erkek gruplarından oluşan birkaç masa vardı. Onun performansıya onun kadar ilgilenmemiş görünüyorlardı ve bu geceki seyircilerin tamamen ölüm teklifimize cevap veren profesyonellerden oluştuğuna her zamankinden daha çok emindim. Herkesin benim ve Rory'nin kılığına girdiğinden şüpheliydim, bu da hepsinin bir işaret beklediği anlamına .

Ateş edilmeden sahne arkasına geçemeyecektik. Rory iki elinde birer içkiyle yavaşça bardan uzaklaştı ve Benimkini hemen aldım, böylece gerekirse bir silaha uzanabilirdi. Ona baktım ve bir kez başını salladı. İçkilerin güvenli olduğuna güveniyordu. Bardaki diğer herkesin maden suyu ya da el değmemiş likör içtiğini düşünürsek, belki de dövüşten önce çakırkeyif olmamızı planlıyorlardı? Sürprizle , çünkü biraz rahatladığımda daha iyi dövüşürdüm.

Rory'ye, "Sahnenin yanında bir masa istiyorum," dedim.

"Elbette biliyorsun," diye mırıldandı, onu dirseğimden tutup yerdeki ince kalabalığın arasından geçirirken takip etti. Böyle bir yerin haftanın herhangi bir gecesi tıklım tıklım dolu olması gerekirdi. " mu?" diye sordu, kalçaları direği sıkıca kavrayan ve şarkı biterken yavaşça dönerek teslim olmuş gibi duran kızı başıyla ederek.

Başımı salladım. "Hayır, önce bir tane daha izleyelim."

Yerde, sahne arkasındaki kapılara yakın gölgeli köşe kabinlerde birkaç kız vardı, kurşunlar uçuşmaya başladığında kolayca karıştırılabilir veya saklanabilirdi.

Rory benim için metalik pirinç bir masaya bir sandalye çekti, ben de oturdum ve dar eteğimi . İçkimi elimden bırakmıyor, sahnenin en ucunda, loş bir aynanın omega dansının finalini yansıttığı çarpık yansımaya bakıyordum. Figürler balkonda başımızın arkasında duruyordu, vesikalık fotoğraf için mükemmel bir konumdaydılar. Yeni koltuklarımızdan, sahneden gelen solmuş frezya kokusunu, omega'nın trajik parfümünü alabiliyordum.

Direkten nazikçe indiğinde sahnenin ışıkları söndü ve seyircilerden hiç kimse kılını bile kıpırdatmadı. Ayağa kalktım, Rory sabit bakışlarla beni izlerken elbisemin yakasına uzandım ve bir kenara sakladığım bir tutam parayı çıkardım.

Kızın gözleri genişti, neredeyse Adam'ın yeşiliyle aynı tondaydı ve aceleyle bana doğru yürüdü, sahnenin arkasına doğru kaçmadan önce parayı almak için uzandı.

"O da neydi?" Ben yerime dönerken Rory zoraki bir gülümsemeyle bana sordu.

Odanın etrafında otuz sekiz adam vardı ve birkaçı şanslarını yeniden düşünerek kapıya bakmaya başlamıştı bile. "B planı," diye fısıldadım Rory'ye, sonra tekrar göz kırpıp omuz silktim. "Ya da D ya da F ya da her neyse."

Müzik durduğunda Rory'nin kalkık avucunda saydığım adamların izini sürdüm.

"Birlikte mi yoksa ayrı mı?" diye sordu.

Bir arada kalırsak, Rory arkamda olacaktı ama aynı zamanda onu koruma sorumluluğu da bana ait . Ayrılırsak, yine ofis binasındaki gibi, düşmanların arasından açacak, kendimi koruyacak ve Rory'nin de aynı şeyi yapabileceğini güvenle bilecektim.

Öyleydi de; önce Adam için, sonra da kendim için seçtiğim erkekleri artık biliyordum.

Rory ve ben kulüpteki her erkeği teker teker, kendi başımıza alt ederek iyi olurduk.

"Birlikte," dedim, kendimi şaşırtarak.

Birlikte de iyi olurduk. Ve belki de vurulmaya biraz daha az meyilli olurduk.

Rory'nin dudakları kıpırdadı ama gözleri sola, kaydı ve sertleşti. "Aşağı."

Koltuğumdan kaydım, arkasından tuttum ve yukarıdaki silah seslerine karşı bir kalkan olarak kullanmak üzere çektim. Rory masayı iki ayağından tutup kaldırdı ve ben de kaygan cilalı zeminde kayarak onun arkasına , dönüp kalçalarımın arasına silahı çektim ve barın sonunda ilk gördüğüm partiye hemen ateş ettim.

"Hepsini indiriyor muyuz?" Onu geriye doğru çekerken Rory bana bağırdı.

"Olabilir," diye cevap verdim, bize bir siper sağlayarak tetiğe hızlıca bastım. "Alabildiğiniz kadar silah alın."

Rory masayı kendisine doğru koşan en yakındaki adama doğru sertçe savurdu ve ben barın üzerinden dikkatlice ateş ederken, hedefimi her vuruşumda cam dolaplara sıçrayan kurşunları acımasız bir memnuniyetle izledim. Kaburgalarımın bıçağı elbisemin yanından çıkarıp ileri doğru koştum, önce bir bar taburesini kaldıraç olarak kullandım, sonra barın üstünü kullanarak barın arkasına daldım. Orada hâlâ silahını doldurmakta olan bir adam vardı ve kafasını tutup boynunu kırmak için dizimi kullanmadan önce atışının önünden eğildim. Bir an sonra Rory de beni takip etti, adamların silahlarını ararken benimki yeni boşalmıştı.

"Beş kişi binanın önünden çıktı," dedi Rory, kararmıştı, başı yana kaydı, sonra beni tutup altına sıkıştırdı, o sırada biri arkamızdaki içki şişelerine ateş etti, camlar ve alkol patlayıp başımızın üzerine yağdı.

"Sol mu?"

"Evet, koştum."

Omikron'a kaydolan hiç kimsenin bu gece buradan çıkmamasını tercih ederdim, özellikle de daha sonra bizi bulmaya gelme şansları varsa, ama en azından şansımıza yardımcı oldu.

"Yarı yolda," dedi Rory, geri çekilip sert bir öpücük için çenemi yukarı kaldırarak. "Bar aynasında yansımalarını görebilirsin."

"Benim balkonum var, sen zemini al," dedim ve başını salladı. "Sana bir destek vereceğim."

Jamie harika bir partnerdi ve bağımsız olarak çalışmıştık. Rory ve ben birlikte senkronize bir ritim bulduk, sevişmemizdeki itme ve çekmeden farklı değildi. Diz çöktü, ben de omuzlarına tırmandım, o yerden yükselirken ikimiz de dengede duruyorduk, ben balkon çıkıntısına uzanırken beni korumak için ileriye doğru ateş ediyordu. Bir çubuğa tutundum ve bana doğru koşan adama ilk ateşi etmek için tam zamanında kendimi yukarı salladım.

Diğerlerinin çoğu odanın diğer tarafındaydı, barın arkasında bize nişan almışlardı ve onları birer birer indirdim, kısa bir süreliğine üst kattaki tuvaletin oyuğuna kaçtım.

"Hâlâ eğleniyor musun?" Rory'ye seslendim, silahları karıştırabilmek için cesedin ayak bileğini yaklaştırdım.

Bir an için sadece düzensiz silah sesleri, aşağıdan gelen kısa bir homurtu ve çığlık duyuldu. Endişelenmem gerekirdi, ama bağ neredeyse baş döndürücü bir heyecanla doluydu, Rory'nin yerdeki adamları acımasızca idare etmesi çok etkiliydi. Oyuktan dışarı fırladım ve balkonun etrafından bana doğru koşan adamlara hızla ateş ettim, Rory'nin bana seslenen sesini duyunca sııttım.

"Öyleyim ve bunu sen de biliyorsun. , işlerini bitirelim ve bakalım bizim için başka neleri varmış."

KIRK BİR

Rory

"W e kilitli," diye seslendim, merdivenlerden aşağı koşarak , aşağı inerken dışarı çıkardığımız SWAT teçhizatlı adamlardan birini iki kez kontrol ettim. "Resepsiyonist

Biz geldikten hemen sonra gitmişler." "Rory, şuna bak."

Kapı aralığında durdum, kulübün güvenlik odasındaki masanın üzerine eğilmiş, önündeki ekranları incelerken elbisesinin arkasındaki yırtma yukarı doğru yükselen Eve'in şehvetli şekline hayranlıkla baktım. Baldırlarından birinde kanayan bir çizik ve çenesinde giderek koyulaşan bir morluk vardı ama o da en az benim kadar canlı ve canlıydı.

Başını çevirdi ve bir kaşını kaldırarak bana baktı, dudaklarımda mahcup bir sırıtış belirdi. "Pardon, ne oldu?" Masaya doğru ilerledim, ellerim ona uzanmak için kaşınıyordu. Durakladım ve zafer sisini üzerimden atıp ekranlarda ne olduğunu anlamam için bir süre bakmam gerekti. Oda üstüne oda, yatak üstüne yatak ve şiltelerin üzerine yığılmış kız üstüne kız. "Tanrım. Sence hepsi omega mı?"

Paravanlar bodrum katı olarak işaretlenmişti ve tam da La Mousure Rouge'un söylendiği - her birinde küçük bir yatağa kelepçelenmiş bir kızın bulunduğu bir dizi özel oda. Bir düzine oda vardı.

Eve başını yavaşça salladı. "Eğer öyleyse, bu bir altın madeni. İşte, burası ev sahibinin ofisi," dedi ve süslü bir masanın arkasında büyük bir sandalyede oturan yaşlı bir adamın bulunduğu son ekranı işaret etti. Ve orada, sahibinin ayaklarının dibinde dans ederken izlediğimiz vardı, başı adamın kucağında sallanıyordu.

"Tanrım, o hâlâ *burada* mı? İçlerinde Faith var mı?" diye sordum. göremediğim birkaç kız -çoğu sıkılmış ya da uyumaya çalışıyormuş gibi görünüyordu- ama hiçbiri Adam'ın kız kardeşine denk değildi.

"Kontrol etmeliyiz," dedi Eve, doğruldu ve sonra yan tarafına baktı.

Başımı salladım ve sonra kolumu ona doladığımı fark ettim, elim kalçasındaydı. Dudakları kıpırdadı ve ben uzaklaşmadan yanıma doğru eğildi, kollarını bana doladı. Güvenlik ekranlarındaki yansımalarımız birlikte randevuya çıkmış, kucaklaşan bir çift gibi görünüyordu.

Kanunsuz kur yapma ritüeli diye düşündüm. *Omega kaçakçılığı yapan iğrenç bir striptiz kulübünde bir grup paralı askeri haklamak.*

"Sadece birkaç dil biliyorum," dedim, genç kadınlarla birlikte odaları tekrar incelerken.

"Kızları kelepçelerden kurtarmakla ben ilgilenebilirim ama birinin onu oyalaması gerek," dedi Eve, ev sahibini göstererek.

Kaşlarımı çattım ve omuz silkdim. "Bu yeterince kolay. Çıkmalarına izin verecek misin?"

"Sen yapmaz mıydın?" diye sordu bana gülümseyerek. "Sadece yanlışlıkla bir tanesini ürkütürsem koşarak gelmeyeceğinden emin olmak . Sonra buraya geri döner ve tüm bu görüntüleri ."

Bunun üzerine gülümsemem tekrar parladı ve uzanıp yanağındaki kan lekesini sildim. "Senin için Mamont'tan bir şişe ayırdım."

"Ooo, biri sevişmek istiyor," diye alay etti Eve.

"Bu kadar heyecandan sonra mı? Yani, banyo yapmayı düşünüyordum, ama tabii, kim üstte diye bilek güreşi yapabiliriz," diye cevap verdim ve bana ters ters bakarken oradan uzaklaştım. Onu kapıya kadar takip ettim. "Hile yapacaksın ama bu hoşuma gidecek."

Eve başını sallayarak onu benden uzaklaştırdı ama yine de koridorda bıraktığımız yanmış paralı asker yığınının arkasında bekleyen merdivene yönelirken yanaklarının şiştiğini fark ettim. Onun önünden koşarak aşağı indim ve en sondaki kapıya sahibinin gizlendiği yere doğru yöneldim.

"Dikkatli ol," diye seslendi Eve .

Durakladım, arkama döndüm ve dudaklarımda garip, yumuşak bir gülümseme buldum, ihtiyaç ve rahatlık bağın içinde birbirine karışmıştı. "Yapacağım."

Kulağımı çıkıntıya dayayarak ofis kapısının önünde durdum. İçeriden okalıptüs benzeri agresif bir koku yayılmaya başlamıştı ve birkaç homurtu duydum. Elime aldığım silahtaki mühimmatı kontrol ve sonra kapının kolunu tuttum. Kilitliydi tabii ki.

Geri çekildim, kapı kolu ile pervaz arasına nişan aldım ve ateş ettim.

Kurşun kilidi kırdığında içeriden bir inilti geldi ve omzumla kapıyı sertçe ittim. Ofisin duvarları inanılmaz derecede kalındı, muhtemelen ses geçirmezdi, bu da sahibinin neden hâlâ burada sikini yalattığını açıklıyordu.

Emile Levesque altmış sekiz yaşındaydı ve hayatı boyunca birçoğu pahalıya mal olan cinsel taciz davalarından sonra sona eren bir dizi şüpheli niyetli işletmenin sahibiydi. Görünüşe göre, meşru çalışan ilişkilerini terk etmeye ve bunun yerine kulüplerinde dans etmesini istediği kadınları satın almaya karar vermişti.

Eve'in bahşişini alan kız masanın arkasından fırlayıp köşeye kaçtı ve Emile bağırıp oturduğu yerden kalkarak yarı sertleşmiş sikini pantolonuna geri sokup omzumun üzerinden güvenlik çağırırken orada büzüştü.

"Güvenlik gitti," diye bilgilendirdim onu, kırmızı suratı bana bakarken. Fransızca ya da Quebecçe bilmiyordum ama adamlarından hiçbiri beni durdurmak için koşmazken kendisine doğrultulmuş bir silahın tehdidini anlamıştı.

"Ne istiyorsun?" diye kekeledi onun yerine, kalın ve kesik bir aksanla. "Kızı al."

Kızın üzerinde hâlâ sadece dekoratif bir iç çamaşırı vardı ve odadaki varlığımdan daha çok tehdit altında görünüyordu.

Emile yaptı. Cebimden telefonumu çıkardım ve hızlıca ilk fotoğrafı açıp bir adım öne çıktım.

"*Bu* kızı gördün mü?" Faith, Adam'ın kemik yapısının bir kısmına sahipti, biraz yumuşamıştı ama yine de keskindi ve saçları onunkiyle aynı kahverengi tonundaydı. Onu yüzünde görebiliyordum, benzerlik onu her zamankinden daha fazla aileden biri gibi hissettiriyordu.

"*Hayır, hayır*, mais-ama sen istediğin kızı alabilirsin!" diye bağırdı.

Bunun üzerine dudaklarım hafifçe kıvrıldı. "Benim bir kızım var. Tuzağa düşürdüğün tüm o kadınları özgür bırakmakla meşgul."

Telefonu köşede sinmiş çevirdim, hafifçe öne doğru kaydı, başı titriyordu ve sonra gözleri bana baktı. "Sen yaptın. Senin yapacağını söyledi. Onu burada tuttum." Aksanı farklıydı -tahminimce Alman- ve avucunda Eve'in el yazısı zar zor görülebilen bir kâğıt parçası tutuyordu.

B, D ya da F planı, gerçekten.

"Hadi, çık git buradan," dedim ona, başımı kapıya doğru sallayarak.

"Ne istiyorsun?" Emile soluk soluğa yerden kalkmaya çalışırken silahın emniyetinden gelen sesle donakaldı. "Para mı? İstedığınızı alın. Kasa hemen şurada-"

Ona ters ters baktım ve kelimeler dilinin ucunda kayboldu, kız arkamdan hızla odadan çıktı. Gerçek şu ki, ne istediğimi bilmiyordum. Emile Levesque gibi bir adamın böyle bir ofiste oturmamasını, para ve güçle zenginleşmemesini, kendisinden zayıf olanlara kötü davranmamasını istiyordum.

kapı tekrar açılırken Eve, "Kızlar organize oluyor," dedi. "Görüntüleri ben hallettim. Ne zaman istersek gidebiliriz."

Bakışlarım Emile' oturduğu yerde sabit kaldı, masasının arkasında terliyordu, pantolonu çözülmüştü ve gözleri benimle Eve arasında gidip geliyordu.

"Onunla ne yapacağız?" Ben sordum.

"Ne yapmak istiyorsun?" Eve cevap verdi, yanıma geldi, eli sırtımdaydı, kendi silahını da ona doğrultmuştu.

Emile bunu bir fırsat olarak değerlendirdi ve sanki ikimizden biri Eve'ymiş gibi ağzından yalvaran bir Quebecçe döküldü.

daha sempatik. *Tam tersi*, diye düşündüm ve sonra bunun da gerçekten doğru olup olmadığını merak ettim.

Bu adamla ne yapmak istediğimi biliyordum.

Gözlerimi kırptırdım ve yüz ifadesi pasif ve sakin olan Eve'e baktım. Ya bundan sonra ne yapacağımı biliyordu ya da gerçekten onun kaderini seçmeme izin vermeye hazırdı. Ordudayken, ateş edip etmeme seçimi savaş şartlarına göre basitleştirilirdi. Savaş alanında öldürmek ya da öldürülmek bile değildi. Hepimiz seçimlerimizin bizi nereye götürebileceğinin *farkında olarak* o ana gelmiştik.

Emile Levesque bu gece kulübe kesinlikle ölmeyi bekleyerek gelmemiştii. Savunmasız omegaları satın almaya ve alfaların onları istismar etmesine izin vermeye, misilleme olarak ölümüyle karşılaşmak niyetiyle karar vermemiştii. Buraya para için gelmiştii.

Tetiğı çektim ve mermi hedefine yüzümü Eve'e çevirdim, çarpışma sesiyle göğsümdede sert ama acımasız olmayan bir kararlılık hissettim.

"Bunu onlar için mi yaptın?" Eve başını sallayarak genç kadınların kim bilir ne kadar zamandır hapsoldukları cehennemden yavaşça çıktıkları salona doğru döndü.

Evet, Emile'i o kadınlar ve onlar gibi gelecekteki kadınlar için öldürdüğümden oldukça emindim. Ama Eve'in Hugh Redmond'u öldürdükten sonra döndüğü geceyi hatırladım. Bunu belki Omikron'a meydan okuyarak, belki de güçlerini kötüye kullanan erkeklerden en az benim kadar nefret ettiğı için yapmıştı.

"Fark eder mi?" Ben sordum.

Eve'in dudakları hafifçe yukarı kıvrıldı. "Benim için değil."

Ofisten birlikte çıktık, elim Eve'inkine uzandı, parmaklarımı sıkıdığında gülünç bir şekilde memnun oldum.

Koridorda kızlar temel odalarından giysi parçalarını sürükleyerek çıkarıyor, birbirleriyle paylaşıyor ve farklı dillerde sohbet ediyorlardı. Direkteki ve ofisteki kız, elinde Eve'den küçük bir tomar para tutan kız öne çıktı ve aramıza baktı.

"Kadın konusunda ne yapacaksınız?" diye sordu kız.

Eve ve ben hızlıca bakiştık ve sonra Eve bir adım öne çıktı. "Hangi kadın?"

Diğerlerinden daha yaşlı olduğunu söyleyebileceğim bir başka genç kadın sutyeninin üzerindeki file bluzu çekiştiriyor, yerçekimine meydan okuyan topuğunun üzerinde dengede durmaya çalışıyordu ve durup sohbetimize katıldı. "Bizi satan kişi. İki hafta önce buraya geldi. Senin için plan yaptı."

"Güvenlik kayıtlarında o da var mı?" Ses tonum çok sertti ve genç kızlardan bazılarının irkilmesine neden oldu. Koridorda bir araya gelen omegalar, panikle karışık parfümlerinin rahatsız edici karışımıyla alanı doldurmaya başlamıştı.

Omegaların en yaşlısı bize omuz silkti.

"Git buradan," dedi Eve. "Bir Omega Merkezi bul, onlar istediğin herkesi arar ve seni güvende tutar. Rory, ."

Eve'i güvenlik odasına takip etmeye başlamıştım bile, bir koltuk kapıp hararetle yazmaya başlamasını izlemekten başka bir şey yapamıyordum.

"İki hafta," diye mırıldandı.

"Muhtemelen zamanlamaları da mükemmel değildir," diye kabul ettim.

"Kadınlar öne çıkacak. İşte, sen bunlara bak, ben de diğerlerini yapacağım. Geriye doğru çalıştırmak için bu düğmeyi basılı tutun."

Dört görüntü vardı ve keşke Garrett da burada bizimle olsaydı diye düşündüm. Güvenlik kameralarının hızlı görüntüleriyle başa çıkmakta daha iyiydi ama gözlerimi biri ön girişte, diğeri Emile'in ofisinde olmak üzere iki ekran arasında gezdirdim. Neyse ki ofisteki görüntülerin çoğunda Emile'in mallarını içmesi yer almıyordu - gerçi bana bir ömür yetecek kadar vardı. Konukların kollarında birkaç kadın gördüm, ama hiçbir ofiste görünmedi ya da özellikle ilgilenen konuklar gibi görünmedi. Eve küfredip kendi görüntülerini yedeklediğinde neredeyse üç hafta geride kalmıştım.

"Siktir. *Lanet olsun* Rory, sürüyü çağır," diye hırladı Eve.

Telefonumu çıkardım, omzuna yaslandım ve uzun bir süre boş gözlerle ekrana baktım.

"Aradığınız telefon numarasına ulaşılamıyor. Lütfen tekrar deneyin-"

Ekrandaki kadın hem tanıdıktı hem de değildi ve onu tanımam Eve'den çok daha uzun sürdü.

"Garrett'in numarası işe yaramadı," mırıldandım, ofiste belirmesini, kendinden emin bir şekilde Emile'in masasına doğru ilerlemesini ve adamla el sıkışmasını izledim. "Kahretsin, haklıydı-"

"Rory, Jamie'nin numarası da çalışmıyor. Lanet olası aramaları engellemişler," dedi Eve ve sanki göğsümde iki kalp atışı vardı, ikisi de olması gerekenden iki kat daha hızlı atıyordu. Eve gergindi, elleri yumruk olmuştu. "Burnumuzun dibindeymiş."

Ayağa kalktım ve görüntüyü çalışır halde bıraktım. "Şimdi geri dönüyoruz."

Eve'in gözleri kararmıştı, etrafındaki hava artık neredeyse patlayıcı olan kokusuyla titreşiyordu. "Biz de-"

Elimi boynunun arkasına doladım ve sert ve ısırıcı bir öpücük için ağzını kendime çektim, beni uzaklaştırmasına ve bana ters ters bakmasına izin verdim. "gidersek daha çabuk döneriz. Hadi gidelim. Henüz çok geç değil."

Eve bir hırıltı çıkardı ama başını salladı ve eli tekrar benimkine kaydı. Tutuşu neredeyse parmaklarımı kıracak kadar sıkıydı ama ben de aynı şiddetle tuttum.

Montreal'e gelmenin bir tuzak olduğunu biliyorduk. Sadece tuzağın evde kurulduğunu fark etmemiştik.

KIRK İKİ

Adam

Elimdeki telefona kaşlarımı çatmış, bir mesaj gelmesini bekliyor ve sanki Havva'yımışıım gibi savaşıan duygularımı bağıın içine gömmeye çalışıyordum. Hayal kırıklığı rahatlamayla savaştı, hepsi bir dağıın tepesinde

Suçluluk duygusu. Eve'den de beni tedirgin eden bir telaş vardı, ama tek bir mesaja bile cevap vermemişti ve kulübe gitmeden önce ondan ya da Rory'den haber almamıştık. Hayatta olduklarını, dün gece *bir şey* olduğunu biliyordum ama ne olduğunu bilmiyordum.

"Hey," dedi Garrett, elinde dumanı tüten bir fincan kahveyle verandada belirdi ve sırtımdan eğilip kollarını omuzlarıma dolamadan önce önümdeki masaya koydu.

"Ben iyiyim."

"Hayır, değilsin," diye mırıldandı, çenemin köşesini öptü, sakalının ucu yanağıma sürtündü. "Ben de korkuyorum. Anlıyorum. Ama Eve'in kafasına taktığı her neyse, gerekirse bize haber verirdi."

"Muhtemelen bir hiç uğruna gittiler," dedim, Eve'in bağı çekiştirme şeklinin nedeninin Faith'le birlikte dönüyor olması olduğuna dair ara sıra beliren umut fişeklerini bastırmaya çalışarak.

"En azından senin peşine düştüler ve bu hiçbir şey değil," dedi Garrett, eliyle omzumu sıkarak. "Ve bak, eğer sunucudaki birinden sahte bilgi aldıysan, araştırabileceğim biri var demektir."

Derin bir nefes aldım, verandadaki sandalyede doğruldum ve başımı salladım. "Haklısın. Diğerlerini de kontrol etmeliyim."

"Dizüstü bilgisayarını getirmemi ister misin? Burada çalışabiliriz."

Başımı salladım ve Garrett içeri girmeden önce yakasından tutmak için arkaya uzandım, onu aşağı çektim ve hızlı, sert bir öpücük için koltuğumda döndüm. "Teşekkür ederim."

Bana bir gülümseme fırlattı, bileğimi sıktı ve aramızdaki bağla bana sıcak bir şekilde cevap verdi.

Garrett ayrılırken Jamie de masada bana katıldı, bir sandalyeye çöktü ve kendi kahvesini yudumlarken kaşlarını çatı. Sürüyle olan bağlarım daha çok odaklanma ve duygular tarafından yönlendiriliyordu ve Eve aracılığıyla Rory ve Jamie ile kurduğum bağlar, başlangıçta Garrett ve benim için kurduğu bağ kadar belirgin değildi. Yine de bu değişim Jamie'nin Eve'e olan çekiciliğini açıkça ortaya koymaya yetti. Karanlık ve endişeli bir ruh halindeyken bile Jamie'nin olmak insanı rahatlatıyordu, istikrarlıydı.

"Gün sonuna kadar dönmüş olurlar," diye teklif ettim. Elimizdeki son haber kulübe gitmelerinden önceydi ve bize birkaç saat içinde kalkacak bir eve dönüş uçağı için bir güzergah göndermişlerdi.

Jamie başını salladı ama kaşlarını çatmaya devam etti. "Keşke Omikron'un düzenini anlayabilseydim. Saldırmak için bize geliyorlar, Eve'i dışarı çekmeye çalışıyorlar, sonra tekrar bize geliyorlar, şimdi bizi dışarı çekiyorlar. Nerede olduğumuzu zaten biliyorlar."

"Sence gitmeli miydik?" Ben sordum.

Jamie içini çekti ve kaşlarını çatarak bahçeye baktı. "Belki de. Burada sahip olduğumuz desteği takdir ediyorum. Kendi bölgemizde kendimizi daha güvende hissedebileceğimizi anlıyorum, özellikle de Omikron'un çabalarını engelledikten sonra. Ama anonimliğin de avantajları var."

"Garrett kaynaklarının tükenmekte olduğunu düşünüyor. Belki de aynı şeyi bize de yapmaya çalışıyorlar," diye önerdim.

Jamie'nin ifadesi donup kalmıştı. "Belki."

Garrett bir süre sonra döndü, dizüstü bilgisayarımı bana verdi ve kendi bilgisayarını açtı, üçümüz birlikte verandadaki masanın etrafında toplandık. Dizüstü bilgisayarımı açtığımda bir bildirim duydum.

HuntedBiTheWolf'tan DM.

Kalbim çarparak kaşlarımı çattım ve konuşmayı açmak için kaydıldım.

Gaby ya da Hunted, paramız bittiğinde ve yoldayken Faith'le beni evinde misafir etmişti. O ve Faith arkadaşlıklar. Ona güvenmem ama şu anda sürümden başka kimseye güvendiğimden emin değildim. Yine de... eğer işe yarar bir şey bilme ihtimali varsa...

HuntedBiTheWolf: Bilmeniz gereken bir şey var

Parmaklarım titreyerek bir cevap yazdım.

Vur bana.

HuntedBiTheWolf: Beta dün gece benimle birlikte seni araştırıyordu, konuşup konuşmadığımızı anlamaya çalışıyordu ve sonra seni çift taraflı bir ajan haline getirmeye çalışıyordu. Sub'a bundan bahsettim ve Beta'nın onlardan kendileri adına Faith hakkında sana bir ipucu vermelerini istediğini söylediler. Eğer sahte ise bunun kendi üzerlerine kalmasını istemediklerini söylediler.

Nefesim kesildi, omuzlarım çöktü. Garrett bana baktı ama ben başımı salladım ve dizimi onunkine . Daha sonra açıklayacaktım.

Sahteydi. Om oradaydı. HuntedBiTheWolf: o zaman biliyoruz

DontGiveADam: Onları izle, botla değil.

Bir . Yakında evi temizlememiz gerekecek.

"Adam? Haber var mı?" Garrett dizini benimkine iterek sordu.

Ona göz kırptım ve konuşmanın özünü aktarmak için ağzımı açtım ki arka bahçe kapımız çalındı. Üçümüz de oturduğumuz yerde irkildik, Jamie sandalyesinden kalktı ve önümde bir kalkan gibi durdu.

Kapının kolu tıkırdadı ve Garrett bir bıçak çıkararak gözlerimin açılmasına neden oldu. *Şimdi de onu yanında mı taşıyor?*

"Hey, çocuklar, uğradığım için üzgünüm ama hepinizi burada gördüm ve Marc'ın dükkanda bir alana bir bedava danış kampanyası var!"

Hannah ve Marc Graves, selofana sarılmış büyük bir tabak ve yüzlerinde neşeli bir sırıtişla arka bahçeye girdiklerinde bıçak bir kenara bırakıldı ve Jamie'nin gergin bedeni sarktı.

"Yalan söyleme, Han. Herkesle görüşüyoruz," dedi Marc, mahcup bir sırıtışla ve uzanıp ince, kırmızımsı saçlarını düzelterek. "Daha önce hiç herkesin gerçekten dostça çaba gösterdiği bir mahallede yaşamamıştık."

"İyi bir izlenim bırakmaya çalışıyorum," diye kabul etti Hannah gülümseyerek.

Yavaşça nefesimi verdim ve Garrett'a kaşlarımı kaldırdım. Elbette zamanlamaları çok yanlıştı ama onları şimdi bahçeden kovarsak daha tuhaf görünmez mi?

"Size kahve getireyim," dedi Jamie, üçümüzden önce davranarak.

"Tabakları taşımaya yardım edebilirim!" Marc neşeyle teklif etti.

Garrett ayağa kalkarken ikimiz de dizüstü bilgisayarlarımızı kapattık ve "Dur, diğer sandalyeleri getireyim," dedi. Elini omzuma koyarak aramızdaki bağlantı sayesinde beni rahatlattı ve ben de olduğum yerde kaldım.

Eve ve Rory bugün geç saatlere kadar dönmeyeceklerdi -umarım- ama Garrett ve Jamie yanımdaydı. Komşularla iyi geçinebilirdik. Her neyse, Hannah'yla biraz daha konuşmak için fırsat kolluyordum.

"Nasıl ?" Ben sordum.

Saçlarını atkuyruğu yapmıştı ve bugün baskılayıcıların kimyasal etkisinin o kadar belirgin olmadığını fark ettim; daha önce yakaladığım hafif tatlı dut kokusu şimdi daha sıcak ve baharatla biraz keskinleşmişti. Garrett onun için diğer tarafına bir sandalye çekerken gözleri benimkilerdeydi, vücudu hafifçe gergindi, içgüdüsel bir av tepkisi olarak bir alfanın yakınında donup kalıyordu.

"Biraz tuhaf bir sessizlik," diye düzeltti gülerek. "Ben hep şehirde yaşadım. Ama sanırım sizi çevreleyen gerçek bir topluluğun cazibesini anlıyorum."

Buna güldüm ve Garrett bana gülümsedi. "Ben de kesinlikle aynı şeyi öğreniyorum."

"Oh, elbette! Sen ve sürün yeni bağlandınız!" Hannah ellerini birbirine vurarak söyledi. Bakışları keskin bir şekilde benimkilerin üzerindeydi. "Hayallerin gerçek olmuş olmalı."

Ağzımı standart bir omega klişesiyle açtım ve sonra tekrar kapattım, dizimi Garrett'ın dizine doğru eğerek dokundum.

"Aslında hiçbir zaman bir sürü istemedim."

Garrett bir kahkaha attı ve garajın kapısı arkamızdan açıldı.

"Her şey hazır," dedi Marc.

Hannah iç geçirdi ve hâlâ bakışlarımı tutarak başını salladı. "Güzel, o zaman bu senin için çok zor olmamalı."

Başımı çevirdim ve Marc'ı Garrett'ın arkasında buldum, Jamie'den iz yoktu. Sonra Marc'ın eli öne doğru uzandı, yumruğundan bir iğne çıkıyordu. İçimde alarm zilleri aniden ve yüksek sesle çaldı, Garrett'ın sertleşmesine ve başını çevirmesine neden oldu ve iğne kolayca boğazının şahdamarına battı.

Ve bir an için hiç de mantıklı gelmedi. Marc ve Hannah daha büyüktü, onlar bir beta ve bir omega idi. Spor kıyafetler giiyorlardı.

Ben çaresiz bir şok çığılığı atarken alfam homurdandı, Garrett'ın gri gözleri büyüdü. "Kaç!" diye soluk soluğa bağırdı.

Ben benimkinden sıçrayıp evin kapısına yönelirken Hannah da kendi sandalyesinden kalkıyordu. Damarlarımda şimdiden bir durgunluk vardı ya da paniğim yüzünden zaman yavaşlıyordu ama Garrett ona doğru hamle yaparken Marc'ın kavrayan kolundan kolayca sıyrıldım, hırıltı kekeleyerek bana zaman kazandırdı.

Geriye doğru baktığımda ayak seslerim takıldı, alfam beta ile boğuşuyordu, ona enjekte edilen ilaçtan dolayı sallanmaya başlamıştı bile.

Faith'in yüzü kafamda belirdi, gecenin gölgesinde, arkamda, kapıya doğru koşuyordu. Devam etmem, koşmaya devam etmem gerekiyordu. Onu bulmam gerekiyordu. Eve'in ısırtığı için bu yüzden yalvarmıştım. Bu yüzden buradaydım.

Garajın kapısı açıktı, evin kapısı da öyle. Jamie kapının girişinde kambur duruyordu, kendinden geçmişti ve etrafındaki fayanslarda onun ya da Marc'ın yaralanmasına dair birkaç kan izi vardı. Garrett arkamdan inledi ve tüm vücudum buz kesti.

O gece Faith'i bırakıp kaçmaya devam etmiştim ve bu bana hiçbir fayda sağlamamıştı, ona geri dönüş yolumu bulmama yardımcı olmamıştı. Kaçmak ve sürümü de arkamda bırakmak istemedim. Yapamazdım. Garrett'ı bırakamazdım.

Ve Eve geliyordu, oradaydı, beni bağına basıyordu. Oh. *Bu* onun hakkında çok acil olduğu şeydi.

Neden bizi uyarmadı?

Arkamı döndüm ve en yakın avlu sandalyesine uzandım, ağzımı açıp bağıarak yardım istedim.

Ama Marc'ın Garrett'la işi bitmişti; Garrett verandaya yığılmış, uyuşturucuya karşı savaşıyor ve başarısız oluyordu. Sandalyeyi kolay bir güçle fırlattı, bir kolunu boğazıma doladı ve ben bağıırken bir eliyle ağzımı kapattı.

Dirseğimi kaburgalarına doğru savurdum ve homurdandı, hafifçe eğildi ama gitmeme izin vermedi.

"Mahalle uyanmadan hepsini içeri götürün," dedi Hannah, Garrett'ın gevşek bacaklarının üzerinden öne doğru adım atarak ve şaşırtıcı derecede sıkı bir tutuşla koluma uzanarak, elinde başka bir iğneyle. Dirseğimin iç kısmına hızlı ve acımasız bir bıçak sapladı ben hırlayarak Marc'ın çırpındım. "Diğerleri hava karardıktan sonra burada olacaklar."

Diğerleri. Daha fazla Omikron mu? Ya da...

"Daha doğru dürüst tanıştırılmadık Adam," dedi Hannah, önümde bulanıklaşmaya başlamıştı bile. "Yine de biz de eski arkadaşız."

Daha önce bunun komik bir tesadüf olduğunu düşünmüştüm, ama şimdi neredeyse apaçık bir şekilde birbirine uyuyor. Kocası olan bir beta gibi davranan bir omega. Omikron'un mahalleye geldiği gece oradan geçiş şekli. Sürü garajda birlikte dururken sabahın erken saatlerinde yaptığı koşu.

Bağırmak için ağzımı açtım ve Marc'ın eli yüzüme acımasızca sertçe vurdu, tırnakları derimi kazıyordu. İnledim ve kolları son bir kez zayıfça itmeye çalıştım.

Hannah bir o yana bir bu yana , ya da ben , garajdaki loş ışık etrafımızdaki her şeyi çarpıtıyordu. "Beni küçük subvert sunucunuzda BetaThinkTwice olarak tanıyorsunuz. Daha da önemlisi, ben Omikron Investments'ın sessiz CEO'su Jillian Chapman'ım."

Ya ilaçlar sonunda etkisini gösterdi ya da bu anons beynime kısa devre yaptırdı, çünkü içimde hiçbir mücadele kalmamıştı, sadece siyah ve sessizliğin sürekli yükselişi ve küçük bir bilgi şoku vardı.

Omikron'un sahibi bir Omega'ydı.

Başım ağrıyarak uyandım, bileklerim ve ayak bileklerim yemek odasındaki sandalyelerden birinin ayaklarına fermuarla bağlanmıştı. Dudaklarımın arasına nemli bir tıkaç doldurulmuş ve bağlanmıştı, ağzımın köşelerindeki deri gerginlikten çılgılık atıyordu. Oda bulanıktı ama karışık kokulardan serin sıcaklığa ve koltuğumda sarsıldığımda çıkan vinil gıcirtısına kadar her şey bana nerede söylüyordu.

Bodrumdaki spor salonu, hala paket evinin içinde.

Oda odaklandığında, Garrett ve Jamie'yi elleri bağlı ve bantlanmış, başları öne doğru sarkık, sırtları ayna duvarına dönük halde buldum.

"Burası uygun bir yer," yumuşak ve soğuk bir ses tonu.

Başımı sola çevirdim ve Hannah'ı -hayır, Jillian'ı- duvara yaslanmış, gözlerini Garrett'a dikmiş halde buldum.

"Ses geçirmez de," diye devam etti, duvarı itip bana doğru yöneldi. Hâlâ kargo cepli taytını ve eşofmanını giyiyordu, saçları hâlâ aynı at kuyruğundaydı. "Ağızındaki tıkaçı çıkaracağım, istersen çılgılık atabilirsin ama işe yaramaz."

Bu kadın lanet olası bir omega kaçakçılık örgütünün arkasındaki benzemiyordu. Bir futbol annesine benziyordu.

Parmakları tıkaçın kumaşında hızla ilerliyordu ve ben göz ucuyla Garrett ve Jamie'yi izliyordum. Buradan nefes alıp almadıklarını bile anlayamıyordum.

"Onlara tekrar doz verdik. Seni kurtarmak için uyanmayacaklar," dedi kumaşı çekerek.

Derin bir nefes aldım ve sonra ağzımdaki fazla tükürüğü ona tükürmek için döndüm. "Nerede benim lanet kız kardeşim?"

Kalçasındaki ıslak ize bakıp dudak büktü ve ağzındaki tıkaçla izi sildi, hafif bir tüm bohçayı bir kenara fırlattı. "Bana Evelyn Fadil'in nerede olduğunu söylersen sana söylerim." Ona bön bön baktım, o da alay etti. "Ah canım, gerçek adını bile bilmiyorsun."

Eve.

Belki de ilişkimizde bu kadar geç bir zamanda onun adını öğrendiğim için kırılmalı ya da şok olmalıydım ama Jillian'ın söylediklerinden tek bir şey çıkardım ve onu kalbimde sıkıca tuttum.

Bu kaltak alfamın nerede olduğunu bilmiyordu. Bu da henüz ölmediğim anlamına geliyordu. Ve hala *buradaydık*, evdeydik. Tam olarak Eve'in şüphesiz gittiği yerde.

"Montreal," diye . "En azından onu gönderdiğin çılgın kaz kovalamacasının yapıldığı yer orası."

Jillian'ın gözleri kısıldı ve başı yavaşça sallandı. "Bilmiyorsun. Yani, tabii ki bilmiyorsun çünkü cep telefonlarını engelledik ama o ısırik izlerinin *bir* işe yaradığını düşünmüştüm."

"Faith nerede?" Sürü arkadaşlarımızdan haber alamamamızın bir *nedeni* olduğunu bildiğim için rahatladığımı gizlemeye çalışarak tekrarladım.

Jillian hafif bir kahkaha atarak, "Aslında hiçbir fikrim yok ve umurumda da değil," dedi.

"İlan!" Bağırdım, sandalyenin ayaklarını altımdaki mindere vurdum, tekrar dengeli bir şekilde düşmeden önce tehlikeli bir şekilde yalpaladım.

"Her açık artırma satışında vaktimi boşa harcadığımı mı sanıyorsun? Kız kardeşin satın alındı, parası ödendi ve gönderildi. Muhtemelen şimdiye kadar Pazar gününden itibaren altı şekilde düğümlenmiştir. Isırıldı, bağlandı ve yetiştirildi." Ben hırıltılı bir çığlık atıp bileklerimi tutan fermuarlı bağları koparmaya çalışırken Jillian ciyak ciyak bağırdı.

"Senin derdin ne ilan? Diğer omegalarla ne alıp veremediğin var?" Sordum çünkü en azından konuşuyorsam hâlâ hayattaydım. Eve ve Rory Omikron tarafından yakalanmamıştı, bu da geri dönme ihtimallerinin hâlâ yüksek olduğu anlamına geliyordu. Bağa uzandım ve yüz ifademi sertleştirdim, Eve geri çekilirken kalp atışlarım hızlandı.

"Kesinlikle hiçbir şey. Benimle çalışan bazı kişiler var, sadakatlerinin iyi bir işin önüne geçmesine izin vermeyenler," dedi Jillian omuz silkerek. O dandik pantolon ve mütevazı makyajıyla bile onda CEO'dan bir şeyler vardı, sadece şekilde tutuyordu

ayaklarını açmış ve omuzlarını geriye atmıştı. Tamamen kandırılmışım.

"İnsanları istismarcılara *satıyorsunuz*," diye hırladım.

Jillian'ın dudakları büzüldü. "Peki sen alfa seçiminden memnun musun Adam? Yumuşatılmış gibi görünüyorsun," dedi ısırik izlerime başını sallayarak. "Peki ya Omega Merkezi? İstatistiklerinin tamamen mükemmel olduğunu mu düşünüyorsun? Omegalar tarafından yönetilmediklerini biliyorsun, değil mi? Kâr amacı gütmeyen bir kuruluş bile değiller. O piramidin tepesinde, diğer alfaların parasını yuvarlayan bir alfa var, omegaların onaylanmış kazanılan. Ama sen bunu biliyordun. Bu yüzden kayıt yaptırmak istemedin."

Faith hazır olduğunda eninde sonunda kayıt yaptırmayı planlıyordum ama bundan pek bahsetmedim. Omega Merkezi bir para değirmeni olabilirdi ama genel olarak *güvenliydi*. Seçim hâlâ omegalarındı.

"Tebrikler," diye . "Sen kötünün iyisisin."

"Evet, ama dediğin gibi, *daha büyük*." Jillian güldü ve hafifçe omuz silkti. "Senin dönüşmene izin verdiğin şey olmaktansa canavar olmayı tercih ederim, Adam. Onların dolduracakları boşluk. *İnecekleri yumuşak bir yer*," diye tükürdü. "Omegalardan nefret etmiyorum. Ben sadece gerçekçiyim. Biz bir metayız ve sen de benim kadar iyi biliyorsun ki birileri bizim üzerimizden kâr elde edecek. Bu kişinin bir omega olması daha iyi değil mi?"

Bariz olanı söylemeden önce boş gözlerle ona baktım. "*Hayır*, değil."

Eve benimle birlikte öfke içinde kaynıyordu, sanki kendi öfkesi benim damarlarımda, benimki de onunkinde atıyordu.

"Kabul edin, bir omega'nın kendini besin zincirinin tepesinde bulmasının tek yolu gibi olmamızdır," dedi Jamie ve Garrett'in oturduğu yere , gevşek ve uyuşturulmuş. "Şey, hayır, onlar gibi değil. Evelyn gibi. Alfaların en zalim, en acımasız, en hırslılarından biri gibi. Ondan sağ kurtulduğuna gerçekten şaşırdım."

Bunun üzerine hafifçe gülümsedim. Ben de şaşırdım, sonra rahatladım ve minnettar oldum ve şimdi de...

En temel, eksiksiz ve biyolojik anlamda Eve'in omega'sıydım. O da benim alfamdı. Birbirimizin asla istemediği ya da ihtiyaç duymadığı şeylerdik ve mümkün olan tek mükemmel uyumduk.

"Ah, anlıyorum. Yola çıktı, değil mi?" Jillian yüzümü incelerken kendi gözlerinin de parladığını söyledi. "Bu çok iyi. Ona bir teklifim var."

Bunun üzerine öfkelen dim. "Bunun iyi gideceğinden şüpheliyim. Gerçekten senin hayranın değil."

Jillian bunun üzerinde düşünüyor gibiydi. "Haklı olabilirsiniz," dedi ve arkasına uzanıp daha önce görmediğim bir silah çıkardı. "Ama sanırım dinleyecektir. Onunla çok ortak noktamız var aslında. Ve en azından benim teminatım var."

KIRK ÜÇ

Eve

" sürmene izin vermemeliydim," diye tısladım.
"Şimdiye kadar bizi beş kez tutuklatmış olurdun," diye karşılık verdi Rory.

"Ve *hala* evdeyim."

Elleri direksiyonun etrafında kenetlendi ama yolda sabit kaldık.
"Neredeyse ," dedi alçak sesle ve nazikçe.

Ağzımı hırıldayarak açtım ve sonra tekrar kapattım. Omikron Rory'nin suçu değildi. Hız yapmak ve dur ışıklarına uymak gibi temel trafik kuralları da onun suçu değildi, yine de bunlara uymamayı tercih etmesini tercih . Sekiz saattir yoldaydık, Montreal'den çıkıp şehrin güneyine vardığımızda iyi bir süreydi ama yine de sürümüzle temaskesildiği bir sekiz saatti. Kanada sınırını daha yeni geçmiştik ki Hannah denen kaltak açıkça harekete geçti, arkadaşlarımdan gelen iç burkan öfke ve panik neredeyse beni arabadan dışarı fırlatacaktı.

"Mahalleden birilerini bir araya getirmeni istiyorum-" "Eve, hayır," diye tersledi Rory.

"-ve onları bizim eve getir. Bunu sana ihtiyacım olmadığı için söylemiyorum, Rory," dedim o tartışmak için ağzını açtığı anda. En azından bu onu duraksattı. "Bunu söylüyorum çünkü desteğe ihtiyacımız var. Bunca zamandır *buradaydı*. Hâlâ buradaysa, bu bizim şansımız."

Rory derin bir nefes alıp göz ucuyla bana baktı ve mahallemize giden yolun köşesini döndü. Sessiz, sıradan, bakımlı çimler, çiçek tarhları ve ön kapılardan sarkan mevsimlik bayraklarla dolu görünüyordu. Sokakları sıralayan güzel klasik evlerden birinde bir rehine durumu yaşıyor gibi .

Wes'in adamlarını ve çevredeki dostlarımızı uyarabilmiştik ama ne Rory ne de ben sürümüzü kurtarma işini bizden başkasına bırakma kendimizi güvende hissetmiyorduk. Bağlar oradaydı, sessizdi. Diğerleri hayattaydı. Yol boyunca tutunduğum tek şey buydu.

Rory sonunda içini çekerek, "Bana ihtiyacın olmadığını biliyorum," dedi.

Ellerimiz aynı anda uzandı ve birbirimizi sıkıca kavradı.

"Yani, kesinlikle *ayak* bağı olmazsın," dedim, Rory'den sadece acımasız bir gülümseme alan boş bir alay girişimiydi bu.

"Şunu görüyor musun?" diye sordu, sokağımızın köşesinde dururken yolcu camından başını sallayarak.

Başımı çevirdim ve araba yolumuza kadar sayana gözlerimi kıstım. "Bu bizim SUV değil."

"Onlar fark etmeden alarmı çalacaksam buraya gelmelisin. Mahalleyi ve Wes'in yardımlarından izlediğimizi düşünürsek, bence iskelet bir ekiple çalışıyor olmalılar. grup paralı asker gönderdiklerini görürdük," dedi Rory. Kapının koluna uzandım, o da ileri atılarak eliyle tuttu. "Hey, bekle."

Arkama yaslandım, Rory beni koltuğa hapsetmişti, yüzü yakın ve karışık. "Buradan canlı çıkmazsan bu sürüyü kurtaramazsın."

Kendimi rahatlamaya zorladım ve yanağımı onun yanağına sürterek eğildim, ikimiz de bu kadar gerginken mırıldanamıyorduk ama bağımız nadir bir uyum içinde mırıldanıyordu. "Bugün ölemeyecek kadar çok eğleniyorum koca adam."

Rory ofladı, nefesi boğazımda yandı ama eli kapıyı bıraktı. "Tanrı aşkına bana öyle demeyi kes."

"Asla," dedim kolayca, ön koltuktan kayarak indim ve kapıyı arkamdan kapattım.

Ben sokakta koşarken Rory sağ yerine sola döndü. "Hannah," ya da her kimse, evimizden çıkarken görülmemişti, yani muhtemelen hâlâ sürüyle birlikteydi. Yalnız olamazdı, şimdiye kadar *birkaç* takviye getirmiş olmalıydı, yani tek mesele eve girmek, onlarla başa çıkmak ve Adam'ın olduğu yere gitmekti-

Sertçe yutkundum, vücudumun endişeyle gerildiğini görünce şaşırdım.

Rory'yi yanımda istiyor muydum? Omikron onları yok etmeden önce diğerlerine ulaşabilecek miydim? Adam hâlâ hayattaydı, bana sesleniyordu, o kararlı ve ışıltılı haliyle *bana inanıyordu*, parlak bir işaret fişegiymi ama hem Garrett hem de Jamie ilk paniklerinden sonra saatlerce sessiz kalmışlardı. Bu noktada bana hala hayatta olduklarını söylemesi için alfa içgüdülerime güveniyordum ve bu yeterince güven verici gelmiyordu.

Gözlerimi hareket ettiriyor, herhangi bir çatıda ya da pencerede keskin nişancı arıyor ama bir şey bulamıyordum. Rory haklıydı, ekibimizden biri fark etmeden daha fazla silah getirmiş olamazlardı.

Sürü evinin ön kapısı açıldı ve uzun boylu bir adam dışarı çıkarken vücudum gerildi. Siyah bir takım elbise giymişti, elinde parlayan bir tablet tutuyordu ve kapının eşiğinde biraz gergin görünüyordu, sanki ona ateş etmeye başlamamı bekliyordu. Akıllı adam. Keşke Rory'nin bana sınırın öbür tarafında bıraktığı silahlardan biri bende olsaydı.

"Diğeri nerede?" diye sordu.

Bu da Rory'yi fark etmedikleri anlamına geliyordu. "Montreal."

Asker kısalığında kahverengi saçları ve bir yanağında sivri bir yara izi vardı. Bir betaya göre iri yapılydı ve araba yolumuzda her adım attığımda irkiliyordu. Ön merdivenlere ulaştığımda ondan bir stres ve klor kokusu aldım.

Karşımdaki tablette, bodrumdan yayın yapan bir güvenlik kamerasına benzeyen bir şey vardı. Garrett ve Jamie'nin bağlanmış bir halde, uyanık Adam'ın iki yanındaki sandalyelerde yanlamasına yattıklarını görünce göğsümden istemsizce bir hırıltı yükseldi. Adam kameraya bakıyordu, arkasında Hannah adında bir kadın vardı, silahın ağzı şakağına dayanmıştı.

"Bunu bana göstermemeliydin," diye hırladım.

Beta geri adım attı, ama kelimeler hızla . "Sessizce gelerseniz onları bulmak için aşağı inerken silah sesleri duymazsınız."

"Seni öldürürken çok sessiz olabilirim," diye uyardım ama koridorun sonunda bu adamın arkasında başka bir adam vardı ve elinde bir telsiz tutuyordu. Hayır, arkadaşlarım vurulmadan bodruma inemezdim.

Önümdeki beta, bakışlarını koridorun sonundaki adama ve sonra tekrar bana çevirdi ve dişlerimi sıkarak korkunç bir gülümseme görüntüsü verdim. "Yolu ," diye ısırdım.

Nefes nefese geri ve belli ki benden uzak durmaya çalışarak aceleyle geçti.

Oturma odasında duran iki adam daha vardı ve bir diğeri de merdivendeydi. Küçük bir gruptu, başka koşullar altında bana karşı hiç şansı olmayacak bir gruptu, özellikle de şu anda bodrumun kapısını açan ve kapıyı arkasına saklandığı bir kalkan gibi kullanan kişinin durumu düşünüldüğünde.

"Rawr," diye hırladım, öne atıldım ve dişlerimi sıktım.

Hakkını yemeyelim, elinde titrese de silahını bana doğrulttu.

"Yeter," dedi arkasındaki, şimdi sevgili komşumuz *Marc* olduğunu anladığım kişi.

O bir omega, Adam'ın söylediğini hatırladım. Tabii ki yanındaki erkekler betalar olacaktı. Etrafında düzenli olarak alfaların bulunmasına güvenmezdi, hele ki devasa bir omega kaçakçılık çetesini yönetmekle meşgulken. Alfalar, önce ondan bir ısırik almaya çalışmazlarsa, kontrolü onun elinden almanın karşı koyamazlardı.

Merdivenlerden inerken önce Jamie'nin, sonra Adam'ın ve son olarak da Garrett'in yemek odası sandalyelerimizin ayaklarına bağlanmış ayaklarının yavaş yavaş ortaya çıkışını izledim. Jamie ve Garrett hâlâ baygındı ama kalp atışlarını neredeyse göğsümde hissedebiliyordum ya da en azından buna inanmak istiyordum, aramızdaki bağın arzulu nabzını.

Adam'ın bakışları benimkilerle buluştu, içimde patlayıp ısıllı parlarken bile korkusundaki yeşil . Rahatlama, güven, itimat.

"Şekerim," diye selamladım, silahlarını arkadaşlarıma doğrultmuş olan adamları görmezden gelerek. "Hannah."

"Jillian, aslında," diye düzeltti kadın hafif bir gülümsemeyle.

Adam haklıydı elbette. Şimdi onun parfümünü yakalamıştım, çok güçlü bir banyo köpüğü gibi bir şeydi ve hala kimyasallarla acıydı, ağzımda istediğim köpüklü bir tat bırakıyordu.

"Bunu kolaylaştırdığınız için minnettarım," dedi. "Rory Stevens nerede?"

"Onun iç çamaşırlarını katlaması için zamanım yoktu. Senin kim olduğunu anladığımda onu Montreal'de bıraktım," dedim.

Adam bağlanmış bir halde beni adeta pençeliyordu, kalbim onun ihtiyaçlarıyla kanıyordu. Odayı aydınlatmamı, kafasına doğrultulmuş silahı geri çekmemi ve düşmanlarına çevirmemi istiyordu. Bunu ben de istiyordum ama bu bodrumdan canlı çıkmayı biraz daha fazla istiyordum.

"Ben ikna olmadım ama önemli değil. Ona ihtiyacımız yok," dedi kolayca. "Aslında, onun etkisi olmadan seni daha çok sevdiğimi düşünüyorum."

Ellerimi yanlarımda gevşek tutmaya çalıştım, hareket etmeye hazırdım, ama aynı zamanda silah tutan adamların onları kullanmakla ilgili komik fikirlere kapılmamaları için.

Jamie, Garrett. Bastırdım. *Bunun için başın büyük belada.* "Lütfen bunu sıkıcı hale getirmeyin. Dört gözle bekliyordum Jillian iç çekerek, "Seninle tanışmak çok güzel," dedi. "Biliyor musun, biz aynı evde büyüdük."

Ben irkildim ve Adam'ın nefesi kesildi.

Tekrar gülümsedi. "Aynı anda değil tabii ki. Siz gelmeden önce beni satmışlardı."

"Adam bahsetti mi bilmiyorum ama ben pek sempatik bir insan değilim. Bunun bir anlamı var mı?" Ben sordum. Demek omega evindeydi. Ne olmuş yani? Pek çok kız öyleydi ve birbirlerini sömürerek bir imparatorluk kurmamışlardı.

O gülümseme hafifçe sertleşti ve durgunluktan, *harekete geçememekten* sabırsızlanarak kendimi tuttum.

"Beni Omikron'un önceki sahibine sattılar," dedi. "O zamanlar şimdiki gibi değildi. Yetimhanenin dışında kaçakçılık yapıyorlardı.

Tabii ki, alfa evinden küçük askerler çıkarmak, ama Emmett benimle tanışana kadar özellikle hırslı ya da zeki bir adam değildi."

"Adam, bunca zamandır sana işkence mi ediyordu?" Gözlerimi devirip odayı inceleyerek sordum. Kamera yerde, tam önümde duruyordu. Burada sadece yedi kişiydik. Pencere yoktu. Eğer bir silah ateşlenmediyse ve kamera açık değilse, üst kattaki adamlar ne olduğunu anlamayabilirdi.

"Kibirli mi davranıyorsun, yoksa onu sevmiyor musun?" Jillian geçiştirdi.

"Monologunu çok uzun zamandır mı çalışıyorsun?" "Eve," dedi Adam bıkkınlıkla, silahın emniyeti açıldığında.

tıkladı. Ama kendine olan güveni bir milim bile sarsılmadı. Onu kulübede Omikron'a teslim ettiğimde içimi çekiştirdiğini hatırladım, yükselmeye ve patlamaya devam eden parlak umut baloncuğu. Şimdi sabitti, parlıyordu, deniz fenerindeki lamba doğrudan gözlerimin içine bakıyordu.

"Omikron'u istediğim hale getirmesi için Emmett'e ihtiyacı olan şeyi verdim ve sonra onu öldürdüm," diye tükürdü Jillian ve tüm kışkırtmalarına rağmen en azından hızlanmasını sağlamıştım. "Bu arada seni alfa evinde izlemeye bayıldım. İlham vericiydi. Olmak istediğim her şey sendin."

"Gelip kendin denemeliydin," dedim ve gülümsemesi tekrar düzleşti.

Tek dışı alfa olarak cehennemden geçmiş olabilirim, ama bir omega sürü tarafından canlı canlı yenirdi.

"Teklifimi yeniden düşünmeme neden oluyorsun," dedi soğukkanlılıkla.

"Kendini bana bir tepside sunmanın çok cazip olduğuna inanmalısın," diye cevap verdim.

Jillian bir kez başını salladı. ". Ateşkes ilan etmemizi istiyorum. Sen bu evden çıkıp gideceksin, ben de bu evden çıkıp gideceğim ve eğer istersen bir daha asla konuşmayacağız. Artık Omikron defterlerinde bir numara ya da benim yapılacaklar listemde bir madde olmayacaksın."

Kalbim Adam'ın gözleri büyüdü.

"Şartlarınız?" Parmaklarımın yumruk olmasını engellemek için düz bir şekilde açarak sordum.

"Kendinize karşı dürüst olun. Bu omegayı bağladığınızdan beri ne kazandınız? Eğer onu elinde tutarsan nelerden vazgeçmiş olacaksın?" Silahın namlusunu Adam'ın şakağına dayamıştı ve eğer dikkatli olmazsa, eğer *umursamazsa*, tetiği istemeden de olsa çekebilirdi.

"Eve," diye nefes aldı Adam, alnı karışmış, nefesi kesilmişti. Ve hâlâ bağ göğsümde parlıyordu.

"Kendinizi gerçekten burada, harita üzerindeki bu küçük noktada, başka birinin ruh halini ve arzularını yönetirken hayal ediyor musunuz? Bütün gün ne yapacaksın? Örgü mü öreceksin?" Jillian güldü. "Bu senin hayatın değil. Eğer erkek istiyorsan, tamam, al , ama *bunlar*? Yasalara uyan, yardımsever vatandaşlar. Siktiğimin marangozları mı? Senin yanında öyle güçlü bir alfa duruyor ki, havlaman onları dize getirebilir."

"Dizlerinin üzerinde çok güzel görünüyorlar," dedim basitçe.

"Ev kadını olmak için her şeyden vazgeçiyorsun. Tüm dünyadan. Hayatında hiç kimseyi öldürmek istememen umurumda değil, gerçekten *sıkılmak* istiyor musun?"

"Senin lanet şartların ne?" Tahmin edebildiğim halde tekrar sordum.

Jamie ve Garrett kıpırdanıyordu, endişe ve öfkenin küçük, sersemletici sessiz parıltıları.

"Omega'yı öldürün. Diğerlerinin icabına biz bakarız," dedi Jillian. "Reddederseniz, sözde sürünüzle birlikte ölürsünüz."

"Havva," diye hıçkırdı Âdem, gözleri yaşlarla doluydu. "Lütfen."

Jillian haklıydı. Elbette bu evde tıklıp kalacak, hayatımın geri kalanında Adam için *iyi alfayı* oynayarak aklımı kaybedecektim. Elbette seyahat etmekten, savaşmaktan, hatta öldürmekten vazgeçmek istemiyordum. Bu kadının dönüşmemi izlediği hayvandım ve bundan geri dönüş .

Adam sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi soluk soluğa bir çığlık attı.

Ama yapamadı, sadece bağı okuyabildi ve ben yavaşça kapattım, ben izlerken vücudu hafifçe öne eğildi, titreyen hıçkırıkları daha hızlı geliyordu.

"Eve, lütfen yapma. Yapma, Alfa, *lütfen*."

"Peki ya kız kardeşi?" Ben sordum.

Jillian omuz silkti. "Dürüst olmak gerekirse nerede olduğunu bilmiyorum ama sizin için bir sorun olmayacağını garanti edebilirim."

"Eve, lütfen!"

"İşini kolaylaştıracaksa ağzını tıkayabilirim."

Adam'ın yüzünden gözyaşları süzülüyordu, gözleri ağlamaktan kıpkırmızı olmuş, ıslı ıslıldı. Güzelce yalvardı, tıpkı o ilk gece kilidim için yaptığı gibi mükemmel ve güzeldi.

Garrett kıpırdandı, inledi, başı geriye düştü ve gözleri kısa bir süre benimkilere dikildi.

"Hızlı bir karar-"

"Evet," dedim, Adam titreyerek yalvarırken bile bakışlarımı ondan . "Bana bir silah ver."

Bir duraklama oldu, Jillian'ın gözleri benimkilere dikilmişti ve sonra hâlâ total olan Jamie'yi koruyan adama döndü. "Ona silahını ver."

"Ama-"

Jillian, "Bir kurşun hariç her şeyi çıkar, sadece bir taneye ihtiyacı var," diye tükürdü.

"Havva, lütfen!" Adam çılgılık attı. "Lütfen, seni seviyorum! Seni seviyorum, iyi olacağım, alfa, lütfen!"

Aşk meslekleri biraz fazla diye düşündüm.

Beta hareket etti, sadece bir tane kalana kadar şarjördeki mermileri hızla çıkardı. Bir adım öne çıkıp elimi uzattım ve bana uzatmadan önce tereddüt etti. Jamie'nin arkasındaki pozisyonuna geri döndü, o ve diğer beta birbirlerine temkinli bir şekilde bakıyorlardı.

Garrett ağzındaki tıkacın arkasından inledi ve sandalyelerin ayaklarını kısa süreliğine mindere vurarak çırpındı.

"Alfa," diye soludu Adam, ben silahın sürgüsünü çekip mermiyi yatağa

"Omikron için çok fazla adam öldürdüm," diye düşündüm, silahı iki kez kontrol edip hafifçe geri çekildim.

"Muhteşemdin. Eğer kadromuza geri dönmeye karar verirsen, seni aramızda görmek isteriz," dedi Jillian. Adam'ın yanına, artık silahsız olan betaya doğru adım attı.

Yavaşça başımı salladım ve silahı kaldırdım, kamera ile sandalyesi arasında dururken doğrudan Adam'a doğrulttum.

Koltuğuna yığılmıştı, dizleri , vücuğu yumuşak ve teslim olmuştu, göğsü hala sessiz bir ağlamayla titriyordu. Benim omega'm, ısırıklarımla kaplı, benim iddiam.

Özgürlük istedim mi? *Evet.*

"Sıradaki senin için şekerim," dedim.

Adam'ın çenesi kalktı, gözleri benimkilere sabitlendi ve ben de bağı açtım.

Saf, katıksız güven. Gurur da. Aşk. Ufkun hemen kenarındaki güneşin parıltısı.

Ben ateş ederken silahı sadece yukarı ve sağa doğru bir hareket ettirmem yetti, kendi silahını ıskalayan adamın tepki veremeyeceğı kadar hızlıydı. Kurşun Jillian'ın kafasına isabet etti.

Garrett kükreyerek kendisini koruyan betaya arkadan çarptı ve Jamie canlanıp arkasındakine de aynısını yaparken ikisini de yere düşürdü. Kamerayı geriye doğru tekmeledim ve ilk atış tavana doğru yükselirken Garrett'a doğru koştum. Saldırdım ve betanın elini yakaladım, ısırdım ve silahı parmaklarından kopardım.

Silahsız muhafız bana ulaşamamıştı ve önce onu vurdum, odanın ortasına kadar, cesedi hemen yere düştü, sonra da vurdum.

Bir an için hepimiz sessiz kaldık, bekledik, birbirimizi izledik. Ve sonra Adam rahatladığını belli eden küçük bir hıçkırık çıkardı.

"Çok zekisin şekerim," diye soludum, doğruldum ve bir bıçak bulana kadar ölü muhafızın ceplerini karıştırdım. Adam'a doğru koştum, ağzım boğazını sıyrıp geçtikten sonra el ve ayak bileklerindeki fermuarları kestim.

Tepemizde gürleyen ayak sesleri vardı, merdivenlere doğru gidiyorlardı.

"Timsah gözyaşları dolandırıcıların işinin bir parçasıdır," homurdandı ve bıçağı benden alıp Garrett'ı serbest bırakmak için harekete geçti. "Ama bana kalırsa bu özellikle iyi bir partiydi."

"Yapmayacağımı biliyordun-"

"Elbette biliyordum," dedi Adam bana bakarak. Dişlerimi onun kalbine geçirmek istiyordum.

Jamie'nin yan yattığı yere kaydım, Adam onu da serbest bırakana kadar kendimi onun önüne yerleştirdim ve silahı merdivenlere doğrulttum.

"Bağı açık tutabilirdin!" Adam onu serbest bırakırken Garrett bana havladı.

Kapı çarparak açıldı ve öne doğru bir adım atarak merdivenlerden yukarı fırladım. "Odaklanmam gerekiyordu," diye bağırdım. "Ayrıca senin paniğin de gerçekçiliğe katkıda bulundu."

"Hey. Onu da öldürmeyeceğini biliyordum," dedi Garrett, elinde kanlı bir silahla yanıma gelerek. Jillian'ın silahı olduğunu fark ettim. "Sadece seni hissedememekten nefret ediyorum."

Adam , "Jamie hâlâ sersemlemiş," dedi.

"Evet, ben de biraz nefret ediyorum," dedim usulca, Garrett'ın merdivenlere doğru ateş ederken beni duyabildiğinden bile emin değildim.

Birden tepedeki ayak sesleri ikiye katlandı ve merdivenlerden gelen bağırışlar daha da şiddetlendi.

"Destek," dedim.

"Onları mı bizim mi?" Garrett havladı.

Bir el silah sesi duyuldu ve bir adam inleyerek merdivenlerden aşağı yığıldı.

Sııttım, bir an sonra Rory oflayıp puflayarak, gözleri çıldırmış bir halde ortaya çıkınca omuzlarım gevşedi. "Bizimki," dedim.

"FBI yolda. Kahretsin Eve, sana onu hayatta tutmaya çalışmanı *söylemişim!*" Rory omzumun üzerinden cesetlere bakarak hırladı.

"Rory, çok sinir bozucuydu," dedim, onun bakışlarından uzaklaşıp yere çökerek Adam'ın Jamie'yi sandalyeden ve biriken kandan çekmesine yardım ettim.

"İyi iş," dedi Jamie, sesi düzensizdi, doğrulup yanıma yaslandı.

Bir kolumu omzuna doladım, hava metalik kan kokusuyla ağırlaşırken bile onu içime çektim. Diğer elimi Adam'a uzatıp yüzünü kavradım.

Gülümsemesi dalgalandı, gözlerinin kenarından bir damla yaş daha döküldü.

"Onu bulacağız, Adam," dedim.

Başını salladı ve onun ışıltısı bağın içinde hiç kaybolmadı. Bir saniye bile. "Biliyorum."

Onu içeri çektim ve kolayca boşaldı, uzun bir öpücük için sıkıca oturmadan önce dudakları bir, iki kez benimkine değdi. Tekrar çekildim ve ona sııttım. "Dürüst olmak gerekirse, siz omegalar *tam* bir tuzaksınız. Bir sonraki adımınız ne olacak?"

"Siktir git," dedi Adam gülerek ve sonra öne doğru atılarak yüzünü boğazıma bastırdı ve ben yanağımla başının üstünü ısırırken iç çekti. "Bana yakalanmaktan hoşlandığını biliyorum."

Sııttım ve Adam'ın kulağını ısırdım. "Evet, sen de benim tuzağımlı seviyorsun," diye alay ederek kaşlarımı salladım.

Rory arka planda boğuk bir sesle bana homurdandı. "Cidden, FBI geliyor, uslu *durman* gerek."

Adam ve ben hep bir ağızdan "Asla," dedik ama alfalarımız buna karşılık olarak sadece alay edip gülümsemelerini gizlediler.

KIRK DÖRT

Eve

FBI Ajanı Hernandez orta yaşlı, çekici bir betaydısiyah saçlarını hafifçe kıvrırmış ve hafif bir rimel sürmüştü. Akşam yemeği için bizi diğer iki ajanla birlikte yemek masamızda tuttu.

Bir ekip bodrumdaki olay yerini belgelemek ve temizlemek için çalışırken, yedi saatin daha iyi bir kısmı.

Ajan Hernandez, "Görüntüler davayı tek başına kanıtlıyor," diyerek zaten bildiğim şeyi doğruladı. "Ve biz zaten soruşturmamızı ona yöneltmeye başlamıştık. Kendini savunma meselesine gelince-"

"Size daha önce de söyledik, Jillian silahını Eve'e doğrulttu," diye tersledi Adam, bacağı sinirden çılgınca sallanıyordu.

Elimi kalçasına koydum ve o da hafifçe doğrulup yanıma yaslandı.

Ajan Hernandez başını öne eğerek, "Evet, bu olay kameranın görüş alanı dışında gerçekleşti," dedi. Yanındaki ajana -Garrett'in FBI'dan tanıdığı John Weston'a- baktı; benim grubum topluca nefeslerini tutarken ikisi de sözsüz iletişim kuruyordu.

Endişeli değildim. Adam, Garrett ve Jamie, Jillian'ı nefsi müdafaa için vurduğumu ifade etmişlerdi. Eğer kabul edilirse, bu kesinlikle işleri kolaylaştırırdı, ama kabul edilmezse...

Jillian, Adam'ı neden öldürmem gerektiğini savunurken yanlış hesap yapmıştı. Sürüm beni bu evde tutmak istemedi.

olduğundan başka bir alfa gibi davranmamı istemiyorlardı. Ve tahmin etmem gerekirse, onlar da normalmişim gibi davranmaktan biraz bıkmışlardı. Eğer kaçmam gerekirse, yanımda olacaklardı.

Ajan Hernandez sonunda, "Bence o an içinde bulunduğunuz duygusal baskı tek başına yeterince güçlü bir argüman oluşturacaktır," dedi ve ses tonundaki düzlükle bana bakarak "duygusal baskı" konusunda tam olarak ikna olmadığını ima etti. "Ama yapılan açıklamalar... yeterli."

Jamie sol tarafımda yavaşça iç geçirdi, eli kucağından düşüp benimkini buldu. Onu ve diğerlerini odadan çıkarıp yuvaya götürmek istedim. Jamie hâlâ ilaçların etkisindeydi ama bodrumdan dikkatlice çıkmasına yardım ettiğimden beri yanımda sağlam bir kaya gibi duruyordu.

Hernandez, "Omikron Investments'ın kontrolünü ele geçirmek ve Jillian'ın yöntemlerinin izlerini temizlemek için bir mücadele olacak," dedi.

"Kaçakçılığı durduracaklarını düşünüyor olamazsınız," dedim.

Bana göz kırptı ve başını bir kez salladı, "Hayır, ama yöntemlerini yeniden düzenleyecekler ve toplamak için çalıştığımız kanıtları mahvedecekler. Tanık Koruma teklifimizi kabul etmeniz hem kendiniz hem de soruşturmamız için en iyisi olacaktır."

Sürümdeki herkes birbirine baktı ve Rory masanın en ucundaki boğazını temizledi. "Hayatlarımızı daha fazla tehlikeye atmak istemiyoruz ama..." Gözleri beni bulmak için döndü.

Tanık Koruma iyi bir anlaşmaydı ve FBI soruşturmasında sözleşmeli işimle ilgili herhangi bir şey ortaya çıkarsa büyük olasılıkla dokunulmazlığımı garanti edecekti. Ayrıca FBI'ın seçeceği bir yerde yeni ve mütevazı hayatlar kurmamızı gerektirecekti. İşleyicilerle kontrol etmek için. Öngörülebilir bir gelecek için Omikron'un sökülmesiyle ilgili yasal meselelere bağlı olmak.

"Saklanmakla da ilgilenmiyoruz," dedim Rory'nin düşüncesini tamamlayarak. Sürüm bağ, destek ve gururla nazikçe cevap verdi.

Hernandez bunun üzerine başını salladı, omuzları hafifçe düştü. "Chapman öldüğüne göre, dikkatler bir süreliğine sizin üzerinizde olacak. Sizi daha fazla sorgulama için çağırabiliriz ve şimdi sizden

Omikron ya da ortakları hakkında şimdiye kadar paylaşmayı ihmal ettiğiniz diğer bilgiler."

Garrett hemen öne doğru oturarak, "Her şeyi paylaştık," dedi. "Ama dosyayı sizin için indirebilirim."

"Ben bakarım," dedi John Hernandez'e. Hernandez başıyla onu onayladı ve paket arkadaşıyla diğer adam odadan çıkmak için ayağa kalktılar.

"Peki ya kız kardeşim Faith?" Adam sordu.

Hernandez ona göz kırptı ve sonra onun yerine cevap veren üçüncü ajana baktı. "Kız kardeşinizin kayıp vakası izleme konusunda uzmanlaşmış farklı bir ekip tarafından ele alınıyor. Omikron'da meydana gelen değişikliklerin kız kardeşinizin kurtarılmasına yardımcı olacak pek çok bilginin sızdırılmasına olanak sağlayacağından eminim."

"Yani kısacası, onun nerede olduğu hakkında hiçbir şey bilmiyorsun," dedim.

Hernandez doğruldu, elleri yemek masamızın üstünde gerildi. "Korkarım bu başkasının işi Bayan Fadıl. Benim işim onu ve onun gibi yüzlercesini kaçırın örgütü yasal olarak çökertmek. Şimdi, sanırım beşinizin de biraz dinlenmesine izin vermenin zamanı geldi. Bir şeye ihtiyacınız olursa dışarıda ajanlar bekliyor olacak."

Görünüşe göre ihtiyacım olan şey adımı tekrar değiştirmektir ama kadın ve ortağı masadan kalkarken çenemi sıktım ve dilimi tuttum. Bağda, sürüm bana uzandı, şüphesiz beni uzak tutmaya çalışan geçici kalkanlar. FBI'ın hayatımızda fazla kalmasını istemediğim düşünülürse, bu yararlı bir şeydi.

"Onu bulacağız," diye fısıldadım Adam'a, kalçasını sıkarak.

Hafifçe salladı ama ince bir gülümsemenin ardına saklamaya çalıştığı kederli ifadeyi yakaladım. Onu suçlayamazdım. Haftalardır aynı şeyi söylüyorduk. Kendi kulaklarıma bile boş bir söz gibi gelmeye başlamıştı.

Rory masadan kalkıp arkasını döndü, ben de yüzündeki ilk şaşkınlık ifadesini görür görmez kendi koltuğumda iki büklüm oldum.

"Wes," dedi. "Tanrım, içeri nasıl girdin?"

Wes Pike yemek odamızın çerçevesi içinde durmuş, Hernandez'in ve ajanların kapımıza doğru yavaşça ilerleyişini izliyordu. "Onlar sadece

Adli tıp bitmek üzere. Garrett nerede? Sen iyi misin?"

Garrett merdivenlerden "Buradayım," diye seslendi, John Weston da arkasından onu takip etti. Koridorda el sıkıştılar ve sonra John patronunu takip ederek evimizden çıktı. Garrett'in elinin arka cebine dar gözlerle ilgiyle izledim, ama ondan gelen hafif bir terslemeyle sorularımı sonraya saklamaya karar verdim.

"Biz... şaşırtıcı derecede iyiyiz," dedi Rory yavaşça, Jamie'ye bakarak.

Jamie uyuşturucunun etkisinden yavaş yavaş çıkmıştı ama kalp atışları birkaç saat önce dengelenmişti ve çoğunlukla sakin görünüyordu. Garrett daha çabuk iyileşmişti ve birkaç çürük ve sıyrık dışında hepimiz olağanüstü bir şekilde zarar görmemiştik.

Wes, "Çocuklar mahalledeki herkesi kontrol ediyor ve herhangi bir son saniye sorunu için kapsamlı bir tarama yapıyor," dedi.

"Teşekkür ederim," dedim, Wes'in başını sallamadan önce gözlerini kısa bir süre bana dikmesinden çok fazla zevk almamaya çalışarak.

Wes, "Burada ajan bıraktıklarını biliyorum ama ben de biraz güvenlik bırakıyorum," dedi.

"Hernandez bunun bizi Omikron'un radarından çıkaracağını düşünüyor gibi görünüyor," dedi Rory kollarını göğsünde kavuşturarak.

"Belki, ama tedbirli olmak daha iyi..."

"Öldü," diye cevap verdim Wes'e, hafifçe sırtarak. "Kibar ol," diye tısladı Adam kulağıma.

Garrett, "Son zamanlarda sizi zor durumda bıraktığımızı biliyorum," dedi.

Wes elini havada salladı. "Hayır, tüm rezervasyonlara personel sayımız fazla. Dert etme."

"Ama..." Garrett Rory'ye baktı, o da bir kez başını salladı. "Adam'ın kız kardeşi Faith'in hâlâ kayıp olmasıyla ilgili bitmemiş bir işimiz var. İzin almamıza ne "

"PTO yok," diye hızla ekledi Rory. "Para konusunda her şeyimiz hazır. Ama belki, eğer-"

Wes başını sallayarak, "Avantajlarınızı koruyun," dedi. "Anlıyorum. İstedığınız kadar zaman ayırın. Ve kaynaklara da. Yardımcı olabilirsek aramanız yeterli."

"Teşekkür ," dedi Adam, içten ve tatlı bir sesle.

"Takım elbiselerden daha yararlı olduğunu kanıtlıyorsun, Pike," diye ekledim.

Wes'in çenesi gerildi ama ikimize de sıkı bir gülümseme sundu. "Bu yardımcı olabileceğime sevindim. Ve koruduğunuz için teşekkür ederim-"

"Onlar *benim* sürüm," dedim hırıltımı bastırarak. "Bu karmaşık bir seçim değil. Herkes sakın olsun, o kadar da iyi davranmıyorum." İçimde her yönden bir sıcaklık dalgası yükselirken ofladım.

Adam eğilip omzumu öptükten sonra cildimde hâlâ kan lekeleri olduğunu fark edince kaşlarını çattı ve "Biraz kibarlık çok işe yarar," dedi. "Temizlenmemiz gerekiyor."

Wes, " bekleyen temizlikçilerim var, ama yarını tercih edebileceğinizi düşündüm," dedikten sonra saatine baktı ve "Bugün daha sonra," diye düzeltti.

Sürü, neredeyse hep bir ağızdan başlarını sallamadan önce hızlıca baktı. "Kesinlikle daha sonra," dedi Jamie yumuşak bir sesle.

Wes başını sallayarak, "O zaman ben seninle uğraşmayayım, herkesin yola çıktığından emin ol," dedi ve dönerken durakladı. "Eğer FBI bu işi berbat etmezse, Omikron gerçekten parçalara ayrılabilir. O kızların birçoğu kurtarılabilir. İyi iş çıkardınız."

Başka biri ayaklanacak, diye düşündüm, Adam'a baktım ve onun da aynı şeyi düşündüğünü biliyordum. *Ama bu gece değil,* diye karar verdim, Adam'ın bacağını okşadım ve başımı eğdim.

Adam merdivenlere doğru ilerledi, biz de onu takip ettik. Saat gece yarısına yaklaşıyordu ve son birkaç gün benim için bile çok yorucu geçmişti. Garrett ve Rory kapıda Wes'le vedalaşırken ve son adli tıp ekibi de evden çıkarken ev sessizleşiyordu. Sabahleyin uğraşmamız gereken bir yığın sinir bozucu teknik ayrıntı olacaktı ama bu gece endişelenmemiz gereken tek şey kendimizdik.

Merdivenlerden çıkışımız yavaş ve yorgundu. Stres ve kan gibi ve tek kokan ben değildim. Duşlar sıradaydı ve sonra...

Sonra da bol bol uyudum ya da kadar uyudum.

Adam koridorda durakladı, kaşlarını çattı ve ben de elimi sırtında aşağı yukarı konuşmasını bekledim.

"Sizce... bu gece hep birlikte yuvada kalmanızın bir sakıncası var mı?" Adam sordu. "Ben sadece tüm sürünün bir arada olmasını istiyorum."

Kimse cevap vermedi ve diğer alfaların beni beklediklerini, bana baktıklarını ve kararı benim ellerime bıraktıklarını fark etmem bir anımı aldı.

"Duş alın ve bizimle yuvada buluşun," dedim Rory ve Jamie'ye, ikisi de başarıyla onayladılar.

Saatlerce oturup aynı bilgileri Hernandez'e defalarca tekrarladıktan sonra adrenalin tükenmişti. Garrett ve ben Adam'ı yavaş ve nazik dokunuşlarla soyduktan sonra kendimizi daha etkili bir şekilde soyduk.

Geniş fayanslı duştaki spreyn altına girerken Adam'a "Çeneni yukarıda tut," dedim.

Garrett Adam'ın saçlarına şampuan sürerken öne doğru eğildim ve çenesini, ısırık izlerimin bir kısmını, dudaklarını öptüm. Birlikte, yüzünün yukarıda olduğundan ve üzerimizden akan kanı görmediğinden emin olduk.

"" diye mırıldandı Garrett, ben saçlarımı yıkarken kollarını ikimize de doladı.

"Geleceğini biliyordum," dedi Adam bana. "Böylece kaçmaya devam etmek zorunda kalmayacaktım. Ve seni geride bırakmak istemedim," diye ekledi ve başını Garrett'ın omzuna yaslamak için geriye doğru uzandı.

Su gürültülüydü ve sözlerimiz sessizdi ve aramızdaki bağ sadece herkes arasında nazik bir bilgi akışıydı. Adam'ın bitkin rahatlaması. Garrett'ın hepimizin bir arada ve güvende olmasından duyduğu rahatlık. Jamie stresinin bir kısmını atıyordu ve Rory sakince ilerliyor, bize katılmak için acele ediyordu.

"Bir dahaki sefere hayatın için bana yalvarmak zorunda kalırsan, bunu biraz *daha az* dramatik hale getirebilirsin," diye takıldım, yanağımı Adam'inkine sürttüm, Garrett kıcıma vururken omzunun üzerinden güldüm.

"Hey, dramatizmim işe yaradı," dedi Adam kaşlarını kaldırarak. "Orada oturup beni asla öldürmeyeceğini biliyormuşum gibi sana gülümsersem gerçekten sana bir silah vereceğini mi?"

"Oh, alfa, lütfen, *seni seviyorum*," diye onun tiz bir taklidini yaparak sızlandım.

Adam dudaklarının seğirmesiyle savaşıyor bana ters ters baktı. "Seni seviyorum, seni bi-"

Ağzını kendi ağzımla kapattım ve kelimeleri yüksek sesle değil, bağı içinde cevapladım.

Garrett ellerinin uzun darbeleriyle ikimizi de yıkarken, "Siz ikiniz bana saçlarımı ağartacaksınız," diye mırıldandı.

"Griyle çok yakışıklı olacaksın," dedim Adam'ın boğazını ısırarak.

Garrett'in yanakları pembeleşti ve bana gülümseyerek karşılık verdi.

"Göreceğiz bakalım."

Biraz daha sevdikten ve güvence verdikten sonra duşu bitirdik ve dışarı çıktığımızda Jamie çoktan yuvaya inmişti. Adam ve Garrett bir battaniyeyi paylaşarak çukura yerleştiklerinde durakladım ve Jamie ile aralarında benim için bir boşluk bıraktım.

"Kalabalıkla iyi olacak mısın?" Jamie bana sordu.

Etrafımın sarılmasından hoşlanmıyordum. Ama bu, bu aptalları bulmadan önce de böyleydi; onlar karışımlarında bana bir yer açmadan, bana mükemmel bir şekilde uymalarını sağlamadan önce de böyleydi.

"İyi olacağım. Bana ne olduğunu söyle," diye cevap verdim.

Jamie'nin kaşları kısa ama derindi. "Marc beni atlattı. Korumak için burada kaldım-"

Eğildim ve Jamie'nin yüzünü ellerimle kavrayarak onu sertçe ve derinlemesine öptüm. "Bu konuda hepimiz hata yaptık. Benimki hep birlikte olmamamızın daha iyi olacağını düşünmekti. Şimdi daha iyi biliyorum. Ve şimdi hepimiz sinsi omegalara güvenmememiz gerektiğini daha iyi biliyoruz."

Garrett kahkahasını bastırmaya çalışırken Adam, "Eve," diye inledi.

Jamie'nin gülümsemesi yumuşak bir karşılıktı ve o eğilip bir elmacık kemiğime, sonra da alnıma bir öpücük kondurunca rahatladım.

"Bir dahaki sefere, birlikte," diye

mırıldandı Jamie. "Bir *dahaki sefere* mi?"

Garrett ciyak ciyak bağırdı.

Kısa bir an için kendi şansım bana çarptı, sert ve hızlı bir şekilde. Ben bu adamları hak eden bir kadın değildim. Bir omega üzerinde hak iddia etmesi gereken bir alfa değildim. İyi bir insan değildim. Ama bu sürüyü kendim için seçmemiştim ve onlar da benim olmaktan gurur .

Ben de onların olduğu için gurur duyuyordum.

Hepinizi seviyorum gibi saçma bir şey söylemeden önce *düşüncelerimi* savuşturdum. Özellikle de Rory odada yokken.

Yuvaya adımımı attım ve Jamie arkamda olmak üzere yanıma yerleştim. Ellerim Adam'ın göğsünde Garrett'in parmaklarına dolanıyordu. Bir an sonra kapı açıldı ve Rory içeri girdi, geometrimizi inceleme zahmetine bile katlanmadan başımızın bir yere oturdu, eli kısa bir süreliğine yanağımdan geçti.

"Kahve saati ayarlandı," dedi. "Ben kahvaltı hazırlayacağım. Bir şeye ihtiyacı olan var mı?"

"İyiyiz, koca adam," dedim ve hepimiz rahat, uyumlu, sessizliğe yerleşmeden önce sessiz bir hırıltı çıkardı.

Ertesi sabah, doğru seçimi yapıp yapmadığımı merak ediyordum.

Hayır, değildim ama yaşanan absürt evcimenlikten son derece rahatsız hissediyordum.

"Gerçekten mi?" Aynada arkamda duran Rory'ye bakarken dişlerimi diş fırçamın etrafında ısırarak sordum.

Yansıması omuz silkti. "Dışlanmak istemedim."

Beşimiz birlikte yuvanın banyosundaki tezgahın başında durduk... dişlerimizi fırçalıyorduk. Garrett kalçamı dürttü ve ben de yüzümü buruşturarak tükürmesi için kenara çekildim.

Adam kendi diş fırçasının etrafında, "Bence çok şirin," diye mırıldandı.

İğrenç derecede sıradan ve biraz da çekiciydi, ki bu muhtemelen aynı şey olarak nitelendirilebilir.

Garrett geri çekilerek tezgâhın ucuna tünedi ve Jamie onun yerini aldı.

Garrett, "Size söylemem gereken bir şey var çocuklar," dedi.

"Bununla bir ilgisi var mı?" Bu sabah banyoya girdiğimde Garrett'in cebinden çıkardığım flash diski kaldırarak sordum.

Sadece gülümsedi ve hırsızlığıma hiç şaşırmadan başını salladı. "Evet. Bunu bana John verdi. Biz... bir çeşit bilgi alışverişi yaptık."

Gece. FBI'ın Omikron hakkında bildiği her şey burada. Bir sürü potansiyel müşteri ismi."

Sürü etrafımda sessizleşirken Garrett'a baktım, bağ arkadaşlarımdan küçük titreşimler ve heyecan ipuçları yükseliyordu.

"FBI'ın bu isimlerin her birine hapis cezası vermesine imkân yok," dedi Jamie, geri adım atıp gözüme takılarak.

"İtiraz anlaşmaları," diye mırıldandı Adam.

Rory başını sallayarak, "Yeterli kanıt yok," diye ekledi.

Gözlerim kısıldı. "Bizden özellikle yoldan uzak *durmamız* istenmedi mi?"

Garrett ciddi bir şekilde başını sallayarak, "Yani, kesinlikle müdahale etmemeliyiz," dedi.

Rory omuz silkerek, "Ama yarım kalan işleri tamamlayabiliriz," dedi.

Oflayıp ağzımı çalkaladım, diş fırçamı küçük tutucuya yerleştirdim ve tezgâhtan uzaklaşarak masum rolü yapan dört adama baktım.

"Omikron bu oyundaki tek balık değil ki," dedi Adam yavaşça, ağzını çalkalamak için duraklayarak. "Deniz aşırı ülkelerde de onlar gibi başka örgütler var. Bahse girerim ticaret bile yapıyorlar, anlaşmalar yapıyorlar."

"Nazlanmayı bırak," diye homurdandım.

Jamie güldü. "Biz sadece... çok özel bir beceri setine sahip olduğumuzu söylüyoruz-"

"Marangozluk mu?" Şakayla karışık söyledim.

"Hadi ," diye mırıldandı Rory, aynanın yansımasında bana sırtarak, ağzı köpürmüş ve kaşları oynamıştı. "Paran var, değil mi?"

Belki hayatımızı düzene sokmak için yeterli değildi, eğer hayat seks tacirlerine karşı kanunsuz adalet olsaydı ama... evet, param vardı.

"Kulağa eğlenceli biliyorsun Eve," dedi Adam gözlerini devirerek.

"Peki ya senin ?" Ben sordum.

"Jamie, Eve ve Garrett arka koltukta beni becerirken Charger'ı sürer misin?" Adam Jamie'ye sordu ve ben boğulmamaya çalıştım.

benim gülüşüm.

"Bir pencere açabilir miyim?" Jamie düşünür gibi sordu. "Eviniz," diye üsteledim. "Hayatlarınız."

"Bu sadece bir ev. Burada yaşamaya çalışırsak ne yapacaksın? Örgü şişleri konusunda sana güvenmiyorum. Seni ilk kızdırdığımda beni kesinlikle bıçaklarsın," diye alay etti Garrett.

Onlara ters ters baktım ama kafamda tekrar tekrar düşündüm. Tehlikede olacaktık. Avlanacaktık. Sürekli seyahat edecek, görevlere koşacak, yeni isimler alacak, gizlenmemiz gerektiğinde birlikte yeni saklanma noktaları bulacaktık.

Eğlenceli olurdu. Onlarla birlikte. Yalnız olduğumdan çok daha fazla.

"Önce inanç," dedim başımı yana çevirerek, sanki Adam'ın bağdaki tepkisinin şefkatli yumuşaklığından saklanabilirmişim gibi.

Rory, "inanç," diye onayladı.

"Gerisini düşüneneğim," dedim gülümsememle savaşıyor.

Kılık değiştirmeler, yaralanmalar, hayatlarımız için koşarken sürekli birbirimize yapışmamız, kendilerinden daha zayıf olanların bedenlerini satın almaya çalışan erkek ve kadınların hayatlarını mahvetmemiz.

Zor, yorucu ve potansiyel olarak çirkin bir hayat olurdu. Dikkatli olmazsak belki kısa bir hayat bile olabilir.

Rory dikkatli olmamızı sağlardı. Garrett, işler çok karardığında Adam'ın mutlu olduğundan emin olurdu. Jamie bana insan olmamı, yumruklarımı gevşetmemi ve çenemi açmamı hatırlatırdı.

Güvende olduklarından emin olurdum. Onlar artık benimdi ve onları koruyacaktım.

"Kahvaltı?" Adam önerdi.

Rory başını sallayarak, "Makul ölçülerde istekleri kabul ediyorum," dedi.

Mırıldandım ve Adam'ın eline uzandım, o da bana uzanırken kendi elimi sıkıca kavradım.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım kulağına. Adam'ın nefesi kesildi ve banyodan çıkıp yuvaya doğru birlikte yürürken gözleri benimkilere dikildi. "Biliyordun."

"Umuyordum," dedi bana sırıtarak.

Sonsöz

ADAM

İki Hafta Sonra

"A Bizi neden buraya sürüklediğine dair bir fikrin var mı?" Garrett bana yaslanarak sordu, ben ve o yavaşça paten pistinin etrafında dönerken, hoparlörlerden çalan eski pop şarkıları

Dönen renkli ışıklar.

Güldüm ve başımı salladım, Eve'in koordinasyonu zayıf Rory'nin etrafında spiraller çizmesini, Jamie'nin de onların yolundan çekilmesini izliyordum. "Gerçekten paten kaymak istediğini düşünmüştüm."

Garrett buna sırtıttı ve başını salladı. "O değişti." Ayakları tökezlemeye başlayan Rory'nin kolları iki yana açıldı, önce öne, sonra da yukarı kayarak çıktı. Önümüzdeki cilalı zemine bir iniltiyle indi, Eve'in parlak kahkahasıyla hemen kesildi.

"O kadar da değil," dedim sırtıtarak.

Ki bu doğrudu - Jillian'ı öldürdüğünden beri biraz sakinleştik ve artık ortadan kayboldu. Günün çoğunda ne yaptığını bilmiyordum ve bazen hiçbirimizi uyarmadan Şarj Aleti'ne binip gidiyordu.

Ama her zaman geri geldi. Beni öptü, okşadı ve o sert, neredeyse hırıltılı sesiyle mırıldandı ve aramızdaki bağı neredeyse *her zaman* açık tuttu.

"Sunucuda evde olmamanın bir sakıncası var mı?" Garrett bana sordu.

"Sanırım bir molaya ihtiyacım vardı," dedim, sırtışıım titreyerek.

Jillian'ın ölüm haberi çatlaklardan sızmaya başladığından beri sunucu bana karşı tutumunu değiştirmişti. Hâlâ işe yarar bir bilgiye sahip olmasalar da, aniden herkes beni yeniden desteklemeye başladı. Bu, sürekli gereksiz mesaj yağmuru anlamına geliyordu ve asıl istediğim şeyden uzaklaşmama neden oluyordu. Kız kardeşimi.

"Bu sadece bir zaman meselesi," dedi Garrett ve ben de sözün içi biraz boş gibi gelse de başımı salladım.

Jamie, Rory'nin ayağa kalkmasına yardım ederken Eve dönmeye başladı ve sonra aniden durup omzumun üzerinden baktı. Garrett'la birlikte yavaşlayarak durdum ve Eve bize doğru hızla yaklaşırken kaskatı kesildim. Daha fazla paralı asker miydi? Jillian'ın halefi peşimizde miydi?

Eve omzumun üzerinden gülümseyip el sallayarak, "Sizi tanıştırmak istediğim biri var," dedi.

Dönüp pistin etrafında dolanan insan kalabalığına baktım, ama Eve'in el salladığı kişinin tanımadığım yüzlerden hangisi olabileceği konusunda hiçbir fikrim yoktu. Dönüp kafeteryadaki oturma yerlerine doğru ilerlerken Jamie ve Rory de bizi takip etti ve haliya ulaştığımızda Rory'nin rahat bir nefes aldığını hissettim.

Bir masada tek başına oturmuş bir tepsi patates kızartması yiyen iri yarı bir adam vardı ama hayır, Eve onu geçip gitti. Bir çift ciddi ve ürkütücü soluk ikizin bulunduğu başka bir masanın yanından geçti. Ve sonra takım elbiseli yaşlı bir beyefendinin olduğu başka bir masayı...

Aniden durduğumuzda kaşlarımı çattım, başı gökkuşağı örgüleri ile dolu genç bir kadın ve sarı renkli güneş ışını şeklinde gözlükleri bize sırtıyordu.

"Hey, tehlike, en sevdiğin şeyi getirdim," dedi ve karton bir sepet dolusu peynir kaplı patates kızartmasını Eve'e uzattı, sonra başını eğip etrafıma baktı ve Rory'yi bir fincan neon slushie ile selamladı. "Bay Tightie Whites."

Rory homurdandı. "Tabitha."

Gözlerim açıldı. Bu *Tabby'yd*i. Eve bana onun hakkında sadece küçük bilgiler vermişti ve şimdi buradaydık, onunla tanışıyorduk.

"Sen şeker olmalısın," diye selamladı beni, sonra da kaşlarını Eve'e doğru salladı, "O çok güzel."

Diğerleri çevredeki masalardan sandalyeleri çalıp yanlara çekerken ben Eve'in yanındaki banka oturdum.

Eve'in kolu omzuma dolandı ve eğilip elmacık kemiğimi öptü. "Evet, öyle. Haberlerin olduğunu söylemiştin."

Tabby sırtarak, "Öyle mi?" dedi. "Jill'i tepeden aşağı yuvarladığından beri gerçekten bir altın madeni oldu, ama işte en iyisi."

Tabby aramızdaki masaya katlanmış bir kâğıt koydu ve Eve onu bana uzattı.

İkisine de göz kırptıktan sonra kâğıdı açtım ve pembe fosforlu kalemle yazılmış bir adres buldum.

Tabby nazikçe, "Faith, geçtiğimiz yıl körfez yakınlarında dükkan açan oldukça yeni bir çeteye açık artırmayla satıldı," dedi. "Şu anda daha fazla bilgi alamıyorum, karanlıkta kaldılar, ama gönderildiği adres bu-"

Bunun üzerine irkildim ve boğazımdaki ani boğulma hissini yutmaya çalıştım.

"-ve üst katında daireler olan keyifsiz küçük bir bar ve içki dükkânı. Buranın onların üssü olduğuna eminim."

Nefes alamıyordum. Sayfada yazılı olan her harfe, her sayıya bakmaya devam ettim.

"Burası...burası Faith'in olduğu yer mi?" Nefes nefese önce Tabby'ye, sonra da Eve'e baktım.

"Sanırım öyle," dedi Tabby nazikçe. Güzel bir gülümsemesi vardı ve masanın üzerinden atlayıp ona sarılmak mı yoksa çantamı kapıp kapıdan kaçmak mı istediğime karar veremedim.

"Bu bir ipucu," dedi Eve, eli yakamın altındaydı ve işaretlerinden birinin üzerine hafifçe sürtünüyordu.

"Güvenilir bir kaynaktan," diye başını salladı Rory.

"Teşekkürler koca adam," dedi Tabby ona sırtıtarak. "Bu yüzden mi bizim için bavul hazırladın?" Jamie Eve'e sordu.

Ağzım bir karış açık, doğruldum ve Eve bana sinsice . "Hemen yola çıkmak isteyebileceğini düşündüm," dedi. "Şarj cihazı gitmeye hazır."

Garrett dizleriyle Eve'i dürttü, yüzünde yumuşak bir gülümseme vardı. "Ne kadar iyi bir alfaya dönüşüyorsun."

Alay etti ama ben eğilip yüzünü ellerimin arasına aldım ve onu ani bir şapırtılı öpücük için sürükledim. "En iyisi," dedim ona gülümseyerek ve sonra Tabby'ye döndüm. "Teşekkür ederim! Hem de çok! Tahmin bile edemezsin."

Bana el salladı ve omuz silkti. "Her gün yapmaya değer bir iş. İyi şanslar, sizi tatlılar."

"İşte," dedi Eve, eski güvenli evde Garrett'a getirdiği küçük muz flash belleği Tabby'ye doğru kaydırarak. "Bak bakalım ne çekmeye başlayabiliyorsun?"

", tehlike."

"Gidiyor muyuz?" Eve'e sordum, ellerim belindeki tulumun kumaşına .

"Bütün gece araba kullanacağız şekerim," dedi Eve, çenemi parmaklarının arasına aldı ve beni yalayan bir öpücük için kendine çekti. "Uçuş için endişelenmekten daha hızlı ve güvenli olur. Ayrıca, Charger'a silah da koydum."

Hepimiz şarj cihazına zor sığıyorduk ama ben rahat olmasını seviyordum. Çantamla dolu ikinci bir yuvam varmış gib.

"Ateşimin başlamasına iki hafta var," diye hatırlattım ona.

"Bolca zaman var," diye mırıldandı. "Onlardan onu *istemeyi* düşünmüyorum. Kısa sürede onunla birlikte girip çıkacağız."

"Tamam, ama anahtarları Jamie'ye ver," dedim.

Jamie güldü ama Eve'in cebinden anahtarları çıkardı ve masadan kalktı. "Gidip onu ."

"Benim küçük güzel omega'mın neye ihtiyacı var?" Eve mırıldandı, masadan kalktı ve beni oltasına takılmış bir balık gibi yanına aldı.

"Sen," dedim sırtarak. "Arka koltukta."

Rory Garrett'a, "Bu tam bir işkence olacak," dedi.

"Sıra sana da gelecek," diye güldü Garrett. "Her neyse, arabayı kullanması gereken Jamie."

Eve kulağıma, "Bütün otoyolu rezil edeceğiz," diye mırıldandı. "Ya da en azından Rory'yi," diye kabul ettim. "Seni seviyorum, alfa."

Eve saçlarını omzunun üzerinden savurdu ve bana vahşi bir gülümseme fırlattı. "Tabii ki seviyorsun. Sevilmeyecek ne var?"

Son

Sweetverse'de Daha Fazlasını Bulun!

ENDİŞELENME!

Faith's and the Dead End Devils kitabı ön siparişe açıldı!

Sweetverse'in ilk kitabına mutlaka göz atın:

Bebek+ Gece Uluyanlar Yazan
Kathryn Moon

Bebeğin ateşi geliyor...

Yıllarca beta olduğunu düşündükten sonra, omega olduğunu keşfetmek Etrafı alfalarla çevrili bir motorcu barında belirlenmek Baby için hiçbir fanteziyi gerçekleştirmiyordu. O sadece eğlenceli bir gece geçirmek istiyordu, düğümlenmek, ısırılmak ve bağlanmak değil. Şimdi Baby'nin tüm hayatı alt olmak üzeredir.

Kızgınlığı yaklaşırken bir sürü, bir yuva ve güvenebileceği alfalar bulması gerekiyor.

Late Night Howlers umudunu yitirdi.

Yıllarca bir omega'nın onları seçmesini bekledikten sonra, alfalardan oluşan bu motosiklet kulübü hayatlarına devam etmeye hazırdır. Ta ki tatlı bir

kadın onlara bir şans verir.

Yıkık dökük bir bar ve apartman, yeni bir omega'yı şımartmak için uygun bir yer değildir ama Howlers, Baby'nin onlara ihtiyacı olduğunda onun yanında olmaya kararludur. Tek yapmaları gereken onu memnun ederken Onu ısırarak ve kalıcı olarak bağlamak için ağız sulandıran cazibeye direnir.

Rakip bir MC, Baby'nin peşine düştüğünde güvenliği tehlikeye girer ve Howlers sonsuza dek parçalanabilir.

Lola & Milyonerler düeti
Kathryn Moon tarafından

Lola Barnes tek bir şey istiyor, hayatını kontrol altına almak. Artık onun gibi betaları taciz edip bir kenara atan alfaların peşinden koşmak yok. Artık kuzeninin dairesinde saklanıp yaralarını yalamak yok iyileşti. Hayalindeki iş ve hayalperest olmayan dairesinde yaşayan Lola, hayatında alfalar olmadan yeni bir sayfa açmaya hazırdır.

Ancak birbiri ardına gelen tökezleme olayları Lola'yı çekici bir erkek sürüsüne yaklaştırdığında bunu söylemek yapmaktan daha kolaydır. Bu alfalar Lola'nın hayalini kurduğu her şeydir, ama zaten bir omega'ları vardır - onunla flört etmeyi bırakmayan oyuncu bir erkek model.

Ve Lola sadece bir betadır, derin yaraları olan bir beta. alfalara ve onların güçlü varlıklarına karşı sarsılmaz bir nefret duyuyordu. Keşke mükemmel betaları Leo'ya karşı koyabilseydi, onun sabrı ve iyileştiğini görme kararlılığı duvarları birbiri ardına yıkıyor.

Lola'yı neredeyse yok eden alfa, pençeleri bir kedi-fare oyunu başlatmaya çalıştığında, Lola için en güvenli yer, en çok korktuğu yer, bir alfa sürüsünün kolları olabilir.

Yazar Lana Kole'nin kitaplarının yanı sıra:

Lyric & the Heartbeats

İnatçı bir omega.

Yıllarca diledikten sonra, Lyric'in hayali nihayet gerçek oluyor. Hayatı boyunca yerleşmesi ve kendine bir sürü bulması söylenmişken, ilk turuna çıkmıştır. Şimdi, kendisinden daha fazlası olduğunu kanıtlayabilir.

Omega tanımı, annesinin onu zorla çalıştığı mükemmel kalıptan daha fazlası. Tek ihtiyacı olan bir grup.

Kırık geçmişlerden gelen çürük kalpler...

Yetenekli müzisyenlerden oluşan bir ekip topladıktan sonra, Lyric'in hayalleri gerçek oluyor. Bir grupla yollarda yaşamak, bir sürüye sahip olmak gibidir ve kendi doğasıyla savaşmak, bu alfaların onu neden daireler çizen şahinler gibi izledikleri konusunda endişelenmeden yeterince zordur.

Bir grup uyumsuz...

Günahkâr oldukları kadar tatlı da olan dört alfa ve bir betanın tüm dikkatlerini Lyric'e odaklaması, onun bağımsız iradesini her geçen gün zayıflatıyor.

Turun sonunda, önyargılarını yıkıp kendisi için her şeyi yapabilecek beş erkeğe açılabilir midir?

Fighting Instincts

by Lana Kole

Bir omega olarak Stellan'ın bir sürü istemesi gerekiyordu. yerine, başka bir omega olan Elise'i istedi.

İçgüdülerini takip etti. Stellan onunkilerle savaştı.

Geride kalan Stellan, ringdeki bir dövüşün ardından rakipleri kadar kırılmış ve yaralanmış bir kalple yoluna devam etmeye çalışır. Sahip olduğu tek şey dövüşmek ve bir omega olarak tüm kırıyor. Bir teklif gittiğinde

Ne acıdır ki, bunu kendi kaniyla ödemek zorunda kalır. En azından yakışıklı bir alfa tarafından kurtarılıp sürüsüne götürülene kadar.

Zaten bir Omega'sı olan bir paket.
terk eden omega ile yüz yüze gelen Stellan, mutluluğu bulmak için
kendi içgüdüleriyle savaşmak zorunda kalacaktır.
Kader onları tekrar bir araya getirdi ve bu kez Stellan, karşılarına hangi
rakipler çıkarsa çıksın Elise'in gitmesine izin vermiyor.

Ve yakında...

All Packed Up yazan Lana Kole

Ayrıca Kathryn Moon tarafından

TAMAMLAYICI OKUMALAR

Kütüphanecinin Cadılar Meclisi Serisi

Yazılı - Kitap 1

Savaşçılar - Kitap 2

Scrivens - 3. Kitap

Eskiler - Kitap 4

Summerland Serisi

Summerland Hikayeleri, eksiksiz koleksiyon artı bonus içerik

Standalones

İyi İşler Aya Hükmeder

Say Your Prayers - Crystal Ash ile birlikte yazılmıştır

The Sweetverse

Baby+ the Late Night Howlers Lola

& the Millionaires - Birinci Bölüm

Lola & the Millionaires - İkinci

Bölüm Bad Alpha

Sol & Lune

Kitap 1

Kitap 2

Açlığın Mirası Üçlemesi

Kraliçe'nin Çizgisi

Prences'in Seçilmiş

Krallığın Tacı

SERİ DEVAM EDİYOR

Tatlı Bezelye Gizemleri

Fırıncının Riskli Ritüeller Rehberi

Örgücünün Erkek Arkadaşları Defetme
Rehberi

Cazip Canavarlar

Rooksgrave 'nden Bir Leydi

Şeytanlar Topluluğu

Teşekkür

Sweetverse'e balıklama dalan ve omegaverse'in zengin ve harikulade geniş topraklarının bu yorumuna aşık olan tüm okuyuculara çok teşekkür ederim. Hayatımı değiştirdiniz ve size minnettarım.

Ve bu kitap , teşekkür ederim:

Moonstruck Kapak Tasarımı ve Fotoğrafçılığı, inanılmaz çalışmalarıyla Eve'in ihtişamını mükemmel bir şekilde yakaladı.

Meghan Leigh Daigle, bu kitaba yardımcı olmak için ekstra şapkalar üstlenen sevgi dolu ve inanılmaz sabırlı editörüm. Jess Whetsel, keskin mükemmeliyetçi gözü için.

Beta Bebekler: Desiree, Chloe, Helen, Jami, Amanda, Ash, Jess ve Elizabeth.

Her adımında bana destek olan muhteşem Moongazers'ım! Bana ilham veren ve motive eden, yakınimdaki ve uzağımdaki tüm yazar bebeklerim.

Her ay bu yazar ve yazar adayları grubu da büyüyor ve hepinizi tanıdığım için kendimi ne kadar şanslı hissettiğimi anlatamam.

Annem, erkek kardeşim, baldızım ve yeğenlerim, takma adımı bildiklerini herkese söylemeden benim için heyecanlandıkları için. Baba, görüyor musun? Hayır, görmüyorsun, çünkü kitaplarımı okumana izin verilmiyor, yüzden ARKADAŞLARINA ONLARDAN BAHSETMEYİ BIRAK.

Yazar Hakkında

Kathryn Moon, küçük yaşta annesine hikâyeler yazdırmaya başlayan bir taşra faresidir. Yeni dünyalar inşa ve kafasında büyüyen karakterlerin hayatlarını keşfetme tutkusu hiç azalmadı ve üniversiteden kurgu yazarlığı derecesiyle mezun oldu. Kırılganlıklarıyla güçlü kadınlar, zorlayıcı olduğu kadar sevecen aşklar ve okuyucunun içine girdiği ve asla çıkmak istemediği dünyalar yazmayı seviyor. Elleri yazmakla meşgul olmadığına muhtemelen kazak örüyor ya da Ohio'da turta kabuğu kıvırıyordur. Sihre kesinlikle inanıyor.

Ona [Facebook](#)'tan ve ohkathrynmoon@gmail.com adresinden ulaşabilir veya [haber bültenine](#) !

[sen](#)
[yapabilirsi](#)
[n](#)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

